RAYMOND E. FOWLER
OZN ALLAGASH

OZN – ALLAGASH
by Raymond E. Fowler
Coperta: **Valentin Leonida**
ISBN 973-9307-07-8

Această carte este dedicată mamei mele, Doris H. Fowler, care şi-a împărtăşit cu generozitate experienţele sale OZN din copilărie şi de mai târziu, cu puţin timp înainte de moartea sa în 1988.

DESPRE AUTOR

Raymond E. Fowler s-a născut în Salem, Massachusetts, şi şi-a luat licenţa (Magna cum laude) de la Caordon College of Liberal Arts. Cariera lui include serviciul în cadrul *USAF Security Service* (Serviciul de Securitate al Forţelor Aeriene ale SUA) şi la *GTF Strategic Systems Division.* (Departamentul Sisteme Strategice al GTE). S-a pensionat devreme ca şef de birou şi proiectant principal, în domeniul dezvoltării armamentului.

Contribuţia sa în domeniul OZN este cunoscută şi respectată de cercetători din întreaga lume. Rapoartele sale au fost publicate în materiale ale Congresului, publicaţii militare, ziare, jurnale şi reviste profesionale în Statele Unite şi străinătate. Fostul consultant ştiinţific şef al proiectelor OZN ale *USAF,* dr. J. Allen Hynek, îl numea pe Fowler. Un excelent cercetător OZN... nu ştiu un altul care să fie mai dedicat muncii sale, serios şi perseverent. Ray este în mod curent director naţional de investigaţii în Consiliul Directorilor MUF*ON, The Mutual UFO Network, un* grup internaţional care cercetează fenomenul OZN.

El a construit şi conduce Woodside Planetarium and Observatory şi oferă spectacole de astronomie, vizionări cu telescopul şi cursuri pentru începători, pentru copii şi adulţi, pe teme de astronomie, originile universului, grădinărit, pescuit în ape dulci şi OZN.

Ray a prezentat spectacole deosebit de interesante atât pe teme de astronomie, cât şi pe tema OZN la sute de persoane de-a lungul şi de-a latul Noii Anglii. Acestea includeau programe pentru colegii, şcoli, societăţi de inginerie, grupuri sociale, bisericeşti, cercetaşi.

INTRODUCERE
de Budd Hopkins

Pentru cei care îl studiază, fenomenul răpirilor de către OZN-uri este la fel ca alte subiecte – impozitele, avorturile ori CIA – unul care generează mai multă căldură decât lumină. Ray Fowler, căruia trebuie să-i fim recunoscători, este unul din puţinii cercetători care rezistă tentaţiei şi plăcerii unei gândiri rigide. Această carte este dovada spiritului său ştiinţific şi a metodei sale empirice solide.

Din nefericire, mulţi oameni se apropie de fenomenul răpirilor de pe o poziţie rigidă – de obicei, de natură puternic emoţională – fără cel mai mic respect pentru o poziţie deschisă sau curiozitate ştiinţifică. Printre grupurile cu o poziţie fermă, a priori asupra subiectului, aşa-zişii „demascatori" sunt uşor de contracarat. Aceşti indivizi combină cel mai rigid sistem de gândire, „OZN-urile sunt o imposibilitate ştiinţifică" cu o totală lipsă de interes faţă de cercetările în domeniu. Ei pot fi caracterizaţi cu toţii drept ideologi prost informaţi, poziţia lor bazându-se mai degrabă pe credinţă, decât pe date.

Pentru a ilustra aceasta, iată un exemplu, când Ray Fowler anchetează o persoană care pretinde că a avut o astfel de experienţă, el are trei posibilităţi de cercetat. Prima, individul este un mincinos ordinar. A doua, el sau ea se află într-o anumită stare psihologică şi crede că respectiva experienţă a avut loc cu adevărat. A treia, martorul spune pur şi simplu adevărul, aşa cum şi-l aminteşte el mai bine. „Demistificatorul", pe de **altă parte,** îşi limitează opţiunile doar la primele două. Evident, în aceste cazuri, problema aflării adevărului nici nu mai intră în consideraţie. Spre deosebire de aceşti „demistificatori" cu ochelari de cal, Ray Fowler acceptă imperativul ştiinţific: un fenomen bizar, atrăgător, extraordinar, necesită o anchetă neobişnuită.

Un aspect important, dar puţin luat în consideraţie, îl constituie bagajul paranoic şi/sau religios pe care îl purtăm cu lojii şi care influenţează serios capacităţile noastre de a percepe în mod obiectiv realitatea. Din nefericire mulţi dintre noi trăim zi de zi cu teamă: teama de moarte, de necunoscut,

de puterile ascunse sau de cine-ştie-ce conspiraţii. În acelaşi timp, deşi unii dintre noi nu vor să admită asta, fiecare avem o speranţă ascunsă că, undeva, acolo sus, există o forţă, un zeu sau un înger care veghează asupra noastră. Indiferent dacă această speranţă tulburătoare înnăscută, ia forma credinţelor religioase tradiţionale, înclinaţiilor spre misticism sau banalei strânsori a pumnilor strânşi, efectul este acelaşi, este ca un fel de ecran de protecţie pe care îl ridicăm pentru a îndulci asperităţile vieţii.

Este, deci, firesc ca atunci când întâlnim rapoarte despre apariţiile unor fiinţe extraterestre, aparent omnipotente, echipate cu o tehnologie magică, să adaptăm aceste relatări propriei noastre ideologii. Ocupanţii OZN-urilor devin astfel „hoţi de trupuri” care urmăresc distrugerea speciei noastre sau, din contră „fraţii noştri din spaţiu” veniţi să ne salveze de propriile noastre tendinţe destructive (Unii reuşesc chiar să împace temerile lor cu speranţele quasi-religioase, împărţindu-i pe extratereştri în două grupuri rivale, „bunii" şi „răii" care se războiesc între ele, având ca ultim scop cucerirea sau, respectiv, salvarea pământului. Nu am găsit, încă, nicio dovadă în sprijinul acestei cosmologii manihciste.) Detaşarea rece ar trebui să-i conducă pe cercetătorii fenomenului la depăşirea prejudecăţilor, speranţelor şi temerilor noastre. Trebuie să realizăm interviurile fără păreri preconcepute, să conducem şedinţele de hipnoză regresivă fără a sugera subiectului răspunsurile, să studiem toate dovezile fără a le cenzura sau a le adapta propriilor noastre teorii. Trebuie să punem deoparte tendinţele noastre paranoice, speranţele noastre; ele trebuie să apară doar în intimitate, şi nu în cadrul anchetei.

Toate acestea sunt un fel de a arăta seriozitate şi obiectivitatea lui Ray E. Fowler. Cu toate că el este o persoană cu puternice credinţe religioase, cartea lui demonstrează că este un om de ştiinţă pragmatic şi angajat, atunci când studiază fenomenul OZN. Raportul său calm, rece, neideologizat, asupra a ce s-a întâmplat pun într-o lumină nefavorabilă cele două curente de opinie populare, interpretări quasi-religioase ale fenomenelor de răpire de către OZN-uri. Într-o viziune scandaloasă, paranoică, ocupanţii navelor extraterestre ar fi demoni subteranii care răpesc copii şi îi omoară pentru a se hrăni cu unele părţi din corpul lor sau

cu unele lichide, şi asta cu largul concurs al preşedintelui Statelor Unite, CIA, Comisia Trilaterală, Crucea roşie americană, ba chiar şi Amnesty International! Cealaltă teorie susţine că extraterestrii sunt „fraţii noştri din spaţiu” şi că dacă noi am face eforturi să-i înţelegem, *ci* ar fi gata să stea să pălăvrăgească cu noi (telepatic, evident) în pace şi lumină. Astfel, dacă noi am înceta să mai folosim termenul de răpire şi am sta noaptea făcând semne de bun venit, ei ar ateriza imediat şi totul ar fi minunat.

Dar Ray Fowler şi cei patru despre care vorbeşte în această carte ştiu că reacţia „negativă” se datorează direct comportamentului extratereştilor; în niciun caz nu poate fi atribuită oamenilor. Jack, Jim, Chuck şi Charlie, „cei patru de la Allagash”, abia povestesc ce li s-a întâmplat cât timp au fost sub controlul extraterestrilor. Au declarat că nu le-a fost cerută permisiunea de către răpitori, nu le-au fost dat-e explicaţii cu privire la ceea ce se întâmplă, iar întreaga experienţă a fost dureroasă. Nici autorul, nici cei patru nu încearcă să-i demonizeze pe ocupanţii OZN-ului, dar nici nu încearcă să-i scuze pentru ceea ce, după standardele morale umane, reprezintă un comportament de neiertat.

Acest lucru trebuie subliniat: ar fi o denaturare a adevărului şi chiar un act de cruzime să îi acuzi pe cei răpiţi de OZN de reacţiile lor „negative” la întâlnirea cu extraterestrii. Deşi Fowler nu pune această problemă în discuţie în mod direct, prezentarea detaşată, rece, pe care o face dă posibilitatea oricărui cititor să tragă **propria** sa concluzie, dacă **reacţiile oamenilor au generat** sau nu purtarea extraterestrilor după felul în care aceştia s-au purtat cu ei.

Această carte adaugă încă o za la lanţul de dovezi şi informaţii despre fenomenul răpirilor de către fiinţe extraterestre-lanţ care a început în 1966, când cazul Betty şi Bamey Hill a ajuns la lumină. Ray Fowler susţine, în mod corect, că importanţa cazului Allagash rezidă în faptul că există patru relatări separate şi care se coroborează reciproc ale aceluiaşi eveniment. Sugerează chiar că, dacă aceşti patru bărbaţi ar fi făcut declaraţiile acestea într-un proces la tribunal, în care partea acuzată ar fi însă de origine pământeană, acuzaţii ar fi fost condamnaţi fără dubiu.

Citirea acestei cărţi este profitabilă din mai multe motive. Investigatorii

fenomenului OZN au aici o lecţie importantă despre felul în care trebuie condusă o astfel de anchetă. Cei care se ocupă de sănătatea mentală vor simţi adâncimea traumei ce rezultă dintr-o astfel de experienţă şi dorinţa puternică a celor care au trecut prin acest gen de întâmplări de a explora amintirile lor pe jumătate uitate. Cercetătorii şi oamenii de ştiinţă vor putea judeca în ce măsură întâlnirea de la Allagash seamănă cu alte întâlniri de acelaşi tip, dacă ea respectă tiparul acestor întâlniri aşa cum au fost ele raportate. Cei care au avut experienţe similare vor găsi, poate multe lucruri comune cu cei patru implicaţi în această experienţă şi se vor simţi, poate, uşuraţi de sentimentul de însingurare şi nu se vor mai simţi atât de diferiţi de lumea „normală”. În sfârşit, cititorul obişnuit va găsi în această carte un exemplu clar de cum lucrează un cercetător veteran al fenomenului OZN, cum este folosită hipnoza şi, mai presus de toate, cum este să fii scos dintr-o dată din mediul tău familiar şi dus într-o lume plină de teamă, confuzie, neajutorat în faţa unor creaturi cu ochii uriaşi, cu planurile lor necunoscute.

Ray Fowler îşi spune povestea simplu şi competent. Este o poveste pe care n-o veţi uita curând. În ciuda importanţei sale, putem fi siguri că răpirea, în 1976, a patru bărbaţi la Allagash, nu este decât una din zecile de mii de incidente similare, care, împreună, vestesc cel mai important punct de cotitură din istoria omenirii.

Budd Hopkins, New York, 1993

PREFAŢĂ

În noiembrie 1949, revista *True* a publicat un articol al maiorului Donald Keyhoe. Conform şefului proiectului OZN al United States Air Force (USAF), a fost „unul dintre cele mai atent citite şi mai discutate articole de ziar din istorie”[1].

Câteva luni mai târziu, articolul maiorului Keyhoe a fost extins şi

[1] **Edward J. Ruppelt, The Report on Unidentified Flying Objects (Raport despre obiectele zburătoare neidentificate) (New York: Doubleday & Corn. Inc., 1956) p. 64.**

transformat într-un best-seller[2]. Articolul şi cartea erau intitulate: *The Flaying Saucers Are Real* (Farfuriile zburătoare sunt adevărate). Ambele aduceau dovezi consistente că ciudatele obiecte zburătoare care apăruseră într-un număr uriaş în întreaga lume erau de origine extraterestră.

La vremea aceea nu aveam cum să ştiu că voi scrie această carte. Şi ea aduce dovezi consistente cu privire la aşa-numitele „farfurii zburătoare". Dar nici eu, nici maiorul Keyhoe nu puteam, acum patruzeci de ani, măcar să visăm la amploarea pe care o va lua acest fenomen. Aceste dovezi demonstrează, fără nicio umbră de îndoială, că răpirile de persoane de către OZN-uri s-au întâmplat cu adevărat. *Răpirile de către OZN-uri sunt reale.*

A trecut multă vreme între cele două cărţi şi concluziile lor.

Eu eram adolescent în acele zile de început ale istoriei OZN, şi am fost imediat acaparat de către „farfuriile zburătoare". Pe 4 iulie 1947, am observat un obiect oval strălucind în plină lumină a zilei, în timp ce lucram la o fermă din oraşul meu natal, Danvers, Massachusetts. Atunci nu înţelegeam semnificaţia unor întâmplări din copilărie care, mai târziu, s-au dovedit a fi legate de ceea ce am văzut în ziua aceea pe cer.

Interesul meu a continuat şi, în 1963, am devenit anchetator OZN, şi mai târziu director pentru statul Massachusetts al *National Investigations Committee on Aerial Phenomena* (NICAP), cu sediul la Washington, condus de nimeni altul decât de maiorul Donald Keyhoe. La vremea aceea el devenise purtătorul civil de cuvânt numărul unu în ceea ce, acum, Forţele Aeriene numesc Obiecte Zburătoare Neidentificate (OZN).

În 1967 lucram în cadrul proiectului Forţelor Aeriene referitor la OZN din cadrul Universităţii Colorado. Mai târziu am devenit director de investigaţii al unei organizaţii internaţionale de investigare a fenomenului OZN, numită MUFON, *The Mutual UFO Network*. În anii care au urmat l-am cunoscut personal pe dr. J. Allen Hynek, fost consultant ştiinţific şef, în cadrul programului OZN al USAF. Am devenit asociat al organizaţiei conduse de dr. Hynek, *Center for UFO Studies* (CUFOS).

---

[2] Donald E. Keyhoe, The Maying Saucers Are Real (Farfuriile zburătoare sunt adevărate) (N.Y.: Fawcett Publications, Inc., 1950).

Au trecut aproape trei decenii de când am investigat prima apariţie OZN. În acest timp am observat şi documentat în sute de rapoarte şi în şase cărţi ceea ce, se pare, reprezintă un încet, dar sigur proces de condiţionare din partea forţelor care stau în spatele fenomenului OZN. La început, au fost doar observaţii de la distanţă ale unor obiecte zburătoare argintii de forma unor discuri sau a unor trabucuri. Apoi au început să apară întâlnirile de aproape, cu nave sâcâindu-i pe martori, la sol sau în aer. Au urmat aterizările de OZN-uri, care lăsau urme fizice. Apoi au început să fie raportate răpiri de persoane de către fiinţe extraterestre. Acest tip de rapoarte face subiectul acestei cărţi.

În ultima mea carte am prezentat dovezi ale unui plan secret ce se află în spatele răpirilor de către OZN-uri. Cartea, intitulată *The Watchers* (Veghetorii), reprezintă documentarea celei de-a treia faze a anchetei mele asupra unui caz de răpire ce a devenit cunoscut sub numele de *Cazul Andreasson.* Betty Andreasson, la fel ca multe alte persoane răpite de extraterestri, a fost examinată periodic de aceştia, pe parcursul întregii vieţi, începând chiar din copilărie. Extraterestrii i-au spus că ea a fost aleasă să dezvăluie lumii scopul lor. Pe scurt i s-au spus următoarele:

1) Omenirea va deveni sterilă.
2) Ei sunt legaţi în mod fizic de omenire.
3) Ei depind de om pentru supravieţuirea propriei lor specii.
4) Conduc un program de inginerie genetică cu formele de viaţă, în scopul de a le ocroti.

Datele extrase din experienţele lui Betty şi ale altora indică de asemenea că fiinţele humanoide, înalte şi blonde văzute deseori în compania creaturilor mici, ca nişte fetuşi, erau creatorii lor. Într-adevăr, dacă acceptăm ca adevărate cele spuse de extraterestrii lui Betty, ei sunt responsabili pentru rapida dezvoltare a speciei umane.

Aceste revelaţii, dacă sunt adevărate, sunt de-a dreptul înspăimântătoare şi ar avea repercusiuni în lumea întreagă. De aceea, nu trebuie să le luăm complet în serios, până când nu avem dovada certă că, într-adevăr, fenomenele de răpire sunt de natură fizică. Acesta este scopul acestei cărţi. Cum ar trebui să procedeze cineva pentru a face acest lucru?

Una din posibilităţi ar fi să găsească un caz solid, care să aducă o astfel de dovadă, încât ea să poată fi acceptată de orice tribunal din lume. Această carte se ocupă de un astfel de caz. El implică patru bărbaţi, persoane credibile, care, cu toţii, au avut o întâlnire de aproape cu un OZN, în 1976 în timpul unei plimbări cu un canoe, în zona Allagash, din nordul statului Maine. Am numit acest caz „Răpirile din Allagash”. Toţi cei patru martori au înregistrat perioade de timp pe care nu şi le mai aminteau şi au retrăit sub hipnoză o experienţă detaliată la bordul unei nave spaţiale. Doi dintre cei răpiţi erau gemeni, lucru, se pare, de mare interes pentru răpitori. Ancheta noastră a demonstrat că cei patru prezintă aceleaşi caracteristici ca şi alte persoane care au fost răpite de extraterestri, şi care includ:

1) Interes deosebit manifestat de extraterestri pentru aparatul reproducător, incluzând şi luarea de monstre de spermă, de la fiecare dintre ei.

2) O scrie de experienţe OZN şi paranormale a unuia dintre gemeni, datând din copilărie şi chiar până astăzi, când el şi soţia lui au fost răpiţi din locuinţa lor din Vermont (20 mai 1988).

3) Cicatricele de pe corpurile lor sunt identice cu cele ale altor persoane răpite de extraterestri.

4) O umflătură ciudată i-a apărut deasupra tibiei unuia dintre gemeni şi a fost îndepărtată prin intervenţie chirurgicală. Partea extrasă a fost trimisă fără ştirea acestuia la o bază a Forţelor Aeriene pentru analize.

Documentaţia acestui caz poate să facă orice juriu, care nu are prejudecăţi, să afirme că OZN-urile sunt reale.

O altă metodă de a dovedi că fenomenele de răpire sunt reale, ar fi să se facă un studiu comparativ al sutelor de cazuri de răpire. O analiză a acestor cazuri ar scoate la iveală existenţa sau non-existenţa unui tipar care să dovedească realitatea lor. Rezultatele unui astfel de studiu recent sunt prezentate în această carte. Ele demonstrează că un astfel de tipar există.

În paginile care urmează, sunt descrise răpirea de la Allagash şi experienţele ulterioare ale celor patru persoane. Toate discuţiile

referitoare la subiect, precum şi şedinţele de hipnoză regresivă au fost înregistrate. Veţi putea vedea astfel fiecare faţetă a acestei anchete care a durat aproape doi ani. Şi, într-un anume sens, dumneata, cititorule, eşti membru al unui juriu unic. Ai fost chemat să asculţi dovezile celui mai ciudat delict din lume: răpirea şi examinarea a patru indivizi, cetăţeni ai Terrei, de persoane care provin din altă lume. Martorii sunt gata. Ascultaţi relatarea lor fără prejudecăţi. Fiţi atenţi la corelările mărturiilor lor cu cele ale altor două sute de persoane, care, şi ele, pretind că au fost victime ale unor experienţe similare. Apoi, dumneata vei decide răspunsul la cea mai provocatoare întrebare a timpului nostru: „Sunt sau nu sunt reale răpirile de către OZN-uri?”

CAPITOLUL I – **AJUTOR!**

Motelul BEST Western mi-a apărut în faţă, imediat ce am ieşit de pe autostrada 128 şi am intrat pe Trapelo Road în Waltham, Massachusetts. Era 6 mai 1988, şi motelul găzduia simpozionul anual PSI, sponsorizat de biserica Universalist-Unitariană. Anul acesta simpozionul era centrat pe problema OZN. Eram vorbitorul principal din această seară, aşa că sosisem ceva mai devreme, pentru a-mi pregăti echipamentul audiovizual.

Printre vorbitorii care urmau să ia cuvântul în zilele următoare, se numărau şi Budd Hopkins şi David Webb. Ambii sunt binecunoscuţi cercetători ai fenomenului OZN şi în special ai cazurilor de răpire unor fiinţe umane de către entităţi extraterestre. Prezentarea mea destul de interesantă era pe marginea cazului Andreasson[3], un exemplu clasic de răpire OZN. Implicarea mea în acest caz dura de aproape un deceniu de investigaţie şi în sfârşit era aproape gata. Rezultatele ei vor fi făcute publice în viitoarea mea carte, *The Watchers*[4] (Veghetorii), care vadezvălui secretul ce se află în spatele acestui fenomen. Nu ştiam, când îmi

---

[3] **Raymond E. Fowler, *The Andreasson Affair* (Engelwood Cliffs, New-Jersey: Prentice Hall Inc., 1979) (Cazul Andreasson, Ed. Valdo, Bucureşti, 1996).**

[4] **Raymond E. Fowler and Betty Ann Luca, *The Watchers* (N.Y.: Bantam Books, 1990).**

pregăteam echipamentul, că un alt caz, unic, mă aştepta. Acesta îmi va oferi bazele pentru a putea aduce dovada concretă că, într-adevăr, *fenomenul răpirilor este real!*

Jim Weiner se îndrepta spre motel având în minte un singur scop. Trebuia să se întâlnească şi să vorbească cu mine. Pe atunci, Jim urma un tratament la spitalul Beth Israel pentru o rană la cap provenită dintr-un accident casnic. Diagnosticul fusese epilepsie temporolimbică. Boala nu a fost descoperită decât în 1982. Atunci, acuzând puternice dureri de piept şi amorţeli, s-a internat în spital.

În cursul tratamentului, Jim a fost rugat de doctor să declare orice întâmplare neobişnuită care ar fi putut genera boala. El s-a supus şi a început să povestească în detaliu unele întâmplări nocturne ciudate, care îl tulburau încă din 1980. Se trezea noaptea şi vedea creaturi ciudate care se uitau la el, levitau deasupra patului său, iar, temporar, unele zone din jurul organelor sale genitale paralizau complet. Jim i-a spus psihiatrului său că el crede că aceste fenomene se datorează unei întâlniri cu un OZN, pe care a avut-o împreună cu fratele său geamăn şi alţi doi prieteni în timpul unei excursii în sălbatica zonă Allagash din nordul statului Maine. La rândul lor, şi fratele său şi ceilalţi doi prieteni aveau aceleaşi coşmaruri după acea întâlnire.

Jim tocmai citise *Communion*[5] scrisă de Whitley Strieber. Această carte este jurnalul răpirii acestuia de către un OZN, precum şi al experienţelor care i-au urmat, foarte asemănătoare cu cele trăite de Jim. Psihiatrul său a considerat că o astfel de experienţă ar fi putut genera stările epileptice pe care le prezenta Jim. Totuşi, mi-a declarat mai târziu că simptomele prezentate de acesta nu corespund în mod necesar cu cele specifice epilepsiei temporolimbice. Şi neurologul care s-a ocupat de cazul lui Jim O. i-a spus cam acelaşi lucru. Ceea ce îi intriga pe amândoi era faptul că experienţa lui Jim fusese trăită şi de alte trei persoane. I-au sugerat să apeleze la un specialist care investighează astfel de întâmplări. Când ziarul local a anunţat simpozionul PSI în domeniul OZN, i-a sugerat lui Jim că acesta ar fi un bun prilej de a discuta cu un specialist în domeniu şi

[5] **Whitley Strieber,** *Communion (New* **York: Willkun** Moitow, 1987).

astfel Jim m-a căutat.

După ce mi-am pregătit echipamentul, m-am îndreptat către o masă unde îmi vindeam cartea şi răspundeam la întrebări. Făceam tot posibilul să fiu politicos şi cooperant, în timp ce încercam să vând, să dau autografe şi să răspund întrebărilor, toate în acelaşi timp. Ca de obicei, erau acolo o mulţime de oameni, fiecare cu problema sa. Unii voiau sfaturi despre scrierea unei cărţi, alţii puneau întrebări, câţiva îşi expune au propriile lor teorii referitoare la fenomenul OZN, iar mulţi dintre ei doreau să-mi povestească experienţele OZN pe care le-au avut.

Jim Weiner era în ultima categorie şi insista foarte mult să-l ascult. Trebuie să admit că la început l-am ascultat doar pe jumătate. Faza a treia a anchetei cazului Andreasson îmi lua aproape tot timpul, aşa că nu doream să iau un alt caz. Dar mi-am schimbat iute părerea când Jim a menţionat unele amănunte deosebit de interesante: o perioadă de timp pe care nu şi-o mai aminteşte, coşmaruri în care apăreau fiinţe extraterestre şi gemeni!

Una din constantele cazurilor de răpire este o anume perioadă de timp care nu mai poate fi reamintită de către subiect. Cel mai adesea, detaliile răpirii sunt adânc îngropate în mintea martorului de către cei care l-au răpit. Totuşi, frecvent, porţiuni din această întâmplare ies la lumină sub forma unor reveniri ale memoriei conştiente sau sub forma unor coşmaruri foarte vii. În plus, faza a treia a anchetei mele asupra cazului Andreasson a relevat un interes de perspectivă al extraterestrilor în probleme de genetică. M-am gândit că gemenii (cloni umane naturale) ar fi de mare interes pentru extraterestrii interesaţi de ingineria genetică. Asta m-a făcut să devin foarte interesat de ceea ce Jim încerca din greu să-mi povestească.

Mi-am lăsat imediat cărţile în grija unui vecin şi m-am retras cu Jim într-un loc mai liniştit pentru a putea discuta. Povestea răpirii a patru persoane, doi dintre ei gemeni, de către entităţi extraterestre era un lucru extraordinar, pe care nu puteam să-l ignor. Dacă se va dovedi adevărat, ar fi un caz unic în întreaga istorie a fenomenelor OZN. Cunoaşterea documentată a unei astfel de experienţe ar putea ajuta foarte mult la

dovedirea faptului că fenomenele de răpire sunt de natură fizică.

Prima noastră întâlnire a fost scurtă. Mi-am notat unele lucruri şi adresa lui Jim, promiţându-i că îl voi contacta cât de curând.

Un-lucru extraordinar, Jim şi fratele său Jack păstrează legătura cu ceilalţi doi martori de-a lungul timpului. Pentru că, din păcate, de multe ori, în cazul unor observaţii de mai multe persoane ale unui OZN, nu se reuşeşte să se afle detalii despre toate persoanele implicate. De data asta nu era aşa. Charlie Foltz locuia în acelaşi bloc cu Jim. Chuck Rak locuia alături de celălalt geamăn în Vermont.

În timpul anchetei m-am străduit să aflu cât mai multe despre trecutul lor. De multe ori lumea se întreabă: „Ce fel de oameni sunt cei răpiţi? Paranoici? Şarlatani?" Răspunsurile mele au fost că, în cele mai multe din cazuri, aceştia sunt persoane normale, obişnuite, din cele mai diverse categorii sociale. Micul procent de persoane paranoice sau de şarlatani este de obicei descoperit foarte repede, încă din primele etape ale anchetei. Supun deci judecăţii cititorului câteva scurte fragmente din autobiografiile lor pentru a-şi face o idee.

Jim şi Jack Weiner s-au născut pe 8 octombrie 1952. Casa părinţilor lor se afla într-o suburbie a orăşelului Allentown, Pennsylvania. S-au bucurat de o copilărie lipsită de griji, dar şi de o educaţie strictă, aşa cum reiese şi din autobiografia lor:

„Copilăria noastră a fost una normală pentru gemeni identici. Toate poveştile pe care le-aţi auzit despre gemeni sunt adevărate. Cel puţin aşa a fost pentru noi. Mâncam, dormeam, plângeam, ne mişcam, totul la unison. Aveam aceleaşi reacţii, ne plăceau sau nu aceleaşi lucruri. Comunicam telepatic şi printr-un limbaj propriu. Discuţiile noastre despre ceea ce ne înconjura erau interminabile. Ne plăcea să împărţim împreună viaţa şi asta făceam. Toată copilăria ne-am petrecut-o împreună. Eram inseparabili.

Cum locuiam la ţară, petreceam foarte mult timp afară, împreună cu fratele nostru mai mare, Tom. El ne-a introdus repede într-o lume minunată, cu câmpuri cu porumb despărţite între ele de pâlcuri de pădure, care se îmbinau cu toate formele de viaţă sălbatică. Spre disperarea

mamei noastre, obişnuiam să aducem în casă tot felul de animale, cu care ne jucam. Ele puteau să fie orice: de la o mână de râme la un pui de racoon sau un pui de căprioară, un şoarece, o rândunică, diferite neamuri de şerpi sau amfibieni. Cum tatăl nostru era tinichigiu, el făcea tot felul de cuşti pentru menajeria noastră. El ne zicea mereu că trebuie să facem totul singuri *şi* să învăţăm singuri din experienţele noastre. Noi, copiii, eram permanent incluşi în activităţile sale... culesul murelor... pescuitul... Tata ne-a învăţat să iubim natura şi să alegem din viaţă întotdeauna partea bună a lucrurilor.

Şi mama era minunată. Gătea extraordinar, semăna şi îngrijea grădina... Odată a gonit un urs negru, care intrase în grădina din spatele casei, doar cu mătura. Era destul de aspră cu noi, totuşi blândă şi grijulie. Ne-a învăţat un lucru deo sebit. Să-i înţelegem pe ceilalţi, punându-ne în locul lor. Anii aceştia petrecuţi în casa părintească au fost cei mai minunaţi ani pe care îi poate avea cineva în viaţă. Părinţii noştri ne-au oferit cel mai cald şi iubitor cămin posibil şi ne-au oferit nouă, copiilor, libertatea şi posibilitatea de a învăţa făcând.

Cine poate cere mai mult?"

Gemenii au învăţat primii opt ani la şcoala parohiei. Apoi au mers la un liceu public.

Ambii au făcut un an la colegiul din localitate, înainte de a se despărţi şi a merge fiecare la alt colegiu. Jim a urmat Mansfield State College în Pennsy lvania, obţinându-şi licenţa în psihologie. Jack a urmat cursurile universitare la Massachusetts College of Art, obţinând licenţa în arte grafice. Mai târziu a obţinut şi masteratul în ceramică la Benjamin Franklin School of Artisanry, care era afiliată Universităţii din Boston.

Chuck Rak s-a născut pe 23 ianuarie 1949, într-un sat din Newton Massachusetts. Vacanţele şi week-end-urile şi le petrecea la locuinţa familiei sale de pe malul mării, la Sandwich, Cap Cod. Tatăl său era psihiatru, iar mama sa logoped. Mai are două surori, mai mari.

Spre deosebire de gemeni, Chuck nu a avut o copilărie prea fericită. Divorţul părinţilor săi, un tată abuziv şi o mamă alcoolică i-au făcut viaţa foarte grea. Tot diferit de cei doi gemeni, el a călătorit foarte mult încă de

mic. Tatăl său l-a luat cu el în Anglia, Olanda, Germania, Austria, Italia şi Elveţia. De asemenea el şi-a vizitat sora în diferite colţuri ale lumii unde ea era trimisă ca angajată a U.S.AID.

A început să frecventeze cursurile Universităţii Arizona, dar a fost nevoit să-şi întrerupă studiile din cauza dificultăţilor financiare ale părinţilor săi. Mai târziu a urmat cursurile la Massachusetts Art College timp de doi ani şi jumătate. Aici i-a cunoscut şi a devenit prieten cu cei doi gemeni şi cu încă un tip pe nume Charlie Foltz, cel de-al patrulea participant la excursia de la Allagash.

Charlie Foltz s-a născut pe 11 ianuarie 1950, la Sharon, Pennsylvania. A avut o copilărie fericită în Brookfield, o comunitate agricolă din nord-estul statului Ohio. Mare parte din tinereţea sa a lucrat la fermele din zonă şi l-a ajutat pe tatăl său să instaleze pompe şi bazine de apă pentru case particulare.

După liceu, s-a înrolat în Marină şi s-a implicat în programul nuclear al acesteia, în expertizarea deşeurilor radioactive ale submarinelor atomice.

După serviciul militar, în 1972 a lucrat ca depanator de motoare electrice urmând, în acelaşi timp, cursurile serale ale Youngstown State University. Curând s-a transferat la Massachusetts College of Art. Aici el a studiat fotografia şi arta ilustrării, obţinându-şi licenţa în arte frumoase. Între timp a devenit bun prieten cu cei doi gemeni şi cu Chuck Rak.

Aşa cum am mai menţionat, prietenia celor patru continuă şi în prezent. Jim este acum instructor în cadrul Departamentului de Artă pe Computer al Massachusetts College of Art. În particular se ocupă de fotografie. Charlie Foltz lucrează pentru Guvernul federal la Veteran Administration Medical Center, în Brockton, Massachusetts. Timpul liber şi-l ocupă în cea mai mare parte lucrând voluntar cu copii la Shriners-Burn Hospital şi cu alte activităţi masonice. Jack şi Chuck au decis să părăsească viaţa citadină, retrăgându-se la ţară, în Vermont. Jack îşi conduce propria sa firmă de artă pe computer. Chuck lucrează ca artist plastic independent. Deseori, el se duce şi pictează în parcuri sau alte locuri de plimbare, desenând şi vânzându-şi lucrările. Amândoi iubesc şi practică sporturile în aer liber.

Profilurile martorilor au fost obţinute în cadrul anchetei complete

întreprinse de noi, referitoare la pretinsa întâlnire de gradul trei pe care au avut-o cei patru. După ce Jim mă rugase să-l ajut, în timpul discuţiei noastre iniţiale de la simpozionul PSI, în mai 1988, am iniţiat o anchetă care a durat aproape doi ani. Cea mai mare parte a ei a avut loc în 1989 deoarece eu eram foarte ocupat cu cea de-a treia fază a anchetei mele asupra cazului Andreasson şi cu scrierea cărţii *The Watchers* (Veghetorii).

Primul pas a fost să trimit spre completare martorilor nişte chestionare tip. Acestea erau realizate special pentru astfel de cazuri de MUFON, *The Mutual UFO Network*[6] pentru a strânge în mod sistematic date despre semnalările de OZN-uri. A durat câteva luni până când formularele au fost completate în mod corect şi mi-au fost trimise înapoi. Am cerut şi am primit, de asemenea, relatări scrise individuale ale experienţei OZN. Am obţinut şi o listă cu nume de persoane care ar putea oferi referinţe despre cei patru martori. Doream să mă asigur că ei sunt persoane de încredere şi nu nişte şarlatani. În plus, doream dovezi că ei avuseseră o astfel de întâmplare în 1976. Ceea ce urmează este un rezumat al rezultatelor anchetei noastre.

Verificarea persoanelor

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l contactez pe şeful lui Jim, la Massachusetts College of Art. El mi-a spus că Jim este un om „deosebit de integru" care nu ezită niciodată să-i ajute pe ceilalţi. A adăugat că Jim „a adus o mulţime de servicii fără să dorească vreo recompensă specială pentru asta", ba chiar uneori „nici măcar nu vrea să fie plătit". Următoarea persoană cu care am discutat a fost un vecin al familiei Weiner care îi cunoştea pe gemeni de mai bine de douăzeci de ani. Şi el a garantat pentru integritatea celor doi. Medicul care se ocupă de Jim din 1983 a declarat că Jim este o persoană de încredere, lucru aflat „mai presus de orice dubiu". În toate întâlnirile mele cu Jim, am observat că este un individ cinstit, atent cu cei din jur, un om pe care te poţi baza. Nu vrea să atragă atenţia şi nici nu am observat să perceapă greşit vreo situaţie.

---

[6] **MUFON 103 Oldtowne Road. Sequrii, TX 78155.**

Au mai fost chestionate o mulţime de persoane: vecinii lui Jack şi Mary Weiner. Colegi de şcoală şi de serviciu ai lui Chuck Rak şi Charlie Foltz care îi cunoşteau de mult. Toţi au declarat că, în niciun caz, cei patru nu sunt nişte şarlatani şi nici persoane care ar putea urmări cine-ştie-ce scopuri ascunse. Toţi au subliniat onestitatea celor patru.

Verificarea apariţiei

Pentru a elimina complet posibilitatea unei escrocherii, i-am întrebat pe cei cu care am discutat dacă cei patru martori specificaseră cumva, la vremea respectivă, că au văzut ceva neobişnuit. Una din persoanele cu care am vorbit trebuia chiar să participe la această excursie, renunţând în ultimul moment datorită unei suprapuneri în programul său. El mi-a relatat că gemenii i-au povestit la întoarcerea din călătorie că au observat un OZN. Un prieten al lui Chuck şi-a amintit de asemenea că acesta i-a povestit despre întâmplarea neobişnuită, chiar la întoarcerea din călătorie.

Unora dintre noile cunoştinţe ale martorilor le-a fost, de asemenea, povestit incidentul din 1976, printre care şi şefului lui Jim. I-am sunat şi pe mama şi pe fratele gemenilor în legătură cu asta. Mama lor mi-a spus că fiii ei s-au întors din excursie foarte agitaţi de ceea ce văzuseră. Totuşi, a adăugat că ea nu crede în existenţa navelor spaţiale de origine extraterestră. Dar, şi-a exprimat convingerea că în acea excursie ei au văzut într-adevăr ceva ieşit din comun. Fratele lor mai mare părea convins că un astfel de incident a avut într-adevăr loc în 1976.

Alte confirmări au fost aduse de jurnalul călătoriei, ţinut de martori, precum şi de pădurarul responsabil de zona în care a avut loc incidentul. A durat ceva timp până l-am găsit, deoarece, de atunci se transferase la Maine Department of Forestry (Departamentul Pădurilor din Maine). Deşi cei patru raportează incidentul unui subordonat al său, alţi turişti, alertaţi de apariţia obiectului strălucitor deasupra pădurii, au raportat aceasta imediat, lui personal în biroul său. Iată un fragment edificator din discuţia telefonică pe care am avut-o cu el.

Păi, partea ciudată este că nu-mi aduc aminte nume, dar mi-aduc bine

aminte incidentul... nu-mi amintesc de ei, dar mi-aduc aminte de circul care a fost atunci. Au venit la mine în birou unde eram pădurar pe atunci şi au raportat. Eu nu l-am văzut, dar, ah, am sunat dispeceratul radio, care se ocupa cu probleme de urgenţă şi, ah, mi-aduc aminte că l-am sunat şi l-am pus să verifice la baza aeriană Loring, a Forţelor Aeriene, care era nu foarte departe de noi, să vadă dacă nu le lipsea vreun avion sau dacă s-a prăbuşit vreunul. Dar nu era nimic. Şi cam asta este tot ce-mi amintesc. Ştiu că am respectat toată procedura radio şi că acesta a fost singurul incident cât am lucrat eu acolo. Am stat acolo cam vreo zece ani.

Rezultatele anchetei, atât asupra martorilor, cât şi asupra circumstanţelor, s-au dovedit a fi pozitive. Cei pe care eu i-am numit în secret „cei patru de la Allagash" apar ca persoane echilibrate, credibile care au trecut printr-o întâmplare ieşită din comun. Fiecare a relatat în scris întâlnirea, aşa cum o cer chestionarele MUFON. Am mai obţinut hărţi, fotografii, jurnalele călătoriei lor. Înarmat cu aceste informaţii am reuşit să reconstitui în detaliu evenimentele care au condus la întâlnirea lor cu uriaşa minge de foc.

CAPITOLUL II – **MINGEA DE FOC**

Anul 1976 i-a găsit pe cei patru de la Allagash în plin proces de realizare a carierei lor de artişti, jack şi Jim Weiner terminaseră colegiul în 1975. Jack lucra ca decorator în cadrul galeriei artiştilor din Boston. Jim venise şi el la Boston şi studia ceramica. Charlie Foltz mai era încă la Massachusetts College of Art, iar Chuck Rak, mare iubitor de natură, se mutase într-un orăşel rural în Vermont. Escapadele sale au inclus şi locuitul pentru o vreme într-o casă amenajată într-un copac, precum şi o călătorie în caiac pe Nostak River, la nord de cercul polar, în Alaska!

În anul precedent, Chuck împreună cu un prieten făcuseră o excursie în canoe pe râurile din zona Allagash. Frumuseţea şi dificultatea acestei excursii l-au făcut să dorească să o repete. În august s-a dus la Boston să-l vadă pe Jack. Le-a propus gemenilor să-l însoţească într-o călătorie în

Maine, pentru a urca pe muntele Katahdin şi pentru a continua apoi, în canoe, până la Allagash. După cum mi-a declarat în timpul anchetei Jack, se părea că se vor distra de minune, aşa că au acceptat entuziaşti propunerea lui Chuck. Mai era nevoie de o persoană pentru a-i însoţi, şi au găsit-o în vecinul lui Jim, Charlie Foltz.

Se făcuse miezul nopţii, 20 august 1976, când maşina supraîncărcată a lui Chuck Rak, un Chevrolet Vega, părăsea străzile tăcute şi înguste ale Bostonului şi intra pe autostrada 95.

Această şosea care lega Bostonul de Canada va fi gazda lor pentru următoarele opt ore, cât trebuia să dureze călătoria lor spre muntele Katahdin, în Baxter State Park.

Muntele Katahdin este punctul terminus spre nord al lanţului Appalachi care se întinde între Florida şi Maine, fiind unul dintre cele mai înalte vârfuri ale Munţilor Stâncoşi. Străjuieşte o mare întindere de păduri, râuri şi torente. Acest vast teritoriu este Baxter State Park care, cu cei mai mult de 200 000 de acri ai săi, înseamnă aproape jumătate din întregul stat Maine. Este o regiune în care poţi să comunici cu natura, să observi viaţa sălbăticiunilor, să vâsleşti în canoe de-a lungul torentelor şi râurilor repezi, să pescuieşti păstrăvi în lacurile din pădure. Autostrăzile sunt foarte rare prin zonă. Multe din şosele sunt private. Este deci de înţeles că Chuck Rak dorea să se bucure de acest paradis natural cu prietenii săi.

Cei patru excursionişti au ajuns, foarte încântaţi, dar şi foarte obosiţi, la Baxter State Park, în jurul orei 8, sâmbătă dimineaţa. S-au înregistrat la administraţia campingului, au despachetat şi şi-au pregătit cortul pentru o noapte. Doreau să nu doarmă în timpul zilei pentru a reveni noaptea la programul de somn normal. Chuck şi Jim s-au dus să cumpere alimente, iar ceilalţi doi au urcat pe munte, până acolo unde se termina pădurea. La căderea nopţii somnul i-a cuprins cu repeziciune.

Duminică au urcat pe muntele Katahdin. Au escaladat cu mare greutate creasta îngustă numită „Muchia de cuţit” până la cota 5267 picioare. În total au străbătut aproape unsprezece mile, fără probleme, pe un teren extrem de dificil. Deşi s-au întors cu picioarele pline de bătături, minunata zi petrecută pe munte a fost considerată un început perfect pentru

excursia lor de 11 zile la Allagash.

Luni dimineaţa au strâns tabăra şi s-au îndreptat spre nord, către Shin Lake, acolo unde se afla Scotty’s Flying Service. Activitatea îndelungată a lui Scotty’s este atât de cunoscută, încât este trecut şi pe harta oficială a statului Maine. Este condus de un pensionar din marină şi de soţia lui. Ei vând alimente, închiriază canoe şi asigură zboruri regulate pentru cei care doresc să viziteze zona Allagash.

Iată un fragment din jurnalul lui Jack, în care este descrisă călătoria lor la Shin Lake în acea zi:

„în afara maşinii lui Chuck soarele făcea ca cerul să arate atât de albastru încât îţi venea să cânţi de bucurie. Radioul maşinii cânta de mama focului şi sufletele noastre se înălţau uşoare în timp ce ne apropiam de Shin Pond de unde va începe de fapt aventura noastră în zona lacurilor Allagash. Pe drum ne-am oprit pe la un prieten de la care am împrumutat unul din cele două canoe de care aveam nevoie în călătorie.

Puţin după asta Chuck a parcat maşina la locul destinaţiei noastre. În câteva secunde am sărit cu toţii din maşina minusculă pentru a ne dezmorţi oasele şi am răsuflat uşuraţi că am ajuns aici întregi şi la timp, fără niciun incident.

Pe marginea lacului lângă parcare erau câţiva copii care foloseau docul ca pe o trambulină, pentru a sări în apa rece şi curată a lacului. Cum priveam la jocurile lor mi-am adus aminte de copilărie, când eu şi Jim făceam la fel la ştrandul oraşului. Eram aproape gata să-mi arunc adidaşii şi să mă alătur puştilor, când vocea lui Chuck mă smulse din starea nostalgică şi mă aduse la realitate.

Din câţiva paşi repezi i-am ajuns din urmă, pe scările care duceau către biroul administratorului. Clopoţelul agăţat de uşă zdrăngăni când intrarăm înăuntru. Soţia pilotului care urma să ne ducă la Allagash pregătise totul pentru noi. Am mai discutat câteva minute planurile de zbor şi condiţiile meteo. Apoi am mulţumit şi, nerăbdători, am plecat spre locul unde ne lăsasem bagajele, care erau gata să fie încărcate în avion.

Avionul era un model foarte mic. Am pus bagajele în spatele locului celui de al treilea pasager. Erau atât de multe, încât ne vedeam siliţi să facem

mai multe drumuri, însemnând că trebuie să ne împărţim pe perechi. Am dat cu banul. Eu şi Charlie am câştigat. Plecam primii.

Am urcat în avion, pe locul din spatele pilotului. Spaţiul era aşa de mic, de parcă era făcut pentru copii. Dar o dată ce m-am instalat printre mormanul de materiale pentru camping, locul s-a dovedit a fi destul de încăpător şi confortabil.

Puteam să văd foarte bine pe fereastră, lucru ce mă bucura, căci pentru nimic în lume n-aş fi vrut să pierd peisajul.

Un ţăcănit brusc, acompaniat de un sunet monoton, îi dădu de ştire pilotului că totul este încărcat şi că poate decola. Când el a tras de manşă, avionul a început să se zgâlţâie din cauza vibraţiilor motorului. Charlie şi cu mine ne-am uitat pe fereastră afară, unde Jim şi Chuck ţopăiau în sus şi în jos, agitându-şi nebuneşte pălăriile. Parcă a trecut doar o secundă şi ne şi aflam la marginea cleştelui, gata de decolare. Am privit spre pilot, care, foarte relaxat, făcea ultimele pregătiri înainte de decolare. Charlie m-a privit cu un rânjet uriaş. Dar îmi dau seama că inima lui bătea la fel de tare ca şi a mea, căci avea faţa roşie, iar ochii aproape holbaţi. Apoi, întregul avion s-a zgâlţâit, a atins repede viteza de decolare, ne-am ridicat în aer şi am lăsat o trombă de apă în spatele nostru. M-am agăţat atât de tare de scaunul pilotului încât mă întrebam cum de nu l-am rupt. Vibraţiile au încetat şi hidroavionul nostru a părăsit rapid suprafaţa apei începând să urce. S-a ridicat un pic cam brusc şi astfel a reuşit să evite pinii care înconjurau eleşteul. Totul dispărea repede în spatele nostru şi pilotul a stabilizat avionul la o altitudine de 600 de picioare. Înghiţeam cam greu şi încercam să-mi liniştesc inima care bătea nebuneşte.

Afară priveliştea era extraordinară. În stânga avionului, muntele Katahdin se înfăţişa în toată splendoarea sa. Ascuţite câteva vârfuri de stâncă străpungeau peticele de nori, care pluteau deasupra terenului abrupt şi care le înconjurau cu nişte perniţe strălucitoare portocalii, aurii sau purpurii. Chiar în faţa noastră se întindeau nenumăraţi acri de păduri de pini presărate ici şi colo de oglinzile de apă ale lacurilor. Printre arbuşti hălăduiau elani, care abia ridicau capul la trecerea noastră.

Dintr-o dată a apărut în faţa noastră Telos Lake, şi pilotul l-a anunţat

prin radio pe pădurar că o să aterizeze. Radioul a bâzâit şi din el s-a auzit o voce cu cel mai puternic accent de Maine pe care l-am auzit vreodată, spunând: „Bine, adă-i-ncoa!”. Avionul s-a apropiat într-un unghi foarte ascuţit de apa argintie, făcând o aterizare la „un fir de păr”, străpungând oglinda lucioasă a apei ca un pelican uriaş. A aterizat în apă chiar în faţa biroului intendentului. Am desfăcut canoe le şi am încărcat bagajele în ele. Apoi am vâslit spre ţărm. În spatele nostru avionul a făcut o altă decolare spectaculoasă, întorcându-se pentru a-i lua pe Jim şi Chuck şi cealaltă canoe.”

Mai târziu grupul reunit s-a odihnit şi a discutat despre spectaculoasa călătorie cu avionul. „înviorarea produsă de extraordinarul zbor cu avionul şi emoţia că ajunsesem la locul destinaţiei noastre ne-au făcut să ignorăm complet milioanele de ţânţari care ne invadaseră tabăra!” – avea să declare mai târziu Chuck.

Deodată reveria lor fu întreruptă de sunetul unei bărci cu motor care părea că vine de nicăieri. Pădurarul-şef Everett Cram opri motorul şi îi înregistră în mod oficial pe cei patru. Noaptea târziu, o cină cu friptură şi cartofi copţi a încheiat o zi minunată. S-au culcat devreme. Ziua care urma promitea să fie plină.

Marţea au petrecut-o vâslind contra vântului pe lacurile Telos şi Chamberlain. Chuck şi Jim o luaseră înainte şi s-au întâlnit cu ceilalţi la intrarea pe lacul Chamberlain. Abia după ce a apus soarele au ajuns la mal, la Mud Beach, trăgând la campingul Mud Brook [vezi figura 1]. Alături de ei se mai aflau câteva corturi; Cerul a început curând să strălucească de lumina miilor de stele.

Atunci s-a întâmplat. O lumină strălucitoare a apărut pe cer spre est. Jim, care studiase ceramica, a declarat că aceasta „avea culoarea pe care o are lutul în interiorul unui cuptor de olărit la o temperatură de 2350° F”. Uimit, el a luat un binoclu. Citim în jurnalul său:

„Pe plajă mai erau şi alţi turişti care aprinseseră un foc mare de buşteni, pentru fiii lor care se aflau încă pe lac. Unul dintre oamenii din jurul focului a făcut o remarcă: „Ce naiba stea mai e şi aia aşa de strălucitoare?" Chiar deasupra lacului am văzut ceea ce la început părea a fio stea intens

strălucitoare, de două sau de trei ori mai strălucitoare decât celelalte.

Figura 1. Harta topografică a zonei A la gash Waterway.

Mi-am luat binoclul şi l-am fixat pe «steaua» aceea, dar mi-am dat seama că nu este vorba de o stea. Era un obiect aflat la doar câteva mile depărtare şi cam la vreo 200 de picioare deasupra copacilor. A plutit aşa câteva secunde apoi s-a stins din exterior spre interior. Nu m-am gândit prea mult la ea, atât că nu mai văzusem niciodată o lumină care să implodeze aşa."

Apoi, datorită pregătirilor pentru înnoptare şi a planurilor pentru ziua următoare, incidentul a fost uitat. Mai târziu, însă, îşi vor reaminti de el ca de vestitorul unui alt vizitator din cer – unul care le va marca vieţile pentru totdeauna.

Miercuri a fost o zi urâtă cu ploaie grea, care i-a silit să rămână la adăpost. Vremea mohorâtă i-a făcut să-şi prelungească micul dejun alcătuit din şuncă, ouă şi marmeladă. Au petrecut timpul jucând cărţi, până spre amiază, când vremea s-a mai îmbunătăţit. Au strâns tabăra şi au plecat spre râu spre lacurile Allagash să pescuiască ceva păstrăvi. Au reuşit să străbată cam o treime din drum, şi din cauza curentului prea puternic au fost siliţi să se întoarcă. În seara aceea au înnoptat în locul unde râul se vărsa în lacul Chamberlain. Apăruseră stelele pe cer când ei încă mai făceau planuri pentru excursia lor de pescuit. Au decis în final că vor merge spre Eagle Lake, dimineaţa următoare.

Joi s-a dovedit a fi o zi însorită. Cei patru canoişti au traversat lacul Chamberlain spre ecluza care îl separa de Eagle Lake. Au intrat în ecluză şi de acolo au vâslit spre lacul Eagle.

Spre seară au ajuns la campingul Smith Brook, cel mai îndepărtat punct al lacului. Lacul era pustiu. După ce şi-au instalat tabăra, au plecat să pescuiască. Sperau că vor reuşi să prindă o recoltă bogată din păstrăvii frumos coloraţi care se găseau din belşug în aceste ape. Speranţele lor au fost însă în van. Nu au prins decât un clean amărât pe care l-au aruncat înapoi în lac. La cină au mâncat ultimele lor provizii. Cum nu mai aveau altă soluţie pentru a-şi reînnoi provizia de alimente s-au decis să mai facă o încercare în noaptea aceea. După cină, au strâns o grămadă de buşteni, cu care au făcut un foc mare. În jurnalul său Jim scria:

„Focul era atât de mare, încât mi-era frică să nu ia foc pădurea de la el. Ceilalţi mi-au spus să nu-i mai bat la cap cu tâmpeniile astea, dar eu eram îngrijorat.”

Un astfel de foc de tabără era însă necesar, dacă mai voiau să se întoarcă. Noaptea era atât de întunecoasă încât nu puteau să-şi vadă nici măcar mâinile.

Conturată slab de flăcările de pe ţărm, canoea lor aluneca încet pe oglinda lacului. Charlie Foltz stătea în faţă. Chuck la pupă, pe post de cârmaci. Cei doi gemeni stăteau la mijloc vâslind în linişte cu palmele. Erau cam la jumătatea drumului spre golf şi cam la un sfert de milă de ţărm, când a început aventura. Primul care a simţit ceva a fost Chuck:

„Deodată am avut senzaţia că sunt urmărit. M-am întors spre direcţia aceea şi am văzut o sferă uriaşă strălucitoare, colorată, care plutea nemişcată şi tăcută cam la vreo 200-300 de picioare deasupra marginii dinspre sud-est a golfului. Cum eu eram cârmaciul şi obiectul era în spatele umărului meu drept, pentru o vreme am fost singurul care l-am văzut. Fără să-mi iau ochii de la el, le-am strigat celorlalţi: „Ia priviţi ce iese din mlaştina aceea!" Credeam că sunt doar nişte gaze de mlaştină. Charlie s-a oprit din vâslit. Barca a încetinit şi ne uitam cu toţii la obiect. Pentru moment eram cu toţii înmărmuriţi. Eram foarte curios, deoarece nimic nu putea să explice acest fenomen. Îmi captase toată atenţia,

practic nu mai vedeam nimic altceva.

Vedeam ceva ca un fluid care pulsa pe suprafaţa obiectului când îşi schimba culorile, de la roşu la verde, apoi galben şi alb. Când mi s-au obişnuit ochii cu strălucirea intensă a obiectului, am observat o mişcare giroscopică parcă ar fi fost nişte poteci de energie plutind, ecuatorial şi longitudinal, de la un pot la altul. Fire împărţeau sfera în patru quadranţi mobili de lumină colorată strălucitoare. Schimbările de culoare erau foarte lichide şi învăluitoare de parcă întregul obiect avea o mişcare plasmatică, ceva ca un sos gros. Vedeam nişte bulgări de energie care se mişcau pe traseele acelea giroscopice care păreau să genereze mişcarea şi schimbările de culoare.

Ceilalţi discutau despre ce ne rămânea de făcut. Eu voiam să rămân acolo şi să observ în continuare obiectul."

Jack Weiner descrie obiectul din punctul său de vedere:

Jim şi cu mine eram la mijloc. Ne-am întors amândoi să vedem despre ce vorbea Chuck. Cam la vreo 200 sau 250 de yarzi depărtare, deasupra pădurii, se afla o sferă foarte mare de lumină strălucitoare care pulsa. Nu făcea absolut niciun zgomot! Am întors canoea până a devenit paralelă cu ţărmul, astfel încât să avem cu toţii o vedere liberă asupra sferei. Când sfera a ajuns cam la nivelul copacilor, a încetat să mai urce, plutind aşa nemişcată deasupra pomilor. Era clar că nu era luna sau vreo stea sau altceva de genul acesta. Nu era nici avion, elicopter sau vreun alt tip de aparat de zbor convenţional.

Era foarte mare, cât o casă, avea cel puţin 80 de picioare în diametru, de formă sferică şi cu lumină pulsatorie. Erau unele schimbări care îmi aduceau aminte de un experiment de la fizică cu magneţi şi pilitură de fier, care se făcea pentru a ilustra efectele câmpului magnetic emis de magneţi.

St am cu toţii uimiţi, întrebându-ne, ce naiba ar putea să fie obiectul acesta."

Jim Weiner descrie ce a observat când s-a întors să vadă de ce ţipă Chuck:

M-am întors şi am văzut un obiect uriaş, sferic de culoare alb-galbenă,

plutind cam la nivelul copacilor spre ţărmul dinspre sud. Avea dimensiunile unei case cu două etaje, fără protuberanţe sau ferestre vizibile. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo lumină colorată. Obiectul părea solid şi nu făcea niciun zgomot. L-am recunoscut imediat ca fiind acelaşi obiect pe care îl văzusem pe malul lacului Chamberlain. Lumina semăna cu aceea pe care o poţi vedea înăuntrul unui cuptor de olărit. Era foarte strălucitoare, ca un soare miniatural. Nu puteai să vezi vreo margine solidă a obiectului. A plutit în tăcere la nivelul copacilor, cam vreo cinci minute după părerea mea. Am încercat să găsim o explicaţie raţională, considerându-l un balon meteo, dar calitatea luminii ciudate pe care o emitea nu făcea această explicaţie acceptabilă. Apoi mi-a venit ideea să-i facem semne cu lanternele noastre.

Charlie Foltz completează acest moment:

M-am uitat la ceea ce la început mi s-a părut a fi luna răsărind de după copaci, totuşi, mi-am dat repede seama că nu este luna şi am rămas trăsnit uitându-mă la acea sferă luminoasă. A venit până la liziera pădurii şi s-a oprit pentru un moment. Apoi s-a mişcat de-a lungul liniei ţărmului, cam la 15-20 de picioare deasupra vârfurilor copacilor. Aveam în mână lanterna cea mare şi am început să semnalizez spre sferă – de trei ori scurt, de trei ori lung, de trei ori scurt.

Imediat după ultima clipire a lanternei, obiectul uriaş şi strălucitor s-a oprit brusc şi a început să se îndrepte spre canoe. Apoi, a început iadul. Jack preia relatarea:

îndată ce Charlie a început să semnalizeze spre ea, lumina a început să se mişte spre noi. Ne-am hotărât să stăm şi să aşteptăm să vedem dacă se reflectă în apă sau o afectează în vreun fel, căci a venit deasupra lacului. Acum, lumina ajunsese deasupra apei, cam la 40-50 de picioare. Ne-am decis să ieşim din apă, pentru a avea sub picioare pământ solid. Ne era teamă că am putea cădea din canoe şi să ne înecăm. Am început să vâslim cu toţii, mai puţin Chuck, care părea a fi total absorbit de lumină. Drăcia a eliberat un fel de rază de lumină, care avansa pe luciul apei spre noi. [vezi figura 2] Charlie a ţipat: „Gazele de mlaştină n-au raze!” în timp ce vâsleam nebuneşte spre focul de tabără.

Cum am mai menţionat, Chuck rămăsese aproape paralizat, iată cum descrie el ce simţea când uriaşul glob de foc se apropia de micuţul şi fragilul lor canoe.

Charlie, care făcuse armata la marină, a început să semnalizeze cu lanterna S.O.S. Imediat obiectul a emis o rază conică de lumină de undeva din partea dreaptă, din partea de jos, care a alunecat reflectându-se pe apă spre noi. Am simţit

Figura

cum ceilalţi sunt cuprinşi de panică, şi vâslesc nebuneşte spre ţărm, fugind de raza care se apropia. Nici nu mi-am luat ochii de pe obiect şi nici nu m-am alăturat celorlalţi în încercarea lor de a fugi. Nu-mi era frică deloc, eram doar curios. M-am supărat pe prietenii mei că doreau să fugă. De aici înainte amintirile celor patru despre incident încep să difere de la unul la altul. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte Charlie Foltz este că vâslea spre ţărm cu ceilalţi şi apoi stătea în tabără împreună cu ceilalţi privind cum se îndepărtează obiectul.

Cum stăteam pe ţărm, am mai făcut o dată semn cu lanterna, dar sfera nu ne-a mai răspuns. S-a mişcat de-a lungul lizierei copacilor, şi, când a ajuns la marginea lacului, a început să se înalţe la un unghi de 45° faţă de noi. Cum se ridica s-a apropiat de doi nori mici, cam de o sută de yarzi lungime şi douăzeci de yarzi înălţime, şi raza de lumină străpungea norii cam ca farurile de la maşină prin ceaţă. Sfera a clipit apoi, depărtându-se

până când a rămas doar un punct pe cer, ca o stea.

Chuck îşi aminteşte că el a mai rămas în canoe, când ceilalţi fugiseră speriaţi pe ţărm. Transfigurat, încă mai avea în mână vâsla pe care o folosea drept cârmă, nu putea să-şi ia ochii de la obiect:

Obiectul a răspuns semnalului nostru mişcând puţin raza de lumină. Cum se îndepărta raza, obiectul şi-a schimbat forma, din „lună plină" a devenit semilună, lucru ce a antrenat şi o modificare axială a razei. Aceasta a fost „clipirea", fenomenul pe care-l văzusem împreună cu ceilalţi turişti la Mud Beach cu două nopţi în urmă. Obiectul s-a îndreptat apoi spre sud, către muntele Katahdin, dispărând în nori.

Jack şi Jim îşi amintesc mai multe despre ciudata rază de lumină care-era emisă de obiect. Mai întâi, relatarea lui Jack:

Cum vâsleam, m-am uitat peste umărul drept şi am văzut că lumina era de fapt un obiect sferic ce pulsa un fel de lumină plasmatică ce părea că fierbe. Era chiar în spatele nostru şi se părea că nu vom putea scăpa de raza de lumină ce emana din el. Înainta prea repede. Mi-aduc aminte că mă gândeam: „La dracu! N-o să reuşim să scăpăm niciodată!" Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte, este că eram pe ţărm, dându-ne jos din canoe. Nu ne mai grăbeam. Nu ne mai temeam de nimic. Am ieşit liniştiţi din canoe, am mers spre dreapta şi ne-am aşezat pe plajă, privind spre obiect, care, acum era la câţiva yarzi depărtare, cam la 20-30 de picioare deasupra apei.

Îl priveam ca vrăjit! Era atât de aproape. Şi acum raza ieşea de pe fundul lui, de parcă obiectul stătea pe rază. Plutea chiar acolo în faţa noastră, într-o tăcere deplină. A stat aşa vreo patru sau cinci minute. Mi-aduc aminte că în timp ce priveam, mă simţeam „afară de mine", de parcă o mână uriaşă m-ar fi apucat de stomac şi ar fi început să mă ridice. Mă durea stomacul.

Deodată raza a fost îndreptată spre cer. Obiectul a început să urce şi să se îndepărteze, spre sud-vest. Părea că clipeşte, şi apoi apărea mai departe, mai sus. A făcut asta de câteva ori, s-a îndreptat spre stele, apoi a dispărut într-o secundă.

Şi Jim îşi reaminteşte acest episod:

Nu era nicio greşeală, venea direct spre noi. Şi Jack şi eu ne amintim că obiectul plutea pe loc direct înspre noi. Apoi, mi-aduc aminte că stăteam pe ţărm şi urmăream cum pluteşte obiectul cam la 500-1000 picioare deasupra lacului, la o distanţă de circa 50-75 de yarzi în faţa noastră. Trimitea din nou un fel de lumină de cercetare, pe luciul apei. Apoi raza a fost îndreptată spre cer şi obiectul a dispărut prin aceeaşi mişcare de implozie, aşa cum văzusem şi cu câteva zile înainte. O secundă mai târziu a dispărut cu o viteză extraordinară. În scurt timp era doar o stea slabă care descria un arc de cerc, de la sud-est spre nord-vest, unde a dispărut deasupra orizontului. Nu a făcut niciun zgomot când a dispărut.

Toţi subiecţii păreau a fi fost în stare de animaţie tensionată până când obiectul a părăsit zona. Se simţeau „ciudat” şi „obosiţi” ca să folosesc cuvintele lor. Jim a declarat:

Toţi parcă eram în stare de şoc, pentru câteva minute, pur şi simplu stăteam acolo fără să ne putem mişca sau să vorbim.

Când ciudatul efect anesteziant a trecut, Chuck a coborât şi el din canoe şi s-a alăturat celorlalţi, care se îndreptau, ca prin vis, către cortul lor. Chiar în această stare, au fost uluiţi când au descoperit ce se întâmplase cu uriaşul lor foc de tabără. Jim a scris în jurnalul său:

„Apoi, deodată ne-am dat seama că focul nostru de tabără arsese complet. Când plecaserăm să pescuim pregătisem un foc care să ardă cel puţin două sau trei ore. Toată experienţa noastră durase cel mult 15-20 de minute. Şi totuşi, din focul nostru uriaş nu mai rămăseseră decât tăciunii!”

Jack adaugă:

Focul nostru se redusese la doar câţiva tăciuni calzi, dar cu toţii ne simţeam atât de rău încât nu am mai aprins altul, şi am adormit aşa cum eram, la masă. A doua zi ne-am trezit ameţiţi. Nu ne venea să credem ce ni se întâmplase cu o noapte înainte. Am strâns tabăra şi am plecat spre cel mai apropiat camping, unde am raportat întâmplarea unui pădurar care era pe acolo. Când am ajuns în tabără i-am povestit toată întâmplarea, dar nu a crezut un cuvânt. Tot restul excursiei, trebuie să fi fost cu toţii într-o stare de şoc. Nu prea îmi amintesc mare lucru din ea.

Într-adevăr, nu prea îşi amintesc.. Jurnalele şi notele de călătorie, pe

care le ţinuseră cu mare grijă până la întâlnirea cu OZN-ul, au fost neglijate după această întâlnire, până când nu s-a mai scris nimic în ele la câteva zile după incident. Atunci nu realizau ce s-ar fi putut întâmpla cu ei în perioada de timp cât a ars complet focul [vezi figura 3]. Acest lucru va rămâne un mister mult timp, până când Jim şi Jack vor începe să aibă visele acelea ciudate şi să apară fenomenele paranormale care l-au făcut pe Jim să mă caute pentru a-mi cere ajutorul. Vom examina curând unul din aceste vise.

Dar mai întâi să analizăm întâlnirea lor, în lumina a ceea ce se ştie astăzi despre OZN.

Întâlnirile cu OZN-uri au fost împărţite în mai multe categorii după cum urmează:

LN – Lumini în noapte – lumini ciudate care apar pe cer noaptea

DZ – Discuri zburătoare – OZN-uri văzute ziua

R/V – Radar/Vizual – Observarea unor OZN-uri simultan, cu ochiul liber şi pe un ecran radar

IA – întâlniri de aproape – Observarea unui OZN la mai puţin de 500 ft

Întâlnire de gradul 1 – Observarea unui OZN

Întâlnire de gradul II – Urme fizice ale unui OZN

Întâlnire de gradul III – Observarea unui OZN şi a ocupanţilor lui

Întâlnire de gradul IV – Răpire de către ocupanţii unui OZN

Prima observare, făcută la Mud Beach, poate fi inclusă în prima categorie. Privind retrospectiv, toţi s-au gândit că este acelaşi obiect pe

care l-au întâlnit peste două zile, de data asta mult mai aproape. S-au gândit că este acelaşi obiect, deoarece prezenta aceleaşi caracteristici: aceeaşi strălucire puternică, aceleaşi culori, ciudate şi pregnante, amândouă au suferit acelaşi efect de implozie, când au dispărut.

Pe de altă parte însă, nu este exclus ca OZN-ul să fi fost de fapt strălucitoarea planetă Jupiter. Înregistrările astronomice indică faptul că planeta Jupiter a răsărit din direcţie estică la ora 1 p.m. BDT (ora estului), pe data de 24 august 1976. Ar fi apărut de câteva ori mai mare şi mai strălucitoare decât orice stea văzută prin binoclu, ar fi avut forma unui disc. Dispariţia ei prin implozie se poate explica [urmează fig.3/30] prin apariţia unui nor care a acoperit-o. Noaptea respectivă a fost înnorată în ziua aceea, datorită unei furtuni, ce se deplasa către Allagash. Totuşi, martorii declară că au văzut obiectul înainte de răsăritul lui Jupiter. O altă planetă strălucitoare nu a fost vizibilă în seara aceea, nici măcar Luna.

Deci, dacă există unele îndoieli referitoare la prima lor întâlnire, cea de-a doua nu mai lasă loc pentru dubii. Au avut o întâlnire specifică de gradul 1. Cum termenul a fost lansat de dr. J. Allen Hynek, ar fi interesant de comparat declaraţiile lor cu ceea ce declară dr. Hynek despre această categorie de observaţii OZN. El a fost profesor de astronomie la Northwestern University şi director adjunct la Smithsonian Astrophysical Observatory, (Observatorul de Astrofizică Smithsonian) şi a lucrat pe postul de consultant ştiinţific principal în cadrul proiectului OZN al Forţelor Aeriene. A definit întâlnirile de gradul 1 ca fiind:

Apariţii de OZN-uri care se referă la obiecte sau lumini foarte strălucitoare în apropiere de martor-în general la mai puţin de 500 de picioare. Cazuri în care obiectul a fost suficient de aproape pentru a fi descris în amănunt din punctul de vedere al extensiei unghiulare, care ar fi putut lăsa urme fizice şi în care a existat posibilitatea contactului fizic[7].

Inutil să o mai spunem, cazul Allagash este un exemplu clasic al unei astfel de întâlniri. Hynek subliniază, de asemenea, şi valoarea deosebită a acestor întâlniri în stabilirea realităţii fizice a OZN-urilor:

În cazul acestui tip de întâlnire există mai puţin posibilitatea respingerii

---

[7] **Hynek J. Allen,** *The UFO Experience* **('hic.igo: Henry Regnery Co., 1972), p.86.**

faptelor pe baza „percepţiei greşite”. Dacă ea poate apărea deseori în cazul observaţiilor la distanţă... în cele de aproape este ceva mai greu. Aceste observaţii făcute de doi sau mai mulţi martori capabili să facă o relatare coerentă, convingătoare, a ceea ce s-a întâmplat, ridică întrebarea dacă aceste relatări mai pot fi respinse ca „percepţii greşite”, când ele sunt făcute de persoane sănătoase şi responsabile.

Părerea mea este că, în acest caz, posibilitatea „percepţiei greşite” este excedată de ipotezele care trebuie asumate de un cercetător, şi anume că, fie persoana aceea spune adevărul, fie s-a lăsat furată de simţurile şi de raţiunea sa. Totuşi, dovezile despre ocupaţia, pregătirea şi trecutul martorului nu ne pot lămuri care posibilitate este adevărată[8].

Sunt sigur că dacă dr. Hynek ar mai fi trăit astăzi şi ar fi avut acces la materialul acestui caz s-ar fi convins că martorii au avut cu adevărat experienţa pe care o relatează. Totuşi, persistă unele întrebări uimitoare. Ce s-a întâmplat cu cei patru canoişti în perioada de timp de care nu îşi amintesc? De ce nu pot să-şi amintească ce s-a întâmplat în această perioadă? De ce nu mai erau înspăimântaţi când au văzut, atât de aproape, de pe ţărm OZN-ul? De ce să fi adormit apoi buştean pe masă, după ce a plecat obiectul? Jim se întreba dacă nu cumva un vis avut de fratele său deţine răspunsurile la aceste întrebări. La fel şi eu, după ce Jack mi-a descris următorul coşmar în iulie 1988:

Acum doi ani am început să am coşmaruri, care s-au repetat de câteva ori. Mă trezeam mereu într-o teribilă stare de panică şi frică de necontrolat şi nu mă simţeam bine câteva zile după aceea.

În acest coşmar, stau rezemat de un fel de zid sau o masă ridicată. E într-un loc cu o lumină foarte strălucitoare, ceţoasă. Lumina asta face imposibil să văd dimensiunile locului sau vreo trăsătură a lui. Stau în picioare, dar nu pot să mă mişc deloc. Nici măcar nu pot să vorbesc, dar sunt treaz şi pot să gândesc.

Ştiu că Jim, Chuck şi Charlie stau undeva pe un fel de bancă sau măsuţă mai joasă, chiar în stânga mea. Mă gândesc: „De ce nu faceţi ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă! Vă rog, ajutaţi-mă!”, dar ei par că nici

[8] **Hynek, op.cit., p.87.**

nu mă văd. Stau acolo, parcă ar fi drogaţi.

Apoi văd o mişcare în ceaţă, chiar în faţa mea. Următoarea scenă mă face să intru într-o stare de panică absolută. Fiinţa aceea vine chiar în faţa mea, şi se uită la mine. Sunt într-adevăr înspăimântat. Tot ce pot gândi este cum să ies de aici. Mă gândesc: „Trebuie să ies de aici! Nu mă lovi! Te rog, nu-mi face rău!” Apoi îmi dau seama că se mai mişcă ceva prin ceaţă. Mai apare încă o fiinţă în faţa mea. De data asta sunt îngrozit. Nu mă pot gândi decât cum să scap de aici.

Cele două fiinţe se uită la mine, apoi se uită unul la altul. Capetele li se bâţâie de parcă şi-ar spune ceva unul altuia. Dar nu fac niciun zgomot. Apoi, cel de lângă mine, din stânga, mă apucă de încheietura mâinii şi o ridică. Parcă mi-ar cerceta braţul şi subsuoara. Cel din dreapta are un instrument metalic în mână sau ce naiba o fi drăcia aia. Nu-mi place cum arată. Cred că au de gând să-mi facă ceva cu ea la subsuoară – or să mi-o pună la subsuoară! În acest moment mă simt ca şi cum ar urma să fiu mâncat de viu şi, efectiv, mă pierd într-o spaimă isterică. Mă trezesc. Sunt plin de transpiraţie şi mă trezesc din cauza celor mai urâte spaime pe care ţi le poţi imagina vreodată.

Aceste coşmaruri mă afectează câteva zile. După primele coşmaruri, nu puteam să-mi amintesc feţele fiinţelor, cu toate că mi le aminteam de la gât în jos. Apoi, anul trecut am avut din nou aceste coşmaruri. De data asta, când m-am trezit, puteam să-mi amintesc perfect şi feţele lor. Aş fi vrut să nu o fac niciodată, căci acum mi-am dat seama de unde, venea spaima isterică din vis. Au capete uriaşe pe nişte gâturi subţiri, cu ochi uriaşi, metalici parcă. Vreau să spun că ei erau coloraţi ca acei gândaci fosforescenţi, care îşi schimbă mereu culoarea când se mişcă. Nu aveau pleoape! Impresia mea era că sunt ca nişte insecte, dar nu aveau antene sau altceva, şi nu aveau părţi care să indice că ar fi carnivori. Palmele lor sunt la capetele braţelor, dar nu sunt ca ale noastre. Sunt mai lungi şi au numai patru degete.

Acesta este. Acum că am stat şi am scris toate astea mă simt mai bine. Sper că într-adevăr eşti cine spui că eşti, căci astea sunt nişte lucruri pe care nu cred că i-ar plăcea cuiva să le facă cunoscute. De obicei, oamenii

cred că sunt nebun când le povestesc aşa ceva.

I-am asigurat pe cei patru că nu îi consider nebuni şi le-am mulţumit pentru cooperare. Am spus că astfel de coşmaruri pot fi sau rodul imaginaţiei, sau se datorează unor amintiri reale îngropate adânc în subconştient şi care încearcă să iasă la suprafaţă. Le-am explicat că în astfel de cazuri hipnoza poate fi de mare ajutor în reamintirea unor lucruri de mult uitate.

Doctorul lui Jim îi sugerase deja acestuia să recurgă la hipnoză. Deci, Jim voia să urmeze câteva şedinţe de hipnoză regresivă cu un consultant MUFON local. I-am rugat pe ceilalţi trei să se gândească şi ei la o astfel de posibilitate. S-au arătat interesaţi şi curioşi să vadă cum se descurcă Jim. Prima lui şedinţă fusese programată pe 21 ianuarie 1989. Vacanţa, programul meu încărcat, sărbătorile de iarnă ne-au împiedicat să începem mai devreme. Speram cu toţii ca noua fază a anchetei să aducă soluţia misterului mingii de foc din Allagash.

CAPITOLUL III – „**SUNT CA NIŞTE GÂNDACI!”**

Pe când se apropia data începerii şedinţelor de hipnoză, mi-am dat seama că mai aveam nevoie de cineva care să mă ajute. L-am solicitat pentru asta pe David Webb, unul din principalii investigatori în cazul Andreasson. David este de profesie fizician şi este expert în întâlniri de gradul III şi IV.

Pentru conducerea şedinţelor de hipnoză regresivă a fost ales consultantul MUFON Tony Constantino. David şi Tony se ocupaseră şi de propria-mi experienţă de răpire, care este descrisă în cartea mea *The Watchers.* Spre deosebire de David, Tony nu era specialist în problemele OZN, dar era hipnoterapist calificat şi superpregătit în arta hipnozei regresive.

Şedinţa de hipnoză nr. 1 – Jim Weiner (12 ianuarie, 1989)

Jim a sosit acasă la Tony în jurul orei 2.00 p.m. Părea să fie nervos şi recunoştea că îi este puţin teamă să fie hipnotizat. Tony a discutat o vreme cu el pentru a se cunoaşte mai bine. I-a explicat că hipnoza este doar o tehnică menită să relaxeze persoana căreia i se aplică. A pus apoi nişte muzică de atmosferă şi l-a invitat pe Jim să ia loc într-un fotoliu foarte confortabil. Curând lui Jim i s-a indus o stare de hipnoză uşoară, [vezi figura 4] Am început să-l întrebăm, având grijă să nu îi punem întrebări cheie de la început. Cele ce urmează sunt extrase din transcrierea înregistrărilor şedinţelor de hipnoză:

TONY: În 1976, tu şi alţi trei prieteni aţi făcut o călătorie cu cortul. Aşa e?

JIM: Da.

Figura 4. Jim Weiner în timpul şedinţei de hipnoză.

TONY: Îţi aminteşti pregătirile pentru excursie?

JIM: Să mergem în Maine?

TONY: Da.

JIM: Mi-amintesc că eram cu maşina-conduceam.

TONY: Ţi-aminteşti ceva din peisaj?

JIM: Da, autostrada 95.

TONY: Bine, ţi-aminteşti sosirea în camping?

JIM: Da.

TONY: Ţi-aminteşti ceva din ce aţi făcut, tu şi prietenii tăi pentru a pregăti tabăra?

JIM: Da.

TONY: Spune-mi unul sau două lucruri pe care a trebuit să le faci.

JIM: Păi, mi-aduc aminte că am zburat spre lac cu un hidroavion. A fost incredibil. Şi noi a trebuit să mergem câte doi. Când am ajuns acolo ne-am instalat tabăra. Era acolo o masă de picnic. Aşa că ne-am întins corturile şi am mai făcut încă unul cu o prelată şi o frânghie pe care l-am întins între doi copaci. Şi, ah, mi-aduc aminte că, imediat ce am ajuns acolo, a venit pădurarul Everett Cram şi ajutorul său, Mac. Veniseră să ne înregistreze.

Încet, dar sigur, Tony l-a deplasat pe Jim în timp, până la momentul când au ajuns pe lacul Eagle, în campingul de la Smith

Brook:

JIM: Rămăsesem fără mâncare, aşa că ne-am decis să mergem din nou să pescuim.

TONY: Poţi vedea cum te pregăteşti?

JIM: Da, facem – punem lemne pe foc fiindcă e foarte întuneric noaptea acolo. Râdeam, deoarece ne întindeam mâinile în faţă şi spuneam: „Doamne, nu-mi mai văd mâinile!" într-adevăr, nu puteai să-ţi vezi mâinile, atât era de întuneric.

TONY: Cam cât timp vă gândeaţi că o să ardă focul?

JIM: O, mult timp. Ştiam că o să fim plecaţi pe lac mai mult de o oră. Lacul e mare. Ştiam că singurul mod de a mai găsi apoi ţărmul era să avem pe mal un foc mare.

TONY: Bun, acum aţi făcut focul, mai departe, te vezi urcându-te în canoe cu ceilalţi?

JIM: Da, nu am mers departe. Ţin minte că Chuck Rak era la un capăt al canoei. Charlie Foltz era la celălalt capăt, şi Jack şi cu mine la mijloc. Şi aveam, nu luasem prea multe cu noi. Doar lanternele şi undiţele. Şi eu-mi-aduc aminte că eu am luminat cu lanterna în apă. Era atât de limpede! Era aşa ca o zonă mlăştinoasă, cu pomi pe fundul lacului, şi vârfurile lor ieşeau la suprafaţă. Ah, da am luminat cu lanterna apa şi am văzut copacii pe fund. Apa era foarte rece. Dar, oricum nu am stat foarte mult.

TONY: Apoi, ce s-a mai întâmplat?

JIM: Păi, faţa lui Charlie s-a luminat. Mi-aduc aminte că i-am văzut faţa şi m-am gândit, „Oh, rahat, na că a venit pădurarul!", fiindcă nu aveam voie să pescuim noaptea. Şi el mi-a zis: „Ce dracu-i asta?" Şi cum eu eram

cu faţa la el, a trebuit să mă întorc să văd. Şi m-am uitat spre capătul lacului. Chiar deasupra copacilor era o sferă mare, albă, şi imediat mi-am dat seama că era aceeaşi sferă pe care o văzusem cu două zile mai înainte. Avea aceeaşi lumină ciudată. Era aproape ca soarele. Era o lumină care se învârtea şi îmi aducea aminte de, ah da, de lumina pe care o poţi vedea înăuntrul unui cuptor de olar. Ah, şi plutea chiar deasupra copacilor. Nu se mişca. Doar stătea acolo. Nu făcea niciun zgomot. Nimic. Şi nu este niciun zgomot acolo noaptea. Doar cufundarul. Niciun greier, nicio broască, nicio maşină, niciun zgomot. Linişte absolută.

TONY: Apoi, ce s-a mai întâmplat?

JIM: Păi, ne uitam la ea şi ne întrebam ce poate să fie.

Primul lucru la care ne-am gândit a fost că s-ar putea să fie un balon meteo. Dar era prea – avea prea multă lumină. Niciun balon meteo nu este atât de strălucitor. Şi am zis „Hai să-i facem semn cu lanterna”. Şi Charlie şi-a aprins lanterna. Ştiu că a făcut semnalul SOS. L-a făcut o dată sau de două ori când, dintr-o dată, din obiect a ieşit raza aceea de lumină! Lumina canoea noastră ca o lumânare. Apoi a început să vină spre noi! Şi apoi a ajuns la liziera copacilor şi puteam să-i vedem reflecţia pe oglinda apei, căci noaptea suprafaţa lacului arăta ca o oglindă. Nu erau valuri. Nu bătea vântul. Şi a început să vină spre noi cu lumina. Şi, mă simţeam ca şi cum mi-ar fi pus cineva ceva pe nas. Eram cuprins de groază! La fel şi Jack.

DAVE: Jim?

JIM: Mmm?

DAVE: Sunt Dave. Am o întrebare. Ai spus că arăta ca un tub. Cum arătau marginile lui?

JIM: Era, îmi aducea aminte de un furtun. Partea cauciucată a furtunului era unde era lumina şi înăuntru era întuneric. Nu era negru, dar părea întunecat. Şi-mi amintesc că am avut o viziune a acestei raze chiar deasupra noastră. M-am îngrozit şi-mi era teamă că o să ni se răstoarne barca şi o să ne înecăm, căci apa era foarte rece şi toţi copacii ăia pe fund! Şi lui Jack îi era frică. Şi am început să vâslim. Mi-aduc aminte că partea din faţă a bărcii ieşea din apă. Şi când am ajuns pe ţărm ne-am întors şi

obiectul era chiar în faţa noastră. Mă gândeam, ştiţi, dacă aş fi avut o piatră în mână aş fi putut să o lovesc, atât de aproape era. Şi lumina strălucea pe apă, deoarece era foarte aproape de ea. Şi apoi a urcat în cer şi a clipit. A clipit. A implodat. Parcă lumina implodase. Ca şi când s-ar fi stins singură. " Şi, la început, am crezut că a dispărut. Şi apoi, când am privit mi-am dat seama că se îndepărta foarte repede. Drăcia aia zbura! Zbura, dar nu normal, ci în salturi. Mergea o vreme, se ridica, apoi se oprea.

Şi iar o lua de la capăt, destul de repede.

Ne-am dat seama că perioada de timp care lipseşte trebuie să fie cumva între prima apariţie a obiectului şi ajungerea la ţărm. Raza de lumină care a învăluit canoea pare să fie punctul care separă amintirile de amnezie. Am decis să ne concentrăm asupra acestui segment al terifiantei întâlniri. Tomy l-a pus pe Jim să povestească din nou din punctul în care raza de lumină a învăluit canoea:

JIM: Mi-aduc aminte că lumina a lovit barca şi se mişca aşa în faţă şi în spate (arată cu mâna). Şi nu a părăsit barca. Şi apoi, următorul lucru pe care mi-l amintesc este că vâsleam. Nu-mi amintesc nimic între aceste două momente.

DAVe: Dă-mi amănunte despre interiorul acestui tub de lumină. Ai spus că era întunecat.

JIM: Da, asta e tot ce pot să-mi amintesc. Ştiu că asta m-a impresionat cu adevărat. Era un tub, nu mai văzusem ceva asemănător până atunci.

TONY: De ce să fi fost întunecat înăuntru?

JIM: Nu ştiu, dar era. Puteam să văd. Era mai întunecat.

TONY: Raza de lumină era totdeauna legată de obiectul mai mare?

JIM: Da.

DAVE: Şi ai fost învăluit de lumină? Când ai spus că raza a acoperit barca?

JIM: Ea nu era atât de mare cât barca (16 picioare lungime). Era o rază şi se plimba de colo-colo, ca un far de cercetare.

TONY: Era fixată mereu pe canoe şi pe voi?

JIM: Întâi ne-a atacat. **TOMY:** Cum?

JIM: S-a plimbat pe deasupra noastră şi apoi s-a fixat chiar pe noi. Atunci am intrat în panică.

RAY: Când aţi ajuns pe ţărm, cum arăta focul vostru?

JIM: Arsese... Rămăseseră doar tăciunii.

RAY: De cât timp ar fi avut nevoie ca să ardă?

JIM: Mult mai mult. Unii dintre buşteni aveau opt-zece inch-i în diametru. Ar fi trebuit să ardă cel puţin o oră.

RAY: Deci ar trebui să mai fie o perioadă de timp. De ce nu poţi să ţi-o reaminteşti?

JIM: Nu ştiu. Jur că mi-am reamintit tot ce s-a întâmplat.

În prima şedinţă de hipnoză uşoară, ceea ce-şi amintea Jim era aproape tot atât cât îşi amintea şi fără să fie în transă. Vorbea la trecut, deci îşi amintea incidentul, nu îl retrăia mental.

Tony şi cu mine ne-am gândit că este timpul să-i adâncim starea de hipnoză. Încercările trecute dovediseră că Jim răspunde normal la hipnoză. Majoritatea celor răpiţi au reacţionat la fel în timpul şedinţei iniţiale de hipnoză uşoară. Totuşi, când se trece la o fază ulterioară, de obicei există un punct critic. Atunci, amintirile îngropate în subconştient izbucnesc deodată în mintea subiectului. Deci, folosind instrucţiuni verbale şi muzica de atmosferă, Tony i-a adâncit transa lui Jim. Imediat ce au început întrebările, schimbarea petrecută a fost evidentă. Îşi amintea mai multe. Mişcările corpului şi ale feţei sugerau agitaţia. La fel şi comentariile lui:

TONY: Ce-ţi aduci aminte despre noaptea aceea?

JIM: Ohhhh! (Devine agitat.)

TONY: Relaxează-te.

JIM: E greu.

TOY: Permite subconştientului tău să se relaxeze. Cu fiecare respiraţie devii mai relaxat.

Tony a continuat să adâncească starea hipnotică a lui Jim. Muşchii faciali ai acestuia s-au relaxat. Capul i-a căzut înainte şi el a început să se scufunde tot mai mult în fotoliu. Apoi Tony a continuat cu întrebările:

TONY: Ai simţit ceva deosebit?

JIM: Da! (Devine din nou agitat.)

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

JIM: Ştiu că este ceva de care trebuie să-mi aduc aminte, dar e ceva ca un blocaj mental. Un sentiment care revine.

TONY: Ce fel de sentiment?

JIM: De teamă! Simt cum inima îmi pulsează mai repede. (Devine foarte agitat şi Tony trebuie din nou să intervină pentru a-l calma.)

TONY: De ce îţi bate inima mai tare?

JIM: Mi-e frică de lumina aia (începe să respire greu).

TONY: Relaxează-te. Este atât de paşnică, de plăcută. De ce te temi de lumina aceea?

JIM: Nu e normală! E pe noi. Pfii, emare! Ne-aânconjurat. De aceea mi-e frică. Nici nu-l mai văd pe Chuck. (Jim este vizibil zdruncinat şi foarte excitat.)

TONY: Unde este el? Relaxează-te. Ce s-a întâmplat cu el? Relaxează-te. Poţi vedea canoea?

JIM: Nu, e înăuntru (expiră violent), înăuntru unde?

TONY: Relaxează-te. Înăuntru a ce?

JIM: În tub!

TONY: Nu-l mai vezi pe Chuck, dar barca? Vezi locul unde sta, Jim? Relaxează-te. Pauză lungă până când, literalmente, Jim se forţează să răspundă.

JIM: Văd interiorul tubului!

TONY: Şi unde eşti când vezi interiorul tubului?

JIM: Cred că mai sunt încă în barcă, dar nu mai văd copacii.

TONY: Cum este în interiorul tubului?

JIM: Scânteiază. Nu, nu sunt scântei, e... (Expiră lung). E, e, e, se mişcă. Se mişcă.

TONY: De la stânga spre dreapta, sau în sus şi în jos?

JIM: Nu, pereţii se mişcă.

TONY: Spre tine sau se depărtează?

JIM: Nu, se mişcă aşa, ei se mişcă. Ca atunci când, nu chiar exact, dar ca atunci când sufli fum spre o rază de lumină, ştiţi? Oh, acuma ştiu. Ca praful, ca atunci când vezi part iculele de praf într-o rază de lumină.

TONY: Pe Jack îl vezi?

JIM: E în spatele meu.

TONY: Sunteţi toţi patru în canoe?

JIM: Cred că nu suntem decât doi.

TONY: Unde sunt ceilalţi?

JIM: Nu sunt aici.

TONY: Nu mai sunt în canoe?

JIM: Nu. Ohhhh. Nu-mi place cum mă simt.

TONY: Care sunt senzaţiile fizice? Ce se întâmplă cu pielea ta? Cu degetele tale? Cu corpul tău?

JIM; (Nu răspunde. Respiră greu.)

TONY: Ce s-a întâmplat la două minute după ce v-a învăluit lumina? Concentrează-te.

JIM: (Nu răspunde, respiră greu.)

TONY: Ce s-a întâmplat la două minute după ce v-a învăluit lumina?

JIM: (Cu o şoaptă forţată.) Nu-mi aduc aminte.

Tony a încercat, iar şi iar, să afle ce s-a întâmplat după ce Jim şi ceilalţi au fost învăluiţi de lumină. În sfârşit Jim şi-a adus aminte că privea în sus în tub:

DAVE: Cum este?

JIM: E întuneric acolo. (Pauză lungă, gemete.) Oh e o senzaţie înspăimântătoare.

DAVE: La capătul celălalt al tubului e întuneric?

JIM: "Asta este ce îmi aduc aminte. Nu... (Corpul lui începe să tremure.) Ştiu ce este la capătul celălalt. N-o să-mi placă.

TONY**: Vez**i ce se află la celălalt capăt?

JIM: **Doa**mne, eu nu-mi amintesc.

TONY**: De** ce nu poţi să-ţi aminteşti?

JIM: **Nu** vreau să-mi amintesc asta.

TONY**: Să-**ţi aminteşti ce?

JIM: Nu vreau să-mi amintesc ce este la celălalt capăt!

TONY: De ce spui că nu vrei să-ţi aminteşti, dacă nu poţi să-ţi aminteşti?

JIM: (Cu o voce tremurătoare.) Nu pot să-mi amintesc.

Ştiu că este ceva acolo, totuşi. Ştiam-ştiu că este ceva la capătul tubului. De aceea nu vreau să merg acolo. De aceea, de aceea nu voiam să mergem acolo.

Devenise clar că nu ajungeam nicăieri cu Jim. Nu reuşeam să trecem de blocajul mental care îl oprea să-şi reamintească ce s-a întâmplat mai departe. Cum metoda uzuală nu dădea roade,

Tony a decis să încerce o altă tehnică:

TONY: Relaxează-te. Îţi voi cere să vizualizezi ceva.

Imaginează-te acasă la tine – şi că acolo ai un ecran TV gigantic. Vezi asta?

JIM: A-ha.

TONY: Poţi să tragi o linie pe mijloc?

JIM: Da. (Trage o linie imaginară.)

TONY: Poţi s-o vezi?

JIM: Da.

TONY: Vezi cum partea stângă a ecranului se aprinde într-un „NU” mare?

JIM: Da.

TONY: Acum, partea dreaptă se aprinde cu un „DA” mare?

JIM: A-ha.

TONY: Acum, când o să te strig pe nume, dacă o să te strig greşit, o să se aprindă partea stângă a ecranului, cea cu NU.

JIM: A-ha.

TONY: Dacă o să te strig corect, evident o să se aprindă partea dreaptă a ecranului.

JIM: A-ha.

TONY: Te numeşti Da vid?

JIM: Nu.

TONY: S-a aprins partea stângă?

JIM: Cea cu NU.

TONY: Numele tău este JIM?

JIM: Da.

TONY: S-a aprins partea dreaptă? **JIM:** Da.

TONY: Când îţi pun întrebările, îmi spui care parte se aprinde, da?

Tony a început să-i pună lui Jim o serie de întrebări. Această tehnică este folosită pentru a forţa răspunsurile din partea subconştientă a memoriei. Sub hipnoză răspunsurile sunt date printr-un reflex subconştient şi nu printr-unul conştient. Acest truc este pentru a pune rapid unele întrebări care au un răspuns sigur, intercalând între ele unele întrebări care implică zona de memorie blocată. Am reuşit astfel să obţinem unele răspunsuri interesante, care sunt redate mai jos:

TONY: Întâmplările ciudate din camera ta (de acasă) au ceva de-a face cu cele din 1976?

JIM: Da.

TONY: Ştii ce se află la celălalt capăt al tubului?

JIM: (Oftaturi puternice.) Da.

TONY: Care parte a ecranului?

JIM: S-a întâmpla ceva acolo.

TONY: Care parte a ecranului s-a aprins?

JIM: Dreapta.

TONY: Partea cu DA?

JIM: Da, asta s-a aprins, dar e – nu pot să-ţi spun ce s-a întâmplat la celălalt capăt al tubului!

Toate aceste întrebări de mai sus au fost precedate de întrebări cu caracter general, puse foarte repede. Ultimul răspuns a fost primul indiciu al unei componente tipice experienţelor de răpire. În timpul răpirilor, extraterestrii induc o puternică sugestie posthipnotică în mintea celui răpit. Acestuia i se spune că nu poate povesti nimănui experienţa pe care a avut-o. Trebuie s-o uite. Ştiind asta, Tony a continuat să forţeze potenţialul blocaj mental indus de extraterestri:

TONY: Ştii ce s-a întâmplat la capătul celălalt al tubului?

JIM: (începe să respire greu şi nu răspunde.)

TONY: – Bine, bine. Spune-mi care parte a ecranului s-ar aprinde la această întrebare?

JIM: (Respirând greu.) Da.

TONY: Are ceva de-a face cu tine?

JIM: (Respiră greu, refuză să răspundă.)

TONY: Are ceva de-a face cu ceilalţi colegi ai tăi?

JIM: Jack! Îl chinuie pe Jack!

TONY: Repetă asta!

JIM: îl chinuie.

TONY: Cum îl chinuie?

JIM: îi fac ceva – ştiu că şi mie mi-au făcut.

TONY: Repetă!

JIM: M-au chinuit în dormitor. (Jim se referă la o altă experienţă care va fi discutată mai târziu.)

TONY: Când îl chinuiau pe Jack asta era în canoe? Da sau nu?

JIM: Nu.

TONY: S-a întâmplat la capătul tubului?

JIM: (Devine din ce în ce mai agitat. Refuză să răspundă.)

TONY: Ce vrei să spui prin „îi fac ceva”?

JIM: Ei, îl chinuie cumva.

TONY: Ce anume?

JIM: Corpul lui.

TONY: Ce parte a corpului?

JIM: Braţul. Îi mişca braţul.

TONY: Cine îi mişca braţul?

JIM: Oooohhhh!

TONY: Ce mişca braţul lui Jack?

JIM: O creatură. Era mai mult de unul. Erau...

RAY: Câţi?

JIM: Trei, patru.

RAY: De unde ştii?

JIM: Vedeam.

RAY: Vedeai, ce?

JIM: Vedeam – le vedeam picioarele.

RAY: Cum arătau?

JIM: Aveau costume.

RAY: Descrie-le!

JIM: Ohhhh! (Oftează şi începe să sufle greu.)

TONY: Relaxează-te. Asta se întâmplă în tub?

JIM: În altă parte. Într-o cameră.

TONY: Unde era camera?

JIM: Trebuie să fi fost înăuntru (adică în OZN – n.a.)

TONY: Cum ai ajuns acolo?

JIM: Nu ştiu. Nu-mi amintesc să mă fi mişcat prin tub. Îmi amintesc că mă uitam în sus – mă uitam la celălalt capăt şi... (Nu mai poate vorbi, este foarte agitat.)

TONY: Ai spus că Chuck a dispărut. Şi tu ai dispărut? .

JIM: Chuck a dispărut. Mi-amintesc că mă uitam în tub.

TONY: S-a întâmplat ceva cu Chuck?

JIM: Nu-mi aduc aminte de Chuck.

TONY: Ce s-a întâmplat cu Jack?

JIM: Se uitau la braţul lui.

TONY: Cine?

JIM: Acele creaturi.

Din nou se părea că ajunsesem la un impas. Ne-am decis să continuăm în încercarea de a obţine o descriere mai completă a entităţilor cărora Jim le spunea creaturi:

TONY: Ce creaturi?

JIM: Au mâini şi picioare. Totuşi nu-mi amintesc feţele lor.

TONY: Vrei să-ţi aminteşti feţele lor?

JIM: Da, dar nu pot.

TONY: Cum arată degetele lor?

JIM: Poartă mănuşi.

RAY: Câte degete?

JIM: (Niciun răspuns.)

RAY: Numără. Te uiţi la ele. Numără. Câte degete?

JIM: Parcă au degetele lipite cumva. Trei sau patru.

RAY: Ce culoare aveau mănuşile?

JIM: Strălucitoare-gri spre albastru.

DAVE: Ţi-aminteşti, ah, cum arăta corpul lor? Pielea?

JIM: Nu. Hainele, îmi amintesc costumele lor. (Respiră adânc.) Şi erau trei, patru şi o bancă...

Când Jim a menţionat brusc că a văzut o bancă, mi-am adus aminte că fratele său Jack visase că văzuse o bancă pe care stătea Chuck şi Charlie. Pentru a vedea dacă este ce a descris Jack, l-am întrebat dacă stătea cineva pe ea:

RAY: Cine stă pe bancă?

JIM: (Respiră greu.) Doamne! Cred că Chuck şi Charlie stau pe bancă acolo.

TONY: Şi tu unde eşti?

JIM: Nu ştiu. Nu stau lângă Jack. Sunt mai departe de Jack. Privesc.

RAY: De ce nu-l ajuţi pe Jack?

JIM: Nu ştiu. Era ca şi cum, ah, tot ce puteam să fac era să privesc. Mi-aduc aminte că erau în jurul lui Jack. Trei, patru – parcă e un vis – totul se petrece cu încetinitorul. Şi ei se mişcau cam aşa (arată cu braţele) ei mişcau aia şi aveam impresia că o să-l chinuie pe Jack.

RAY: Ce se întâmplase cu cei de pe bancă?

JIM: (Oftaturi.) Doar stăteau acolo.

DAVE: Cum era banca pe care stăteau?

JIM: Era legată de zid.

DAVE: Avea picioare?

JIM: Nu, era ca modelată – era modelată, dar nu în zid, ci ieşită în afară,

DAVE: Cât de departe erau ei – Charlie şi Chuck – de tine?

JIM: Ah, patru, cinci, şase picioare. Cam aşa ceva.

DAVE: Cât de departe era Jack?

JIM: Nu prea departe – şase-şapte picioare.

DAVE: Mai este cineva acolo, mai aproape?

JIM: Mai este cineva care stă acolo. (Arată cu degetul.)

Era o deschizătură. (Pauză). Era o deschizătură acolo (Arată cu degetul.) Ah! (Mormăie.)

TONY: S-s-s-, apoi unul din acele lucruri era acolo, în deschizătură. Cum arăta?

JIM: Ca – aproape ca oamenii, dar nu erau oameni. Erau mai slabi. Mai subţiri. Aproape ca, ah, ca un – ca un schelet, dar nu erau numai oase. E ca – totul devine alb când încerc să le văd feţele.

DAVE: Ce culoare are costumul lor?

JIM: Gri-albastru.

DAVE: Cum era materialul?

JIM: Strălucitor. De tipul, ah, celor purtate de schiori.

RAY: Ce înălţime aveau?

JIM: Cam vreo cinci picioare.

RAY: Ochii lor erau plăcuţi la privit? (O încercare de a-i produce un şoc lui Jim, pentru a-l face să-şi reamintească feţele lor.)

JIM: Nu-mi amintesc. Asta mă încurcă cel mai mult. Jack îşi aminteşte feţele lor (în visele sale), ba chiar mi-a povestit şi mie, dar eu nu-mi amintesc nimic. Totul e ca un abur. Cred că sunt atât de afectat de toată povestea asta, încât nu mă pot concentra decât la ceea ce era în faţa mea. Cred că l-am luat de mână pe Jack, pentru a-mi păstra minţile.

Se făcea târziu, şi Jim fusese sub hipnoză mai bine de două ore. Tony a sugerat că ar fi bine să punem punct aici şedinţei. Totuşi, înainte de a încheia i-am indus lui Jim o sugestie post-hipnotică, pentru a-şi aminti în detaliu tot ce văzuse, astfel încât să poată schiţa mai târziu ce îşi reamintea.

Jim a deschis ochii şi, pentru o vreme, a rămas cu privirea pierdută. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Am râs, făcând eforturi să spargem gheaţa. S-a uitat la noi şi a spus. „A fost dur. A fost greu să retrăiesc sentimentele acelea.” înţelegeam exact ce voia să spună. A trebuit să depun un efort uriaş pentru a uita momentele pe care le-am trăit eu însumi, când am fost supus hipnozei.

Jim a găsit foarte tulburătoare amintirile revenite în această şedinţă. Era plin de întrebări despre OZN-uri. L-am asigurat că vom discuta cu el despre asta, când se va încheia ancheta. Era extrem de important să nu-şi umple mintea cu tot felul de informaţii care ar fi putut să-i atenueze mărturia. De asemenea l-a rugat să nu citească, în această perioadă, niciun fel de literatură OZN, şi nici să divulge informaţii despre şedinţe celorlalţi martori. Jim a înţeles importanţa acestui lucru şi a promis că se va conforma.

Când am considerat că Jim îşi revenise complet, l-am condus la cea mai

apropiată gară pentru a prinde ultimul tren spre Boston. El fusese adus aici de fratele lui, dar acestuia nu i se permisese să asiste la şedinţa de hipnoză. L-am lăsat pe Jim pe peron, arătând de parcă ar fi venit dintr-o altă lume. Şi, într-un anume fel asta şi era. Ştiam din propria-mi experienţă că retrăirea unor astfel de amintiri reprezintă o povară pe care va trebui să o ducă toată viaţa.

Va dura o lună până la următoarea şedinţă de hipnoză. Asta ne-a dat lui Dave, Tony şi mie timpul necesar pentru a evalua datele şi a pregăti şedinţa următoare. Tony a simţit, ca şi mine, că inducţia iniţială a produs doar o simplă reamintire a faptelor, dar, când a adâncit transa, Jim a atins stadiul unei reale regresii în timp. În evaluarea făcută de el a declarat:

Jim vorbeşte la timpul prezent. „Nu-mi place asta... pot să văd...” Toate acestea sugerează o reală regresie în timp, spre deosebire de falsa regresie de mai înainte... A fost o întâlnire utilă, şi abia le aştept pe celelalte. Sunt intrigat, fascinat şi uluit de această experienţă, şi un pic speriat; totuşi, doresc să continuu.

Am fost realmente izbit de emoţiile cu care retrăia Jim experienţa. Literalmente, el arăta teama, nervozitatea şi agitaţia pe care, cu siguranţă, o astfel de experienţă le provoacă. Eram, de asemenea, intrigat de faptul că Jim nu reuşea, sau nu putea să-şi reamintească feţele extraterestrilor. Nici fratele său nu a reuşit acest lucru în primul vis al său. De-abia în ultimele vise, feţele înspăimântătoare ale acestora s-au materializat. Cineva s-ar putea întreba dacă extraterestrii au fost cei care au programat această amnezie sau dacă ea a fost autoimpusă de înfăţişarea oribilă a acestora. Un lucru era însă siguí. Aici nu mai era vorba de o întâlnire de gradul I. Rezultatele acestei prime şedinţe schimbaseră gradul acestui episod straniu. Aveam de-a face cu o întâlnire de gradul IV. Aveam de-a face cu răpirea unor fiinţe umane de către ocupanţii unui OZN.

Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu conţinutul şi implicaţiile unei astfel de experienţe, voi cita din nou pe unul dintre cei mai mari specialişti din lume în OZN-uri. Cred că opiniile dr. J.Alien Hynek vor pune amănuntele acestei uluitoare întâmplări în adevărata lor lumină:

Vom trece acum la cel mai bizar şi, aparent, incredibil aspect al întregului fenomen OZN. Ca să fiu sincer, aş fi omis cu mare plăcere această parte, dacă ar fi posibil fără să afectez integritatea ştiinţifică. Din nefericire, nu se pot omite datele doar pentru că ele pot să nu fie pe placul unora sau contravin părerilor preconcepute ale altora. Ne împiedicăm de rapoartele referitoare la ocupanţii OZN-urilor, chiar dacă am fi dispuşi să ascultăm cu atenţie alte relatări despre întâmplări cu OZN-uri. De ce? De ce oare un raport despre o maşină oprită pe o autostradă de o lumină orbitoare ce provine de la o navă necunoscută să fie deosebit în stranietatea sau absurditatea sa de un raport ce relatează despre două-trei creaturi vii care apar dintr-o navă? Nu există niciun motiv logic, deşi, mărturisesc, şi eu am împărtăşit o astfel de prejudécată. Să fie confruntarea cu alt tip de viaţă inteligentă care ne disturbă şi ne creează repulsie? Poate că atâta timp cât inteligenţa noastră este cea care contemplă relatările despre maşinării, cei drept stranii, într-un fel ne simţim încă superiori. Întâlnirile cu inteligenţe de un alt tip decât al nostru dau o altă dimensiune fricii noastre atavice de necunoscut. Extraterestrii aduc cu ei aspectul luptei pentru teritorii, pierderea hegemoniei planetare – temeri care au rădăcini adânci. Simţul nostru comun se revoltă la însăşi ideea existenţei umanoizilor şi conduce la binecunoscutele glume despre omuleţii verzi. Ei tind chiar să ridiculizeze întreg fenomenul OZN. Poate că OZN-urile există, spunem noi, dar umanoizii? Şi dacă aceştia sunt doar rodul imaginaţiei noastre, înseamnă că aşa sunt şi OZN-urile. Dar acestea sunt sprijinite de mărturiile unor oameni cu greutate şi nu le putem considera pe toate ca fiind percepţii greşite. Sunt atunci toţi acei care raportează OZN-uri nebuni? Dacă este aşa, atunci ce este nebunia? Sunt toţi aceşti oameni afectaţi de un virus selectiv? Ce fel de nebunie să fie aceasta care afectează oamenii din toate categoriile sociale, fără deosebire de pregătire sau vocaţie, şi făcându-i, pentru perioade scurte de timp – uneori doar câteva minute – să se comporte într-un mod ciudat şi să vadă lucruri care sunt dezminţite de comportamentul pe care îl au în rest[9].

[9] **Hynek, op. cit.» pp. 138, 139.**

Şedinţa de hipnoză nr.2 – Jim Weiner (25 februarie, 1989)

Jim a fost mai puţin nervos când a sosit acasă la Tony pentru cea de-a doua şedinţă de hipnoză. Curiozitatea sa era mai puternică decât orice teamă referitoare la hipnoză sau la experienţa sa. Deci a fost nevoie de mai puţin timp pentru Tony ca să-l pună în transă uşoară.

Tony l-a adus pe Jim înapoi în timp, la momentul când se afla la bordul OZN-ului, şi fratele său era examinat de extraterestri. Din nou, Jim i-a observat pe Chuck şi pe Charlie stând pe bancă „într-o stare de prostraţie, fără expresie". Jim nu reuşea să vadă clar decât lucrurile care erau chiar în faţa lui. Nu putea să-şi mişte capul. Era clar pentru noi Că toţi, cu excepţia lui Jack, fuseseră plasaţi în stare de animaţie paralizată, caracteristică tuturor rapoartelor despre răpiri.

El a mai descris şi alte lucruri, când i-a fost cerut să-şi folosească vederea periferică. A descris o lumină difuză care emana dintr-un accesoriu din tavan care părea a fi făcut din plexiglas alb. Acesta era fixat în mijlocul unui tavan curbat de culoare gri-metalizat.

În ciuda unor noi amănunte, am întâmpinat din nou dificultăţi când am încercat să-l facem pe Jim să avanseze în timp. Încet, Tony a adâncit nivelul transei hipnotice, în încercarea sa de a străpunge blocajul mental. A reuşit. Mai înainte de asta, Jim nu reuşea să se deplaseze în timp. Mintea sa era ca un disc defect de pick-up ce repeta la nesfârşit aceeaşi secvenţă. El repeta aceeaşi scenă: examinarea de către extraterestri a braţului fratelui său. Acum, ca prin minune, acul a sărit de pe şanţ şi dimensiunea temporală a început să progreseze.

TONY: Ce altceva s-a mai întâmplat cu tine, cei doi prieteni ai tăi şi cu fratele tău? Acum îi vezi, nu?

JIM: M-da.

TONY: Mai se uită la braţul lui Jack?

JIM: A-ha.

TONY: Şi ce fac pe urmă? Relaxează-te. Ce s-a mai întâmplat?

JIM: Se uită la gâtul său. Îi ţin capul în sus şi se uită în gâtul său, şi îl ating cu mâinile, de parcă, ah, i-ar studia musculatura. Îl răsucesc aşa

(arată cu mâinile) de bărbie.

TONY: Relaxează-te. Cât timp au făcut asta?

JIM: Vreo câteva secunde.

Jim a simţit apoi că extraterestrii discutau între ei despre Jack. Nu putea auzi nimic, dar mimica şi mişcările lor păreau să indice asta. Atunci ne-am dat seama că putea să le vadă feţele:

JIM: Sunt ca nişte gândaci! Au, ah, ochi de gândac. Ochii lor nu sunt ochi – nu sunt în faţă. Sunt localizaţi spre tâmple, [vezi figura 5].

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

Jim a început să-i descrie pe extraterestri în detaliu. Ochii nu aveau pleoape şi nici nu clipeau. Erau de culoare negru-maronie. Faţa lor era de culoare deschisă şi nu aveau nas. Aveau o urmă de gură. Ca urechi aveau două găuri. Purtau costume strânse pe corp, de culoare gri-albăstrui făcute dintr-un material strălucitor,

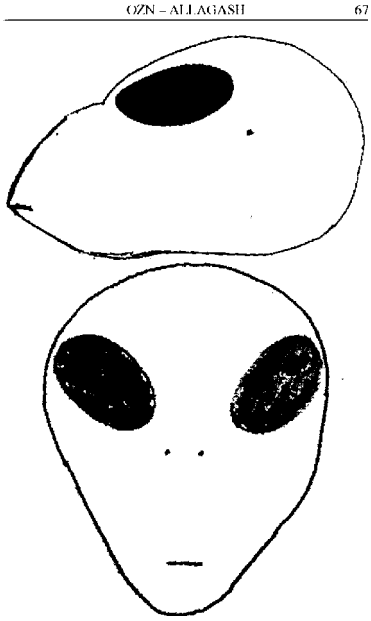

Figura 5. Faţa unuia dintre răpitori (Desen de Jim Weiner)

care reflecta lumina. Jim a explicat că este greu de spus dacă mâinile lor înmănuşate aveau trei sau patru degete, deoarece două dintre ele păreau legate între ele, formând un deget mai mare. După ce am obţinut această descriere a extraterestrilor, ne-am întors la momentul în care ei îl examinau pe Jack.

DAVE: Părea treaz? (Jack) Are ochii deschişi?

JIM: Da, ochii îi sunt deschişi şi se uită la ei. Are asta, (pauză), adică,

vreau să spun, pare împietrit. Cred că el nu poate crede ce i se întâmplă şi este puţin înspăimântat de ceea ce îi fac. Pare mult mai conştient decât mine. Mă simt, îm, ameţit, ca şi cum totul e foarte, e foarte greu să-mi păstrez cunoştinţa.

TONY: Relaxează-te.

Tony i-a adâncit starea de hipnoză şi a continuat să-i pună întrebări despre Jack:

TONY: Ce altceva îi mai fac?

JIM: (Devine agitat.) Ei, ei se uită la ochii lui. (Pauză.) Au ceva – se uită – au ceva în mână!

TONY: Cu mâna sau cu un instrument?

JIM: Nu, au, au instrument.

DAVE: Poţi să-l descrii?

JIM: Un fel de ac. Ah, subţire, lung, opt-zece inch-i. Oh! Îi ating ochiul cu el. (Pauză.) Dar nu pare să-l doară.

RAY: Este conectat la ceva sau este un instrument separat?

JIM: E de mână. îl ţin în mână.

DAVE: Dar cel folosit la ochiul lui?

JIM: Şi acela. Este, ca un fel de lanternă, sau ceva asemănător.

DAVE: Vezi lumină ieşind din el?

JIM: Da, clipeşte. O luminiţă care clipeşte.

DAVE: Ce culoare are lumina?

JIM: Albicioasă.

Jim a menţionat apoi că fratele său a început să-şi scoată restul de haine. El era deja gol, de la brâu în sus:

JIM: Îi dau jos pantalonii sau, mai degrabă el şi-i dă jos. Şi apoi (Pauză.) L-au dezbrăcat complet! Are cea mai uluită expresie pe faţă – e uimit de ceea ce se întâmplă.

RAY: Poţi să descrii detaliat ceea ce fac?

JIM: Da, se uită la organele lui genitale, îi pipăie testiculele şi penisul şi se uită între picioarele lui.

DAVE: Cu ce pipăie?

JIM: Cu mâna. Se uită la părul de pe picioare, căci fac aşa. (Arată pe piciorul lui.) Apoi se uită la genunchii lui şi îl fac să-şi rotească piciorul, şi, şi, piciorul şi laba piciorului, şi se uită la degetele de la picioare.

DAVE: Câţi se uită la el în acelaşi timp?

JIM: Aceşti, aceste sunt vreo trei sau patru acolo. Este, este, ah unul la stânga lui – sunt patru. Este unul în stânga lui. Este unul în dreapta lui, dar puţin în spate, şi alţi doi în faţă.

TONY: Relaxează-te.

JIM: Se uită şi la spate, dar se pare că cel mai mult îi interesează organele genitale.

Jim a continuat să descrie examinarea corpului gol al fratelui său. L-am întrebat dacă putea să audă, să miroasă sau să simtă ceva. Putea să audă un bâzâit, dar nu mirosise nimic neobişnuit. Temperatura era caldă şi era destulă umiditate în încăpere. Apoi, dintr-o dată expresia feţei lui s-a modificat, când a văzut (cu ochii minţii) cum extraterestrii îl escortau pe Jack afară din cameră. A oftat lung:

JIM: Îl duc în celălalt loc. Nu-i place. Îl conduceau.

Aveau mâinile pe el ca să nu...

DAVE: Cum?

JIM: Îi ţineau braţele.

DAVE: Câţi? câţi dintre ei?

JIM: Câte unul în fiecare parte.

DAVE: Păşeşte?

JIM: Da. M-da. (începe să gâfâie.) îl scot afară!

TONY: Unde, unde îi sunt hainele?

JIM: Tot acolo, pe podea.

DAVE: Ce faci, tu şi prietenii tăi, acum că el a plecat?

JIM: Cred că aşteptăm. Mă tot uit la creaturile astea (extraterestri) şi (Oftează) nu-mi vine să cred.

Nu-mi vine să cred că aceste creaturi există. Sunt ca nişte gândaci uriaşi!

DAVE: Ce se întâmplă în acest timp?

JIM: El a plecat, şi ah, ceilalţi doi sunt încă lângă mine.

Jim a devenit dintr-odată agitat şi a început să gâfâie. Arată terifiant:

DAVE: Ce se întâmplă?

JIM: Cred că mi-a venit rândul.

TONY: Rândul la ce?

JIM: (Respiră de greutate.) Cred că vor să se uite la mine.

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

Jim devenise hiperagitat. Tony a reacţionat imediat şi i-a trebuit ceva timp să-l calmeze, înainte de a continua şedinţa.

Apoi, Jim a descris cum a fost examinat şi ciupit de instrumentele extraterestrilor, în acelaşi fel ca şi fratele său.

DAVE: Ţi-au zis ceva?

JIM: Nu, nu, dar îmi fac acelaşi lucru. Ei, ei, ei, ei ştiu că eu şi cu Jack suntem la fel, că arătăm la fel şi ceilalţi doi nu, şi se pare că asta îi interesează pe ei. Ei, ei mi-au dat cămaşa jos. M-au făcut s-o dau jos.

Aceasta a fost prima încercare de comunicare între extraterestri şi Jim. Nu a fost verbală. Se pare că a fost o puternică sugestie telepatică şi acest timp de comunicare este tipic pentru cazurile de răpire:

DAVE: Cum te-au făcut s-o dai jos?

JIM: Ah, am avut impresia că dacă nu fac asta o să am necazuri.

DAVE: Ţi-au spus ceva?

JIM: Nu, dar ştiam că asta vor să fac, aşa că m-am gândit că e mai bine s-o fac, şi poate n-or să-mi facă rău. Nu i-au făcut rău lui Jack, aşa că de ce mi-ar face mie?

Apoi, entităţile în costume lucitoare au continuat să-l

examineze pe Jim. L-au ciupit de coaste cu instrumentul acela ca un ac, apoi au continuat din nou cu el:

JIM: Fac acelaşi lucru cu braţul meu, cum au făcut cu Jack.

DAVE: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Ah, am, am impresia că ar fi mai bine să-mi dau jos pantalonii. Da, da, ei, mai, mai bine îmi dau jos pantalonii.

TONY: Şi apoi, ce se întâmplă? Ce urmează?

JIM: Se uită, îmi cercetează organele genitale. (Devine agitat.)

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

JIM: E cam stânjenitor fiindcă – e atât de ciudat – ah, e ca şi cum penisul meu mi se strânge înăuntru.

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

JIM: Dar, ah – (Expiră lung.) Doamne! (începe să înghită aer.)

Jim respira atât de greu, încât nu mai putea să vorbească.

Tony a luat din nou măsuri pentru a-l calma:

Te relaxezi cu fiecare respiraţie. Simţi cum toate greutăţile îţi sunt ridicate de pe umeri. Eşti aici cu prietenii tăi. Este cald şi bine. Dă voie corpului tău să se relaxeze... Dă-i drumul. Ce se mai întâmplă? Relaxează-te, relaxează-te. (Se relaxează puţin, dar respiră greu.)

Jim: Vor să mă duc acolo, dar eu nu vreau să merg acolo!

Tony: Unde acolo, Jim?.

JIM: Acolo, acolo (Vocea îi tremură de frică.) unde – prin acel lucru – deschizătura aceea de pe hol.

DAVE: Acolo sunt şi Chuck şi Charlie?

JIM: Da, sunt acolo. (Arată spre bancă.)

DAVE: S-au mişcat?

JIM: Nu, dar nu vreau să merg acolo. Nu vreau.

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

RAY: Te duci?

JIM: Da, nu prea am de ales.

DAVE: Eşti gol?

JIM: Da, dar nu este frig.

RAY: Continuă să descrii în amănunt ce se întâmplă.

Jim nu a răspuns. Se afla într-o stare teribilă. Acesta era unul din acele momente în care mă întrebam dacă aveam dreptul să-i facem pe martori să-şi retrăiască tragedia, cu toate că ei erau de acord să participe de bună voie:

RAY: Descrie împrejurimile!

JIM: Au acele, e ca, ştiu că asta este unde ei, ei, unde vor să mă duc acolo.

DAVE: Câţi sunt? câţi sunt acolo?

JIM: Sunt doi. Doi. Câte unul în fiecare parte şi mă ţin.

Mă ţin în picioare. (Oftează) Simt că, ah, o să leşin.

TONY: Ai trecut prin deschizătură?

JIM: Eu, ei, sunt în faţa ei. E, e, e, întuneric acolo. E, ah, duce în altă parte. Este o altă cameră. Şi, ah, holul este întunecat.

DAVE: Cum arată holul?

JIM: Nu, ah, nu este lung, e scurt dar este... (Pauză, apoi izbucneşte.) Nu intru acolo! Nu! Nici mort! Ah-h-h, lăsaţi-mă în pace!

Tony făcea tot ce putea pentru a menţine sub control emoţiile lui Jim. Acesta tot ţipa că nu vrea să intre în holul întunecat ce duce spre camera cealaltă, care era luminată. În sfârşit, Tony a reuşit să-l calmeze suficient pentru a ne putea răspunde la întrebări:

JIM: (Cu o voce tremurătoare, dar hotărâtă.) Nu, nu-mi place să fiu atins de creaturile astea.

DAVE: Ce simţi când te ating?

JIM: Ca gândacii. Mie nu-mi plac gândacii.

DAVE: Holul este drept sau curbat?

JIM: Este drept, dar marginile sale – cea dreaptă este curbată şi, ah, nu merg acolo. Pur şi simplu – Nu! Vreau, vreau să mă îmbrac.

Tony a decis că este timpul să folosească o nouă tehnică menită să ajute o persoană regresată în timp să treacă peste o experienţă traumatică. L-a pus pe Jim să-şi imagineze că se află la el, în fotoliul lui favorit şi că urmăreşte un ecran TV. Trucul era să-l facă pe Jim să creadă că urmăreşte un film la TV, şi nu că retrăieşte o experienţă de coşmar:

TONY: Descrie-ne, cât de detaliat poţi, ce se întâmplă mai departe, aşa cum vezi pe ecranul TV.

JIM: Eeeh! (Arată Surprins.) Mă ciupesc cu ceva şi mă fac să intru acolo. Ticăloşii!

DAVE: Unde te-au ciupit?

JIM: în partea stângă. M-au ciupit tare de coastă. M-au făcut să intru acolo! Aceşti – (Vocea scade până ce devine doar o şoaptă) aceşti ticăloşi împuţiţi!

DAVE: Cu ce te-au ciupit?

JIM: Cu chestia aia ascuţită, cu, cu arătătorul acela. (Jim se referă la instrumentul folosit de extraterestri când l-au examinat – n.a.)

TONY: Şi ce se întâmplă mai departe, Jim?

JIM: Este o altă cameră acolo. (Pauză) Este o cameră mică, ah, mai mică decât cealaltă. Ca un fel de antecameră, cam aşa ceva, şi acolo, ah-h-h!

TONY: Relaxează-te.

JIM: Este o masă. O masă plată.

TONY: Din ce este făcută?

JIM: Ca un fel de metal gros sau plastic. Ei or să, or să mă facă să mă întind pe ea! Unde e Jack?

TONY: Relaxează-te. Te-ai întins pe masă?

JIM: Da. (Tehnica „ecranului de televizor” îl calmase.)

DAVE: Poţi să te uiţi prin cameră şi să ne-o descrii?

JIM: Este un perete despărţitor. Nu este o singură încăpere.

Mergi în dreapta aşa (arată cu mâna) şi mergi într-o parte. Acolo este masa şi este un perete. Dar este o deschizătură acolo, şi merg în jurul ei, căci nu pot să văd deschizătura, şi e un perete pus aşa (arată cu mâna).

RAY: Este vreo altă mobilă în cameră sau instrumente?

JIM: Nu, este doar masa.

DAVE: Ce culoare?

JIM: Este, ah, gri deschis, şi este o lumină deasupra ei. Şi, ah, sunt pe ea, m-au pus pe masă. Nu-mi vine să cred în ce hal m-au ciupit, aceşti ticăloşi. Nu-mi vine să cred!

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Ei, ah, (începe din nou să respire greu) umblă în jurul organelor mele genitale. Cred că vor să-mi facă o erecţie. Dar, ah! N-or s-o aibă! Canaliile. N-or s-o aibă. E ca şi cum penisul s-ar scufunda în mine. Încearcă, înţelegeţi, cred că vor o mostră de spermă.

RAY: Cum încearcă să o obţină?

JIM: încearcă. Gâdilă penisul.

RAY: Cum încearcă să o strângă?

JIM: Nu ştiu. Nu văd nimic în mâinile lor. Doar chestia aia care ciupeşte. Mă simt foarte ameninţat. Am impresia că, dacă n-o să am repede o erecţie, o să am necazuri.

RAY: A-ha, şi ce se mai întâmplă după asta?

JIM: încerc să mă gândesc la nişte lucruri care să mă facă să am o erecţie, ceva – orice – femei goale, că fac dragoste cu prietena mea, orice – dacă ar şti asta prietena mea! Poate că dacă le dau ce vor, mă vor lăsa

în pace. Le spun că nu pot să fac asta întins – nu pot s-o fac. Să mă lase să stau în picioare. Să mă lase să stau în picioare, şi o s-o fac. (Respiră puternic.) Aşa că, mă lasă să mă ridic. (Pauză.) Şi ei au un fel de cutie, ah de metal ar – argintiu. Şi or să mă pună să ejaculez în ea. Şi, (gâfâie) asta fac. Le dau blestemata asta de mostră!

RAY: Poţi să descrii cutia?

JIM: Nu este mare. E doar – (respiră greu) – ah, ca o sticluţă. Dar, nu este, este rotundă pe fund. Nu, nu stă singură. E ca un, ca un balon. Mi-aduce aminte de chestiile acelea de la o puşcă cu aer comprimat, numai că e mai mare şi e argintie. Argintie.

RAY: Ce dimensiuni are?

JIM: Oh-h-h, cinci, şase inch-i lungime. Pare să aibă un inch şi jumătate în diametru. Dar are un gât mai mic. Are un gât mai mic, pe care îl ţin în dreptul penisului meu.

RAY: Se potriveşte?

JIM: Da. Aşa că le dau nenorocita aia de mostră. Ticăloşi împuţiţi. Aş fi fost mai drăguţ cu ei, dacă nu m-ar fi ciupit. Îmi vine să-i omor...

RAY: Ce au făcut cu mostra?

JIM: Au luat-o. Unul dintre ei a, a ieşit. Şi-au luat mostra.

DAVE: Unde se duce cu ea?

JIM: în cealaltă cameră. A ocolit, a ocolit chestia – peretele acela despărţitor.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Mă, mă uit urât la ei. Mă simt ca dracu. Aş vrea să-i omor! Cum naiba au putut să-mi facă asta? Sunt sigur că asta i-au făcut şi lui Jack. Ticăloşi ordinari. N-au niciun sentiment. Nicio emoţie.

TONY: Apoi ce s-a mai întâmplat? Ce mai vezi pe ecranul TV? Ai stat pe masă câteva minute. Şi apoi ce se mai întâmplă? Te-au ajutat să te dai jos?

JIM: Da, m-au lăsat să mă duc înapoi.

TONY: înapoi, unde?

JIM: în camera cealaltă.

TONY: Unde îţi erau hainele?

JIM: Da. M-au lăsat să mă îmbrac. „Vreau – le-am spus – vreau să mă îmbrac. Lăsaţi-mă singur!"

DAVE: Erau tot cei doi (extraterestri)?

JIM: Da. A venit, celălalt a venit înapoi (cel care plecase cu sticluţa cu spermă).

RAY: Jack este acolo?

JIM: Nu, nu încă.

DAVE: Dar Chuck şi Charlie?

JIM: Ei sunt.

TONY: În aceeaşi poziţie? (Stând pe bancă – n.a.)

JIM: Da.

TONY: Jack s-a întors repede?

JIM: Da, s-a întors.

RAY: Este îmbrăcat?

JIM: Nu, este gol.

TONY: Se îmbracă?

JIM: El (un extraterestru) îl lasă să se îmbrace.

RAY: . Apoi, ce urmează?

Dar Jim nu a răspuns. A devenit din nou extrem de agitat. Iarăşi, Tony i-a reamintit că urmăreşte un ecran TV, pentru a-l proteja de retrăirea unei traume severe. La început, Jim şi-a reamintit doar că el şi fratele său s-au îmbrăcat, apoi se aflau iar în canoe, vâslind spre ţărm:

RAY: Deci, când aţi plecat, cum aţi făcut-o?

JIM: Eh-h-h, ei (extraterestrii) sunt în jurul nostru (cei patru). Eh! Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că eram în barcă.

Tony continua să-l aducă înapoi la momentul când, înconjuraţi fiind de extraterestri, se îmbrăcau. De fiecare dată când îl întreba ce s-a întâmplat pe urmă, Jim revenea dintr-o dată la momentul când se afla în canoe, vâslind împreună cu ceilalţi. Nu reuşeam să trecem de blocajul mental, aşa că l-am lăsat pe Jim să povestească drumul spre ţărm şi apoi să privească nava strălucitoare plutind, apoi îndepărtându-se. Totuşi, sub hipnoză,

Jim şi-a reamintit ceva ce nu menţionase până acum. Pentru doar o singură clipă, lumina pulsatorie de tip plasmatic, s-a diminuat. Astfel Jim a reuşit să arunce o privire asupra configuraţiei OZN-ului. L-am rugat să-l deseneze, în timp ce se afla sub hipnoză:

RAY: Uite cum vom face. Rămânând în starea de adâncă relaxare în care te afli, poţi deschide ochii şi poţi desena pentru noi. Aici ai creion şi hârtie. Poţi desena, de asemenea şi raza de lumină, şi tubul.

JIM: Deci, avea forma aceasta. (Comentează în timp ce desenează.) Dar era mai mult (pauză în timp ce desena) ca o alună, [vezi figura 6]

Jim a desenat un obiect în formă de nucă ce avea două

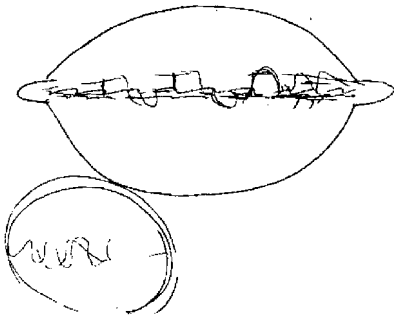

Figura 6. Bila de lumină (Jim Weiner).

emisfere, puse invers, una peste cealaltă, cu un inel strălucitor la mijloc.

JIM: Toată zona aceasta (inelul) părea să fie de culoare rozalie.

RAY: Era staţionar sau se mişca în vreun fel? (Când s-a diminuat lumina.)

JIM: Nu, era staţionar şi, ah, mi-aduc aminte clar că era mai rotund, cam aşa. (Modifică desenul, schiţând un obiect mai rotund.) Era greu să-ţi dai seama fiindcă era destul de întunecat. (Abia reflecta inelul strălucitor din jurul său.) Apoi s-a luminat din nou. S-a aprins. Şi apoi a, ah, a implodat. Aproape ca un iris care se închide. (Văzut cu o cameră.)

Jim a descris din nou cum a dispărut obiectul şi cât de ciudat era pentru ei să-l privească liniştiţi cum pleacă, după ce, mai devreme, fugiseră înspăimântaţi de el. Atunci însă, nici el, nici prietenii lui nu-şi mai aminteau nimic despre răpire. Tot ce puteau să-şi amintească clar era cum raza de lumină a lovit barca şi cum au vâslit ei speriaţi spre ţărm.

Timpul se scurgea, şi Tony a indicat că este mai bine să ne oprim aici. Din curiozitate, i-am pus o întrebare scurtă lui Jim:

RAY: Când ai revăzut creaturile acestea?

JIM: în Texas.

RAY: Ce an?

JIM: Cred că era 1980.

Mi-am adus aminte că Jim spusese de nişte coşmaruri foarte vii pe care

le avusese, în care nişte creaturi extraterestre îl vizitaseră în dormitor şi de nişte întâmplări paranormale care avuseseră loc. Am decis că trebuie să rezervăm o perioadă de timp pentru a investiga aceste incidente, din viaţa celor patru.

Tony a început să-l scoată pe Jim din transă. Toţi ne simţeam stânjeniţi şi solidari cu el, în timp ce se întindea în fotoliu şi deschidea ochii. Era greu pentru el să accepte amintirile groteşti care tocmai îi reveniseră în memorie. Pe deasupra, noi îi ceruserăm să nu discute despre ele. Eram foarte îngrijorat pentru el, când l-am lăsat pe peronul gării. Era palid şi distrat. Poate acesta este unul din motivele pentru care extraterestrii atenuează amintirile celor răpiţi. Într-un anume fel este un act de milă.

Dincolo de reacţiile noastre, fireşti, de solidaritate, eram foarte mulţumiţi de rezultatele acestei şedinţe de hipnoză regresivă. Uneori, este nevoie de multe astfel de şedinţe pentru a putea sparge blocajul mental, iar uneori nu reuşim să facem acest lucru deloc. Încercările de regresie rămân sterile când martorul suferă durere fizică, în momentul în care este anchetat sub hipnoză. În unele cazuri nu reuşim să trecem de blocajul mental deoarece subiectul nu reacţionează la hipnoză. Acesta nu era şi cazul lui Jim, după cum a notat Tony în evaluarea făcută de el după şedinţa a doua de hipnoză:

Sincer, sunt chiar entuziasmat de ceea ce am reuşit să descoperim prin interogatoriul nostru, poate lent, dar făcut cu atenţie. Jim continuă să fie un subiect bun – prietenos şi cooperant, răbdător şi binevoitor. Apreciez abordarea noastră gradată, adâncită pe parcurs. A funcţionat în prima şedinţă, a funcţionat şi în cea de-a doua.

Aşa cum îţi aminteşti, am amorţit podul palmei lui Jim şi apoi am stimulat zona cu un ac. Jim nu a simţit durerea, dar a simţit presiunea. Asta indica cel puţin nivelul patru de relaxare (din şase posibile) – un stadiu mediu. Deci, trecerea la vorbirea la timpul prezent ar indica nivelul cinci, apropiindu-se de nivelul maxim. Aceste stadii, nu sunt stabile, sunt diferite de la individ la individ.

O altă indicaţie a stării de medium o constituie faptul că el arăta cu mâna spre locul unde stăteau ceilalţi, că îşi întorcea capul în direcţia cuiva

cu care sau despre care vorbea, că-şi folosea mâinile pentru a descrie mărimea unui lucru, respiraţia grea şi agitaţia ce-l cuprindeau când ei voiau să-l examineze „... aşa cum îi făcuseră şi lui Jack.”

De asemenea am fost surprins de numărul mare de emoţii pe care le trăia Jim: de la teamă („nu vreau să merg acolo”), la mânie („N-ar fi trebuit să mă ciupească aşa"), până la un anume haz de necaz („Dacă ar şti prietena mea”) sau la uimire.

Bazându-mă pe cele spuse mai sus, pot trage concluzia că, într-adevăr, Jim a avut o reală regresie în timp, mai degrabă decât o pseudoregresie, în care, de altfel, nici nu şi-a amintit mare lucru. Declar acest lucru în calitatea mea de consultant MUFON în probleme de hipnoză, chiar dacă, recunosc, nu am prea mare experienţă în acest domeniu (al hipnozei utilizate în cercetarea cazurilor OZN) că Jim a retrăit o experienţă care a avut loc *cu adevărat* (sublinierea autorului).

Din perspectiva mea de cercetător OZN, Jim a retrăit încă o componentă tipică a cazurilor de răpire: luarea unei mostre de spermă. M-am întrebat dacă şi ceilalţi trei au fost victimele unei astfel de proceduri. Un lucru era sigur: acesta era încă un exemplu al interesului deosebit pe care îl arătau extraterestrii faţă de sistemul de reproducere al oamenilor. Studii anterioare indică faptul că aceştia conduc o operaţiune pe scară largă în domeniul geneticii. Mai târziu vom discuta acest subiect mai pe larg, acum însă să trecem la următoarea şedinţă de hipnoză. Am decis ca Jack, fratele lui Jim, să fie următorul care va relata experienţa lui, sub hipnoză.

CAPITOLUL IV – **NU TE TEME"**

Două luni au trecut până când starea vremii şi programul nostru s-au potrivit, permiţându-ne să facem prima şedinţă de hipnoză cu fratele lui Jim. Spre deosebire de acesta, Jack nu locuia aproape de mine. El şi soţia sa, Mary, locuiau într-o casă izolată, dar confortabilă, la munte, în Vermont. Călătoria de acolo până la locul unde ţineam noi şedinţele de hipnoză dura între trei şi patru ore, depinzând de condiţiile meteo. Am

apreciat în mod deosebit sacrificiul de timp şi energie făcut de ei timp de câteva luni. Toţi patru erau hotărâţi să afle ce anume se întâmplase cu ei în decursul celor câteva ore pe care nu şi le mai aminteau, la Eagle Lake. Nu ştiau atunci că mingea de foc pe care o văzuseră în acele ţinuturi sălbatice nu era decât una ce constituie obiectul unui şir de alte astfel de întâmplări din viaţa lor. Ancheta noastră va dezvălui interferenţe cu extraterestrii din altă lume, atât în trecutul lor dar şi în prezent.

Când eu şi cu Dave am sosit acasă la Tony, Jack şi soţia sa erau deja acolo. Nu ne-a trebuit prea mult să ne dăm seama că temperamentul lui Jack era foarte diferit de cel al fratelui său. Era mai activ şi mai vorbăreţ. Aceasta mai ales atunci când se prezentase pentru a fi hipnotizat. El dorea ca soţia sa să asiste şi ea la şedinţa de hipnoză, pentru a-l încuraja. Nu ştia nimic din ceea ce Jim retrăise sub hipnoză. Totuşi, ştia că aceste lucruri fuseseră foarte traumatizante pentru fratele lui. În mod clar era foarte temător.

Ascultam cum Jack vorbea şi-l priveam agitându-se în fotoliu. Dave şi cu mine ne întrebam dacă trebuie ca Tony să hipnotizeze o persoană atât de încordată. Cu toate acestea, Tony nu s-a speriat. I-a luat un timp să-l liniştească şi să-i câştige încrederea. Jack stătea în fotoliu şi se îndoia că ar putea fi hipnotizat. Se înşela. Cu puţin efort, Tony a reuşit să-l hipnotizeze, [vezi figura 7]

Şedinţa de hipnoză nr. 1 – Jack Weiner (15 aprilie, 1989)

Ca şi Jim, Jack a descris aceleaşi evenimente generale care i-au făcut pe cei patru să meargă să pescuiască noaptea pe lacul Eagle. Tony l-a adus încet la momentul în care au observat un OZN. Vom prelua conversaţia aici:

TONY: Cât este ceasul?

JACK: Trecut de nouă şi este întuneric. Pescuim. (Oftaturi

Figura 7. Tony Constantino, Ray Fowler şi Jack Weiner.

şi zâmbete.) *E* frumos. Este frumos acolo. Apoi Chuck strigă, „Hei, uitaţi-vă acolo! Ce e aia?” Şi ne-am uitat şi era o lumină strălucitoare. Este o lumină strălucitoare şi iese dintre copaci.

TONY: Printre copaci sau deasupra lor?

JACK: Deasupra copacilor. Se ridică şi noi ne uităm la ea, şi nu ştim ce este. Dar ştim că este aceeaşi cu cea pe care am văzut-o cu două nopţi înainte, fiindcă licăreşte şi se mişcă, şi ştim că e aceeaşi, dar nu ştim ce este.

TONY: Ce se întâmplă apoi?

Jack i-a răspuns lui Tony descriind cum el şi prietenii lui au trecut prin ceea ce investigatorii fenomenului OZN numesc „avalanşa de ipoteze”. Acesta este un proces tipic prin care martorii trec de la o explicaţie simplă, rapidă, pas cu pas, până la realizarea faptului că nicio explicaţie convenţională nu este suficientă pentru a descrie ceea ce este observat:

JACK: Păi, (pauză) discutam despre ea. Încercam, ne întrebam dacă este vreun avion, dar nu, nu era un avion. Apoi ne-am întrebat dacă nu este un elicopter, dar nu făcea niciun zgomot. Apoi era ciudat faptul că plutea. Apoi Charlie îşi ia lanterna şi face semne spre el, şi acesta începe să se mişte. Vine spre noi! Şi cineva spune: „O făcurăm! Să fie gaz de mlaştină? Este gaz de mlaştină.” Şi apoi cineva spune: „Să aşteptăm.” Şi el continuă să se apropie. Iese deasupra apei şi se reflectă în apă, aşa că ştim că este acolo. Şi ne uităm să vedem dacă nu mişcă apa. Nu. Ne-am speriat şi voiam să plecăm de acola, aşa că am început să vâslim! Vâslim, şi este chiar în spatele nostru. Tot vine după noi, şi cineva spune: „Gazele de mlaştină nu au raze.”

TONY: Ce raze, Jack?

JACK: E o rază. O rază de lumină iese din el.

TONY: Poţi să descrii raza, Jack?

JACK: Este subţire. E subţire acolo de unde iese, dar e

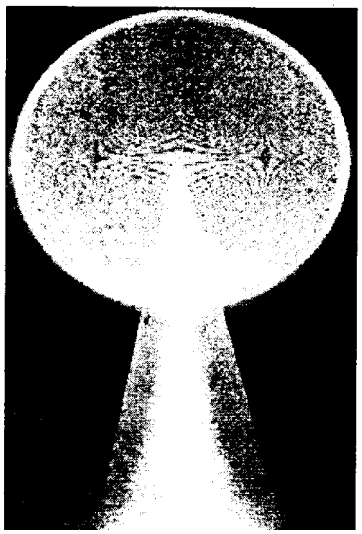

Figura 8. Raza de lumină deasupra apei (Jack Weiner).

largă, e largă când, când ajunge pe suprafaţa apei, şi e strălucitoare, şi e goală pe dinăuntru. E o rază goală pe dinăuntru.

TONY: De unde ştii asta?

JACK: Se poate vedea. Se poate vedea că este goală pe dinăuntru. Face un cerc pe apă şi se îndreaptă spre noi. (Oftează) [vezi figura 8] Mă uit peste umărul meu, şi este acolo. Este chiar în spatele nostru, şi vâslesc cu mâna şi raza este chiar în spatele nostru!

Acum Jack era complet cuprins de panică. Muşchii feţei îi erau încordaţi. Pieptul său tresărea violent la fiecare respiraţie.

Imediat Tony a luat măsuri pentru a-l calma:

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

JACK: Apoi (face o pauză şi se relaxează în fotoliu), apoi (pauză), eram pe plajă.

Era uimitor. Ca şi fratele său, Jack nu-şi amintea că fusese

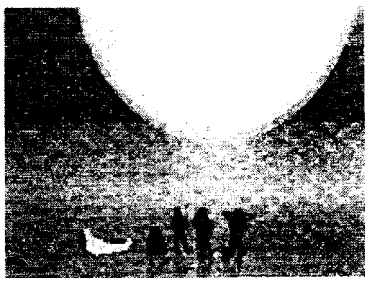

Figura 9 Marca sferă de lumină (Jack Weiner).

răpit. După ce raza de lumină a depăşit canoea, primul lucru pe care şi-l amintesc cei doi gemeni e că stăteau pe ţărm privind liniştiţi obiectul fără nicio teamă. Ne-am decis să vedem ce-şi aduce aminte Jack, şi apoi să încercăm să spargem blocajul mental:

JACK: Suntem pe plajă. Suntem încă în canoe şi obiectul, lumina este încă acolo. Am ieşit. Am ieşit şi am mers, ne-am oprit şi ne uitam la el. Şi e acolo, e chiar acolo!

DAVE: Cum arăta?

JACK: E o minge mare de lumină. Şi pulsează. E la fel de mare cât un camion. La fel de mare ca... cât un tractor cu remorcă. E atât de aproape, că dacă arunc cu o piatră pot să-l nimeresc. Atât de aproape este.

[vezi figura 9.

RAY: Apoi, ce se mai întâmplă?

JACK: Mă uit la el, şi văd o linie pe el, e o linie pe el. E o linie şerpuitoare şi eu mă uit la ea, şi-mi dă o senzaţie ciudată, îmi vine să vomit.

Toţi am tresărit auzind această informaţie nouă. Jim nu menţionase această caracteristică a obiectului. Nu numai asta, dar şi efectul fizic cauzat când privea obiectul erau neliniştitoare. Cercetătorii MUFON aveau la ce să reflecteze atunci când vor analiza acest caz fascinant:

TONY: Unde este această linie şerpuitoare?

JACK: Chiar la mijloc şi e, e straniu. Nu seamănă cu nimic şi e, şi din ea iese energie. Din linie iese energie, şi când mă uit la ea, mă face să mă simt ciudat – ca şi cum aş pluti, şi o să mi se facă rău, aşa că nu mai vreau să mă uit la ea.

DAVE: Ce culoare are lumina?

RAY: Linia de care vorbeşti este mai strălucitoare decât restul obiectului?

JACK: Nu, este mai întunecată. Este portocalie, ca un fel de portocaliu şi se mişcă. Se mişcă. E ca, aşa cum sunt magneţii şi pilitura de fier. Are forma pe care o au magneţii, cu pilitura de fier lipită de ei, numai că linia asta se mişcă. Se vede o linie mobilă.

RAY: Cum se mişcă? De la stânga la dreapta? De la dreapta la stânga?

JACK: Se mişcă în jurul obiectului, în jurul luminii (adică în jurul ecuatorului obiectului strălucitor).

Tony a luat măsuri pentru a-l calma pe Jack. Efectul psihosomatic suportat îl făcea realmente să se simtă rău. Am decis să-l avansăm puţin în timp, deoarece se oprise la ciudata linie care radia şi care îi făcea rău.

Jack a descris plecarea obiectului, la fel cum o făcuse şi fratele său – aceeaşi mişcare în salturi şi apoi dispariţia printre stele.

TONY: Apoi ce se mai întâmplă?

JACK: Apoi ne-am întors în tabără şi ne-am aşezat. Charlie a văzut focul şi a strigat., La dracu, s-a stins focul. Ce facem?" şi cineva a zis „Nimic". Să mergem să ne culcăm. Suntem obosiţi, foarte obosiţi, foarte obosiţi, aşa că ne culcăm.

Surprinzător, Jack se afla într-o transă adâncă. Era un medium bun. Totuşi, înainte de a face o altă încercare de a reînvia amintirile lui, Tony l-a plasat într-un nivel superior de hipnoză. Apoi, l-a adus în timp la momentul în care raza de lumină ajunsese barca. Din nou, ca în multe alte cazuri, adâncirea stării de hipnoză a descuiat uşile închise ale subconştientului martorului. Nu ne mai povestea ce se întâmplase. Era la Eagle Lake, retrăind terifianta tragedie:

JACK: Raza – o să ne ajungă! E chiar acolo, în spatele nostru. Ştiu că n-are rost. N-are rost să mai vâslim. Raza! (Gâfâie.) Ne-a ajuns! E aici. Suntem în ea!

TONY: De unde ştii că sunteţi în ea?

JACK: Fiindcă nu putem vedea afară.

TONY: Priveşte în sus, Jack. Ce vezi?

JACK: Are ceva în ea care se mişcă. Ca fumul, ca o cameră în care e fum şi care e luminată.

DAVE: Poţi să-l vezi pe Charlie?

JACK: îl văd pe Charlie, e în partea din faţă a canoiei. Îl văd. Se uită în sus.

DAVE: Şi el e în rază?

JACK: Da, a înconjurat canoea. Raza e peste tot în barcă. Totul s-a

luminat. E atât de strălucitor!

DAVE: Undeejim?

JACK: Unde e Jim? Jim e lângă mine. E lângă mine. Îl ţin de mână.

TONY: De ce îl ţii de mână?

JACK: Fiindcă mi-e teamă că dacă o să-i dau drumul o să-l pierd sau o să se întâmple ceva.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

Imediat ce i-am pus întrebarea, Jim a făcut o-grimasă şi a început să respire greu. Abia putea să vorbească, pufăind nervos:

JACK: Apoi? (Pauză, respiră greu.) Se întâmplă ceva. Se schimbă ceva. Simt, sentimentele se schimbă. E ceva diferit, e, se întâmplă ceva. (Pauză, pufăie din greu.) Ohhh-Auuu. Ţipă Charlie!

TONY: De ce?

JACK: Chuck! Chuck! (Pauză lungă, respiră greu.) A dispărut Chuck.

TONY: Unde s-a dus?

JACK: Nu ştiu. A căzut, poate a căzut. Nu, nu, nu a-căzut.

RAY: A mai dispărut cineva?

JACK: Nu, văd faţa lui Charlie.

TONY: Unde o vezi?

JACK: În faţa mea. Arată oribil. Are ochii holbaţi. Gura îi este deschisă.

RAY: Ce se mai întâmplă apoi?

JACK: Îl, îl căutăm pe Chuck, dar nu este în apă. Nu ştim ce s-a întâmplat. Acum, noi – oh-h-h!

TONY: Linişteşte-te.

Tony a luat măsuri pentru a-l calma. Agitaţia sa devenise chinuitoare pentru noi toţi. Nu voiam să-l vedem suferind aşa. Tony a reuşit doar parţial. Jack a început să povestească, apoi, dintr-o dată, a trecut la retrăirea evenimentelor:

JACK: Mă simt ciudat. (Pauză.) Mă simt ciudat. Parcă nu aş mai fi aici. (Gâfâie.) Nu mă simt cum ar trebui să mă simt (pauză) de parcă se întâmplă ceva, şi sunt foarte speriat. (Gâfâie puternic.) Se întâmplă ceva.

TONY: Mai priveşti în sus?

JACK: Nu.

TONY: Unde eşti?

JACK: Nu ştiu! (Foarte agitat.)

TONY: Ce vezi?

JACK: Oh! Ei lumină în faţă şi acolo e Jim. (Deodată devine isteric.) Nu mai pot să mă mişc!

TONY: Stă jos sau stă în picioare?

JACK: Stă jos.

TONY: Pe ce stă?

JACK: Pe o bancă.

TONY: Care e suportul ei?

JACK: Nu ştiu. Vine din spatele lor. Nu are picioare.

RAY: Cine mai e cu Jim?

JACK: Chuck şi Charlie. Chuck şi Charlie. Sunt toţi pe bancă. Nu ştiu de ce nu mă ajută.

TONY: Eşti în picioare sau stai jos?

JACK: în picioare.

TONY: Poţi să te mişti?

JACK: Nu.

TONY: De ce?

JACK: Nu ştiu.

DAVE: Poţi să respiri?

JACK: Da, şi pot să-mi mişc ochii, dar nu pot să mă mişc.

RAY: Ce altceva mai vezi?

JACK: Pe Jim, Chuck şi Charlie.

RAY: Altceva?

JACK: (Gâfâie puternic.) De ce nu mă ajută?

DAVE: Cât de departe sunt?

JACK: Nu sunt departe. Suficient de aproape ca să mă poată ajuta, dar nu mă ajută.

TONY: Uită-te în sus, cât de mult poţi. Ce vezi?

JACK: Doar lumină.

TONY: Uită-te în jos, cât de mult poţi. Ce vezi?

JACK: Picioarele. (Surprins.) Degetele de la picioare!

TONY: Unde ţi-au dispărut pantofii sau bocancii şi ciorapii?

JACK: Nu ştiu.

TONY: Eşti gol?

JACK: (Respiră greu, pauză.) Sunt gol.

TONY: Unde ţi-au dispărut hainele?

JACK: Nu ştiu.

Alte întrebări au indicat că, dincolo de o anumită distanţă, Jack nu vedea decât o lumină ceţoasă. Prietenii săi păreau să fie într-un fel de pasivitate stupefiată, nici el nu putea să se mişte. Doar ochii îi putea mişca. Apoi a observat ceva venind spre el, prin ceaţă.

JACK: Se mişcă ceva.

TONY: Ce se mişcă?

JACK: Ceva.

TONY: După ce îţi dai seama?

JACK: Ohhh! Îi văd acum!

TONY: Ce vezi, Jack?

JACK: (Pufăie.) Nu vreau să fiu speriat. Ohhh. (Şopteşte.) Nu vreau să fiu speriat.

TONY: Relaxează-te. Spune-ne ce vezi?

JACK: Oh! Vine ceva spre mine. O-h-h-h! *E* ceva. (Respiră greu.) O să-mi facă rău? Oh-h-h!

TONY: Ce vrei să spui prin ceva?

JACK: Nu este ca mine.

TONY: Cum arată?

JACK: Luceşte.

TONY: începe de sus în jos şi concentrează-te. Descrie-l. Descrie ce vezi.

JACK: Păi-i-i, e de înălţimea mea. Nu zâmbeşte.

TONY: De unde ştii?

JACK: Nu are gură; (De tip uman.) Nu are nas.

RAY: Cum se uită la tine?

JACK: Are ochi.

RAY: Cum arată aceştia?

JACK: Nu sunt ca ai noştri.

RAY: Prin ce diferă?

JACK: Nu clipesc. Nu au pleoape. Sunt mari!

RAY: Ce formă au?

JACK: Sunt lungi şi rotunjiţi şi seamănă cu ouălele, ouă, arată ca nişte ouă. Sunt ciudaţi. Ei, ei, (pauză), eu, nu-mi vine să cred. Nu pot să cred. Ei, ohhh, Doamne! Arată lucitori, sunt înspăimântători, se uită la mine. Nu mă ajută. (Respirăgreu.) Oh! E încă unul. Mai vine încă unul.

TONY: E la fel sau e diferit?

JACK: Sunt la fel... capete rotunde, mari.

TONY: Au ceva pe cap?

JACK: Nimic. Au ochi mari, pe lateral. Nu au nas (pauză) şi gura lor (pauză) şi gura lor e la bărbie, ca la broaştele ţestoase. Ohhh, au gât. Au umeri. Sunt mici şi subţiri, şi hainele lor sunt caraghioase. Nu le văd articulaţiile. Când se mişcă, articulaţiile lor rămân drepte.

RAY: Au braţe?

JACK: Da.

RAY: Cum arată?

JACK: Sunt subţiri, braţe subţiri şi lucioase, şi nu sunt ca ale mele. (Gâfâie.) Acum sunt doi. [vezi figurile 10 şi 11]

TONY: Cum diferă?

JACK: Nu au degete.

TONY: Dar ce au?

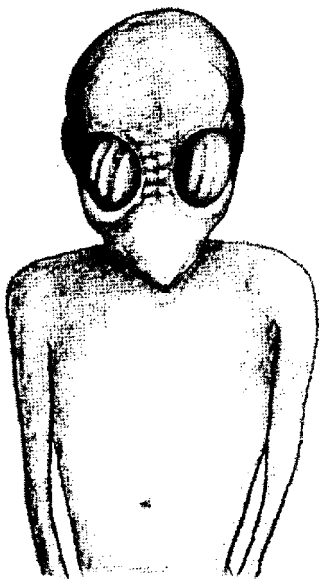

Figura 10. Unul dintre răpitori, vedere din faţă (Jack Weiner).

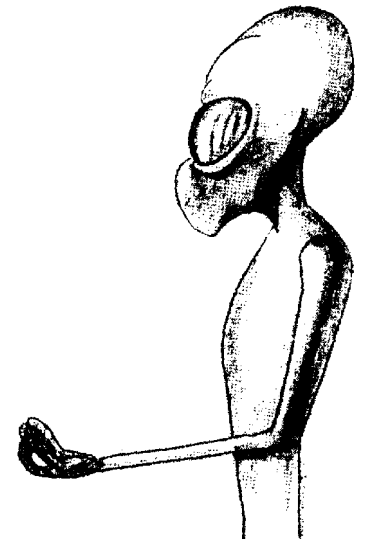

Figura 11 Unul dintre răpitori; vedere din profil (Jack Weiner).

Figura 12. Mâinile extraterestrilor, palma şi dosul palmei (Jack Weiner).

Au (gâfâie) nişte ceva ce seamănă cu degetele.

TONY: Câte?

JACK: Patru. Patru. Patru degete.

TONY: Degetul mare?

JACK: Nu. Pot s-o fac. Pot s-o fac. Pot s-o fac. (Demonstrează cu degetele lui.) Pot s-o fac. Aşa arătau. Aşa erau. [vezi figura 12]

RAY: Toate degetele erau la fel?

JACK: Toate erau la fel.

Jack a declarat că mâinile extraterestrilor erau înmănuşate şi acoperite

cu un material lucios. Picioarele le erau acoperite cu acelaşi material care reflecta puternic lumina. Apoi una dintre creaturi l-a atins pe Jack.

RAY: Unde te-a atins cu degetul?

JACK: La încheietura mâinii, la încheietura mâinii stângi.

M-a pipăit.

TONY: De ce?

JACK: Se uitau la ceva.

TONY: Ce ai simţit când te-au atins?

JACK: Nu vreau să-mi aduc aminte. Oh-h-h! Ca nişte omizi.

RAY: Ce au mai făcut?

JACK: (Respiră greu.) îmi ridică braţul... NU-MI PLACE!

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

RAY: Ce se mai întâmplă?

JACK: Se uită la el. (Nervos.) O să-mi facă ceva... Unul dintre ei are ceva.

TONY: Descrie.

JACK: Are ceva în mână. (Respiră greu.) E metalic. O

să-mi facă ceva cu el! Oh-h-h!

TONY: Poţi să ne povesteşti. Relaxează-te, relaxează-te. Ce face, Jack?

JACK: Mă ating (tare) cu el... la subsuoară... e ciudat...

Împing. Nu e aşa de rău (pauză), zgârâie. O răzătoare.

DAVE: De câte ori au făcut asta?

JACK: O dată. (Pauză.) Apoi s-au oprit.

DAVE: Poţi să descrii instrumentul? Ce formă avea?

JACK: Da. E de metal. Se potriveşte în mâinile lor. Are câţiva inch-i. E lucitor. Are ceva în vârf. Nu pare periculos.

TONY: – Ce formă are la capăt?

JACK: Ca un căuş. Dar mai plat.

RAY: Ce diametru are?

JACK: De diametrul unui (pauză) cât un stilou.

RAY: Ce formă are coada sau chestia de care îl ţin?

JACK: E modelat, se potriveşte în mâinile lor. Se potriveşte în mâinile lor şi are nişte lucruri pe el. Care împing, împing şi simt presiunea. (începe să gâfâie.) Nu vreau să-mi intre! Oh-h! (Pauză.) Nu, râcâie. Râcâie. [vezi

figura 13]

Extraterestrii l-au examinat pe Jack cu instrumentul. Au râcâit picioarele, apoi între coapse, în spatele genunchiului, pulpele. În tot acest timp, Jim şi ceilalţi doi stăteau pe bancă, având privirea pierdută. Dacă acceptăm acurateţea relatării lui Jim, a existat un moment în care el stătea în picioare şi privea cum fratele său este examinat de extraterestri, înainte de a fi pus pe bancă. Este important de reţinut că astfel de amintiri sunt adânc îngropate în subconştient şi numai frânturi din ele apar la lumină. Nici Jack, nici Jim nu-şi amintesc cum au ajuns din canoe înăuntrul OZN-ului. Amândoi îşi amintesc doar că, dintr-o dată, s-au găsit într-o cameră ciudată, înceţoşată. În orice caz, după ce cei doi extraterestri l-au examinat pe Jack cu acel instrument necunoscut, în scenă şi-au mai făcut apariţia şi alţii. Doi dintre ei l-au luat pe Jack de braţ şi au început să meargă cu el:

JACK: Mă mişcă.

TONY: Cum te mişcă?

JACK: Eii (pauză), mă iau de braţe (pauză) şi mă mişcă.

TONY: Tu îţi mişti picioarele?

JACK: Ei mişcă... merg, dar parcă nu merg.

TONY: De ce?

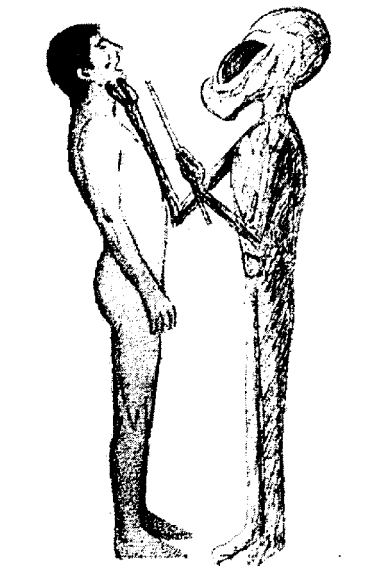

Figura Lv Extratereştrii îl examinează pe jack cu un instrument asemănător cu un creion (Jack Weinen).

JACK: (Respiră greu.) Hu (pauză) sunt paralizat. Nu mă pot mişca... De

parcă picioarele mele ar fi departe. Picioarele mele sunt atât de departe. Ohhh! (Gâfâie.) Mă duc în alt loc.

TONY: îi vezi pe Jim, Charlie şi pe Chuck?

JACK: Nu.

TONY: Descrie unde eşti. Ce vezi când te uiţi în jur?

JACK: Văd obiecte (pauză) – ca – maşinării – ca într-un spital. Maşinării ca într-un spital... Phhh!

TONY: De ce ca într-un spital?

JACK: Mă pun acolo!

TONY: Unde?

JACK: într-o maşinărie. (Pauză.) Şi ei pun – ceva – pun ceva pe mine.

TONY: Unde?

JACK: Pe piept.

TONY: Stai în picioare, jos sau eşti întins pe ceva?

JACK: Sunt întins – şi – nu ştiu ce fac.

TONY: Ce este pe pieptul tău? Descrie.

JACK: îmi înconjoară pieptul.

TONY: în jurul pieptului?

JACK: A-ha. E o maşinărie şi ştiu că or să-mi facă ceva.

TONY: Te-au pus în ea?

JACK: Da, m-au făcut să mă întind pe ea.

TONY: E o masă?

JACK: Nu, e o maşinărie.

RAY: Ce face? Simţi ceva?

JACK: Nu. Face un bâzâit. Bâzâie. Bâzâie.

RAY: Ce se mai întâmplă?

JACK: O dau la o parte şi mă pun să stau în picioare şi ei stau acolo şi se uită la mine. Au! Nu-mi place cum se uită la mine.

TONY: Ţi-au spus vreodată ceva? Vorbeau între ei?

JACK: Nu. Nu pot să vorbească. Fac tot felul de mişcări, mişcări, cu mâinile şi dau din cap şi se uită la mine şi dau din cap. Dau din cap şi mie nu-mi place asta! (Pauză.) Arată înspăimântător. Nu ştiu ce vor.

Figura 14. Instrumentul folosit pe penisul lui Jack (Jack Weiner).

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Ohhh! Ei (pauză, devine foarte agitat) mă ating. Mă pipăie pe penis!

RAY: Şi apoi?

JACK: Pun ceva acolo.

RAY: Cum arată?

JACK: Ca un clopoţel. Şi are un tub. Şi tubul (gâfâie pe măsură ce vorbeşte lent şi sacadat), tubul – intră – într-o – chestie – o sticluţă. Şi n-o simt. Intră. Nu-mi place! [vezi figura 14).

TONY: Intră unde, Jack?

JACK: în (scade vocea până când devine doar o şoaptă), intră în penisul meu. (Gâfâie, îşi ridică vocea din nou.) Nu-mi place!

TONY: Tubul acela este legat de ceva?

JACK: De sticluţă.

TONY: Şi ce faci în sticluţă?

JACK: Urinez, urinez în ea. Nu mă pot opri. (Gâfâie.) Nu-mi place!

TONY: Bine, relaxează-te. Relaxează-te. Ce se mai întâmplă?

JACK: *E* încă acolo. Mă doare. Mă doare! Mă doare! Doare! Oh-h-h, vreau să se termine o dată.

Tony a trebuit ca în acest punct să intervină şi să ia măsuri pentru a-l calma. Durerea, deşi psihosomatică, era totuşi reală. Faţa sa se strâmba chinuită spasmodic. Lui Jack i s-a permis să se relaxeze pentru câteva minute, înainte de a continua cu întrebările:

TONY: îţi aminteşti cât timp a durat această operaţie?

JACK: (încă mai respiră greu.) Prea mult!

TONY: Apoi ce s-a mai întâmplat?

JACK: Apoi (pauză), unii dintre ei pleacă. Iau aia şi pleacă

(pauză), şi apoi mă ating din nou.

TONY: Unde te ating?

JACK: Mă apucă de braţ şi mă ajută să mă dau jos din chestia aia, şi mi-e frig. Mi-e frig, şi ei mă obligă să merg.

TONY: Unde?

JACK: Spre (pauză) undeva (pauză). Nu ştiu unde mă duc.

Cei doi extraterestri l-au escortat pe Jack printr-o zonă unde se găseau alte creaturi asemănătoare, care lucrau la nişte maşinării ciudate. A intrat apoi într-o cameră şi l-au forţat să stea pe o bancă:

RAY: Bine, ce se întâmplă apoi?

JACK: Unul – pleacă – şi celălalt – rămâne şi mă veghează.

DAVE: Mai eşti gol?

JACK: Da.

TONY: Cât timp ai stat pe bancă?

JACK: Mult timp.

TONY: Apoi, ce se mai întâmplă?

JACK: Apoi (pauză), apoi, şi apoi mă fac să mă mişc.

Jack a fost mutat într-o altă cameră, în care aşteptau alţi doi extraterestri. Au continuat să-i cerceteze gâtul, faţa, gura şi picioarele:

TONY: Şi apoi ce se mai întâmplă?

JACK: Sunt aici. Feţele lor mă examinează de-aproape. Nu ştiu de ce. Sunt aici, vor ceva. Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Nu vreau să ştiu ce vor. Oh-h-h! (începe să respire foarte greu.)

TONY: (Calmându-l pe Jack.) Relaxează-te.

JACK: Oh – îmi – îmi spun nişte lucruri. Îmi explică ceva.

DAVE: Cum o fac?

JACK: Cu ochii.

TONY: îi auzi?

JACK: în sinea mea.

TONY: Ce-ţi spun?

JACK: Spun: „Nu-ţi fie teamă. Nu te teme. N-o să-ţi facem rău. N-o să-ţi facem rău” (Pauză.) Spun: „Fă ce-ţi spunem. Fă ce-ţi spunem.”

TONY: Ce vor?

JACK: Mi-au spus să-mi îndepărtez picioarele. „Stai întins”, mi-au zis.

TONY: Şi tu?

JACK: încerc – şi fac, dar – nu cred că fac ce vor ei. Şi ei spun: „Fă-o. Nu te teme.” Şi apoi (expiră puternic) şi apoi mă cercetează. Mă cercetează. Ohhh! (Grimase.) Pun ceva în mine!

TONY: Cum pun ceva în tine? Unde?

JACK: în fund. Mi-e frică. (Pauză, geme.)

TONY: Ce au pus? Poţi să-mi spui?

JACK: Nu ştiu ce este. A-a-a-arde. E ca o clismă. (Pauză.) E neplăcut, dar nu e aşa de rău.

Jack a folosit expresia „nu e aşa de rău” de câteva ori când era examinat de extraterestri. Uneori, din cauza naturii traumatice a examenului, mă întrebam cum este posibil ca el să facă o astfel de afirmaţie. Răspunsul se afla în segmentul următor. Era produsul controlului exercitat de extraterestri.

JACK: Ei sunt. Ei spun: „Nu este aşa de rău”. Şi eu spun:

„Da, nu este aşa de rău.”

TONY: Cât timp fac asta?

JACK: Puţin.

TONY: îl scot apoi?

JACK: Da.

TONY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Pleacă unul. Şi mă face să stau jos.

TONY: Pe ce stai?

JACK: Pe o bancă.

TONY: E la fel ca cealaltă pe care ai stat?

JACK: Mai mică.

TONY: Apoi el ce face?

JACK: îmi spune: „Nu te teme”.

TONY: Şi tu ce i-ai spus?

JACK: Că mi-e frică.

Ştim din alte cazuri mai vechi că extraterestrii comunică cu fiinţele umane prin ceea ce noi numim *telepatie.* Este interesant de notat că şi în starea în care se află Jack, indusă de extraterestri, comunica tot telepatic.

TONY: Cum i-ai spus că ţi-e frică?

JACK: Cu ochii.

TONY: „Nu ţi-ai folosit gura?

JACK: Nu, gura mea nu funcţionează. (Paralizie temporară.)

TONY: El şi-a folosit gura?

JACK: Nu, ei nu au gură. *Doar se uită la mine şi ştiu.* N-au guri – adică, au, dar nu ca ale noastre.

TONY: I-ai mai zis ceva?

JACK: L-am întrebat: „Unde este Jim?”

TONY: Ţi-a răspuns?

JACK: A zis, E bine. Nu fii îngrijorat pentru Jim. „Şi apoi spune, Aproape am terminat cu tine. Mai durează puţin.” Mă bucur! (Sună a uşurat.) Mă bucur!

TONY: Şi ce i-ai mai spus?

JACK: I-am spus: „Vreau înapoi bocancii.” Mi-a zis: „Când o să fie gata.”

TONY: Apoi ce s-a mai întâmplat?

JACK: Se uită la mine.

TONY: Cât timp a stat acolo?

JACK: A stat o vreme.

Jack a stat pe banca aceea cu extraterestrul o vreme, când l-a văzut pe fratele său intrând împreună cu două creaturi:

JACK: îl văd pe Jim.

TONY: Cum îl vezi?

JACK: Vine spre mine.

TONY: E cineva cu el?

JACK: Nu. Doi dintre ei. Doi dintre ei.

TONY: Descrie-l pe Jim.

JACK: E speriat. Se uită la mine şi e, e, e speriat.

DAVE: E îmbrăcat?

JACK: E gol.

TONY: Unde îl duc?

JACK: îl duc acolo unde am fost eu. Acum (pauză) a dispărut.

TONY: Jim te-a văzut?

JACK: Da.

TONY: Apoi ce se mai întâmplă?

JACK: Apoi aştept şi mă întreb când o să termin. Când or să termine. Şi... (Pauză, expiră greu.)

TONY: Cât timp ai stat acolo?

JACK: Nu ştiu. E ciudat. Timpul parcă e ciudat. Pare că a trecut foarte mult timp. (Pauză.) Şi apoi îl văd pe Chuck l-au luat pe Chuck.

TONY: Câţi?

JACK: Doi.

TONY: Descrie-l pe Chuck.

JACK: E dezbrăcat.

TONY: Unde-l duc?

JACK: Acolo unde l-au dus şi pe Jim.

TONY: Şi unde e Jim?

JACK: Acolo unde am fost eu.

TONY: Şi ce se întâmplă?

JACK: Chuck se uită la mine.

TONY: îţi spune ceva?

JACK: Cu ochii.

TONY: Şi ce spune?

JACK: Ajută-mă! Ajută-mă! apoi el se duce – acolo unde l-au dus pe Jim. (Pauză.) Şi aştept – şi aştept – şi apare Jim.

TONY: Unde îl pun?

JACK: Lângă mine.

TONY: Stă jos?

JACK: Da.

TONY: Tu şi cu Jim aţi vorbit între voi?

JACK: Cu ochii.

TONY: Ce aţi vorbit?

— JACK: Scoate-mă de aici! Să fugim!

Figura 15. Fraţii gemeni stând pe bancă cu un extraterestru (Jack Weiner).

TONY: Şi apoi?

JACK: Şi apoi Charlie, şi apoi îl văd pe Charlie.

TONY: E singur?

JACK: Nu. Îl duc.

TONY: Unde?

JACK: Acolo unde am fost şi eu.

TONY: Descrie-l pe Charlie.

JACK: E dezbrăcat.

DAVE: De unde ştii că au fost duşi acolo unde ai fost şi tu?

JACK: Fiindcă, parcă e aceeaşi direcţie din care am venit eu, şi îi duc acolo. Aşa că, mă gândesc că îi duc acolo unde am fost şi eu. Şi apoi aşteptăm. Şi stăm. Şi ei ne supraveghează.

DAVE: Cu cine mai stai pe bancă?

JACK: Jim,. Unul dintre ei şi cu mine. [vezi figura 15]

DAVE: Continuă.

JACK: Apoi îl aduc pe Chuck, şi îl aduc unde suntem noi.

TONY: Stă şi el pe bancă lângă voi?

JACK: Nu, el nu, nu stă.

TONY: Ce face?

JACK: Stă *în* picioare... stă în faţa noastră.

TONY: De ce nu stă şi el pe bancă?

JACK: Nu ştiu. Nu ştiu. Şi ne veghează. Şi apoi, şi apoi îl aduc pe Charlie.

TONY: Unde îl aduc?

JACK: Lângă Chuck.

TONY: Stă în picioare?

JACK: Da.

TONY: Şi apoi?

JACK: Şi apoi, ne spun, ne spun: „Nu vă fie frică. Nu vă temeţi. Suntem aproape gata.” Şi noi, noi, nouă ne e frică... şi ei ne mută pe toţi. Ne mută (pauză), în locul (pauză), într-o cameră. Într-o cameră, şi acolo sunt bocancii mei.

TONY: Sunt toate hainele?

JACK: Da.

RAY: Unde sunt? Atârnă pe undeva?

JACK: Nu. Pe podea.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

JACK: „Oh” – mă gândesc eu – „cel puţin ne-au păstrat hainele:” Şi mă gândesc. „Oh, cred că e timpul să ne îmbrăcăm.”

TONY: Şi vă îmbrăcaţi?

JACK: Şi ei ne ajută, ne ajută să ne îmbrăcăm. Şi mă, mă simt ciudat! „Ce-o să se întâmple acum?”

TONY: Şi ce se întâmplă?

JACK: Ne mută, şi nu ştim, nu ştim ce-o să se întâmple.

Jack a devenit dintr-o dată foarte nervos, şi Tony a trebuit să ia din nou măsuri să-l calmeze pentru a continua cu întrebările:

TONY: Ce se întâmplă după asta?

JACK: Suntem gata. (Pauză.) Ei, ne mută, într-o maşinărie. O maşină mare.

TONY: Pentru ce este maşina asta?

JACK: Nu ştiu.

TONY: Cum arată?

JACK: E foarte simplă – o lumină – un tub de sticlă, dar nu e sticlă. Un tub mare şi...

TONY: Cât de mare?

JACK: Nu ştiu.

RAY: Vezi prin el? Ca prin sticlă?

JACK: Da.

RAY: E cât tine de mare? Cam ce suprafaţă are? Un yard pătrat? Mai mult ?
JACK: (Pauză.) Tubul este mare, mare cât, cât, mare cât o camionetă.
RAY: Ce se mai întâmplă apoi?
JACK: Ne spun să stăm lângă el.
RAY: Lângă tub?
JACK: Da.
RAY: Şi tubul e în maşinărie?
JACK: Tubul este maşinăria, şi nouă ne era frică. Tubul e înspăimântător.

RAY: De ce?

JACK: Fiindcă a început să – a început să se mişte – şi face ceva. Face ceva. Vine spre noi şi nu ştiu ce-o să ne facă! Şi – Oh-h-h! Oh-h-h! Oh-h! (Devine hiperagitat şi urmează o pauză lungă.)

RAY: Tubul vine peste voi?

JACK: Nu. Ne apasă. Mă face să mă simt ca şi cum m-aş desface în bucăţele. Nu-mi place! Nu-mi place! Parcă mă desfac în bucăţele. Mi se face rău. Şi – şi – se întâmplă atât de repede! Şi nu pot să opresc (Pufăie tare.) Şi mă simt ciudat. Mă simt foarte ciudat. Sunt – sunt – sunt îngrozit. (Gâfâie.)

TONY: Ai simţit că eşti desfăcut în bucăţele? Ai simţit pe urmă că redevii întreg?

JACK: Da.

TONY: Unde eşti?

JACK: Sunt în canoe.

TONY: Unde e?

JACK: în apă.

TONY: Mai este cineva în canoe?

JACK: Jim.

TONY: Cine stă în faţa ta?

JACK: Charlie.

TONY: E cineva în spatele tău?

JACK: Chuck – şi e acolo.

TONY: Ce e acolo?

JACK: Raza. Şi noi vâslim ca să scăpăm de ea. Şi ajungem pe plajă. Şi ieşim din canoe şi e acolo

TONY: Ce este acolo?

JACK: Obiectul. (OZN-ul.)

TONY: Cât timp stă acolo?

JACK: Câteva minute.

RAY: Cum arată?

JACK: E mare şi rotund. Sferic şi foarte strălucitor.

RAY: Lumina s-a diminuat în vreun fel?

JACK: Raza dispare – şi acum doar pluteşte pluteşte în faţa noastră.

Jack a început să descrie ce au făcut când au ajuns pe ţărm. Eram extrem de curios în legătură cu maşinăria aceea ca un tub pe care o descrisese şi am decis să încercăm să aflăm mai multe despre ea. Aparent, extraterestrii o folosiseră – ce naiba era maşinăria aceea – pentru a-i transporta înapoi în canoe. Mult mai probabil era instrumentul care controla raza de lumină care îi adusese la început pe navă. Deci, pentru a-l întreba din nou despre acest subiect, Jack a fost readus, prin intermediul hipnozei, la bordul navei extraterestre, în momentul în care cei patru stăteau în faţa maşinăriei aceleia în formă de tub:

RAY: Când erai în faţa maşinii... tubul – când te-ai simţit pulverizat – ai putut să vezi ce se întâmplă cu Jim, Chuck şi Charlie?

JACK: Le văd feţele, şi toţi ţipă, şi eu ţip, şi tubul se apropie, şi străluceşte şi face ceva.

RAY: Bine. Acum, când face ceva, spune-mi ce se întâmplă cu ceilalţi trei. Te uiţi la ei! Te uiţi la ei!

JACK: Văd cum privesc tubul şi ei – devin ciudaţi.

RAY: Ce vrei să spui, este vreo schimbare în înfăţişarea lor?

JACK: Da.

RAY: Cum?

JACK: *Dispar în el.*

DAVE: Dispar în ce?

JACK: într-o lumină – lumina care vine din tub.

RAY: Această lumină are vreo formă, sau e doar lumină?

JACK: Nu, e ca, e ca (oftează) e ca şi cum ai alerga prin ceva dens şi se fixează, şi te face să te împrăştii, şi poţi s-o simţi! Pot să simt! Pot s-o simt!

Pot s-o simt!

RAY: Poţi să şi vezi?

JACK: Da.

RAY: Poţi? Ce anume vezi când simţi astea?

JACK: Văd o lumină strălucitoare, orbitoare şi imagini care în mintea mea sunt ciudate.

RAY: Ca de pildă?

JACK: Frânturi mărunte de lucruri. Mici fărâme de lucruri...

Fire – fire şi frânturi de lucruri care vin spre mine...

RAY: Poţi să te vezi pe tine?

JACK: Mă văd pe mine venind spre mine.

RAY: Adică, te vezi dublu?

JACK: Nu, nu, văd – ca o oglindă.

RAY: Faţă în faţă?

JACK: Pot să-mi văd faţa şi – ţip. Şi ochii îmi sunt deschişi foarte mult, şi îmi iese limba, şi *urechile îmi ies.* (Gâfâie puternic.) Şi creaturile alea vin spre mine, şi mă simt de parcă aş fi greoi! Mă simt greoi!

RAY: Te mai vezi pe tine?

JACK: Nu. Nu. S-a terminat. A fost ciudat.

RAY: Şi unde eşti?

JACK: în canoe, vâslesc în canoe. Oh-h-h! (Gâfâie.) Ajungem la ţărm.

Expresia familiară *„Beam me up, Scotty!* (Teleportează-mă, Scotty!) mi-a venit imediat în minte, în timp ce ascultam cele întâmplate la Eagle Lake. Mecanismul care i-a adus şi i-a dus pe cei patru la bordul navei era de o izbitoare asemănare cu cel imaginat de scenarişti serialului SF, *Star Trek!*

Jack descria din nou cum privea obiectul zburător de pe ţărm.

În acest moment mă întrebam dacă în viaţa celor patru au mai existat şi alte întâlniri, şi i-am pus repede o întrebare. Din fericire, răspunsul lui Jack a adus o altă informaţie, uluitoare, la acest deja uimitor caz:

RAY: Când a fost următoarea dată când ai mai văzut aceste creaturi?

Răspunsul dat de Jack nu era ceea ce aşteptasem, dar a confirmat ceea ce bănuiam deja. Aceasta nu era nici prima, nici ultima sa întâlnire cu

straniile creaturi.

JACK: (Pauză.) Data următoare când i-am văzut a fost – ei sunt – ei îmi apar în vis. Sunt în vis. Cum naiba au ajuns acolo? (Este uluit.)

RAY: Ce vis? Poţi să povesteşti visul?

JACK: (Pauză.) Ei – sunt acasă la noi.

RAY: În Vermont?

JACK: Da.

RAY: Cum au ajuns acolo?

JACK: Au venit la uşă.

RAY: Dar înainte de asta?

JACK: A apărut o lumină.

RAY: Unde?

JACK: La fereastră.

RAY: Ce culoare?

JACK: Albastră?

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Se uită la mine.

RAY: Unde era Mary?

JACK: În pat.

RAY: Mary i-a văzut?

JACK: Mary se trezeşte, dar nu se uită... şi văd câinele.

Eram atât de absorbiţi de noua întorsătură a lucrurilor, încât uitasem că Mary, soţia lui Jack era cu noi. Dave mi-a făcut semn cu mâna indicând că ar fi mai bine să ne oprim aici. Mary privea cu ochii larg deschişi nevenindu-i să creadă, în timp ce se uita la soţul ei. Dacă ar fi fost nevoie să dialogăm şi cu ea, era necesar ca minteaei să nu fie influenţată de descrierea de către soţul ei a experienţei comune. Pentru moment ne-am oprit întrebându-ne cum să procedăm mai departe. Tony a continuat:

TONY: Câinele tău reacţionează în vreun fel?

JACK: Nu. Şi mă gândesc: „Câine prost! Ce naiba e cu el?

RAY: De ce nu face nimic?"

JACK: Şi ei l-au ignorat. Au venit şi ne-au luat!

RAY: V-au luat? Unde?

JACK: Afară.

RAY: Încotro?

JACK: Spre lumină!

RAY: Şi ce se întâmplă apoi?

Până acum, Dave gesticula nebuneşte spre mine să-i spun lui Tony să-l oprească pe Jack. Am fost de acord şi Tony a înţeles mesajul, exact când Jack răspundea la întrebarea mea:

JACK: Au spus: „Nu te teme. Nu te teme.” Şi i-am spus: „Ştiu. Ştiu. N-o să ne faceţi rău.” Şi, şi, ei au spus, ah, au spus: „Ţi-aduci aminte, nu ţi-am făcut rău înainte.” Şi, şi Mary e speriată. E foarte speriată. Şi sunt îngrijorat. Şi apoi – lumina – albastră – vine lumina albastră – şi – şi – cred: la dracu! Nu-mi vine să cred! Nu mai vreau încă o dată!" Şi – (gâfâie puternic) – nu vreau să se întâmple!

TONY: Relaxează-te, Jack, relaxează-te. Te-ai descurcat foarte, foarte, foarte bine...

Conform instrucţiunilor noastre, Tony l-a scos de sub hipnoză pe Jack. Imediat după asta, l-am sfătuit pe Jack să-şi amintească toate acestea, pentru a putea realiza nişte desene. Jack a început să-şi mişte mâinile şi braţele şi să clipească din ochi. Am lăsat banda de înregistrare să meargă pentru a surprinde reacţiile sale la ceea ce tocmai retrăise sub hipnoză. La început privea pierdut în spaţiu. Apoi s-a uitat la noi cu o adâncă uimire:

JACK: Asta a fost într-adevăr ciudat!

RAY: Ţi-aminteşti ce s-a întâmplat?

JACK: Mi-amintesc mult mai mult. Adică, asta mă face să mă simt, înţelegeţi, o ciudăţenie a naturii. Doamne sfinte! La dracu! De necrezut! Ce naiba înseamnă toate astea?

RAY: Am prefera să nu comentăm asta acum, până când nu terminăm toată ancheta.

JACK: E ceva ca un vis, sau e ceva care s-a întâmplat cu adevărat. Sunt nebun sau ce?

RAY: Nu eşti nebun.

JACK: Asta e ciudat. Lucrurile care îmi vin în memorie, sunt tare ciudate. De ce nu reuşim să ne amintim astea înainte?

RAY: Se pare că, ah, aceştia (extraterestrii) folosesc ceva de genul hipnozei şi spun că nu poţi să-ţi aminteşti.

DAVE: Te asigurăm că situaţia ta nu este unică. Am mai auzit acest gen de lucruri şi mai înainte.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Jack. Pentru moment uitasem de Mary, care sta pe o sofa din apropiere ascultând cu mare atenţie. Conversaţia noastră cu Jack a fost întreruptă de o voce de femeie, blândă, tremurătoare care a plutit prin cameră încheind această şedinţă istovitoare pe un ton de glumă neintenţionat: „Oameni buni, voi vorbiţi serios?" – a întrebat Mary.

CAPITOLUL V – „**E CA LA DOCTOR"**

Când Mary a întrebat „Oameni buni, voi vorbiţi serios?", a făcut-o cu toată seriozitatea. Cu toate că Jack îi descrisese pe scurt organizaţia MUFON, ea avea o mulţime de întrebări despre aceasta şi despre noi. Şi Dave şi eu i-am făcut o prezentare detaliată. I-am explicat că vom face un raport şi, dacă ei doresc, numele lor vor fi ţinute secret. I-am promis că fiecare dintre ei va primi o copie a raportului realizat de MUFON. Am sugerat ca drepturile de autor pentru transcrierile şedinţelor de hipnoză să fie trecute pe numele lor, pentru a-i proteja astfel de o nedorită publicitate. La vremea aceea, scrierea unei cărţi despre acest caz nu ţinea nicidecum de planurile mele de viitor. Intenţionam să-l las pe Dave să preia el cazul. Programul meu era şi aşa foarte aglomerat cu problemele planetariului meu, cu predarea, cu problemele legate de editarea noii mele cărţi, *The Watchers.* Pe lângă acestea mai erau şi priorităţile personale, familia, biserica, grădinăritul.

Mary a fost foarte necăjită din pricina visului lui Jack despre răpirea lor de acasă. Nu trecuse nici măcar un an de când el avusese acel coşmar tulburător. Totuşi, şi ea avusese câteva astfel de vise. Ni le-a povestit. În unele dintre ele l-a văzut pe Jack trecând printr-o uşă închisă, pentru a-i da drumul câinelui lor. Un altul era despre un cerb care intrase în casă – un

cerb straniu, cu nişte ochi uriaşi. Mai era unul despre un obiect care plutea deasupra casei lor. A fost vizibil zguduită de implicaţiile pe care aceste vise le-ar putea avea. I-am spus că vom analiza mai târziu, sub hipnoză, visul avut de Jack. Am rugat-o să se gândească la perspectiva de a fi şi ea hipnotizată. Amândoi au fost rugaţi să nu mai discute despre acest vis. Au fost de asemenea de acord să păstreze confidenţialitatea asupra celor discutate în această şedinţă, până la încheierea anchetei. În acea seară, foarte înspăimântaţi s-au îndreptat spre Vermont. Nu îi invidiam. Asta se reflecta în scrisoarea pe care am primit-o de la Jack şi Mary la câteva zile după şedinţă:

18 aprilie, 1989

Dragi prieteni, Ray, Tony, Dave,

Dragi prieteni... Ce după-masă am petrecut atunci împreună! Şi eu şi Mary suntem într-o stare de semişoc de atunci. Şi trebuie să mărturisim amândoi că aşteptările şi temerile noastre au fost complet depăşite de ceea ce a ieşit la iveală. E inutil să mai spun că implicaţiile sunt absolut de necrezut şi în acelaşi timp extrem de înspăimântătoare. Motivul principal pentru care am acceptat să fiu hipnotizat a fost acela de a afla nişte răspunsuri la ceea ce s-a întâmplat cu noi, atunci, în acea noapte de groază de la Allagash. În schimb, am deschis o cutie cu viermi, care ridică un milion de alte întrebări la care e şi mai greu, dacă nu imposibil, de găsit un răspuns.

Impresia noastră despre voi a fost extrem de pozitivă, dar, în acelaşi timp, şi puţin deconcertantă. Ştim că voi toţi aţi fost sinceri, prietenoşi, înţelegători şi profesionişti. De asemenea, am avut încredere în voi, fără nicio urmă de îndoială. Dar suntem siguri că voi cunoaşteţi mult mai multe despre acest subiect decât sunteţi dispuşi să faceţi public, şi asta este o responsabilitate care atârnă greu pe umerii voştri. Ne dăm seama de importanţa deosebită a acumulării de date şi informaţii... Este, în mod clar, o misiune grea şi copleşitoare. Pentru asta aveţi tot respectul şi gratitudinea noastră.

Am fost realmente uimit, deoarece credeam că sunt prea nervos pentru

ca hipnoza să-şi facă efectul. Nu există niciun dubiu în mintea mea că am fost într-o stare „modificată”, în care nu mai fusesem până atunci. O senzaţie deosebită de relaxare m-a învăluit şi se desfăşura „în mintea mea filmul” evenimentelor petrecute. Sunt pe deplin convins că hipnoza şi-a făcut efectul şi că nu a fost o simplă „făcătură”. Dar, tocmai rezultatele hipnozei sunt tulburătoare şi îngrijorătoare.

Acestea sunt gândurile noastre sincere referitoare la continuarea anchetei. Suntem speriaţi... Va trebui să ne împăcăm cu ceea ce s-a întâmplat. Este prea târziu pentru a da înapoi... Mary este puţin îngrijorată de perspectiva hipnozei. Vrea să ştie ce s-a întâmplat dar, în acelaşi timp, nu doreşte să trăiască „sperietura”. Dar dacă nu-şi aminteşte nimic? Şi, dacă îşi aminteşte de extraterestri, dacă nu va mai vrea să trăiască? Se va mai simţi ea vreodată în siguranţă? Sunt sigur că voi cunoaşteţi astfel de sentimente şi îndoieli şi realizaţi cât de grea este o asemenea situaţie pentru majoritatea oamenilor. În orice caz, asta am avut de spus. Aş putea continua, dar prefer să mă opresc aici. Vă rugăm să ne contactaţi pentru a stabili data şedinţei următoare.

Cu sinceritate,

Jack Weiner

Era clar acum, cutia Pandorei fusese deschisă. Cu toţii vom plăti, într-un fel sau altul, preţul când aceasta se va goli.

În săptămânile care au urmat am decis că cercetarea visului lui Jack mai putea aştepta. Credeam cu toţii că ar fi bine ca, mai întâi, să terminăm investigarea incidentului de la Allagash. Că de obicei, pentru dosar, Tony a-făcut o evaluare scrisă a şedinţei de hipnoză.

15 aprilie, 1989

Dragă Ray,

Mă bucur că te-am văzut din nou, pe tine şi pe Dave, şi că în sfârşit, am reuşit să-i cunosc pe soţii Weiner, Jack şi Mary. Doresc să-ţi trimit cât mai repede impresiile mele.

Am fost foarte mulţumit de şedinţa noastră de astăzi. Din nou, am

început încet, pentru a-i câştiga încrederea lui Jack, pentru a-i permite să se relaxeze cât mai mult posibil, lucru care s-a dovedit eficace prin marea cantitate de informaţii obţinute.

Am fost impresionat de uşurinţa cu care a intrat într-o stare adâncă de relaxare şi de utilizarea timpului prezent, care indică faptul că el retrăia faptele, nu şi le amintea.

Am fost izbit, de asemenea, că foarte multe amănunte ale întâmplării coincideau cu cele relatate de fratele său, canoea, raza „goală pe dinăuntru", faptul că erau dezbrăcaţi, că au fost „conduşi". Din punct de vedere emoţional şi faptic, cele două povestiri corespund... Sugestia ta de a-l reîntoarce la momentul cu tubul de lumină şi obţinerea acestei informaţii de la el a fost o veritabilă lovitură de maestru. Sunt foarte satisfăcut şi emoţionat (da, şi neliniştit!) de şedinţa fascinantă de astăzi.

Tony în săptămânile care au urmat m-am ocupat cu obositoarea muncă de transcriere a înregistrărilor şedinţei de hipnoză pentru raportul întocmit pentru MUFON. Era la fel de important şi pentru noi să le avem în această formă pentru comparaţiile planificate cu celelalte mărturii. Am decis ca cel ce va urma în scaunul hipnotizatorului să fie Charlie Foltz.

Şedinţă de hipnoză nr. 1 – Charlie Folz 20 mai, 1989

Am ajuns acasă la Tony, cam pe la ora două. El şi cu Charlie discutau amical, pentru a se cunoaşte mai bine. Dave îmi telefonase pentru a mă anunţa că meciul de fotbal al fiului său se suprapunea cu şedinţa noastră. Aşa că eram doar noi trei.

Charlie este din Vestul mijlociu şi are un fel de a fi lent şi chibzuit. Simţea că este de datoria sa să coopereze cu noi şi părea a nu fi îngrijorat de perspectiva de a fi hipnotizat. Totuşi ne-a avertizat că atunci când este nervos, zâmbeşte. Când Tony i-a cerut să-şi închidă ochii şi să se relaxeze în scaun, a început să zâmbească. Vom avea ocazia să vedem foarte des acest zâmbet în timpul şedinţei. Charlie era nervos!

Curând, Tony l-a introdus într-o stare mai uşoară de hipnoză. Când era întrebat, răspundea foarte concret, fără emoţii. Ne dădeam seama că

recapitulează incidentul din amintirile conştiente pe care le păstrase. La început, nu era sigur de poziţiile pe care le ocupau în barcă cei doi gemeni. Totuşi, când a început să povestească incidentul OZN, a indicat poziţiile corecte. Am decis să-l lăsăm să povestească tot ce-şi putea aminti în această stare uşoară de hipnoză. Apoi, aşa cum am făcut şi cu ceilalţi, Tony va adânci transa hipnotică. Voi prezenta relatarea sa, din momentul în care cei patru au observat pentru prima dată OZN-ul:

CHARLIE: Ah, îmi amintesc că aveam în mână o lanternă – o fixasem spre apă şi mă uitam la felul în care se dispersa şi, ah, era vegetaţie în apă. Ah, era linişte, apa era nemişcată ca o oglindă. Reflecta toate stelele de pe cer. Mi-amintesc că se auzeau cufundarul şi alte sunete nocturne ale pădurii. Şi mi-amintesc că Chuck a strigat foarte brusc: „Ce naiba e asta?” Şi atunci m-am uitat înapoi peste umăr la, ah, ceea ce la început mi s-a părut a fi luna care răsărise deasupra copacilor. Şi apoi, imediat ce acest gând mi-a trecut prin minte, mi-am dat seama că nu era luna, ci o sferă, un glob de lumină. Era ca şi când ai aprinde o lampă incandescentă sau un bec incandescent, cum vezi strălucirea albului, dar, în acelaşi timp, vezi şi galbenul filamentului, strălucind ca o culoare distinctă... Era albă, dar nu-ţi obosea privirea când priveai la ea. Ah, mi-amintesc că am stat şi ne-am uitat la ea vreo câteva minute... Şi apoi a început să se mişte de-a lungul lizierei copacilor la malul mării cam la vreo 10-15 picioare de nivelul copacilor.

TONY: Se îndepărta, sau se apropia de voi? Sau...

Charlie vorbea sacadat, cu precizia unui automat. Zâmbetul de pe faţa sa dispăruse de mult. Nu arăta nicio emoţie şi descria incidentul ca un observator detaşat:

CHARLIE: Era spre dreapta noastră. Cum îl priveam, se mişca paralel cu ţărmul. Şi-mi amintesc că am luat o lanternă, o lanternă mare, din acelea care au întrerupătorul pe mâner. Şi am îndreptat-o către sfera de lumină şi am semnalizat un SOS, trei semnale scurte, trei lungi şi din nou trei scurte, şi atunci s-a oprit. Şi, când s-a oprit, mi-aduc aminte că părea că se îndreaptă spre noi. Un obiect solid pe care îl poţi vedea prin interiorul unuia transparent. Şi o săgeată sau rază de lumină care era albastră pe

margini, dar care părea solidă. A coborât până la luciul apei şi a început să vină direct spre noi şi, în acel moment, am luat o decizie unanimă, că putem vedea la fel de bine şi din tabără. Nu aveam vesta de salvare sau altceva. Mi-aduc aminte că Jack sau Jim a zis: „Să nu ne înecăm. Să plecăm de aici!” sau ceva de genul acesta. Dar, aproape instantaneu, ah, vâslind spre ţărm, şi-mi aduc aminte că ne îndepărtam, lumina s-a extins, dar sfera a rămas nemişcată. Ah, apoi îmi amintesc că stăteam lângă canoe, în, ah, în apă lângă ţărm. Picioarele îmi erau ude. M-am uitat la ceasul meu. Aveam un, ah, un ceas pe care îl cumpărasem când eram în armată, un Seiko acvatic, mare, de oţel inoxidabil de culoare portocalie. Şi mi-aduc aminte că era 10:10 p.m. M-am uitat la acele ceasornicului şi apoi m-am uitat la sferă care atunci îşi continua drumul său inedit spre peninsulă sau spre bucata de pământ de pe partea opusă nouă. Când a ajuns la capătul peninsulei s-a înălţat şi s-a îndepărtat nu ştiu sub ce unghi. Cred că era un unghi de 45° sau cam aşa ceva. Erau doi nori pe cer, lungi şi înguşti. Din nou, raza de lumină a apărut ca farurile de maşină trecând prin cei doi nori. M-am uitat la ceas din nou când raza a început să se îndepărteze şi am privit-o până când a devenit doar un punct de lumină. Nu a făcut absolut niciun pic de zgomot. Se înălţa şi se îndepărta devenind din ce în ce mai mică până când am pierdut-o din vedere. Era un punct de lumină printre celelalte stele. M-am uitat din nou la limbile ceasului şi se părea că nu au trecut decât opt sau zece secunde. Şi apoi îmi amintesc că discutam cu Jim, Jack şi Chuck despre ce am văzut. Ah, ştiu că nu era un avion, căci mă pricep la avioane. Ah, nu era un balon. Ah, şi i-am spus pădurarului la următoarea noastră oprire despre asta.

Charlie nu-şi aminteşte că a adormit pe masă. El a crezut că au discutat ore în şir despre obiect. Şi-a reamintit că focul era aproape stins, lucru care i-a nedumerit, căci nu avea cum să ardă atât de repede. De asemenea, Charlie nu-şi aminteşte că raza de lumină a prins canoea. Îşi aminteşte cum vâsleau şi apoi că era pe ţărm cu ceilalţi privind cum se îndepărtează obiectul. Atunci am decis să adâncim transa. Tony a făcut-o şi s-a petrecut o schimbare dramatică. Charlie nu mai stătea drept. Se lăsase moale în fotoliu de parcă ar fi dormit adânc. Vocea sa foarte clară a

devenit adormită şi foarte lentă. Tony l-a întors din nou la momentul în care raza de lumină se îndrepta spre canoe. Charlie zâmbea din nou!

TONY: Vezi raza de lumină?

CHARLIE: A-ha

TONY: Descrie lumina pentru noi.

CHARLIE: Arată, arată ca un tub de lumină.

TONY: De unde ştii că arată ca un tub de lumină?

CHARLIE: Fiindcă arată ca un tub de lumină.

TONY: Ce se întâmplă acum?

CHARLIE: (Vocea sa devine nervoasă.) Vine spre mine!

TONY: Te ajunge?

Charlie nu a răspuns. Faţa sa s-a schimonosit, de parcă s-ar fi aflat într-o mare primejdie. În sfârşit, după ce Tony l-a calmat, a reuşit să răspundă la întrebare:

CHARLIE: Nu ştiu.

TONY: Când ţi-ai dat seama că este un tub de lumină, şi nu doar o rază de lumină solidă?

CHARLIE: Se vedea. Arăta, ah, ca o sticlă, un tub de sticlă albastră. Solid.

TONY: Cât de aproape a venit acest tub de canoe?

CHARLIE: Nu ştiu.

A devenit clar pentru noi că blocajul mental al lui Charlie începuse să-şi facă efectul chiar de când raza de lumină învăluise canoea. Tot ce-şi aducea aminte era raza de lumină care clipea departe şi apoi că era pe ţărm. Aşadar, Tony a adâncit transa înainte de a-i pune alte întrebări:

TONY: Vâsleşti spre ţărm. Când dispare raza de lumină?

CHARLIE: Nu ştiu. (Cu o voce tremurătoare.) A dispărut.

Vâslim. A dispărut.

TONY: La cât timp după ce a dispărut raza aţi ajuns la ţărm? Minute? Secunde?

CHARLIE: Nu ştiu. Parcă, ah, timpul-parcă-nu se-mişcă.

TONY: Relaxează-te. Te descurci bine. Să ne întoarcem la raza de lumină. Priveşti în sus?

CHARLIE: Mă uit la sfera de lumină.

Deodată, întrebarea următoare a reuşit să spargă blocajul mental. Fără intenţie, ea l-a trimis pe Charlie la un incident care se întâmplase în timp ce se afla la bordul navei:

TONY: Eşti în afara sau în interiorul tubului când te uiţi în sus?

CHARLIE: Doamne!!! (Devinefoarte agitat.)

TONY: Relaxează-te, te descurci bine. Te-a surprins ceva în timp ce stăteai acolo gândindu-te la asta?

CHARLIE: Da! (I se taie respiraţia.)

TONY: E-n regulă. Totul e în regulă. Te descurci bine. Ce se întâmplă?

CHARLIE: Canoea!

TONY: Canoea? Ce e cu ea?

Vocea lu Charlie tremura când ne-a spus în sfârşit ce-l tulbura.

CHARLIE: E în apă – e sub noi!

Un fior mi-a îngheţat şira spinării când Charlie ne-a descris aceasta. Am privit nerăbdător spre Tony. Ca de obicei, acesta a luat lucrurile pe rând şi a continuat calm să-i pună întrebări lui Charlie:

TONY: în ce fel este sub voi?

CHARLIE: Mă uit la ea!

TONY: De la ce distanţă?

CHARLIE: Sunt deasupra ei! (Oftează adânc.)

TONY: La câte picioare sub tine? Relaxează-te. Te descurci bine. Relaxează-te.

Charlie nu a răspuns. Gâfâia atât de tare, încât abia îşi păstra respiraţia. Ştia unde se află acum, şi nu era în canoe!

TONY: Relaxează-te. Eşti în siguranţă. Unde este canoea acum?

CHARLIE: (încă se străduieşte să-şi recapete respiraţia.) Este sub mine. Pare – pur şi simplu – e acolo, pe apă. Doamne! [vezi figura 16]

TONY: Cât de departe eşti de ea?

CHARLIE: Nu ştiu, poate 100 sau 80 de picioare.

TONY: Ce este deasupra ta?

CHARLIE: Nu ştiu. Nu mă uit în sus. Mă uit la canoe.

TONY: Cât timp te-ai uitat la ea – un minut?

CHARLIE: Nu pot să-mi iau ochii de la ea.

TONY: Ce se întâmplă la un minut după ce te aflai deasupra bărcii?

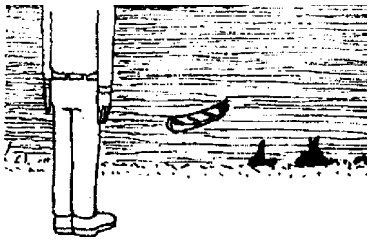

Figura 16. Charlie Foltz. Priveşte în jos spre canoe (Charlie Foltz).

CHARLIE: (Nu răspunde.)

TONY: Bine. Ce se întâmplă la două minute după ce ai observat canoea sub tine.

CHARLIE: (Agitat. Pauză lungă.) Nu ştiu. Aş vrea să mă uit prin preajmă, dar nu vreau să mă uit.

TONY: Te-ai uitat?

CHARLIE: (Nu răspunde.)

TONY: Unde să te uiţi prin preajmă? Căutai ceva?

CHARLIE: în spate. În faţă. Vreau să mă uit înainte. Vreau să văd – să văd copacii, şi să văd apa, şi să văd lacul.

TONY: Cât timp ai continuat să le vezi? Relaxează-te. Cât timp ai continuat să le vezi? Eşti în siguranţă.

CHARLIE: (Gâfâie tare; încearcă să răspundă, dar respiră greu şi nu poate.)

TONY: Este vreun moment când nu mai vezi deloc copacii?

Sau lacul? Ori barca?

CHARLIE: (Pauză.) Da. E ca un tavan, E gri, alb-alb. Sidefiu.

TONY: Al cui tavan?

CHARLIE: Al locului din care mă uit.

TONY: Şi ce – descrie-l din nou, te rog. Ce culoare are?

CHARLIE: Ca o perlă. Un gri-alb. (Pauză.)

TONY: Ce vezi în faţă? Relaxează-te. Relaxează-te. Eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă. Relaxează-te.

Se pare că vederea copacilor, a lacului şi a bărcii era ca o centură de siguranţă pentru el. Nu voia să vadă ce este în jurul său:

CHARLIE: Vreau să văd canoea!

TONY: Dar în locul canoei, ce vezi?

CHARLIE: (Oftează adânc.) Nu ştiu.

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te. Uită-te la picioare

(Pauză.) Ce vezi?

CHARLIE: Degetele de la picioare.

TONY: Degetele de la picioare? De ce nu-ţi vezi pantofii?

CHARLIE: (Vocea sa e cuprinsă de panică.) Nu ştiu! Îmi văd degetele de la picioare.

TONY: Pe ce stai?

Întrebarea lui Tony se pare că a făcut ca mintea lui Charlie să sară la un alt capitol traumatic al experienţei sale la bordul OZN-ului. Era alt moment când Charlie îşi vedea degetele de la picioare, nu mai era ca atunci când stătea şi se uita în jos la canoe:

CHARLIE: Nu stau. Sunt întins.

TONY: întins pe ce?

CHARLIE: Stau întins pe spate, [vezi figura 17]

TONY: întins pe podea, pe o masă? Pe o...

Reacţia violentă a lui Charlie l-a întrerupt pe Tony. El a luat imediat măsuri pentru a-l calma:

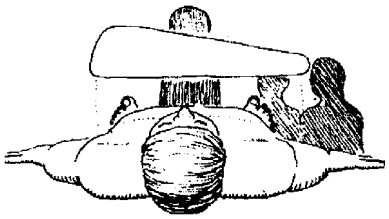

Figura 17. Charlie Foltz îşi vede degetele de la picioare (Charlie Foltz)

TONY: Relaxează-te. Ţine ochii închişi şi relaxează-te.

Relaxează-te. De ce eşti întins?

CHARLIE: Nu ştiu.

TONY: Cum eşti întins, ochii îţi sunt deschişi?

CHARLIE: Nu vreau să-i deschid. Îi ţin închişi.

TONY: De ce ţi-e frică? E ceva acolo de care ţi-e frică?

CHARLIE: (Pauză.) Sunt nervos.

TONY: De ce eşti nervos?

CHARLIE: Fiindcă nu sunt în canoe.

TONY: Cine e cu tine?

CHARLIE: (Nu răspunde.)

TONY: Auzi ceva?

CHARLIE: Inima. Aud cum îmi bate inima.

TONY: De ce îţi vezi degetele de la picioare?

CHARLIE: Fiindcă mi-am ridicat capul şi mi le-am văzut.

TONY: Celelalte articole de îmbrăcăminte sunt la locul lor?

CHARLIE: Nu. Nu mai am nimic.

TONY: Cum este materialul pe care stai?

CHARLIE: E ca – parcă ar fi piele. E rece.

TONY: De cât timp stai acolo?

CHARLIE: Nu ştiu.

RAY: Unde sunt Jim, Jack şi Chuck?

CHARLIE: (Foarte speriat.) Nu ştiu! Nu ştiu!

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te. Te descurci bine. De fiecare dată ce expiri, cu fiecare expiraţie te relaxezi. (Cu o voce poruncitoare.) De ce eşti pe masa aceea?

CHARLIE: (Tot nu răspunde; este încă agitat.)

TONY:. Ştii?

CHARLIE: Mi-e frică. E ca un cabinet medical. E mai frig.

TONY: Vezi ceva care să-ţi sugereze asta?

CHARLIE: (Nu răspunde.)

TONY: Ce se întâmplă după ce ai fost pe masa aceea?

CHARLIE: Mă, mă gândesc tot timpul că vreau să fiu înapoi în canoe.

TONY: înţeleg. Descrie tot ce ţi se pare important de când ai fost pe masă şi până când ai ajuns din nou în canoe.

CHARLIE: Aici pe perete e ceva care seamănă cu un echipament medical: Parcă ar fi un dulap, dar este în zid.

TONY: Are uşă de sticlă, sau e solidă?

CHARLIE: Nu, parcă e alb, dar parcă are un ecran negru.

(Pauză.) Eca şi cum te-ai uita în cuptor când e aprins – când e închis. (Oftează.)

TONY: Când ai văzut asta – înainte de a fi pus pe masă? Când erai pe

masă sau după?

CHARLIE: L-am văzut când eram întins pe masă şi mi-am închis ochii.

TONY: Ce ai mai văzut până să-ţi închizi ochii?

CHARLIE: (Nu răspunde; parcă nu mai avea aer.)

TONY: Bine. Eşti în siguranţă. Te descurci bine. Poţi să ne povesteşti. Ce altceva mai vezi?

CHARLIE: Văd (gâfâie în timp ce vorbeşte), îi văd pe Jim, şi Chuck şi pe Jack!

TONY: Unde?

CHARLIE: Stau pe o bancă.

TONY: Ce bancă?

CHARLIE: E – în afara camerei.

TONY: Ce fac?

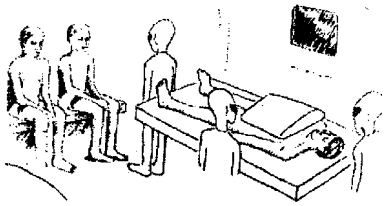

Figura 18. Charlie Foltz îşi vede prietenii stând pe bancă (Charlie Foltz)

CHARLIE: (îi tremură vocea.) Pur şi simplu stau acolo şi nu fac nimic. Doar se uită. Doar se uită – se uită în faţă. [vezi figura 18]

TONY: Sunt singuri?

CHARLIE: (Respiră greu) E cineva care stă cu ei şi e cu spatele la mine. (Gâfâie.)

RAY: Cum arată el sau ea?

CHARLIE: Nu le văd decât spatele – pare că sunt nişte copii.

RAY: De ce?

CHARLIE: Arată ca (pauză), stau acolo cu spatele la mine.

RAY: Poţi să le vezi partea din spate a capului?

CHARLIE: Da.

RAY: Cum arată?

CHARLIE: Lucios.

RAY: Au mult păr?

CHARLIE: N-au păr.

TONY: De ce ai spus „ei”?

CHARLIE: Fiindcă este cineva care stă lângă umărul meu drept şi mai este cineva care stă în partea stângă, în faţa mea.

TONY: Ai spus „ca un copil” – de ce?

CHARLIE: Fiindcă sunt tot aşa de mari cât un copil.

TONY: Cât de mare e un copil?

CHARLIE: (Pauză.) Poate vreo patru picioare şi opt inch-i. Cinci picioare.

TONY: Ai spus că nu aveau păr?

CHARLIE: Nu, nu aveau.

TONY: Priveşte mai jos spre faţa lor şi spune-ne ce vezi.

CHARLIE: (Nu răspunde; devine foarte agitat.).

TONY: (întâi îl calmează pe Charlie, apoi continuă) Ce vezi? Relaxează-te. Dacă ar trebui să faci un desen – un desen natural – ce ai include?

CHARLIE: Capul este migdalat – ca ouălele – formă de ou şi un gât subţire şi lung ca o fată mică asiatică.

TONY: Dar trăsăturile feţei?

CHARLIE: (Pauză lungă înainte de a răspunde.) Sunt ca asiaticii. (Pauză.) Ochi mari, migdalaţi,.ca la asiatici.

RAY: Au gene?

CHARLIE: (Pauză.) Nu ştiu.

RAY: Dar pleoape?

CHARLIE: Şi-au închis ochii.

RAY:, Da? Cum au făcut-o? În sus şi-n jos? lateral?

CHARLIE: (Pauză.) Ca la păsări. E ca un flash sau cam aşa ceva care apare de-a curmezişul ochilor când îi închid. (Pauză.) Ca la păsări.

RAY: Au pupile?

CHARLIE: Nu ştiu.

RAY: Continuă cu restul feţei.

CHARLIE: (Pauză lungă înainte de răspuns.) Ei n-au – n-au gură – ca şi cum buzele le-ar fi lipite. Dar cel care era cu spatele la mine avea ceva sub bărbie.

RAY: Ai uitat nasul. Ai vorbit despre ochi, despre gură – ♦ dar nasul?

CHARLIE: E ca un nas de asiatic.

RAY: în ce fel?

CHARLIE: E lung – nu iese în afară (pauză), ci vine în jos aşa.

RAY: Nările sunt mari sau mici?

CHARLIE: Mici, în comparaţie cu ale mele.

RAY: Cum erau urechile, în comparaţie cu ale tale?

CHARLIE: Mai mici.

RAY: Ieşeau în afară, ca ale noastre?

CHARLIE: Sunt ca nasul şi ca gura. Dar sunt urechi.

RAY: De unde ştii?

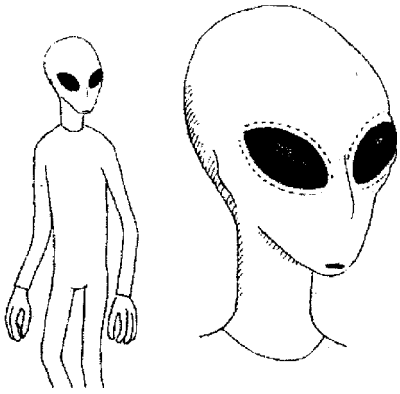

Figura 19. Înfăţişarea extraterestrilor (Charlie Foltz).

CHARLIE: Acolo sunt puse.

RAY: Cum arată urechea? Iese în afară?

CHARLIE: Din spate, e lipită, [vezi figura 19]

TONY: Câţi ai spus că erau lângă tine? lângă masă?

CHARLIE: Doi.

TONY: Şi unde sunt?

CHARLIE: Unul lângă umărul meu drept şi celălalt în partea stângă.

RAY: Cum sunt îmbrăcaţi?

CHARLIE: (Pauză.) Poartă – ceva – lucios – strâns, dar lărguţ – nu să atârne dar...

RAY: Ce culoare?.

CHARLIE: Gri-alb. Totul pare să fie gri-alb.

Trebuie reţinut că îmbrăcămintea purtată de extraterestri reflecta şi lua culoarea împrejurimilor, în orice moment.

RAY: Cu ce le-ai compara?

CHARLIE: Seamănă cu acele costume pentru gimnastică aerobică.

RAY: Purtau mănuşi?

CHARLIE: Cred că cel din faţa mea purta mănuşi.

RAY: De ce crezi asta?

CHARLIE: Văd o parte din mâna lui, face ceva... Se uită la ceva.

RAY: Cum arată acel ceva?

CHARLIE: E ca o tavă (oftează) sau panou sau ceva de genul acesta. E rece... Deasupra pieptului meu.

RAY: Când te-ai ridicat?

CHARLIE: M-am ridicat – stau în picioare acum... Cel din spatele meu m-a ajutat să mă ridic.

TONY: Ce s-a întâmplat cu tava care era pe pieptul tău?

CHARLIE: (Nu răspunde; devine foarte agitat.)

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te. Cum a fost când te-a ajutat să te ridici?

CHARLIE: Era de parcă aş fi fost tare obosit.

TONY: De ce erai obosit?

CHARLIE: (Respiră greu.) Fiindcă voiam să mă întorc. Voiam să fiu din nou în canoe.

TONY: Bine. Relaxează-te. Te descurci bine. Te descurci foarte bine. Relaxează-te. Relaxează-te. Spune-ne de ce voiai să scapi.

CHARLIE: (Respiră greu şi tuşeşte.) N-ar trebui să fim aici!

TONY: De unde ştii? De ce nu?

CHARLIE: (Devine foarte necăjit.) Ar fi trebuit să fim în canoe!

TONY: După ce te-ai ridicat, ce s-a mai întâmplat?

CHARLIE: Stau pe o bancă.

TONY: Ce bancă?

CHARLIE: Cu băieţii.

TONY: Toţi?

CHARLIE: (Dă din cap în semn de „nu”.)

RAY: De ce nu sunteţi toţi?

CHARLIE: Fiindcă, fiindcă (pauză), suntem doar trei.

RAY: Cine lipseşte?

CHARLIE: Jim.

RAY: îl vezi pe Jim?

CHARLIE: Este acolo de unde tocmai am venit eu.

RAY: Şi unde vine asta?

CHARLIE: în cameră. Doar că în partea cealaltă. La câteva picioare de locul unde stau.

RAY: Ce face?

CHARLIE: O să se întindă pe masă.

TONY: Cum e îmbrăcat?

CHARLIE: (Pauză lungă înainte de a răspunde.) Nu e. Îi văd picioarele. Şi ele sunt goale.

TONY: Poţi să vezi şi altceva?

CHARLIE: (Pauză.) Până la genunchi. (Pauză.) Şi piciorul stâng.

RAY: Şi ce se întâmplă după ce se întinde?

CHARLIE: (începe din nou să respire greu.) Unul stă la capul lui, cum a stat şi cu mine, şi unul în faţă.

RAY: Ce fac?

CHARLIE: Au o tăviţă sau un panou – panou – deasupra pieptului său.

RAY: De ce este susţinut?

CHARLIE: Nu pot să văd.

RAY: Ce fac cu tava?

CHARLIE: Fac ceva. Iau lucruri de pe ea şi le pun la loc.

TONY: Ce fac cu lucrurile pe care le iau de pe ea?

CHARLIE: îl pipăie pe Jim.

RAY: Unde?

CHARLIE: Pe braţ, pe piept şi, ah...

Charlie s-a oprit şi părea că şovăie să-şi continue relatarea a ceea ce a văzut.

CHARLIE: (Oftează.) Nu mai vreau să mă uit.

RAY: Te uiţi?

CHARLIE: Mda. Ei iau (pauză) piele – râcâie – râcâie.

RAY: Unde?

CHARLIE: Pe braţ şi pe umăr. Pe picior. (Pauză.)

RAY: Ce se întâmplă apoi?

CHARLIE: Nu vreau să mă uit.

RAY: Te uiţi?

CHARLIE: (Nu răspunde.)

RAY: (Ton poruncitor.) Te uiţi?

CHARLIE: Mă uit – uit – mă uit. Mă uit la cer.

RAY: Te uiţi la cer? Cum poţi să te uiţi la cer? Eşti într-o cameră?

CHARLIE: Mda, ne uităm la canoe. Acolo spre stânga locului unde eram.

Mai târziu în această şedinţă, Charlie avea să descrie un hublou sau o fereastră, pe zidul din dreapta băncii. Mai devreme, el văzuse canoea prin el. Acum, din acest unghi, tot ce putea vedea era cerul:

RAY: Ce se întâmplă cu Jim?

CHARLIE: S-a întors.

RAY: Unde s-a întors?

CHARLIE: Pe bancă, lângă mine.

RAY: Cine mai e pe bancă?

CHARLIE: Doar Chuck, Jim şi cu mine.

RAY: Unde e Jack?

CHARLIE: El e următorul.

RAY: Următorul? Ce vrei să spui?

CHARLIE: (Cu voce tremurătoare.) E – e – e acolo.

RAY: E acolo? Îţi aminteşti ce ai văzut?

CHARLIE: (Repetă secvenţa.) Persoanele îl aduc pe Jim şi îl aşază. Şi Jack se ridică – şi ei îl duc înăuntru.

RAY: Ce are Jack pe el?

CHARLIE: Hainele lui.

RAY: Rămân pe el?

CHARLIE: (Dă din cap că „nu”.)

RAY: Cum le-a dat jos?

CHARLIE: Şi le-a dat el jos.

RAY: Ce urmează?

CHARLIE: Stă jos – se întinde. Ei stau cum au stat şi până acum şi fac ce au făcut şi înainte.

RAY: Ce fac?

CHARLIE: Pun panoul pe pieptul lui – şi râcâie braţul – şi pieptul

— Picioarele – coapsele. E ca la doctor.

RAY: Ce altceva mai fac?

CHARLIE: (Pauză lungă înainte de a răspunde.) Se uită la Jim.

RAY: Credeam că Jim este pe bancă lângă tine.

CHARLIE: A-ha, se uită la el şi se uită la Jack.

RAY: Cine se uită la Jim, acelaşi care se uită la Jack?

CHARLIE: Cel care stă lângă umărul lui.

RAY: Al cui umăr?

CHARLIE: Al lui Jack. Se uită spre Jim. (Pauză lungă.) De parcă ar fi interesaţi de faptul că arată la fel.

RAY: De unde ştii?

CHARLIE: (Nu răspunde.)

RAY: Ce-i mai fac lui Jack?

CHARLIE: îl aduc înapoi.

RAY: Ce se mai întâmplă?

CHARLIE: (Pauză.) Ne-au pus la loc în canoe.

RAY: Cum?

CHARLIE: Nu ştiu.

RAY: Sunteţi toţi pe bancă. Ce se întâmplă?

CHARLIE: Mă uit din nou la canoe.

RAY: înainte de asta. Cum v-aţi pus hainele?

CHARLIE: Trebuie că mi le-am pus.

RAY: Ţi-aminteşti cum ţi le-ai pus? Cum şi-au pus Jim,

Jack şi Chuck hainele?

CHARLIE: Le aveau.

RAY: Le aveau? Cum şi le-au pus?

CHARLIE: Cred că s-au îmbrăcat:

RAY: I-ai văzut cum se îmbrăcau?

CHARLIE: A-ha, dar pot să văd canoea din nou.

RAY: Cum poţi s-o vezi?

CHARLIE: Pe fereastră.

RAY: Cum arată fereastra?

CHARLIE: Cu ramă, curbată.

RAY: Şi ce s-a întâmplat după ce te-ai uitat pe fereastră?

CHARLIE: (Pauză lungă înainte de a răspunde.) Vreau să fiu înapoi în canoe.

Era clar de mai multă vreme pentru noi că Charlie retrăia doar anumite segmente ale experienţei sale la bordul OZN-ului. Mintea sa trecea fără discernământ la câte un segment din această experienţă. Uneori era provocată de o anumită frază sau vreun cuvânt al nostru. Pentru moment am decis să-l lăsăm să continue relatarea modului în care cei patru au ajuns în canoe. Dorea asta cu disperare. Acesta era ţelul său de la începutul amintirilor sale de la bordul navei. Dar era şi un impediment în dorinţa noastră de a obţine o relatare cronologică a evenimentelor:

RAY: Ce s-a întâmplat după ce te-ai uitat pe fereastră?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Vreau să fiu înapoi în canoe.

RAY: A-ha, dar ce se întâmplă după ce te uiţi pe fereastră?

CHARLIE: Ne-au îndepărtat de la fereastră.

RAY: Unde v-au dus?

CHARLIE: E ca într-o altă cameră. Parcă sunt şi două trepte.

RAY: A-ha. Şi ce este în camera cealaltă?

CHARLIE: Sunt panouri care luminează.

RAY: Bine, eşti într-o cameră. Ai făcut câţiva paşi. Vezi nişte panouri cu lumină. Ce se întâmplă mai departe?

CHARLIE: (Pauză lungă înainte de a răspunde.) Ne-am întors în canoe.

RAY: Cum aţi ajuns acolo?

CHARLIE: Am păşit în canoe.

RAY: Dar înainte de asta? Eşti în camera cu panouri, cu lumini. Ce se întâmplă în camera aceea?

CHARLIE: Stăm acolo cu toţii.

RAY: împreună? Şi ce vezi?

CHARLIE: L-am urmat pe cel care ne-a adus aici şi pe alţi doi.

RAY: Bine, şi ce fac ei?

CHARLIE: Stau acolo într-un colţ.

RAY: Şi voi unde staţi? Ce este chiar în faţa ta?

CHARLIE: Persoana aceea care ne-a adus în cameră.

RAY: Ce este la stânga lui?

CHARLIE: Nimic. Este un zid în spatele lui.

RAY: Ce este în dreapta lui?

CHARLIE: (Pauză.) Ca un zid.

RAY: Ca un zid? E un zid?

CHARLIE: Este locul pe unde ieşim.

RAY: Deci, mergi spre zid, şi ce se întâmplă?

CHARLIE: Ne întoarcem înapoi în canoe.

RAY: Cine este cu tine?

CHARLIE: Băiatu acela ne ajută să intrăm în canoe.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHARLIE: Stăm acolo câteva secunde.

TONY: Şi apoi?

CHARLIE: Şi lucrul acela se întoarce în copaci.

RAY: Ce se întoarce în copaci?

CHARLIE: Sfera. (OZN-ul.)

Charlie nu a descris la fel ca Jack maşinăria aceea. Putem presupune că lumina rotundă din perete descrisă de Jack şi panourile cu lumină de care vorbea Charlie sunt de fapt descrieri diferite ale aceluiaşi mecanism. Charlie povestea că trecerea prin zid a fost ca printr-o uşă. Am notat acest lucru pentru a reveni mai târziu asupra lui. O şedinţă comună era planificată după ce vom fi terminat toate şedinţele de hipnoză. În momentul acesta, planificasem să revedem toate problemele ridicate de această şedinţă. Sperasem ca Charlie să amintească de rază. Eram sigur că ea avea legătură cu transportarea lor la şi de la navă. Nu voiam să-l întreb despre asta direct. Ne străduim să nu punem întrebări prea directe. Totuşi, l-am întrebat despre locul unde se afla raza misterioasă.

RAY: Unde e raza?

CHARLIE: Afară.

RAY: Când a fost ultima dată când ai văzut raza?

CHARLIE: Când a fost acoperită. Când a trecut printre doi nori mai mici.

(în timpul plecării OZN-ului – n.a.)

RAY: Ai văzut raza în cameră, înainte de a intra în canoe?

CHARLIE: Da.

RAY: Unde era?

CHARLIE: (Clar.) Sprijinea canoea.

RAY: Ce făcea?

CHARLIE: (Mai tare.) Sprijinea barca!

RAY: Atingea canoea?

CHARLIE: Da.

RAY: Unde era celălalt capăt?

CHARLIE: Undeva sub picioarele noastre... Când ne uitam la canoe. Eram într-un fel deasupra ei.

RAY: Raza e goală pe dinăuntru?

CHARLIE: Aşa pare. Parcă e un tub.

Asta era foarte interesant. Se părea că raza se întindea de la locul pe unde păşise Charlie, prin zid şi până la canoe. Charlie se uita prin tub jos la canoe. Impresia următoare era că păşise pe ceva, pe care l-a numit „debarcader” şi apoi a fost ajutat de un extraterestru să intre în canoe. Nu-şi aminteşte de disconfortul fizic profund pe care l-a resimţit Jack, când a intrat în maşina din zid:

RAY: Aţi fost toţi pe debarcader?

CHARLIE: Toţi – pe rând.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

CHARLIE: Suntem în canoe.

Tony şi cu mine ne-am întrebat dacă Charlie îşi mai amintea în acest moment răpirea. Nu şi-o amintea. Ca şi cei doi gemeni, nu-şi amintea decât întâlnirea cu OZN-ul şi că au vâslit spre ţărm. Ne-am decis să aflăm de ce, înainte de a pune alte întrebări.

TONY: De ce nu aţi discutat ce s-a întâmplat?

CHARLIE: Nu m-am gândit vreodată că s-a întâmplat ceva.

TONY: De ce nu te-ai gândit că s-a întâmplat ceva?

CHARLIE: M-am gândit că nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia ■ faptului că am văzut o sferă. A venit spre noi cu o lumină (raza), şi apoi lumina a dispărut.

TONY: De ce nu-ţi aminteşti decât asta?

CHARLIE: Fiindcă doar atât mi-amintesc că am văzut.

Tony i-a adâncit apoi transa şi i-a pus întrebarea de baraj:

TONY: îţi voi pune acum o întrebare. Te-ai descurcat foarte bine – foarte bine pentru noi. Îţi voi pune o întrebare, şi vreau primul răspuns care îţi vine în minte. Nu vreau să te opreşti şi să te gândeşti şi să analizezi întrebarea. Dă-mi primul răspuns care îţi vine în minte. Ţi-a spus cineva să nu-ţi aminteşti cele întâmplate?

CHARLIE: Da!

TONY: Cine ţi-a spus asta?

CHARLIE: Cel care ne-a ajutat să intrăm în canoe.

TONY: Cum ţi-a spus?

CHARLIE: (Pauză.) A fost ca şi când ar fi spus-o cu ochii.

TONY: Ţi-a mai spus şi altceva?

CHARLIE: „Nu te teme. Relaxează-te.”

Cum Charlie era, mental, înapoi la bordul navei extraterestre, ne-am decis să aflăm mai multe despre ceea ce i-au făcut ei. Până acum el ezitase să ne povestească despre examinarea fizică pe care i-o făcuseră extraterestrii.

RAY: Ţi-au făcut rău în vreun fel?

CHARLIE: Nu-mi amintesc să fi fost rănit – sau să-mi fi făcut vreun rău.

RAY: Au luat ceva de la tine?

CHARLIE: C-c-câteva eşantioane de fluide.

RAY: De unde?

CHARLIE: Din gură. Nişte sânge.

RAY: Cum au luat sânge?

CHARLIE: (Pauză.) Panoul. Era ceva pe panou (Mecanismul care a fost pus pe pieptul său – n.a.)

RAY: Panoul a făcut-o? Sau ei?

CHARLIE: Ei au făcut ceva cu panoul.

RAY: Ai văzut sângele?

CHARLIE: (Pauză.) Au pus ceva în panou. Părea o pipetă mică.

RAY: De unde au luat sângele?

CHARLIE: Se pare că din nas. (Pauză.)

RAY: Ce altceva au mai luat?

CHARLIE: Nişte bucăţele de piele.

RAY: Altceva?

CHARLIE: (Pauză.) A-a-au luat nişte salivă.

RAY: Da, altceva?

CHARLIE: (Pauză; vorbeşte alene.) Urină şi fecale. Nişte păr – tăieturi de unghii – şi de la unghiile de la mână, şi de la picioare. Hm, când îmi închid ochii, nu mai văd ce se întâmplă.

RAY: Cam ce fac?

CHARLIE: Râcâie între coapse.

RAY: Ce altceva mai fac? (Când avea ochii închişi.)

CHARLIE: Apasă – împing. Lucrează cu alte echipamente – ah, arcada.

RAY: Ce fac în zona arcadei?

CHARLIE: Mi-au luat un eşantion. De urină. Cercetează testiculele.

RAY: Cu ce cercetează testiculele?

CHARLIE: Au ceva în mână.

RAY: Cum arată?

CHARLIE: (Pauză.) Mă cam enervează – ca un diapazon. Un lei de – ca un microscop.

RAY: Te ating cu ele? Penetrează? Freacă? Ce face? CHARLIE: Strânge – are ca – un fel de degete. Îl pun jos şi îl leagă, şi apoi se uită la el şi îl deconectează.

RAY: Ţi-au atins penisul?

CHARLIE: Doar l-au examinat. Mi-au apucat uretra – au luat un tampon – au analizat scrotul.

RAY: Ce au făcut cu aceste eşantioane? CHARLIE: Le-au pus în dulapul din perete. Dar asta când mi-au dat drumul... M-au ajutat să mă ridic şi să mă aşez pe bancă.

RAY: Unde-ţi sunt hainele? CHARLIE: Mă îmbrac. M-au ajutat.

RAY: Ce s-a întâmplat pe urmă? CHARLIE: (Respiră uşurat.) Ne pun la loc în canoe şi spun să nu ne facem griji, şi că n-avem de ce să ne temem şi să ne întoarcem la treburile noastre – nu ne vom aminti – nu vom fi tulburaţi.

RAY: Şi ai înţeles ce înseamnă asta? CHARLIE: Să alungăm totul din minte. Să nu ne mai gândim la asta.

Mi-am privit ceasul. Era târziu şi depăşisem timpul rezervat şedinţei. Tony a observat semnul meu de a încheia. A început să-l trezească pe Charlie. Priveam cum corpul lui Charlie se relaxa, încet, dar sigur. Ca şi ceilalţi, după ce a deschis ochii a rămas pentru o vreme privind pierdut în spaţiu. Banda de înregistrare a rămas în funcţiune, pentru a înregistra reacţiile posthipnotice. Tony a spart tăcerea de gheaţă care umpluse încăperea:

TONY: Deci, cum te simţi? CHARLIE: Parcă aş fi adormit.

TONY: Cât timp crezi că a durat totul?

CHARLIE: Vreo 15 – 20 de minute.

TONY: Ah, aproape două ore.

CHARLIE: Pe bune?

TONY: Da.

CHARLIE: (Pare deconcertat.) Ştiţi, nu mi-am amintit de nimic din toate acestea înainte.

RAY: (Râsete.) Sună ca o înregistrare... Nici ceilalţi... Ce simţi în legătură cu ce ţi-ai reamintit?

CHARLIE: Nervozitate. Fiindcă – nu cred – nu cred că aş mai putea povesti cuiva ceva din toate acestea.

RAY: Nu te simţi înspăimântat de acest incident?

CHARLIE: (Oftează.) Mă simt nervos. Ah, mă simt de parcă tocmai aş fi scăpat dintr-un lift care cade – acel gol din stomac. Asta simt acum.

RAY: Am fi foarte recunoscători dacă nu ai discuta cu ceilalţi trei despre ce ţi-ai reamintit. Când totul va fi gata, când vom termina toată treaba, ne vom întâlni cu toţii şi vom discuta, dar nu mai înainte de a termina totul. Nu vrem ca să influenţeze gândurile celorlalţi ce ţi-ai reamintit, şi invers. Este foarte important ca voi să nu vorbiţi între voi.

CHARLIE: (Cu vocea lui obişnuită.) Un lucru pare – care mi se pare amuzant – e de înţeles – a fost reacţia lui Jack când s-a întors de la şedinţa de hipnoză. A intrat pe uşă şi a zis „Am nevoie să beau ceva!” Ei bine, şi eu simt nevoia să beau ceva.

TONY: (Râde.) Aşteaptă până ce ajungi acasă.

Am mai stat puţin, până când Charlie s-a liniştit suficient pentru a conduce până la Boston. Expresia de pe faţa sa, arăta sugestiv efectul amintirilor revenite prin intermediul hipnozei şi care-i inundau mintea. Pentru Charlie, ca şi pentru cei doi gemeni viaţa nu va mai fi aceeaşi.

CAPITOLUL VI – **INTRAREA PE POARTĂ**

În săptămânile care au urmat, am zăbovit asupra stenogramelor şedinţelor de hipnoză. Mă simţeam ca şi cum aş fi lucrat la un puzzle gigantic, încercând să încheg o relatare cronologică coerentă a răpirilor de la Allagash. Multe fragmente se potriveau cu uşurinţă. Altele nu. Unele din aceste piese implicau amintiri care erau specifice fiecărui martor, relevând doar punctul de vedere al acestuia. În plus, Charlie nu reuşise să îşi amintească anumitesecvenţe ale experienţei sale traumatice. Din cele trei de până acum, a sa a fost cel mai greu de obţinut. Tony a subliniat aceste dificultăţi în evaluarea pe care a făcut-o a doua zi după şedinţă:

21 mai, 1989 Dragă Ray,

Ieri am avut o altă experienţă deosebită... Charlie Foltz a reprezentat cea mai mare provocare pentru mine, ca hipnotizator, până acum, din cei trei cu care am lucrat..

În timpul discuţiilor anterioare intrării în transă, răspunsurile sale literale la metaforele comune sau la întrebările mele indicau o persoană care va fi dificil de hipnotizat... Poate şi mai tulburător, servind ca o dovadă în plus a imposibilităţilor sale de a se relaxa, era zâmbetul său permanent în timpul hipnotizării şi al adâncirii transei. Când

Charlie a fost rugat să relateze ce s-a întâmplat, zâmbea din nou destul de des şi povestea evenimentele la timpul trecut, în timp ce se afla în canoe („vâsleam... am stat şi am discutat"). După aproximativ o oră, s-a petrecut o schimbare. Povestirea sa era din ce în ce mai puţin întreruptă de zâmbete; capul i-a căzut; comportarea sa a devenit aşa cum ar trebui să fie cea a unui subiect hipnotizat; vorbirea i-a devenit mai lentă; respiraţia mai sacadată; a început să vorbească la timpul prezent („unul stă în stânga mea... ceilalţi stau pe bancă"). Apoi, dacă-ţi mai aminteşti, mişcarea mâinilor – îşi strângea şi îşi desfăcea intermitent pumnii, ceea ce indică, pentru mine, faptul că era foarte agitat din cauza a ceea ce îşi amintea şi retrăia.

Dacă nu altceva, nervozitatea iniţială a lui Charlie mă face să cred că ce îşi aminteşte el este ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Deşi nu pot să estimez ce procent din aceste trei relatări coincid, mie mi se par foarte consistente. Ceea ce va stabili în mod clar cum stau lucrurile, va fi următoarea şedinţă, în care ne vom întâlni cu toţii şi vom discuta – astfel încât să putem stabili o cronologie cât mai precisă a ceea ce s-a întâmplat, şi cui etc...

Mă bucur că te-am revăzut şi am lucrat din nou cu tine, Ray. Pe curând.

Tony

De asemenea, şi eu abia aşteptam acea întâlnire de care pomenea Tony în raportul său. Speram ca atunci să obţinem răspunsurile la multele întrebări ridicate de aceste prime şedinţe. Dar astfel de gânduri erau

premature. O astfel de întâlnire nu va avea loc în viitorul apropiat. Un număr de revelaţii neaşteptate aveau să o amâne. Între timp, mai rămăsese unul din cei patru de la Allagash, cu care nu discutasem încă: Chuck Rak.

Şedinţele de hipnoză nr. 1, 2 – Chuck Rak (10 iunie/3 octombrie, 1989)

Programul încărcat al lui Dave nu i-a permis nici de data asta să ia parte la şedinţă. Tony avea o gripă rebelă, care izbucnise peste noapte, totuşi, el mă aştepta împreună cu Chuck Rak şi Mary Weiner. Mary venise împreună cu Chuck pentru a-i ţine companie pe lungul drum din Vermont până aici. Soţia acestuia nu putuse să vină astăzi.

Nu mi-a trebuit foarte mult să-mi dau seama că Chuck era complet diferit de prietenii săi, cum este noaptea de zi. Venise calm, încrezător, fără teamă. Cum priveam la el şi ascultam ce spunea, nu mi-a fost foarte greu să mi-l imaginez trăind în casa aceea din copac, în urmă cu câţiva ani. Chuck fusese cel care iniţiase acea călătorie la Allagash şi îşi condusese prietenii ca un veritabil sergent major. Nu-şi pierdea timpul cu fleacuri şi era gata să fie hipnotizat imediat. În mod clar, era hotărât să afle ce s-a petrecut în orele pe care nu şi le mai aminteşte, atunci la Allagash. Totuşi, Tony şi cu mine am simţit, în spatele îndrăznelii, puţină teamă în faţa hipnozei.

Între două strănuturi şi după ce şi-a suflat nasul, Tony i-a indus lui Chuck o transă uşoară. Ca şi ceilalţi, el a povestit aceleaşi evenimente care au condus la întâlnirea cu OZN-ul. Când a menţionat că au aprins un foc uriaş, Tony l-a întrebat despre mărimea acestuia. La vremea aceea, focul era singurul indiciu pentru perioada de timp lipsă.

TONY: Era mare focul pe care l-aţi făcut?

CHUCK: Da, era mare – cât de mare am putut să-l facem. Am curăţat totul în jurul lui. Şi Jack era îngrijorat că s-ar putea pierde cu firea. Şi i-am zis, „Nu-ţi fă probleme. O să fie bine.”

Apoi, Chuck a fost lăsat să-şi continue povestirea, de-acum familiară,

până la apariţia OZN-ului pe cer:

CHUCK: Păi, când am ajuns acolo am plecat să pescuim.

(Pauză.) Şi am prins un clean... şi ne-am descurajat şi am început să vâslim spre ţărm. Şi eu eram în spate, la cârmă. Şi am avut impresia că se uită cineva la mine. Şi m-am întors spre umărul drept, şi era o sferă de lumină pe cer. Făcută... aproape fixă pe cerul nopţii. Şi le-am spus celorlalţi din canoe: „Ia te uită ce gaze de mlaştină!" îşi tot schimba culorile, de la roşu la verde, apoi la alb. Şi ele (culorile) aveau un fel straniu de a se mişca pe ecuator şi între poli... păreau impulsuri energetice care iniţiau o schimbare fluidă a culorilor. Era un fluid greu, dens, ca plasma.

Apoi Chuck a povestit cum Charlie a semnalizat un SOS cu lanterna, lucru ce a provocat reacţia obiectului.

CHUCK: În acel moment, obiectul a trimis o rază în formă de con. Nu era la fel de strălucitoare ca obiectul. Era ca un fel de gri-albăstriu şters. Forma o elipsă pe suprafaţa apei, şi a început să se îndrepte spre noi.

Chuck nu arăta nicio emoţie când povestea lucrurile acestea care l-ar fi înspăimântat pe oricine le-ar fi trăit. Modul rece, analitic în care descria evenimentul copleşitor reflecta şi propria sa reacţie la acesta:

CHUCK: Şi-mi amintesc că eram foarte interesat. Curiozitatea mea atinsese cel mai înalt grad pe care îl avusese vreodată. Mă simţeam de parcă ar fi urmat să iau contact cu ceva foarte neobişnuit. Şi apoi, unul din gemeni a spus că trebuie să ieşim din apă. Şi mă gândeam: „De ce? Este foarte bine aici." Şi apoi a izbucnit panica. Şi ei (gemenii) şi-au băgat adânc mâinile în apă (pentru a vâsli – numai Chuck şi Charlie aveau vâsle – n.a.). Mă tot uitam la obiect, nu-mi luam deloc ochii de la el, şi mă gândeam –, Păcat că ei (gemenii) s-au dus prea des la şcoala de duminică şi cred în vrăjitoare şi demoni. Suntem în deplină siguranţă aici. Nu e nevoie să mergem la ţărm." Eram tare dezamăgit.

RAY: Şi apoi ce s-a întâmplat?

CHUCK: (Cu o expresie uimită.) Şi ne-am întors pe ţărm.

Suntem pe plajă! Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici. Parcă suntem adormiţi, gata de culcare. Am stat în jurul mesei pentru o vreme... şi apoi

ne-am dus cu toţii la culcare.

Era clar că Chuck repovestea, şi nu retrăia întâmplarea de la Allagash, aproape fără nicio emoţie. Tony s-a decis să-i adâncească transa şi să-l întoarcă la momentul în care raza de lumină se apropia de canoe. În momentul acesta el nu-şi aminteşte ca raza să fi ajuns barca. Următoarea amintire era că a ajuns la ţărm privind OZN-ul dispărând în noapte.

Deşi a încercat cât a putut, Tony nu a reuşit să-l facă pe Chuck să-şi reamintească dacă raza de lumină a ajuns într-adevăr canoea. Iar şi iar, ca o bandă de magnetofon, Chuk repeta acelaşi şi acelaşi lucru. În disperare, Tony a adâncit transa hipnotică şi a încercat din nou. În sfârşit, a reuşit. Chuck avea unele emoţii – dar şi le stăpânea totuşi.

TONY: Bine, cât de aproape este acum?

CHUCK: Pare să fie chiar lângă noi.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHUCK: E chiar (pauză) – e chiar (pauză) deasupra – e deasupra!

TONY: Unde?

CHUCK: Deasupra noastră.

TONY: Uită-te în sus şi spune-mi ce vezi.

CHUCK: E ca un tunel!

TONY: Şi apoi ce se întâmplă? Relaxează-te. E aşa de bine să te relaxezi. Ştiu. Apoi ce se întâmplă?

CHUCK: (Nu răspunde, respiră greu.)

TONY: Relaxează-te. E ca şi cum ai privi un film cu încetinitorul. Ce se întâmplă?

CHUCK: (Pare frustrat.) Încerc să-mi amintesc.

TONY: Ştiu. Te descurci foarte, foarte bine. Relaxează-te.

Relaxează-te. Ah, raza aceea de lumină este deasupra canoei şi ai spus că este ca un tunel. Şi apoi ce se întâmplă?

În timpul şedinţei care a urmat, cea cu numărul 2, Chuck ne-a relatat că s-a simţit „separat” şi că vocile tovarăşilor săi se auzeau din ce în ce mai încet, până ce au încetat cu totul. Se părea că a fost ridicat din canoe prin raza aceea în nava strălucitoare. Acest fapt a ieşit la iveală în şedinţa de azi, pe când continua să relateze cele întâmplate.

CHUCK: E ceva la capătul tunelului.

TONY: Ce vezi la capătul tunelului?

CHUCK: E aproape ca o barieră... pare solidă.

TONY: Bine, apoi ce s-a întâmplat?

CHUCK: Mă apropii de ea.

TONY: *Şi* pe urmă?

CHUCK: (înghite greu, îşi drege vocea, dar nu răspunde.)

TONY: Apoi ce se întâmplă?

În acest moment, Chuck a făcut o pauză lungă înainte de a răspunde. Când în sfârşit a făcut-o, părea uimit:

CHUCK: Hm – trec printr-o barieră!

TONY: Bine, treci printr-o barieră – şi – spune-ne ce vezi.

CHUCK: (Geme, nu răspunde.)

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

CHUCK: O cameră.

TONY: Ce fel de cameră?

CHUCK: Circulară.

TONY: Ce culori vezi?

CHUCK: Hm, un fel de albastru gălbui-argintiu.

TONY: Uită-te la picioare, ce vezi?

CHUCK: Străluceşte, străluceşte, dar nu exagerat.

TONY: Şi tu stai pe ea (zona strălucitoare)?

CHUCK: Da.

TONY: Acum uită-te în stânga, ce vezi?

CHUCK: (începe din nou să respire greu; nu răspunde.)

TONY: Te descurci foarte bine. E atât de plăcut să stai liniştit. Relaxează-te.

CHUCK: Pare ceva scheletic.

TONY: Bine, uită-te la dreapta şi spune-ne ce vezi.

CHUCK: (Respiră greu.) E o continuare a unei elipse.

TONY: Şi uită-te deasupra capului. Când îţi ridici capul – ce vezi?

CHUCK: O zonă mai strălucitoare. Pare să fie încercuită cu

(pauză) întuneric – un cerc întunecat.

TONY: Poţi să desenezi asta mai târziu?

CHUCK: Da.

De câteva minute, Chuck începuse să retrăiască întâmplarea, ba chiar să aibă şi unele emoţii. Asta se datora, probabil, faptului că se afla deodată într-un mediu straniu şi nu în canoe. Apoi a redevenit calm, distrat, redobândindu-şi stăpânirea de sine, pe măsură ce se obişnuia cu noul mediu. În felul său, temperamentul ciudat al lui Chuck era la fel de deconcertant pentru noi, cum fusese şi zâmbetul ilogic al lui Charlie.

TONY: Când stai acolo, te poţi mişca?

CHUCK: (Pauză.) Nu chiar. (Pauză.) Eu – nu mişcatul este problema!

TONY: Dar care e problema?

CHUCK: Vreau să ştiu.

TONY: Să ştii ce?

CHUCK: Vreau să ştiu unde sunt!

TONY: Mai este cineva cu tine?

CHUCK: (Pauză.) Ah, nu pot – nu-mi amintesc prea bine.

TONY: Poţi să te uiţi în spate?

CHUCK: Nu.

TONY: De ce?

CHUCK: Nu vreau.

TONY: De ce nu vrei?

CHUCK: Fiindcă vreau să merg în faţă.

TONY: Unde vrei să mergi?

CHUCK: înainte şi puţin spre dreapta.

TONY: Descrie zona, Chuck.

CHUCK: O masă argintie... Hm, mă tot gândesc că am văzut figuri... Ah, ei – nu am o imagine prea clară a lor – nu au acceaşi – nu au aceeaşi frecvenţă. Ca un post de radio, nu-l pot prinde bine.

Din momentul când Chuck a părăsit zona strălucitoare şi a mers înainte, parcă era într-o stare de somnambulism. De parcă se mişca în transă şi nu după propria-i voinţă. De fapt, într-o şedinţă ulterioară, (şedinţa nr.2) el a exclamat: „E ca şi cum, ca şi cum nu mai am control asupra mea. Niciun control.”

Tony a continuat cu întrebările.

TONY: Poţi să desenezi ceea ce vezi?

HUCK: Destul de vag.

TONY: Bine, apoi ce se întâmplă?

HUCK: Mă pun pe o masă.

TONY: Câţi sunt?

HUCK: Trei sau patru figuri, dar nu sunt toate la aceeaşi distanţă faţă de mine.

TONY: Când te-au urcat pe masă te-au atins?

HUCK: (Pauză.) Cu blândeţe... m-au pus pe masă (pauză), e cam rece (geme), m-au pus pe masă.

TONY: Ai observat ceva la tine?

HUCK: Parcă sunt drogat.

TONY: Întoarce-ţi privirea către corpul tău, ce vezi?

HUCK: Îmi văd mijlocul... mă examinează... îmi dau jos pantalonii.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

HUCK: (Oftează.) Par foarte interesaţi de partea aceea din corpul meu... se uită la ea intens... o luminează... ei (înghite greu) – ceva – parcă flutură ceva – ca un fluture – vine – coboară spre mine.

TONY: Ce zonă a corpului?

HUCK: Penisul.

TONY: Şi apoi ce se mai întâmplă?

HUCK: (Pauză lungă.) Ceva întunecat şi – negru – apoi nu mai pot să-mi amintesc.

TONY: Apoi ce se întâmplă?

CHUCK: (Respiră greu; pare să fie foarte nervos.)

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

HUCK: Se prelinge ceva.

TONY: Se prelinge de unde?

HUCK: Din penis.

TONY: Ei au făcut asta?

HUCK: Da.

RAY: Apoi ce s-a mai întâmplat?

HUCK: Ei (pauză) au luat-o (eşantionul de spermă).

TONY: În ce au luat-o?

HUCK: Negru – lucrul acela – pe care l-au folosit – îl îndepărtează – parcă are nişte cârlige.

TONY: Cât de mare este?

HUCK: E mai mare decât lampa mea rabatabilă. E, e ca aceea folosită de dentişti... ceva cu un capăt lung, şi are nişte cârlige şi se poate strânge şi mişca.

TONY: Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

HUCK: (Inspiră adânc şi expiră zgomotos.) Mă mişc.

TONY: Unde te mişti?

HUCK: Spre dreapta, parcă.

TONY: Ce este acolo?

HUCK: Sunt alte două figuri.

TONY: Sunt mai distincte decât celelalte pe care le-ai văzut?

HUCK: Foarte puţin.

TONY: Poţi să le desenezi mai târziu?

HUCK: Da. [vezi figura 20]

TONY: Bine, apoi ce s-a întâmplat?

HUCK: Mă duc spre bancă.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

HUCK: Aştept.

TONY: Ce aştepţi?

HUCK: Îi aştept pe prietenii mei.

TONY: Unde sunt ei?

HUCK: Vin încoace.

TONY: Explică mai clar ce vezi.

CHUCK: Unele detalii, Ei, ei, ei vin în cameră. Sunt conduşi aici.

Figura 20. Unul dintre răpitori (Huck Rak).

TONY: Câţi?

HUCK: Trei.

TONY: Numele lor?

HUCK: Jim, Jack şi Charlie.

TONY: Şi apoi ce s-a întâmplat?

HUCK: A – amândoi vin alături de mine – pe bancă.

TONY: Cine?

HUCK: Jim şi Charlie.

TONY: Şi unde e Jack?

HUCK: Are un fel de harnaşament, aşa pare.

TONY: Unde e legat?

HUCK: De umeri. De partea de sus a cutiei toracice.

TONY: Şi apoi ce s-a întâmplat?

HUCK: Îl duc într-o zonă – în cameră acolo – îi spun să-şi ridice braţul.

TONY: I-ai auzit spunând asta?

HUCK: Nu.

TONY: De unde ştii că au spus asta?

HUCK: Fiindcă asta face – îşi ridică braţul. (Pauză.) De parcă îl gâdilă.

TONY: Cum adică?

HUCK: Îi pipăie cutia toracică.

TONY: Cu ce?

HUCK: Cu mâinile.

TONY: Câte degete au?

HUCK: Cel puţin trei.

TONY: Şi apoi ce se mai întâmplă?

În acest moment, Chuck a oftat, a respirat adânc şi a devenit din nou agitat, dar nu a răspuns. Tony a trebuit să-l calmeze:

TONY: Relaxează-te, relaxează-te... apoi ce se întâmplă?

CHUCK: I-au ridicat un braţ. Se pare că-l cercetează.

TONY: Ce folosesc?

CHUCK: (Pauză lungă.) Hm, pare ceva tubular... Parcăbraţul său drept... Se pare că ei cercetează partea de sus a cutiei toracice lângă încheietura braţului.

TONY: Ce face Jack?

HUCK: Se uită la noi.

TONY: Spune ceva?

HUCK: Doar cu ochii. „Scoateţi-mă de aici!”

TONY: Relaxează-te, relaxează-te. Şi apoi ce se întâmplă? Ce se întâmplă cu Jack?

HUCK: Îi pun braţul jos. Îl conduc – spre – dreapta – îl pun pe masă. Se pare că se mişcă – o mişcare cu – ceva ca o maşinărie hidraulică. E aproape ca un telescop, felul în care coboară. Ceva reflectorizant, ah, şi strălucitor.

TONY: Se pare că îl mişcă pe Jack acest aparat, îl mişcă unde?

HUCK: Îi aranjează corpul.

TONY: Stă pe el sau e întins?

HUCK: Este întins.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

HUCK: Îl cercetează în jurul buricului.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

HUCK: Se pare că fac cu el ce au făcut şi cu mine.

TONY: În zona penisului. Asta vrei să spui?

HUCK: Da.

TONY: Bine, cercetarea aceasta are ceva diferit de examinarea pe care ţi-au făcut-o ţie, sau este acelaşi lucru?

HUCK: Este cam acelaşi lucru, cu excepţia faptului că văd masa pe care stă, şi se pare că este o maşinărie sub ea.

TONY: Dispozitivul pe care l-au folosit pentru a-l cerceta – poţi să-l descrii?

HUCK: Tubular.

TONY: Similar cu ce au folosit pe tine, sau diferit?

HUCK: Pare să fie mai gros. (Pauză.) Parcă e o conductă solidă – un tub solid – în timp ce al meu avea nişte îmbinări. Al său părea că se răstoarnă peste el.

TONY: Apoi ce se întâmplă?

HUCK: Îl mută în altă parte.

TONY: Câţi sunt acolo?

HUCK: Sunt cel puţin patru sau cinci în cameră. Par a fi în locuri diferite. Doi dintre ei sunt în jurul lui Jack.

TONY: Poţi să-i vezi mai clar acum?

HUCK: Păi sunt cam albicioşi. Ei – cam – parcă e un cap de embrion de pui.

TONY: Descrie-i, de sus.

HUCK: Craniul aproape că seamănă cu o raţă – alungit din faţă spre spate.

TONY: Uită-te mai jos, ce vezi?

HUCK: (Pauză.) Ochii – întunecaţi fără culoare. Sunt negri.

TONY: Ce formă au?

HUCK: Eliptică.

TONY: Descrie pleoapele.

HUCK: (Pauză.) Hm. Ca la broaşte. Ca o membrană.

TONY: Uită-te mai jos – ce vezi?

HUCK: (Pauză.) Faţa lor are formă alungită de sus în jos.

TONY: Ce este chiar sub ochi? Vezi ceva?

HUCK: Ca nişte riduri de embrion.

TONY: Cât de mare e gura?

HUCK: Ca de pui. (Desenele lui Chuck indică doar o deschizătură în locul gurii.)

Chuck a continuat să-i descrie pe extraterestri cât de bine a putut. Amintirile se înceţoşau şi se simţea ameţit. A declarat că ei nu aveau păr, iar capetele lor erau acoperite cu o piele lucioasă, aproape translucidă. A descris gâturile lor ca fiind „ca de curcan”. A avut impresia că îmbrăcămintea lor lua culoarea împrejurimilor. Spre deosebire de ceilalţi, el crede că atunci când îi vedea i se păreau întunecaţi. I-a fost greu să numere degetele extraterestrilor. Crede că aceştia aveau „cel puţin trei” şi un altul pe care l-a numit „vestigie”. După ce l-am pus să descrie pe cei care l-au răpit, l-am întors la episodul cu banca pentru a vedea ce s-a mai întâmplat:

CHUCK: Cred că Jack stă în faţa mea. Se pare că se mişcă ceva.

TONY: Cum a ajuns în faţa ta?

CHUCK: L-au mutat şi l-au pus lângă mine. Trebuie să-l fi luat pe Jim.

RAY: Unde e Charlie?

CHUCK: La celălalt capăt al băncii. E ceva agitaţie.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHUCK: (Pauză.) Îl conduc. Îl conduc lângă... masă.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHUCK: Se pare că îl cercetează pe el.

TONY: Cu ce?

CHUCK: Cu un fel de instrument tubular... Pun mâna pe el.

[vezi figura 21]

TONY: Cum adică „pun mâna pe el”?

CHUCK: Intră în el. Îi intră în cutia toracică. Poate e cutia toracică. Poate e.

RAY: E întins sau stă în picioare?

CHUCK: E pe o parte, întins.

RAY: Pe ce?

CHUCK: Pe o masă.

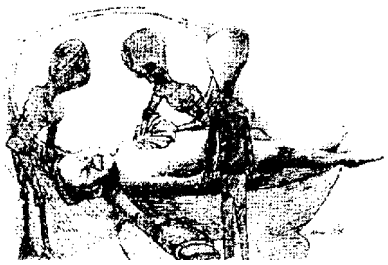

Figura 21. Extraterestrii desfac cutia toracică a lui Charlie holt (Chuck).

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

HUCK: (Respiră adânc.) Apoi îl scot. Aproape îl târăsc de-a lungul spatelui său. Ca şi cum ai curăţa un cartof.

TONY: În timp ce mai este încă înăuntru?

HUCK: Aşa se pare.

RAY: Lasă vreo rană?

HUCK: Nu pare a fi una mare.

TONY: Sângerează mult?

HUCK: Deloc.

TONY: Apoi ce se întâmplă?

HUCK: (Respiră adânc.) îl pun pe spate.

TONY: Şi după asta?

HUCK: Se uită în tavan. Îl apucă de braţ... se pare că îl ajută să se scoale de pe masă.

TONY: Apoi ce mai fac?

HUCK: Vin spre noi... îl pun pe bancă.

TONY: Unde e Charlie?

RAY: Sunteţi toţi pe bancă?

HUCK: Nu, ei – se pare – nu ştiu ce fac. Ei – ei au pus ceva îngust în jurul lui Charlie... seamănă cu o bandulieră pe umăr, dintr-o parte.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

HUCK: (Respiră adânc şi oftează; pauză îndelungată.) Ei (pauză) i-au pus un mecanism... arată argintiu – seamănă cu chestia aia din Sydney, Australia – clădirea operei. (Pauză.) Parcă – parcă are nişte chestii curbate pe el. E aproape ca – de parcă ar suge ceva.

RAY: Unde e plasat?

HUCK: Chiar sub pectoralii săi – la mijloc.

RAY: Şi el este încă pe bancă?

HUCK: Nu ştiu unde este – destul de aproape de noi... E cu faţa în jos. (înghite greu.) Are capul aplecat mult... (Oftează.) De parcă l-ar durea.

TONY: De unde ştii?

CHUCK: Seamănă cu o reacţie de durere. Lucrul de pe pieptul lui – ce naiba or face.

RAY: De ce nu-l ajuţi?

CHUCK: Nu ni se întâmplă nouă – nu putem... noi nu putem să-l ajutăm. Nu putem decât să ne uităm la el.

RAY: Poţi să te mişti?

CHUCK: Nu.

TONY: Apoi ce se întâmplă?

CHUCK: (Inspiră adânc, apoi expiră; pare agitat.) Nu-mi pot aminti!

TONY: (întâi îl calmează pe Chuck, apoi continuă.) Când au luat mecanismul acela de pe Charlie?

CHUCK: A stat mult timp.

TONY: Apoi ce se întâmplă?

CHUCK: L-au luat... Charlie stă în picioare... Este destul de jos. Parcă ne uităm de sus la el.

TONY: Apoi ce se întâmplă?

CHUCK: Apoi îl ajută să-şi dea jos dispozitivul acela. E ca o bancă, o bancă în forma corpului... îl duc afară.

TONY: Unde îl duc?

CHUCK: La – la dreapta.

TONY: Ce este la dreapta ta?

CHUCK: Charlie. (Pauză.) Pare a fi ceva drept, o formă de tub foarte subţire. Paralele. Patru sau cinci dintre ele merg de sus în jos.

TONY: Cât de largi?

CHUCK: Hm, şase inch-i, probabil.

TONY: Şi apoi ce se mai întâmplă?

CHUCK: îl pun pe Charlie să stea în faţa lor... Ei se uită – la încheietura mâinii sale – îi întorc mâinile spre exterior – se uită la încheietura mâinii

sale.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

Încă o dată Chuck nu răspunde, dar respiră greu şi pare foarte agitat. Tony a început să-l calmeze şi a continuat să-l întrebe despre Charlie. El ne-a spus că extraterestrii îi îndoiau cotul, îi ridicau braţul drept şi-i examinau partea superioară a pieptului, în sfârşit, Charlie a fost condus în timp înapoi pe bancă:

TONY: Mai eşti pe bancă?

CHUCK: Da.

TONY: Ce se întâmplă apoi?

CHUCK: îl împing pe Charlie să stea jos... E o figură în stânga noastră.

RAY: Au vorbit vreodată cu voi?

CHUCK: (Pauză.) Hm, nu prea.

RAY: Cum ştiai ce voiau?

CHUCK: Părea evident... De parcă ne conduceau... Nu aveam niciun control asupra noastră.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

CHUCK: Creatura din stânga noastră se întoarce cu spatele la noi... spre peretele interior. Pare că se îndreaptă în timp ce se uită la zid.

TONY: Bine şi ce se mai întâmplă?

CHUCK: Îl urmăm..

TONY: Ţi-a zis cineva să te ridici sau ai ştiut că trebuie să te ridici?

CHUCK: Ştiam. Ştiam că trebuie să facem asta. Pur şi simplu ştiam.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHUCK: (Pauză.) Parcă îşi fâlfâie mâinile spre ceva de deasupra lui... îşi mişcă mâinile deasupra peretelui. Este una din acele, ah, par a fi nişte structuri scheletice.

TONY: Bine, apoi ce se mai întâmplă?

CHUCK: Şi apoi suntem afară.

TONY: Cum adică afară? Unde eşti?

CHUCK: Suntem într-o – mergem spre o poartă. E ca o poartă.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHUCK: (Pauză.) E ca şi cum am merge în jos.

TONY: Unde în jos?

CHUCK: Spre canoe.

TONY: Descrie pas cu pas. Foloseşte tehnica diapozitivului. Cum coborâţi în canoe?

CHUCK: (Devine foarte agitat, nu răspunde.)

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te şi subconştientul tău îţi va spune. Cum ai ajuns în canoe? Eşti la poartă şi ce se întâmplă?

CHUCK: (Pauză.) Nu prea ştiu cum au făcut-o.

TONY: Cum au făcut ce?

CHUCK: Cum am ajuns în canoe. Nu pare a fi foarte important. Pur şi simplu suntem acolo.

RAY: Ce anume înţelegi prin poartă?

CHUCK: E ca un loc în zid unde se întâmplă ceva, e ca şi cum am trece printr-o membrană.

TONY: Când te afli la acea poartă, auzi ceva sau vezi ceva înainte de a trece?

Tony avea anumite motive să pună această întrebare. Până acum doar Jack mai descrisese această experienţă chinuitoare. El descrisese cum trecuse printr-un zid cu ajutorul unei maşinării care arăta ca o margine lucioasă a unui tub rotund. S-a simţit ca şi cum corpul i-ar fi fost dezmembrat în bucăţi. Ne-am întrebat de ce ceilalţi nu-şi puteau aminti această trecere prin poartă.

CHUCK: Nu văd nimic. Doar întuneric.

TONY: Care e primul lucru pe care îl vezi dincolo de întuneric?

CHUCK: Lacul.

TONY: Lacul? Unde eşti tu, faţă de lac?

CHUCK: (Pauză.) Şaizeci de picioare... E chiar acolo. Chiar sub noi.

TONY: Cum aţi ajuns de la 60 de picioare în canoe?

CHUCK: Pare a fi o mişcare de planare – plutire – foarte uşoară.

RAY: Plutiţi în aer liber?

CHUCK: Aşa se pare. E întuneric.

RAY: înainte de a intra pe poartă, ai mai văzut altceva în camera cu poarta?

CHUCK: Acele lucruri tubulare.

RAY: Ce culoare aveau?

CHUCK: Gri-albastru, cred.

Am continuat să cercetez amintirile lui Chuck despre aceste tuburi, deoarece şi Jack folosise acelaşi limbaj în descrierea maşinăriei. Charlie adăugase o piesă la acest puzzle când vorbise despre „panourile cu lumină” în această zonă a OZN-ului. Totuşi cum Jim suferea un blocaj mental în momentul ajungerii la canoe, speram ca Chuck să-şi amintească această parte a sistemului de transport al extraterestrilor.

RAY: Te apropii sau te depărtezi de aceste tuburi, când mergi spre poartă?

CHUCK: Poarta părea să fie între ele.

RAY: Când te apropii de ele cu prietenii tăi – ce se întâmplă cu ei?

CHUCK: Sunt afară înaintea mea.

RAY: Bine, descrie ce se întâmplă, pas cu pas. —Când intri, ce se întâmplă?

Din nou ca şi înainte, când au ajuns în acest punct, Chuck a devenit foarte nervos. Gemea, de parcă îl durea ceva, respira greu şi nu răspundea. Agitaţia sa (care nu-i era caracteristică) şi comentariile sale „se întâmplă ceva”, foarte criptice, erau surprinzătoare. În mod evident ceva extraordinar se petrecea cu el. Dar fie nu voia, fie nu putea să descrie. Ne întrebam dacă vedea şi simţea ce simţise şi Jack în acest moment. Poate evenimentul era prea traumatic pentru ca mintea să-l accepte. Şedinţa continua.

RAY: Se întâmplă ceva chiar înainte de a ajunge la poartă – descrie exact, ce se întâmplă? Cine este în faţa ta?

CHUCK: Jack şi Jim.

RAY: Bine, acum, ce se întâmplă cu Jack şi Jim?

CHUCK: Se îndreaptă spre canoe.

RAY: înainte de asta?

CHUCK: Merg spre poartă.

RAY: Poarta este o parte din tuburile albastre?

CHUCK: Tuburile – tuburile sunt – sunt foarte mici în diametru... Se întind

peste tot în cameră ca la nivelul ochiului-poate mai înalte... sunt în serie de patru sau cinci, poate cinci tuburi-paralele – unul în capătul celuilalt – în cerc – după conturul camerei – cam-la nivelul ochiului.

RAY: Şi unde este poarta în relaţie cu tuburile?

CHUCK: Chiar sub ele.

RAY: "Bine, şi ce se întâmplă pe urmă?

CHUCK: Creatura (extraterestrul) face ceva cu mâna.

RAY: Unde?

CHUCK: Deasupra tuburilor.

RAY: Ce face?

CHUCK: îşi ridică braţul. Degetele lui – pare să manipuleze nişte instrumente.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

CHUCK: Se deschide poarta.

RAY: O uşă?

CHUCK: Nu e ca o uşă, e ca o membrană.

RAY: Ce se întâmplă pe urmă?

CHUCK: Noi (pauză) ieşim. Ieşim pe poartă.

RAY: Mergeţi?

CHUCK: La început.

RAY: Ce se în – cum adică „la început”?

CHUCK: Mergem până la margine. Mergem atât cât putem.

RAY: Apoi ce se întâmplă?

CHUCK: Suntem parcă pe o platformă... şi suntem coborâţi.

RAY: De cine?

CHUCK: De figura aceea (extraterestrul) – parcă e un liftier.

RAY: Vă ridică chiar el?

CHUCK: Nu, el operează telescaunul şi mergem înapoi în jos, în loc să mergem în sus, cum e pe munte.

RAY: Pe ce stai?

CHUCK: N-aş putea să spun. (Charlie ne spusese că era ca o bancă sau un debarcader.)

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

CHUCK: Se pare că suntem în apropiere de ţărm!

TONY: Când aţi fost puşi în canoe, unde era aceasta?

CHUCK: Lângă ţărm.

TONY: Şi cum ai ajuns la ţărm?

CHUCK: Din inerţie.

TONY: în ce sens? Tu ai aplicat-o?

CHUCK: Nu eu.

Chuck ne-a explicat că, atunci când fuseseră luaţi din canoe, aceasta se afla la circa 1 000 de picioare de ţărm. Se mişcase mult mai repede decât ar fi putut ei să vâslească. Cârma era de fapt afară din apă! Chuck nu vâslise. Charlie avea cealaltă vâslă. Şi totuşi, canoea se îndrepta spre tabăra lor!

Din nou l-am adus pe Chuck la momentul când cei patru coborau spre canoe. Doream să aflăm cum s-au urcat în ea.

RAY: Cum v-aţi suit în canoe?

CHUCK: Am fost puşi..; unul dintre ei ne pune la locurile noastre, [vezi figura 22]

Chuck a descris cum doi extraterestri stăteau în apă până la brâu lângă canoe. Unul îi aranja la locurile lor la lumina sferei strălucitoare, care plutea tăcută deasupra lor. După ce au fost aranjaţi cum trebuie, extraterestrii i-au părăsit. Chuck presupune că aceştia au înotat sau au mers încet spre obiectul care plutea, dar nu pare să-i fi văzut făcând asta. Apoi a început să descrie plecarea obiectului, la fel cum o făcuseră şi ceilalţi. Trecuse deja timpul rezervat acestei şedinţe. Dintr-un impuls, bazat pe experienţa mea în cazurile de răpire, i-am pus lui Chuck o rapidă întrebare:

RAY: Hm, aceste figuri – aceste entităţi?

CHUCK: Da.

RAY: Le-ai mai văzut vreodată, înainte?

CHUCK: (Pauză.) Hm, da.

RAY: Unde?

CHUCK: La mine în dormitor, când eram mic.

Tony şi cu mine am schimbat nişte priviri sugestive în timp ce Chuck

descria cunoscutul scenariu al „vizitatorilor în dormitor”, caracteristic pentru multe alte cazuri de răpire. (Acest subiect va fi discutat mai târziu în această carte.) Tony a încheiat apoi şedinţa. Ca de obicei, am lăsat banda de înregistrare să meargă, pentru a prinde reacţiile lui Chuck la trezirea din

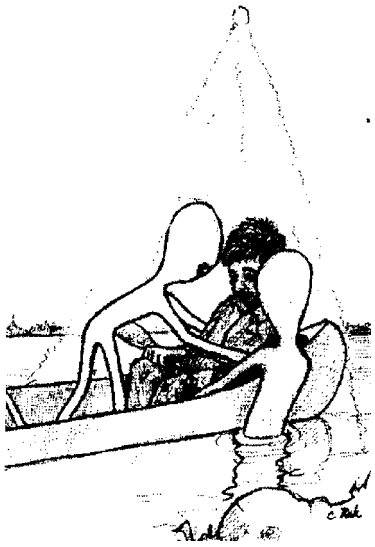

Figura 22. Extraterestrii îi pun la loc în canoe (Chuck Rak).

transă. Ochii lui s-au deschis şi au clipit de câteva ori, cum privea spre Tony şi apoi spre mine şi Mary. O expresie uimită apăru pe faţa lui. Nu a spus nimic. Eu am fost cel care am spart tăcerea.

RAY: Poţi să-ţi aminteşti?

HUCK: (încruntat.)

RAY: Da, ce crezi despre asta?

HUCK: Păi (pauză), nu ştiu. Nu ştiu ce să cred despre asta. Ah, sunt o persoană cu mintea receptivă. Dar, ah, nu prea vreau să mă gândesc la asta. Cred că, ah, din nou am nevoie de ceva timp pentru a mă gândi.

RAY: Te face să te simţi speriat sau îngrijorat?

HUCK: Nu. Niciuna. Nu mă simt de parcă aş fi avut o experienţă traumatică. Sunt un pic preocupat... Am citit ah, cartea lui Budd Hopkins, Intr*uders, şi* cartea, ah, a lui Strieber. Deci nu sunt sigur de ce să cred, dacă s-au întâmplat cu adevărat sau sunt doar un conglomerat de idei.

RAY: Crezi că s-a întâmplat cu adevărat?

HUCK: Păi, ştiu că, ah, ştiu că am văzut obiectul în Maine. Asta s-a întâmplat cu siguranţă.

RAY: Dar, cealaltă parte, experienţa la bord. De unde să provină, atunci, aceste amintiri, dacă ele nu s-au întâmplat?

CHUCK: Nu ştiu. Se pare că am fost purtat printr-o serie de evenimente. Nu ştiu cum au ajuns în mintea mea.

Se făcea târziu. Continuam să pălăvrăgim când am început să-mi strâng lucrurile şi să deconectez magnetofonul. Mary, care stătuse tăcută tot timpul, a revenit deodată la viaţă. Amintirile lui Chuck despre „vizitele în dormitor" îi treziseră nişte amintiri. Ea ne-a oferit o informaţie interesantă despre cei doi gemeni. O speriaseră odată cu un spirit rău care bântuise în copilăria lor casa în care locuiau. Am pornit din nou aparatul de înregistrat şi am rugat-o să continue:

RAY: Voi înregistra asta. Dă-i drumul.

MARY: Păi, au trecut 19 ani de atunci. Mi-au povestit totul, şi asta m-a înspăimântat. Hm, aveau ceea ce ei numeau un spirit rău – aşa s-au referit la el, spirit rău.

RAY: Când erau mici?

MARY: Da, de când, – de când erau mici până ne-am întâlnit noi (ea şi Jack), când aveam 19 ani şi nu a – eu nu l-am întâlnit la ei în casă... Au spus că vedeau lucruri în camera lor, auzeau pe cineva care îi chema. Şi mama lor a văzut ceva.

RAY: Mama lor mai trăieşte?

MARY: Da.

RAY: Unde locuieşte acum?

MARY: în Allentown, Pennsylvania.

RAY: Şi cum se numeşte tatăl lor?

MARY: Tatăl lor a murit. A murit în 1980, cred.

RAY: Deci numărul de telefon ar fi pe numele ei?

MARY: Nu – aveţi de gând să o contactaţi? Vă deranjează dacă-i spun lui Jack asta?

Am asigurat-o pe Mary că nu o vom contacta pe mama lui Jack, decât dacă acesta ne va da voie. Totuşi, speram că ne va acorda această permisiune. Implicaţiile acestei informaţii erau uluitoare. Să fi avut şi gemenii vizitatori nocturni? Timpul ne-o va spune. Şi tot timpul ne-a trimis

la casele noastre.

Cu siguranţă, Chuck reacţionase total diferit de ceilalţi. Ca să spunem aşa, el arătase puţine emoţii sau frică, în timp ce retrăia această, în mod evident, înspăimântătoare experienţă. De asemenea, el nu părea să fi atins nivelul de hipnoză care i-a făcut pe ceilalţi să retrăiască experienţa, decât în câteva momente. Aceste fapte nu au scăpat nici lui Tony, nici lui Chuck însuşi.

Am primit scrisori de la amândoi. Pe Tony îl puneau în dificultate reacţiile lui Chuck: El îmi scria:

După cum îţi aminteşti, când am început cu Chuck, el se afla într-o transă uşoară, şi vorbea la timpul trecut. După aproape o jumătate de oră, i-am adâncit relaxarea şi a început să vorbească la timpul prezent, chiar în momentul în care a început să spună „Chiar acum...” Nu ştiu cum să privesc relatarea lui Chuck despre evenimentele de la Allagash...

Încerc să-l caracterizez, dar nu reuşesc să ajung la nicio concluzie. Nu a fost niciodată mânios... nu a spus nimic care să indice că a fost violat – nu s-a indignat de faptul că a fost răpit – nu s-a indignat niciodată că i-au fost examinate organele genitale... în timp ce ceilalţi trei (în timpul observaţiei iniţiale) şi-au exprimat îngrijorarea şi dorinţa de „a scăpa de aici”, Chuck a văzut acest incident ca pe o posibilitate de a învăţa... S-a referit la temerile colegilor săi ca la „rămăşiţe de la şcoala de duminică”.

Mie nu-mi era aşa de greu să-l caracterizez pe Chuck. În afara hipnozei sau sub efectele ei, el are o personalitate unică. L-am poreclit, în particular, Macho-Man. Nimic nu părea să-l deranjeze, şi nu părea să facă un secret din asta!

Apoi a sosit scrisoarea lui Chuck. Era adânc dezamăgit de nereuşita sa în a retrăi complet evenimentele. Sperase să trăiască cele întâmplate în culori mai vii: „Credeam că voi retrăi incidentul de la Allagash cu toate cele cinci simţuri.”

De asemenea era foarte analitic şi introspectiv în scrisoarea sa. Se întreba dacă nu fusese influenţat de cărţile despre OZN-uri pe care le citise sau de visul gemenilor. Se temea că acestea i-ar fi putut influenţa mărturia. Am apreciat preocuparea sa şi dorinţa de a fi cât mai obiectiv cu

putinţă. Cu toate acestea, mă întrebam dacă nu cumva unele din aceste reacţii nu erau cauzate de dorinţa sa de a nega realitatea experienţei.

Din nefericire pentru Chuck, principiile noastre îi interziceau să asculte şi să compare şedinţele de hipnoză de până acum. Dacă ar fi avut acces la ele, cred că şi el ar fi considerat că această şedinţă era departe de a fi un eşec.

La câteva luni după aceasta, Tony l-a hipnotizat din nou. Reacţia lui la hipnoză nu a fost diferită. Nimic nu a mai fost adăugat la ceea ce fusese deja înregistrat.

În ciuda aşteptărilor neîmplinite ale lui Chuck, mărturia sa era o verigă vitală a lanţului de verificări. Cele patru relatări complementare ofereau dovezi circumstanţiale pentru realitatea fizică a incredibilei lor experienţe. Dar, răpirile de la Allagash se vor dovedi, ca de obicei, doar vârful icebergului. Cutia Pandorei era departe de a fi goală!

CAPITOLUL VII – NU ÎNCĂ O DATĂ!

Jack şi Mary locuiesc într-un mic orăşel din Vermont ce se află într-o vale înconjurată de dealuri împădurite, în zona Green Mountains. Chiar şi înainte de a i cunoaşte pe cei doi, acest orăşel avea pentru mine o semnificaţie deosebită. Fusese gazda unui eveniment misterios în luna decembrie a anului 1974. Straniile detalii ale acestui caz mi-au revenit în minte când am început să cercetez posibila răpire a soţilor Weiner din casa lor de la ţară. Nu aveam de unde să ştiu că cele două evenimente vor fi legate de un sincronism de o improbabilitate maximă.

Astfel de sincronisme au apărut de multe ori de-a lungul celor 30 de ani de investigaţii OZN. Acest fapt merită menţionat şi va pregăti scena pentru restul acestui uluitor capitol. Evenimentul din 1974 este descris pe larg în cartea mea *Casebook of a UFO Investigator*[10]. Pe 14 decembrie, 1974, cam pe la ora 7:30 a.m. Dl şi dna Herbert Lower, din acelaş orăşel, au descoperit un cerc straniu pe zăpadă, pe proprietatea lor. În timpul

[10] **Fowler, Raymond H.,** *Casebook of a Ufa Investigator (A***ngelwood Cliffs N. J.: Prentice Hall, Inc., 1981).**

nopţii, fata lor de 14 ani, Colleen, s-a trezit când ceva rozaliu a strălucit în fereastra ei; totuşi, nu s-a sculat să cerceteze. La ora 4:00 a.m. S-a trezit şi d-na Lower. Câinii lătrau şi a văzut şi ea o strălucire rozalie pe fereastră. Prea obosită ca să se scoale din pat, ea s-a Gândit că este soarele care răsare, iar câinele latră la vreun cerb.

Dimineaţa, familia Lower a descoperit un cerc de zăpadă topită în apropierea casei lor. Şi-au dat seama că noaptea trecută se petrecuse ceva deosebit. Cam pe la ora 8:00 a.m. Au telefonat la ziarul local, *Brattleboro Reformer.* Reporterul local a intervievat familia, a fotografiat urmele şi a strâns date pentru ediţia de săptămâna următoare

Un cunoscut al familiei Lower, care era pasionat de OZN-uri, a sugerat că cercul de pe câmp merită o cercetare mai atentă. Le-a sugerat un investigator OZN, Bob Jackson. Bob mi-a telefonat ca să mă informeze de acest incident şi am sunat la familia Lower pentru informaţii de ultimă oră, încredinţându-i acest caz cercetătorului MUFON, John Meloney.

John a sosit acasă la ei în jurul orei 2:30 p.m. A fotografiat zona, a luat mostre de sol, a citit temperaturile la diverse adâncimi. Mai târziu s-a realizat şi o analiză radiologică, ce a dat însă rezultate negative. Atunci, dl Lower a scăpat „o bombă”.

Acesta i-a spus întâmplător lui John că a pus un semn cu „Interzis” aşa cum îi spusese omul de la telefon. John l-a întrebat „Care om?”, iar dl Lower i-a spus că la câteva minute după ce a vorbit cu mine, telefonul a sunat din nou. O voce autoritară, care s-a prezentat ca fiind reprezentantul unei agenţii guvernamentale din Washington. A pretins că le-a fost raportat incidentul şi i-a pus întrebări despre el. Omul a întrebat dacă ar permite să aterizeze un elicopter – dacă acest lucru e posibil – pe proprietatea lui. Presupunând că eu sunt cel care i-a anunţat, dl Lower le-a acordat permisiunea fără prea multe întrebări. Totuşi cum încă mai ningea, s-a stabilit ca elicopterul să fie trimis a doua zi. ■

Cam pe la prânz, a doua zi, dl Lower şi fiul său strângeau gunoiul undeva în apropierea casei. Deodată, un vâjâit i-a făcut să privească în sus. Un elicopter nemarcat cobora pe câmpie unde se găsea cercul. A plutit deasupra o vreme, apoi a dispărut.

Numeroase întrebări mi-au venit în minte. Cine era acel om? Cum a aflat despre incident? Cum a reuşit să afle numărul de telefon al dlui Lower, căci nu era trecut în cartea de telefon? Ce agenţie guvernamentală a trimis a doua zi elicopterul nemarcat?

Mulţi martori l-au văzut. După o cercetare foarte atentă a bazelor militare şi civile, tot nu am reuşit să determinăm provenienţa acestuia. Nimeni din cei care ştiau despre incident nu-l raportaseră vreunei agenţii guvernamentale. Răspunsurile la întrebările noastre rămâneau învăluite în mister. Sincronismul dintre cele două cazuri avea să apară la sfârşitul acelei zile de decembrie.

Cam pe la ora 4:0() p.m., John şi-a luat rămas bun de la familia Lower. Lapoviţa şi ninsoarea transformaseră drumul într-un adevărat patinoar, lucru care îl împiedica să meargă prea repede. Cum cobora cu grijă dealul, maşina a scăpat de sub control şi s-a lovit de un copac. Automobilul s-a făcut praf.

John zăcea pe drumul de ţară în stare de şoc, sângerând. A părut o eternitate până când a venit o camionetă. Şoferul l-a urcat în maşină pe John şi l-a transportat la spitalul local. Acolo, John a rămas câteva săptămâni pentru tratarea fracturilor multiple. În acest timp, el a primit câteva vizite de la cel care îl salvase.

Şaisprezece ani mai târziu, în timpul anchetării cazului Allagash, stăteam de vorbă cu cei patru. În timpul conversaţiei noastre, Chuck a remarcat întâmplător că eu sunt cel de-al doilea investigator OZN pe care îl cunoaşte. Curios, l-am întrebat cine fusese primul. Chuck mi-a spus că pe la mijlocul anilor 70, în timp ce conducea maşina, în timpul unei furtuni de zăpadă, a întâlnit un om rănit care sângera. Chuck locuia atunci în orăşelul apropiat şi se întorcea acasă. Chuck Rak, unul din cei patru de la Allagash, a fost bunul „Samaritean” care mi-a salvat investigatorul. În ciuda acestei coincidenţe uluitoare, ea nu este atât de incredibilă ca revelaţiile încă nedezvăluite ale acestui caz care se va dovedi a fi clasic.

Pentru a trece mai departe, trebuie să spunem câteva cuvinte despre Jack şi Mary Weiner. În 1974, Jack era încă la Mansfield State College, în Pennsylvania în ultimul an. După ce a absolvit s-a mutat la Boston

împreună cu fratele său Jim. Aici a întâlnit-o şi s-a îndrăgostit de Mary Donlan. S-au căsătorit în 1976. Jack mi-a spus:

Cam prin 1979, Mary şi cu mine ne cam săturaserăm de Boston. Ne-am decis să cumpărăm nişte pământ în Vermont şi să ne construim casa pe un munte înalt, în mijlocul pădurii unde să nu ne vadă şi să nu ne tulbure nimeni. Asta doream, puţină izolare, departe de murdăria oraşului, un loc unde, în nopţile senine, să putem vedea stelele.

Cei doi şi-au împlinit visul şi şi-au construit o locuinţă izolată în sudul Vermontului. Acoperişul roşu de tablă al casei lor se vede de la două mile. Calea de acces este un drum forestier parţial pavat.

Drumul face la dreapta, urcă aproape 500 de picioare şi iese într-o poiană, pe un versant al muntelui. Casa lor este simplă, în stilul Cape-Cod şi se găseşte la o altitudine de 2 000 de picioare, cei mai apropiaţi vecini fiind la câteva mii de picioare depărtare. Laturile casei sunt orientate spre cele patru puncte cardinale: intrarea principală e orientată spre sud către toată zona vestică a munţilor Green, partea dinspre nord dă spre o pădure deasă de pin, partea de vest dă spre drumul de acces, iar cea de est spre un câmp uriaş, de vreo 500-1 000 de picioare. Pe acest câmp larg şi plin de iarbă au sosit vizitatorii neaşteptaţi din noaptea aceea. Jack şi Mary construiseră într-adevăr o casă unde „nimeni nu putea să ne vadă sau să ne tulbure”, cu excepţia extraterestrilor.

Şedinţa de hipnoză nr. Jack Weiner (22 iulie, 1989)

Mintea mea era plină de speranţe când mă îndreptam spre casa lui Tony pentru a-l întâlni pe el şi pe Jack Weiner. Din nou, Dave nu putea să participe, datorită unor obligaţii familiale. Şedinţa trecută cu Jack ne lăsase în plin suspans. Dacă vă mai amintiţi, îi pusesem o întrebare provocatoare lui Jack, la închiderea şedinţei:

RAY: Când a fost următoarea dată când ai văzut aceste creaturi stranii?

JACK: (Pauză.) Următoarea dată când i-am văzut – ei – sunt în vis. Sunt în visul meu. Cum naiba au ajuns acolo?

Cum au ajuns acolo, acesta era subiectul celei de-a doua şedinţe cu

Jack. Jack a continuat să descrie ceea ce părea a fi o experienţă reală de răpire:

JACK: Şi Mary e speriată. F foarte speriată. Şi sunt îngrijorat. Şi apoi – lumina albastră – lumina albastră apare – şi-şi mă gândesc: „La dracu! Nu-mi vine să cred” – nu încă o dată!"

După cum vă amintiţi, l-am întrerupt pe Jack în acest punct, deoarece era prezentă şi Mary, şi nu voiam să influenţăm potenţiala mărturie pe care ne-ar fi putut-o oferi.

Jack şi Tony mă aşteptau când am sosit. Ca de obicei, Jack era foarte agitat şi discuta aprins. M-am întrebat din nou cum poate o persoană atât de agitată să răspundă atât de bine la hipnoză. Şi el, şi Jim erau foarte buni subiecţi, putând fi introduşi cu uşurinţă într-o transă adâncă.

Am continuat să discutăm pentru o vreme, încercând să-l calmăm pe Jack. Apoi, Tony l-a introdus în transa hipnotică. Am început să-i punem întrebări:

TONY: Să ne întoarcem la noaptea pe care ai menţionat-o în ultima ta vizită aici. Cred că dormeai... în Vermont... Mary era lângă tine... cred că ai spus „Câinele vrea să iasă afară”. Cred că te-ai ridicat din pat şi ai dat drumul câinelui... Poţi să mă corectezi dacă am greşit ceva... Poţi să începi acum, de când te-ai ridicat să dai drumul câinelui. Deci, te rog, continuă tu.

JACK: Câinele sare din pat. Aşa face de obicei.

În mod normal câinele sare din pat şi se duce la uşă dorind să iasă. Şi eu stau în pat şi mă gândesc „Ei, acum trebuie să mă scol să-i dau drumul afară”. Aşa că mă ridic. De fapt nu sunt supărat. Să-mi caut pantalonii, îi găsesc şi îi pun pe mine. Şi el e lângă uşă, nervos. Şi merg spre uşă. Şi observ că este o lumină care vine prin fereastră. Fereastra de la bucătărie, din stânga.

TONY: Ce culoare are?

JACK: E albastră. Şi mă gândesc „E ciudat. Asta nu e ca luna”. Şi apoi mă duc la fereastră şi mă uit pe ea, şi ceea ce văd e uimitor. Văd o lumină orbitoare. O lumină mare, strălucitoare. Şi e chiar lângă camionetă, pe câmp. Şi mă gândesc „Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred!” Aşa că o strig pe

Mary. „Mary, scoală-te şi vino să te uiţi!” Şi mă duc la uşă şi ies afară şi alerg pe câmp spre lumină. Şi nu-mi vine să cred. Şi apoi strig la Mary şi apoi – apoi văd câinele acolo pe câmp. Şi aleargă alături de mine. Şi mă gândesc „Oh, o să se piardă.” Aşa că îl iau. Şi mă gândesc „Trebuie să-l duc în casă. Trebuie-să duc câinele în casă.” Şi ştiu că e lumina acolo, dar mă gândesc „Trebuie să salvez câinele”. Aşa că îl iau şi fug înapoi în casă cu el, şi când ajung în casă ştiu că lumina mai este acolo. Şi se mişcă. Se mişcă în spate. Şi pun câinele în pat şi mă gândesc „Nu vreau să fac asta. Nu vreau să fac asta acum.”

TONY: Ce nu vrei să faci?

JACK: Nu vreau să mă uit la lumină. Nu vreau să ştiu ce este cu lumina. Nu mă simt în siguranţă. Aşa că mă duc înapoi în pat, şi mă gândesc „Nu vreau să am de-a face cu asta. De ce sunt ei aici acum?” Şi sunt speriat. Şi nu vreau să mă uit la ei. Aşa că trag pătura peste mine. Şi mă întind în pat sub pătură cu câinele. Şi Mary e lângă mine. Şi pe urmă, ştiu că este ceva în casă. Ştiu că este ceva în casă. Ştiu că ei sunt aici şi stau sub pătură şi mă gândesc „Oh, de ce naiba sunt aici? Nu vreau să se întâmple asta. Nu vreau să mă uit la ei.” Mi-e frică. Apoi, ştiu, ştiu că sunt chiar acolo. Şi tremur, şi mă gândesc „Oh Doamne, oh Doamne, de ce au venit acum?” (Gâfâie.) Şi apoi pătura se mişcă şi simt că e ceva pe ea şi mă gândesc „Oh nu! Oh nu! Nu – nu vreau să se întâmple asta.” Dar asta nu schimbă nimic. Nu schimbă nimic. Şi apoi – păturile sunt pe jos. Şi mă uit acolo, şi am avut dreptate. Sunt chiar acolo! Oh Doamne! Sunt chiar acolo!

TONY: Câţi vezi?

JACK: Văd unul, şi e chiar acolo! Chiar lângă patul meu!

TONY: în faţă?

JACK: Chiar în faţă.

TONY: Descrie ce vezi.

JACK: (Răspunde cu o voce tremurătoare.) Văd o figură întunecată care are o faţă ciudată.. Nu e ca faţa noastră.

TONY: Prin ce diferă?

JACK: Are ochii mari. Ochi mari. Doi ochi mari şi un cap mare, şi e întunecat şi are o lumină în spatele lui. Îndepărtează pătura şi eu nu vreau

să mă uit la el. Şi mă uit la el şi mă-gândesc „La dracu! La dracu – nu vreau asta”. Şi mă uit la Mary, fiindcă vreau să ţip sau, ceva – să ţip, s-o avertizez pe Mary, şi apoi e chiar mai rău. E chiar mai rău fiindcă (pauză) acum ştiu că mai este încă unul şi e lângă Mary. Şi mă gândesc „Oh Doamne! Oh Doamne! Nu-mi vine să cred”. Şi dau pătura la o parte şi aş vrea, aş fi vrut să fac ceva. Aş fi vrut să pot face ceva, dar nu pot. Trebuie să fac ce zic ei. Şi lumina e acolo afară, şi ei vor să mă ducă acolo. Şi ei (pauză) mă apucă de mână. Mă ridică. Vor să mă dea jos din pat, – ha! Oh Doamne!

TONY: Mergi?

JACK: Stau în picioare – şi mă uit – şi Mary stă în picioare – şi ei ne fac să mergem spre lumină. Şi nu ştiu de ce, dar câinele – se uită. Şi câinele nu face nimic. Şi ne fac să mergem, şi eu nu vreau să merg. Şi suntem la uşă – suntem la uşă – şi e chiar acolo.

TONY: Ce este?

JACK: Lumina aceasta. Nu-mi vine să cred. E chiar acolo, în spate. Şi ei vor ca noi să mergem spre lumină.

TONY: Vă duceţi?

JACK: Da.

TONY: Amândoi?

JACK: Da. Mergem pe pajişte şi parcă plutesc acolo. Nu mă pot stăpâni. Merg acolo cu ei – şi ei mă ţin – şi ei o ţin pe Mary.

TONY: Cum te ţin?

JACK: De braţ. Ei ne ţin de braţ.

TONY: Picioarele tale ating pământul?

JACK: Am picioarele pe pământ, dar e ceva ciudat, fiindcă picioarele mele nu fac ce vreau eu să fac. Vreau ca picioarele mele să nu mai meargă, dar ele merg oricum şi asta e ciudat, fiindcă eu nu fac ce vreau eu, ci ce vor ei.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Mergem spre lumină.

RAY: Cât de mare este lumina?

JACK: E mare!

RAY: Compar-o cu o casă.

JACK: Oh, este mai mare decât casa noastră.

RAY: Ce formă are?

JACK: E rotundă, dar îşi – îşi schimbă înfăţişarea.

TONY: în ce fel şi-o schimbă? În culoare sau în formă?

JACK: Şi forma şi culoarea. E straniu felul în care se mişcă şi nu seamănă cu nimic altceva...

TONY: Cum se schimbă forma?

JACK: îşi schimbă forma – ca o minge într-o formă diferită – ca un lucru care are margini. Dar nu seamănă cu nimic altceva. E ciudat. Se schimbă aşa. Apoi redevine rotundă şi pulsează.

RAY: Ce culoare?

JACK: E – devine din strălucitoare, alb strălucitor, galben şi apoi se schimbă – îşi schimbă culoarea într-un portocaliu intens şi purpuriu şi alb – şi asta e straniu.

RAY: Ce s-a întâmplat cu lumina albastră?

JACK: Lumina albastră este dedesubt – şi obiectul e deasupra luminii albastre. Şi asta este ciudat. Licăre şi se mişcă şi...

RAY: Face zgomot?

JACK: Nu face zgomot.

RAY: Miroşi ceva neobişnuit?

JACK: (Miroase.) Miroase a iarbă, şi miroase (trage aer în piept) a – ceva ciudat.

RAY: Poţi să compari cu ceva cunoscut?

JACK: Miroase a (pauză), a frigider. Parcă a frigider.

RAY: Cum miroase un frigider?

JACK: Ca atunci când deschizi un capac şi miroase (pauză) – acru (pauză) – ahhh, a rece şi a chimicale. E straniu. Un miros straniu.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Mergem spre lumina albastră şi ei vor să mergem la lumina albastră.

RAY: Vă duceţi?

TONY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Ne oprim chiar lângă lumina albastră şi mă uit la Mary – şi pare că nu este aici – e speriată, dar parcă nu e aici.,

TONY: Are ochii deschişi?

JACK: Da. Se uită prin preajmă şi – dar simt că ea nu e aici şi-aş fi vrut să nu fie acolo. Şi cred că trebuie să facem ce vor ei.

RAY: Ce vor ei?

JACK: Vor să mergem cu ei.

RAY: Vă duceţi?

JACK: Da.

RAY: Descrie asta.

JACK: Ei se întorc şi ne fac să mergem cu ei în lumina albastră, şi lumina e chiar alături şi simt că sunt terminat. Nu mai rezist.

RAY: Descrie ce se întâmplă apoi.

JACK: Şi suntem în lumină şi se pare că totul se schimbă.

Şi mă uit la Mary şi îi văd faţa şi mă gândesc: „Se schimbă”. Şi: „Se întâmplă ceva – se întâmplă ceva acum”. Şi nu ştiu ce o să se întâmple, dar ştiu că o să se întâmple ceva.

RAY: Cum anume se schimbă Mary?

JACK: E învăluită în ceaţă şi parcă se îndepărtează – parcă ne îndepărtăm – şi mă gândesc: „E luată (aproape plânge) şi nu vreau ca ei – nu vreau s-o ia.”

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

Jack era vizibil necăjit şi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Tony a luat măsuri pentru a-l calma. S-a decis să-l ajute, făcându-l să vadă cele care urmează pe un ecran TV imaginar.

TONY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Nu ştiu cum, dar acum suntem într-o cameră şi totul este diferit. (Vorbeşte cu o voce uimită.) Şi nu suntem în casă şi ştiu că (pare alarmat), că sunt acolo şi ştiu că suntem în chestia aia.

TONY: Ce chestie?

JACK: În lumina aceea şi ştiu că o să se întâmple ceva.

TONY: Descrie ce vezi când te uiţi în jur. Ce vezi?

JACK: Văd un spaţiu care mă uimeşte, fiindcă pare să continue la nesfârşit, şi mă uit şi nu-i văd capătul.

TONY: Dacă te uiţi la stânga, ce vezi?

JACK: Mă uit – şi e aceeaşi strălucire, lumină foarte strălucitoare şi ceţoasă.

TONY: Uită-te la dreapta, ce vezi?

JACK: Mă uit (pauză), peste tot, şi văd nişte creaturi şi ştiu că este unul dintre ei, deoarece stă lângă mine şi se pare că mă urmăreşte, şi mă gândesc: „Ce vrea? Ce vrea?” Şi apoi mă uit – şi mi-amintesc de Mary, dar n-o văd. Îi văd acolo, şi apoi mă uit în sus.

TONY: Şi ce vezi?

JACK: Nu văd nimic acolo, şi nu ştiu ce se întâmplă – nu pot să mă mişc! Nu pot să merg!

TONY: Poţi să-ţi vezi picioarele?

JACK: Pot să văd doar părţi din mine. Îmi văd mâinile, şi mă uit şi mă gândesc: „Oare sunt tot aici?” şi spun: „Da, sunt întreg aici” Şi mă uit, şi mă urmăreşte, dar n-o văd pe Mary.

RAY: Ce se întâmplă apoi?.

JACK: Eu doar (pauză), ştiu că acum vine spre mine. Şi mă gândesc:

„Ştiu că n-or să-mi facă rău dacă nu-i fac nimic”. (Să fi primit Jack vreun mesaj telepatic de la extraterestri?) şi vine la mine şi mă uit la el. (Şopteşte.) Oh, Doamne.

TONY: L-ai mai văzut până acum?

JACK: L-am mai văzut în altă parte. Îmi este familiar. Cred că îmi pare familiar. (Vocea devine alarmantă.) Şi mă gândesc „Doamne! Ei – ei trebuie să fie!”

TONY: Care ei?

JACK: Cei pe care i-am văzut în Maine.

RAY: Arată la fel?

JACK: Au ochi – ochii lor sunt ca ai celor din Maine, şi capetele lor – şi capetele lor arată la fel, şi au mâini.

RAY: Câte degete?

JACK: Degetele lor nu sunt ca ale mele.

RAY: Câte degete?

JACK: (Pauză, de parcă ar număra.) Patru.

RAY: Degetul mare?

JACK: Nu-l au.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Vine spre mine, şi acum e chiar lângă mine!

M-am gândit „Asta este şansa noastră”. În timpul şedinţelor de până acum nu obţinuserăm decât o descriere vagă a extraterestrilor de la Allagash. Era o oportunitate deosebită pentru noi de a obţine o descriere mai detaliată a vizitatorilor nocturni din pădure.

RAY: Acum e chiar lângă tine? Cu ce este îmbrăcat/ă el sau ea, începe cu capul şi apoi până la picioare.

JACK: Capul arată – nu poartă nimic pe cap.

RAY: Păr?

JACK: Nu are.

RAY: Bine, continuă.

JACK: Au ochi mari.

RAY: A-ha.

JACK:... Care strălucesc ca lumina – lumina din jurul nostru (Care

reflectau lumina-n.a.) Şi arată uzi – ca şi cum ar avea ochii umezi. Şi asta e faţa? Nu este ca faţa noastră.

RAY: Adică?

JACK: Fiindcă nu are nas, şi nu are gură, dar e lucioasă (Nu este ca a noastră – n.a.)

RAY: Urechi?

JACK: Nu are (Nu au urechi ca ale noastre – n.a.)

RAY: Cu ce este îmbrăcat, începe de la gât.

JACK: Are gât. Are ceva pe el care arată ca ceva lucios şi (pauză), nu strălucitor dar ca – lucios.

RAY: Cu ce l-ai compara?

JACK: Ca un – arată ca un schior.

RAY: Ce culoare are?

JACK: Aceeaşi culoare ca a capului – maronie (pauză) nu se încreţeşte, nu ştiu cum fac asta.

RAY: Au vreo centură, nasturi? Bretele?

JACK: N-au nasturi. Nu face creţuri. Nu pare. E ceva chiar în jurul mijlocului dar, (pauză) ce e asta?

RAY: Cum arată?

JACK: Seamănă cu (pauză) – un fel de (pauză), oval, în formă ovală, ah, ce – ca – nu ştiu.

RAY: Unde este localizată?

JACK: în faţă – mai jos de piept.

RAY: Cum este prins?

JACK: (Pauză.) E (pauză), e o bucată din costum.

RAY: Aceeaşi culoare?

JACK: Este de o culoare diferită. E mai deschis decât, un maron mai deschis şi (pauză), mai strălucitor – de parcă ar fi luminat.

RAY: Costumul acesta... acoperă tot corpul?

JACK: Da.

RAY: Inclusiv mâinile?

JACK: (Pauză) Nu.

RAY: Mâinile sunt goale?

JACK: Mâinile sunt diferite. Nu seamănă. (Cu ale noastre – n.a.)

RAY: Sunt acoperite?

JACK: Nu, nu cred.

RAY: Au unghii?

JACK: Nu, nu.

RAY: Câte degete?

JACK: Patru.

RAY: Ce au pe picioare?

JACK: Picioarele lor – nu au pantofi – picioarele lor sunt acoperite cu acelaşi material ca al costumului.

RAY: Poţi să vezi vreun deget de la picioare?

JACK: Văd părţi.

RAY: Părţi?

JACK: Două părţi, cu un spaţiu între ele.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Fiinţa aceea este în faţa mea. Şi face ceva într-o parte – parcă ia ceva. Şi acum are ceva în mână cu care o să facă ceva. Ce este?

RAY: Cum arată?

JACK: îl aduce în faţa mea, şi pare ceva cu care o să-mi atingă faţa. Şi se uită la mine – se uită la faţa mea.

RAY: Cine se uită?

JACK: Fiinţa aceea... instrumentul este utilizat pentru a se uita la mine. Asta face.

RAY: Unde anume se uită?

JACK: Se uită la ochii mei foarte de aproape.

RAY: Cum arată (instrumentul) când se uită la ochii tăi?

JACK: Este o suprafaţă plană, lucioasă, dar care nu este de metal. Şi are o parte care parcă face ceva – nu ştiu ce face!

RAY: Simţi ceva?

JACK: Simt că se uită la mine prin acel lucru – şi se pare că îl foloseşte pentru a se uita într-un anume fel.

RAY: – Ce se întâmplă apoi?

JACK: Apoi îl lasă jos şi îi văd faţa deasupra acelui lucru şi se uită din nou

la mine. Şi apoi lucrul acela este coborât la nivelul gâtului şi se pare că se uită la el. Parcă face ceva.

RAY: Te atinge?

JACK: Nu.

RAY: Ce face?

JACK: Se pare că – parcă zdrăngăne – uruie – zdrăngăne ceva.

RAY: Unde?

JACK: în pieptul meu, în gât şi la umeri. Şi zdrăngăne, dar nu mă atinge.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: încă mai e acolo – lucrul acela – şi încă mai are chestia aceea în mână şi se pare că o coboară mai mult. Se pare că sunt interesaţi în a-mi cerceta corpul cu acel aparat.

RAY: Ce parte a corpului?

JACK: Pieptul, stomacul şi organele genitale. Şi simt zdrăngănitul aparatului. Orice ar fi, mă face să simt zdrăngănitul aparatului.

RAY: S-au oprit la organele genitale? Continuă!

JACK: S-au oprit.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Ridică lucrul acela şi se uită la el şi îşi mişcă degetele pe el, şi apoi – şi acum e gata.

RAY: Ce face cu instrumentul?

JACK: Face ceva, cu braţele.

RAY: Cu mâinile lui sau cu braţele obiectului? Despre ce braţe vorbeşti?

JACK: Braţele lui (ale extraterestmlui) fac ceva cu obiectul, şi apoi se dă într-o parte şi i-l dă altuia.

RAY: Ca el?

JACK: Identic.

RAY: Ce se întâmplă acolo?

JACK: îl ia şi se uită la el (la instrument) şi face ceva cu capul – se mişcă ciudat – şi se întoarce şi pleacă.

RAY: Din ce e făcută camera în care te afli? Din ce pare că e făcută?

JACK: Camera, toată camera pare făcută din lumină groasă, ceţoasă.

RAY: Ce formă are?

JACK: Forma – nu pot să-mi dau seama ce formă are.

RAY: Bine, ce se întâmplă după ce au luat instrumentul?

JACK: Lucrul acela este chiar lângă mine şi îmi atinge faţa şi ochii – îmi-atinge ochii şi mă face să-i deschid.

RAY: Cu degetele?

JACK: Da.

RAY: Cum e?

JACK: Oh! Groaznic. Parcă ar avea degetele umede...

RAY: Cum putea el să-ţi deschidă ochii, dacă ei erau deja deschişi?

JACK: I-au făcut să se deschidă mai mult – s-a apropiat şi a vrut să vadă mai mult ochii mei. Şi acum se opreşte şi se uită în nasul meu – îmi dă capul pe spate şi cu degetele îmi măreşte nasul (deschide mai mult nările) şi se pare că se uită acolo – parcă ar căuta ceva – dar nu ştiu ce ar putea căuta.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Acum îmi deschide gura şi se uită în gură. Şi, acum are ceva în mână

RAY: Descrie – mărime – forma – din ce e făcut.

JACK: Pare un fel de lingură – un fel de lingură.

RAY: Cum arată?

JACK: Arată de parcă ar fi făcută din ceva care luceşte, cristal sau altceva, sau ca apa, dar apă solidă.

RAY:. Câte de lungă?

JACK: Nu e foarte scurtă – cam un picior, mai mult de un picior şi jumătate – poate douăzeci de inch-i.

RAY: Cum, ah, ce diametru are?

JACK: Nu e groasă, e subţire.

RAY: în comparaţie cu un creion – este mai subţire? Cu ce ai compara-o?

JACK: Mai subţire decât un creion.

RAY: Străluceşte singură sau doar reflectă lumina?

JACK: Are lumină, are o lumină în capăt – un fel de substanţă strălucitoare în formă de bec.

RAY: Ce face cu ea?

JACK: Mi-o pune în gură [vezi figura 23]

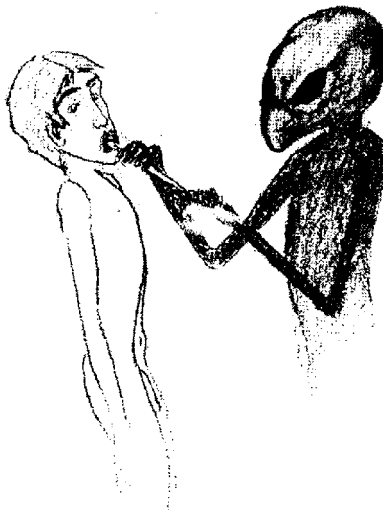

Figura 23. Extraterestrii examinează gura lui Jack (Jack Weiner).

RAY: îţi atinge interiorul gurii? Ce simţi?

JACK: (Pauză.) Oh! Mă face să îmi aduc aminte cum mestecam staniol şi cum mă dureau gingiile. Fiindcă atunci când îmi atinge dinţii mă doare.

RAY: Ce se întâmplă pe urmă?

JACK: îmi atinge gura, şi e foarte aproape, şi se uită acolo şi apoi a terminat – cred că a terminat.

RAY: De ce?

JACK: Fiindcă a părut că ezită, de parcă n-ar fi terminat. Şi apoi îmi atinge gâtul, în interior foarte adânc şi nu-mi place asta. Mă face să mă simt ciudat.

RAY: Gura îţi este deschisă?

JACK: Da, îmi este deschisă şi nu-mi place asta.

RAY: Cu ce te atinge în gât?

JACK: Cu ceva din capătul acela (lingura) – ceva din capătul ei.

RAY: Cât de adânc?

JACK: Foarte adânc, fiindcă simt cum mă înăbuş, de parcă aş avea căluş, şi asta e straniu fiindcă nu-mi place asta şi, oh, aş vrea să o pot opri. (Pauză lungă.)

RAY: Şi apoi ce se întâmplă?

JACK: Şi apoi – şi apoi s-a dus!

RAY: Ce s-a dus?

JACK: Durerea s-a dus. Uau! Doamne! Acum mă gândesc „Mă bucur că

s-a terminat.” Şi pleacă.

RAY: Cine pleacă?

JACK: Fiinţa, ea pleacă.

RAY: Eşti singur?

JACK: O caut – o caut pe Mary şi o caut, dar nu o găsesc.

RAY: Eşti sigur?

JACK: (Pauză.) Nu.

RAY: Cine e cu tine?

JACK: Mai mulţi – mai e unul din aceştia (extraterestri), dar e departe.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Mă uit la cel care este departe.

RAY: Şi apoi ce se întâmplă, după ce te uiţi la el?

JACK: Văd că şi el se uită – şi se mişcă – şi apoi parcă mă mişc spre el, şi se face mai mare, dar nu ştiu cum fac asta.

RAY: Mergi?

JACK: Nu merg.

RAY: Eşti pe podea?

JACK: Nu.

RAY: Eşti deasupra podelei?

JACK: Sunt pe ceva care se mişcă – eu nu mă mişc.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Cel care era departe se apropie şi văd o altă încăpere în faţa mea. Sunt mutat, mutat undeva – da, mda.

RAY: Ce este în cameră?

JACK: Lumina are o altă culoare – o culoare foarte puternică – portocaliu închis – culoare portocalie – e diferită.

RAY: Poţi să vezi dimensiunile camerei – pereţii laterali, podeaua, tavanul?

JACK: Văd tavanul, care nu pare a fi prea înalt.

RAY: Cât de înalt?

JACK: Mai înalt decât mine, dar nu de două ori mai înalt.

RAY: Poţi vedea pereţii laterali?

JACK: Da.

RAY: Ce formă are camera?

JACK: E în formă de „U” şi în capăt are două capete. Şi în mijloc este un perete lucios sau ceva care iese în afară. Şi mai sunt alţii – alte lucruri (extraterestri) acolo. Se uită la ceva care arată ciudat – care e legat de. Perete. Şi acum intru în încăpere şi mă uit într-o parte, şi îi văd capătul. Şi mă uit în partea cealaltă şi văd şi celălalt capăt. Şi acum ei mă duc spre chestia aceea ciudată. (Pauză.) Şi ea (partea aceea ciudată) îmi iese în faţă a-fia, e ceva pe care vor ei să stau, deci trebuie să mă las foarte jos, de parcă aş sta pe podea.

RAY: Dacă ar trebui să descrii chestia aceea ciudată, cum ai face-o?

JACK: Parcă – pare a fi un dulap cu o singură uşă care nu este dulap, este ceva care. Se mişcă şi îşi schimbă forma. Şi se desparte şi devine un fel de lucru pe care vor ei să mă aşez. Şi este lucios şi face ceva care – nu ştiu cum face asta

RAY: Cum face ce?

JACK: Se schimbă. Îşi schimbă forma şi îşi schimbă felul în care arată, fiindcă e de parcă ar fi vie sau ceva care e viu, fiindcă nu înţeleg asta!

RAY: în ce fel îşi schimbă forma?

JACK: Devine dintr-un fel de dulap lucios de formă rotundă sau altceva-şi vine spre mine, şi este joasă şi, cum vine spre mine se sprijină pe nişte chestii rotunde la capete – şi este ca şi cum ar fi vie.

TONY: Şi apoi, ce se întâmplă?

JACK: Şi apoi ajunge sub mine. Şi Parcă sunt pe podea. Şi scaunul se schimbă chiar şi sub mine – de parcă se schimba chiar în jurul meu. Şi se mişcă cu mine în interior. Şi mă simt de parcă aş fi un ou.

RAY: Te înconjoară complet, ca o coajă de ou?

JACK: (Pauză.) Aşa pare – îmi trece de umeri, dar e ciudat, fiindcă prin partea de sus pot să văd.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: (Pauză.) Mă simt foarte ciudat de parcă sunt (pauză) în pântecele mamei. Şi totul se – întâmplă – foarte încet. Şi mă simt greoi, şi mă simt.ca un ou, şi vreau doar să mă opresc şi să fac ce vor ei.

RAY: Şi ce vor ei să faci?

JACK: Ei vor să nu fac nimic, ci doar să stau liniştit şi să nu mă mişc.

RAY: Apoi ce se întâmplă?

JACK: (Pauză.) Aparatul (dispozitivul în care se afla) e ciudat, parcă face ceva, dar nu ştiu ce.

TONY: Cum este?

JACK: De parcă devin din ce în ce mai greoi şi mai gre oi – de parcă devin mai solid şi mai dens – şi abia mai pot să văd prin partea de sus

TONY: Şi ce se întâmplă pe urmă?

JACK: Şi fiinţele acelea (extraterestrii) mă privesc. Şi îi văd cum se uită la mine – se uită în jos. Şi mă gândesc: „Ce naiba or să facă?" Pregătesc ei ceva. Dar nu pot să-mi dau seama – nu pot să-mi dau seama ce vor să facă. Şi se pare că partea de deasupra se deschide mai mult, şi mă gândesc „Se întâmplă ceva", deoarece simt că partea de sus se deschide şi pot să văd mai mult. Şi acum simt că mă întind – şi ei sunt în jurul meu – şi mă simt mai bine acum că am ieşit din tâmpenia aia!

RAY: Apoi ce se întâmplă?

JACK: Şi mă uit şi îmi rotesc capul. Mă uit şi mă gândesc „Oh, ce bine că s-a terminat! Oh, oh, ce bine că s-a terminat!"

RAY: Ce se întâmplă după asta?

JACK: Sunt întins şi simt o mişcare de parcă lucrul acela (dispozitivul) se mai mişcă sub mine – de parcă sunt întins pe ceva care se mişcă şi observ că totul s-a schimbat – şi pare că se roteşte şi se învârte în sensuri diferite se pare că toate şi-au schimbat poziţia – şi e diferit – şi ei sunt încă aici – şi ating ceva pe suprafaţa zidului-spre stânga (arată degetul în stânga sa) este un zid care arată ca – (pauză) nişte rezervoare rotunde de sticlă transparentă – dar, nu ştiu ce e asta – dar pare ceva cu apă în ea, sau cu ceva ca apa.

RAY: Ce formă au rezervoarele?

JACK: Rotunde ca sferele.

RAY: Au deschizături?

JACK: Sunt în nişte deschizături în perete.

RAY: Sunt pline cu apă? Pe jumătate umplute? Pe sfert?

JACK: Sunt una, două, trei, patru sus – patru – la fel pe fund – şi sunt

pline cu ceva.

RAY: Lichidul este transparent?

JACK: Nu ştiu. Se pare că este ceva ca o lumină în spatele lor. Şi nu ştiu ce culoare are lichidul, oare din cauza luminii?

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Creaturile acelea se întind spre perete cu degetele, şi fac ceva pe perete, parcă au ceva în mână – ceva sus. (Pauză.) Ating ceva cu o mână şi în cealaltă au ceva, un tub rotund care e ţinut ca – (pauză) ceva şi... are un capăt care îşi schimbă culorile şi dungile. Şi se uită la mecanismul acesta. Şi în acelaşi timp, ating peretele; par adânc ocupaţi cu privitul şi aşteaptă să se întâmple ceva sau ceva care (pauză), asta e ciudat. Mă gândesc „Ei gândesc! Ei gândesc lucrurile!" Şi sunt amuzat de expresiile feţelor lor, şi mă gândesc „Ei sunt curioşi şi gândesc". Şi apoi m-am simţit mai bine după ce am observat asta fiindcă parcă ei seamănă cu mine în privinţa asta şi le place munca lor.

RAY:. Ce se întâmplă apoi?

JACK: Şi apoi stau întins acolo, gândindu-mă la asta, şi simţind că nu-mi vine să cred ce se întâmplă!

RAY: Treci în revistă – ca un rezumat – ce se întâmplă, din acest moment, până când te-ai reîntors acasă.

JACK: Bine. Mă uit la ei şi parcă i-aş cunoaşte într-un fel.

Şi apoi următorul lucru pe care îl ştiu e că mai fac ceva. Aparatul pe care sunt continuă să se modifice şi mă face să mă mişc în diferite feluri. Şi acuma se înalţă, sau ceva de felul acesta, încât stau pe o parte şi sunt pus – îmi fac ceva la spate. Şi nu văd ce fac, dar simt. Şi e într-adevăr ciudat. Ca un burete – un burete mare – pe spatele meu. Simt un burete mare. Şi ei par a-şi continua munca – şi mă gândesc că e ca într-un spital – ei îşi fac doar datoria.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Şi simt buretele acela, ca un burete pe spinarea mea.

Şi oh! Şi e foarte straniu, parcă e lipit de mine. Şi apoi se opreşte, şi mă gândesc: „Ce-a fost asta?" Şi apoi instrumentele lor se schimbă, şi se mişcă în jurul meu şi-asta e tare ciudat – felul în care s-a mişcat.

RAY: Din ce este făcut?

JACK: E făcut din ceva ca lutul ca lutul – dar nu este ud sau murdar ca lutul-dar se roteşte ca lutul.

RAY: Singur?

JACK: Singur.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Stau parţial în picioare.

RAY: Ce ai pe tine?

JACK: Nimic.

RAY: Când ţi-au scos hainele?

JACK: Când mi-au scos hainele? (Pare uimit.) Nu-mi aduc aminte.

RAY: Bine, ce se întâmplă apoi?

JACK: Apoi mă uit la ceva în faţa mea, pe perete, şi mă gândesc: „Ce e asta?” Şi mă uit, şi fiinţele sunt acolo şi par preocupaţi. Mâinile lor se mişcă în sus şi-n jos pe perete – şi se uită la mine – şi ştiu că trebuie să se întâmple ceva, fiindcă ei se mişcă şi se uită la mine.

RAY: Ce se întâmplă?

JACK: Mă aplec pe spate şi mi se spune să mă relaxez şi să stau calm şi să nu-mi fie teamă.

RAY: Cum ţi s-a spus asta?

JACK: Văd cuvintele în mintea mea. Parcă – e straniu! E ca şi cum aş vedea cuvintele şi i-aş auzi în mintea mea.

RAY: înţeleg. Ce fac pe urmă?

JACK: Şi îmi spun să nu mă mişc. Şi iar se schimbă totul în jurul meu şi parcă ei se îndepărtează din ce în ce mai mult – acum sunt afară din încăpere, acolo unde au fost înainte de a fi în camera aceasta!

RAY: Unde afară, Jack?

JACK: în afara camerei cu scaunul acela ciudat. Şi sunt dus înapoi undeva, undeva în altă parte pe care nu o ştiu, pare să fie o cameră mare şi goală.

RAY: Ce se întâmplă pe urmă?

JACK: încă nu pot să mă mişc şi nu ştiu unde sunt. Sunt acolo, dar nu ştiu cum sunt acolo.

Ceva îl mutase pe Jack, ceva ca o podea rulantă sau o bandă de transport, în acelaşi fel în care fusese mutat în cameră. Dacă nu era vorba de aşa ceva atunci, probabil, extraterestrii îl făcuseră să plutească deasupra podelei. Întrebările noastre au continuat:

RAY: Hainele îţi mai sunt scoase?

JACK: Ah, încă îmi mai sunt scoase.

RAY: Apoi, ce se întâmplă?

JACK: Acum fiinţele merg – una de fiecare parte – şi mă mută în altă parte, dar nu ştiu cum mă mişc.

RAY: Unde te duc?

JACK: Sunt într-o cameră care seamănă cu cea în care am fost înainte, şi fiinţele lucrează pe lângă trupul meu cu un alt instrument care nu ştiu ce este, dar este peste tot, până la picioarele mele şi sunt pe tot corpul meu.

RAY: O fiinţă are acest instrument sau mai multe?

JACK: Mai multe.

RAY: Sunt instrumente diferite sau arată la fel?

JACk: Unul are ceva care nu e mare şi pare să mă frece cu el, ceva ca un săpun, dar nu e săpun – mă freacă cu el. Şi amândoi fac asta.

RAY: Apoi, ce se întâmplă?

JACK: Mă freacă cu asta (substanţa asemănătoare cu săpunul) şi nu ştiu de ce.

RAY: Ce se întâmplă după ce au terminat de frecat?

JACK: Mi-aduc aminte că s-au ridicat şi se uită drept la mine. Chiar în faţă, şi spun: „Bine, e gata. E gata. E gata. Pregăteşte-l”, cred. Aii spus: „Pregăteşte-l.”

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Gândesc „Oh, nu ştiu pentru ce mă pregătiţi, dar vreau să plec de aici.” Şi mă duc înapoi – merg cu spatele – şi ei parcă mă împing – şi nu am niciun control asupra mea – parcă – asta e straniu, ca atunci când eram mic şi nişte dobitoci m-au împins, şi nu mi-a plăcut, şi nu ştiu de ce au făcut asta. Parcă mă împing.

RAY: încotro te împing?

JACK: M-am oprit, deoarece am atins ceva cu spatele, dar nu ştiu ce

este.

RAY: Şi ce face?

JACK: Mă împiedică să merg, şi apoi – acum este, parcă e un fel de – e bine – e ciudat – (oftează), de parcă, de parcă m-a prins ceva, şi-mi apucă trupul foarte blând, foarte moale şi e modelat după corpul meu. Şi acum mă simt mai bine şi acum parcă ei îmi fac ceva. Mă ating – şi mă năucesc. Mă ating pe picioare şi pe braţe, şi mă fac să avansez. Şi cred că asta am mai simţit atunci când eram mic şi mama mă îmbrăca pentru a merge să mă joc afară în zăpadă.

RAY: Te îmbracă?

JACK: Nu ştiu.

RAY: Ai hainele pe tine?

JACK: Cred, cred că asta trebuie să facă. Şi apoi se opresc, şi mă lasă să mă aplec pe spate – şi-mi spun să mă relaxez, şi să fiu calm şi să nu mă îngrijorez din cauza lui Mary – şi cred că pot să am încredere în ei şi mă simt bine.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JACK: Şi apoi, (pauză) următorul lucru (pauză) apoi începe peste tot – ah, e o lumină, şi mă uit în sus, şi-mi aduc aminte că văd aia (locul prin care a intrat). Şi mă uit după Mary, şi o văd pe Mary – şi – e la fel ca atunci (când au intrat). Şi văd iarba – şi văd casa – şi mă gândesc: „Oh, nu-mi vine să cred.” Şi apoi cred că ar fi bine să fac ce mi-au spus ei, şi că trebuie să mă întorc în casă şi să mă culc. Şi astfel...

TONY: Pe lângă „Du-te acasă şi te culcă”, ţi-au mai spus ceva?

JACK: Mi-au zis să mă duc acasă şi să mă culc şi să nu spun la nimeni, fiindcă or să-mi facă rău dacă o să spun cuiva.

RAY: Cum or să-ţi facă rău?

JACK: Nu mi-au explicat.

RAY: Cum te-ai întors în casă?

JACK: Ei au – a fost ca o poveste – o poveste cu happy-end.

Ei şi-au deschis braţele şi au zis: „întoarce-te în pat!” – şi plutim.

RAY: Plutiţi?

JACK: Am plutit.

RAY: De unde până unde?

JACK: De la lumină până în pat.

RAY: Aţi trecut prin uşă?

JACK: Chiar prin uşă.

RAY: Uşa era deschisă?

JACK: Nu ştiu cum ar fi putut să fie, dar nu părea să fi fost deschisă. Am plutit până la pat.

Ne-am întrebat dacă nu cumva Jack avusese o experienţă IDC, o experienţă de ieşire din corp. Unii dintre cei răpiţi de OZN-uri au trecut printr-o astfel de experienţă. Totuşi nu acesta părea să fie cazul lui Jack şi Mary, după cum a rezultat din răspunsul lui la următoarea întrebare:

RAY: Ce era în pat când te-ai apropiat de el?

(Ne întrebam dacă corpurile lor fizice erau în pat.)

JACK: Câinele.

RAY: Altceva nimic?

JACK: Nimic.

RAY: Apoi ce se întâmplă?

JACK: Apoi îmi amintesc că-mi trăgeam pătura peste cap şi mă gândeam: „Nu vreau să se întâmple asta. Vreau ca ei să plece şi să mă lase în pace.” Şi apoi m-am simţit liniştit, în siguranţă şi somnoros, şi am mers să mă culc.

RAY; Ai adormit?

JACK: Da.

Incredibil, în acest moment Jack redevenise normal. Nu-şi mai amintea de răpire. Perioada de timp lipsă rămăsese blocată în subconştientul său. Credea că visase.

RAY: Ce ţi-ai amintit dimineaţa, când te-ai trezit?

JACK: (Pauză.) Mi-amintesc că mă duc la uşă şi văd o lumină.

RAY: Ai întrebat-o pe Mary dacă a visat şi ea sau i-ai spus ceva despre acest vis?

JACK: Da. Ba a zis că sunt ciudat. Şi a spus că trebuie să fi fost un vis.

RAY: Ţi se spusese de către fiinţele acelea să nu-ţi aminteşti despre asta? Sau doar ţi-au zis că ar fi bine să nu povesteşti nimănui despre ce s-

a întâmplat?

JACK: (Vorbeşte rar şi sacadat.) Au spus: „Să nu spui.” Doar atât:, „Să nu spui”.

RAY: Ce s-ar întâmpla dacă ai spune? Au spus „Ţi-ar face rău.” în ce sens?

JACK: N-au spus. Au spus doar atât: „Ţi-ar face rău dacă ai spune.”

Tony mi-a făcut semn că e vremea să termin, căci se făcuse târziu. Cum Tony se pregătea să-l scoată din transă, mi-am dat seama că nu-l întrebasem ceva.

RAY: Pot să-i mai pun o întrebare?

TONY: Desigur, ce?

RAY: (Lui Jack.) Ai mai văzut cumva acele fiinţe sau nava după acest incident?

JACK: (Pauză lungă.) Nu.

Când Jack şi-a revenit, am înregistrat prima lui impresie despre ceea ce tocmai trăise sub hipnoză.

TONY: Cum te simţi?

JACK: Uau! Ah, mă simt straniu. (Râsete nervoase.) Foarte straniu.

RAY: Poţi să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat?

JACK: îmi amintesc – foarte multe – sper că-mi amintesc.

JACK: Cât timp am fost sub asta? (Sub hipnoză – n.a.)

RAY: Mult timp..

TONY: Două ore şi jumătate.

JACK: Oooh! Două ore şi jumătate? Nu părea atât de mult.

Mi s-a părut că au trecut doar vreo 15 sau 20 de minute.

TONY: Ce e amuzant e că vocea ta – aproape m-ai hipnotizat! (Râde.)

RAY: Da, şi eu aproape adormisem. (Râde.)

Jack fusese într-o transă foarte adâncă. Vorbea foarte lent, rar, aproape mecanic. Fusese ca şi cum cineva îl înregistrase vorbind normal, apoi ar fi pus banda pe o viteză mai mică. În plus, se pare că retrăise această experienţă în timp real:

TONY: Vezi, fiecare individ are propriul său mod de a reacţiona la hipnoză... Unii nu văd nimic – aud. Alţii nu aud, şi tu ai fost foarte bun

deoarece aveai tendinţa de a-ţi folosi mâinile cum stăteai acolo. (Pentru a indica lucrurile pe care le vedea – n.a.)

JACK: Păi, parcă eram acolo!

TONY: Eirai de fapt în prezent.

TONY: De aceea eşti un atât de bun subiect.

RAY: Ceea ce ai făcut tu în două ore şi jumătate are o cronologie foarte, foarte logică. Nu pare a fi vis.

JACK: Păi, vezi Ray, nu s-a întâmplat ca un vis... S-a întâmplat... ca şi cum aş fi fost treaz. Adică, mi-aduc aminte că s-a trezit câinele, s-a ridicat – s-a dus la uşă – asta se întâmplă mereu. Nu e nimic ciudat în a mă da jos din pat sau a înjura câinele, înţelegi? Şi că m-am uitat pe fereastră şi am fugit afară. Totul pare că s-a întâmplat într-o ordine logică. Mi-aduc aminte că i-am spus lui Mary „Ştii, pur şi simplu, pur şi simplu, m-a tulburat fiindcă nu semăna cu un vis."

RAY: Când i-ai spus lui Mary despre vis, îţi aminteşti toate detaliile?

JACK: Nu, tot ce-mi puteam aminti a doua zi era că m-am trezit şi am văzut lumina şi am fugit afară şi am luat câinele în braţe, şi apoi l-am adus în casă, şi apoi mă gândeam că, un minut mai înainte, fugeam afară spre lumină, pe urmă voiam să scap şi m-am dus în pat. Şi nu ştiam de ce vreau să fac asta. Era o tâmpenie. Nu ştiam cum să explic asta, dar fugisem acolo. Strigam: „Mary, Mary uită-te la asta! Uită-te la asta!" Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am dus în pat zicând „La dracu cu asta. Nu vreau să am de-a face cu ea". Şi apoi am tras pătura. Dar pătura mi-a căzut de pe faţă, şi am fost forţat să mă uit şi am văzut creatura aceea stând la capătul patului – stând şi uitându-se la mine. Şi apoi, asta e tot ce-mi aminteam din vis. Restul nu mi-l aminteam.

RAY: Dacă te gândeşti la lucrurile pe care le visezi, ele par logice când le visezi, dar când te trezeşti... te gândeşti din nou la ele, ţi se par ilogice... Cred că data trecută am discutat data şi ora, vrei să te mai gândeşti la asta?

JACK: Păi, mi-amintesc că visul l-am avut în mai. Era o vineri, noaptea. Nu ştiu de ce, dar data de 22 îmi tot vine în minte. Ştiu că era în ultima parte a lunii mai, şi că a fost într-o vineri noaptea... anul trecut... în 1988.

Mi-aduc aminte că atunci eram profesor la Leland-Gray High School.

RAY: Te-ai uitat cumva la ceas când s-a întâmplat?

JACK: Nu.

RAY: Cerul era noros? Vedeai stelele?

JACK: Era senin şi era cald, fiindcă mi-aduc aminte că nu-mi luasem decât o pereche de pantaloni scurţi, când am dus câinele afară. Era cald, iar iarba era verde şi înaltă.

RAY: Ai menţionat luna. Crezuseşi (la început) că lumina albastră era luna. Se vedea luna în seara aceea?

JACK: Nu, nu era... Credeam că e luna, aşa că m-am dus să mă uit... Credeam că e ciudat felul în care intră lumina pe fereastră. Mă gândeam, e luna." Şi asta m-a făcut să mă duc să mă uit, şi, când am văzut lumina prin fereastră, am fugit afară să mă uit mai bine.

În acest moment mi se terminase şi banda de înregistrat, la fel cum se terminase şi timpul acordat şedinţei noastre. Era târziu. Totuşi, înainte de a pleca am făcut angajamentele necesare pentru a face şi o şedinţă de hipnoză cu Mary.

După câteva zile, mi-a sosit în cutia poştală şi evaluarea făcută de Tony. A fost foarte impresionat de mărturia lui Jack, şi de reacţiile sale sub hipnoză.

23 iulie, 1989

Bună Ray,

Mă bucur că v-am revăzut ieri, pe tine şi pe Jack Weiner, în cadrul anchetei noastre asupra celor patru de la Allagash. Am fost impresionat din nou de şedinţa avută cu Jack, de receptivitatea, integritatea şi spontaneitatea sa. A fost într-o stare adâncă de relaxare, după cum s-a putut vedea şi din comportamentul său. A vorbit la timpul prezent; vocea sa era tulburată – emoţiile în consonanţă cu ceea ce descria, la fel cum erau şi mimica feţei, ochii şi gura. În mod frecvent se uita în direcţia a ce descria şi ridica uşor braţul ca o reacţie la ceea ce-şi amintea. Oftaturile sale de uşurare şi gesturile sale de dezgust, toate indică o reală regresie, mai degrabă decât o rememorare a faptelor. Sunt impresionat de, ca să

spun aşa, „inocenţa lui copilărească” referitoare la experienţa pe care ne-a împărtăşit-o. Adu-ţi aminte de interjecţiile sale: „Doamne!”, „Ooooh!”! Din nou, Jack mi-a apărut ca un individ decent, onest, contrariat, dar curios, care a trecut prin ceva extraordinar şi care vrea să înţeleagă cât de mu lte poate...

Tony în perioada dintre şedinţe am stabilit data exactă a visului lui Jack şi am comparat relatarea sa cu cunoştinţele mele despre alte cazuri studiate. Visul lui apăruse într-o noapte de vineri, în mai 1988. Data de 22 îi rămăsese întipărită în minte, dar vineri fusese 20. De asemenea a declarat că nu văzuse luna pe cer, () verificare a înregistrărilor atmosferice a arătat o lună de cinci zile, aflată în faza de creştere. A apus abia după miezul nopţii. Deci visul lui Jack avusese loc în noaptea de 20, dar după miezul nopţii, ceea ce l-ar plasa în primele ore ale dimineţii de sâmbătă, 21 mai 1988.

După estimarea mea, ceea ce Jack a relatat sub hipnoză era mult prea complex pentru a fi un vis. Părea să retrăiască evenimentele în adevărata lor durată, la persoana întâi, cu toate emoţiile corespunzătoare. Un astfel de „vis” este o componentă tipică a fenomenului de răpire. Amintirea răpirii este de obicei adânc îngropată în subconştientul victimei de către extraterestri. Cu toate acestea, ele apar din când în când la suprafaţă sub forma unor flash-back-uri de memorie şi vise foarte vii.

Când cel răpit îşi reaminteşte o parte sau întreaga experienţă, de obicei o respinge, ca fiind un coşmar mai puternic. Pentru unii, a accepta realitatea unei astfel de experienţe înseamnă a-şi pune în discuţie sănătatea mentală.

Descrierea făcută de Jack extraterestrilor a fost interesantă. El i-a recunoscut ca fiind de acelaşi tip cu cei cu care s-a întâlnit la Allagash, dar îmbrăcaţi în costume diferite.

M-a izbit în mod deosebit descrierea pe care a făcut-o Jack obiectului şi mirosului care emana din el. Lumina albastră emisă prin partea de jos a obiectului amintea de raza conică de lumină albastră văzută de martori la Allagash. În ambele cazuri, intrarea în raza de lumină avea ca rezultat transportarea la bordul OZN-ului.

Lumina care pulsa în jurul OZN ului este de asemenea reprezentativă şi pentru alte întâlniri. Uneori, diminuarea ei relevă structura obiectului din spatele ei. Jack însuşi a observat acest fenomen la Allagash când se uita cu atenţie la OZN-ul acela. Lumina s-a diminuat pentru un moment, scoţând la iveală forma solidă a unei nave. O descrisese fiind alcătuită din două emisfere, una pusă invers peste cealaltă, înconjurate de un inel strălucitor, de culoare roz. Cercetătorii OZN numesc această configuraţie „tipul Saturn”.

Şi în cazul acestei apariţii din Vermont, OZN-ul şi-a diminuat strălucirea relevând pentru moment margini solide. Strălucirile multicolore din jurul OZN-urilor se presupun a fi plasma sau gaze ionizate cauzate de câmpurile electromagnetice care emană din ele. Reacţia cu aerul din imediata apropiere a obiectului ar putea fi cauza mirosului ascuţit pe care l-a simţii Jack. Ar fi putut fi ozon, o formă gazoasă de oxigen cauzală de descărcările electrice din aer. Şi el are un miros ascuţit, care este deseori simţit de martorii unor întâlniri cu OZN-ul.

Descrierile vii făcute de Jack aduceau mai mult a realitate decât a vis. Mai rămânea totuşi o întrebare de baraj. Îşi va aminti oare Mary sub hipnoză faptul că a fost răpită? Răspunsul la această întrebare mai trebuia să aştepte încă o lună.

CAPITOLUL VIII – „MARY-TU”

Eram cu toţii puţin îngrijoraţi de felul în care va reacţiona Mary la hipnoză. Acceptase invitaţia noastră, dar o făcuse foarte ezitatnt. O parte a ei era curioasă să ştie dacă visul lui Jack reprezenta o rememorare a unei duble răpiri, dar cealaltă parte din ea se temea să-şi amintească ceva ce ar putea s-o înfricoşeze pentru tot restul vieţii.

Tony era, de asemenea, îngrijorat ca Mary să nu rămână singură cu noi în timpul şedinţei de hipnoză. Înainte de întâlnire, el îşi exprimase îngrijorarea într-o scrisoare, din care citez:

Am o sugestie referitoare la şedinţa noastră cu Mary. 12 august e ideal

pentru mine. După cum realizezi, în aceste şedinţe subiectul trebuie uneori să scoată la lumină informaţii care, uneori sunt personale („Au pus ceva pe penisul meu.”) N-ar fi mai bine ca să o invităm pe Mary să aducă cu ea o prietenă, soră mătuşă etc., astfel încât să nu se simtă prea stânjenită dacă va trebui să ne împărtăşească o astfel de experienţă? Mă simt puţin stânjenit (şi cred că şi ea) să stea într-o încăpere cu trei bărbaţi, existând posibilitatea ca o astfel de informaţie să apară. Poate reuşeşti să vorbeşti cu Jack, să vezi ce părere are.

Am urmat sugestia lui Tony. Mary a fost de acord cu toată inima. A făcut aranjamentele necesare pentru a o aduce cu ea pe Kim, soţia lui Chuck Rak.

Şedinţa de hipnoză nr. 1 – Mary Weiner (12 august, 1989)

Când am sosit la Tony acasă, Mary şi Kim stăteau pe sofa, discutând cu el despre hipnoză. Când mă prezentam lui Kim, Jack apăru deodată în sufragerie. Le adusese pe cele două femei, şi acum pleca spre Boston la fratele său. Când şi-a luat rămas bun de la soţia sa, a certat-o că este prea nervoasă, dar era un fel de „râde ciob de oală spartă”, deoarece el era mai nervos decât ea.

O înţelegeam pe biata femeie, care sta îngrijorată în fotoliul uriaş folosit de Tony pentru hipnoză. Era nu numai nervoasă din cauza hipnozei, dar şi înspăimântată de eventualele urmări. Ştia că Jack era îngrijorat că ea ar putea retrăi lucruri opuse celor pe care le-a declarat el. Şi nici nu dorea să-l facă să apară necinstit. De asemenea era îngrijorată de reacţia ei la înspăimântătoarele amintiri care ar putea apărea sub hipnoză. Tony a încercat s-o asigure că o va ajuta să-şi amintească după şedinţă numai ceea ce doreşte, dar Mary n-a părut convinsă de asta. [vezi figura 24.

Figura 24. De la stânga la dreapta:. Lack şi Mary Weiner, Jim Weiner.

În cele din urmă, Tony a început să treacă prin aceleaşi proceduri folosite şi cu ceilalţi. Mai întâi, el a încercat să-i inducă lui Mary o transă mai uşoară. Cu toate acestea, Mary răspundea diferit. Se agita în fotoliu. Ochii ei clipeau, când deschizându-se, când închizându-se. Era clar că ea oscila continuu între starea normală şi starea de hipnoză. Cele ce urmează sunt nişte extrase reprezentative ale reacţiilor ei la hipnotizare.

TONY: îţi voi cere să-mi povesteşti tot ce-ţi aminteşti despre noaptea de vineri, 20 mai, 1988. Ce-ţi aminteşti după ce Jack s-a trezit şi a dat drumul câinelui? Poţi să începi, eşti gata.

MARY: (Pauză lungă.) Nu-mi amintesc nimic.

TONY: Ţi-aminteşti ca Jack să-ţi fi spus ceva?

MARY: (Pauză.) Aş vrea să-mi deschid ochii.

TONY: Ţine-i închişi câteva momente.

Tony a început să-i vorbească foarte rar şi foarte blând. Căuta să depăşească rezistenţa ei la hipnoză, prin adâncirea transei.

TONY: Te rog, ţine-ţi ochii închişi. De ce nu ne explici de ce vrei să-i deschizi?

MARY: Nu mă simt ca şi cum aş fi în transă.

Mary nu răspundea. Tony a încercat atunci să afle care sunt lucrurile care o relaxau:

TONY: Ce te-ar face să te simţi relaxată?

MARY: Nu ştiu, pur şi simplu (râde) nu ştiu.

Fără a se da bătut, Tony a sugerat să-şi imagineze o situaţie care ar relaxa-o. Mary continua să-şi mişte ochii.

TONY: Nu încerca să-ţi ţii ochii închişi. Lasă-i să stea închişi.

Iar şi iar, Tony a tot încercat s-o facă pe Mary să intre în transă. Eu şi cu Kim priveam captivaţi duelul mental care avea loc sub ochii noştri.

TONY: Ţi-aminteşti când te-ai dus la culcare în ziua aceea?

MARY: (Pauză.) Nu.

TONY: Ţi-aminteşti dacă te-ai sculat din pat?

MARY: (Pauză lungă.) încă simt că pot să-mi deschid ochii, chiar acum.

(Râde.) Nu ştiu dacă nu încerc să mă opun sau altceva, dar...

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

" Pentru a scurta, Tony a încercat într-o mulţime de feluri să o hipnotizeze pe Mary. Următorul comentariu al lui Mary reprezintă concluzia acestei prime şedinţe de hipnoză.

MARY: Mă simt – eu – eu – e groaznic. Nu se întâmplă nimic, Tony.

În final i-am făcut semn lui Tony să pună capăt acestei şedinţe. Era destul de clar că Mary, fie nu voia, fie nu putea să fie hipnotizată. Ca de obicei, am lăsat magnetofonul să înregistreze în continuare, pentru a prinde reacţiile ei de după şedinţă.

TONY: Deci, când consideri că eşti gata, deschide ochii.

Cu nonşalanţă, Mary a deschis imediat ochii şi a privit cu timiditate în cameră.

MARY: (Râde încet.) N-a mers... niciodată nu m-am simţit ca şi cum – ca şi cum aş fi fost. (Pauză.)

TONY: Hipnotizată?

MARY: Da. (Râde.)

TONY: Ai mai fost hipnotizată vreodată, ce aşteptai să simţi sau să ţi se întâmple?

MARY: Relaxare. Eu niciodată – eram foarte tensionată. Şi mă gândeam, după ce, când m-ai întrebat prima dată: „Ce s-a întâmplat pe 20 mai?” Şi apoi ai început să mă aduci înapoi, era – mă tot gândeam, 20 mai, 20 mai, şi nu mă puteam concentra. Ştiam că o să mă întrebi din nou despre 20 mai.

TONY: Şi asta te făcea să te simţi încordată?

MARY: Da.

TONY: Deci tu erai încordată din cauza datei?

MARY: (Vorbeşte încet.) Da.

TONY: Am simţit o anumită rezistenţă la ce ai spus mai înainte şi la unele lucruri pe care le-am văzut când stăteai în fotoliu. Cred că ţi-e frică să-ţi aminteşti şi apoi, cum ai spus: „Nu-mi place să-mi fie frică”. Deci, când o să te întorci acasă şi o să stai singură, şi o să-ţi aminteşti de asta – dacă s-a întâmplat ceva – o să-ţi fie frică. Şi nu te-a preocupat asta.

MARY: Hm.

După şedinţă, le-am condus pe Mary şi pe Kim la gară, pentru a lua trenul spre Boston, unde trebuiau să se întâlnească cu Jack. Pe drum, am încercat s-o asigur că nici ea, nici Jack nu ne-au înşelat aşteptările – că ea nu a putut să-şi controleze nervozitatea. Era o reacţie normală în circumstanţele acestea, mai ales pentru o persoană care se teme să-şi amintească ceva care ar putea fi înspăimântător. Tony a sugerat să mai facem o încercare, dacă ea este dispusă. A promis că o să se mai gândească. La câteva zile după întâlnire, am primit evaluarea lui Tony.

12 august, 1989

Bună Ray.

Îmi pare rău că această şedinţă nu a avut succesul celorlalte... Mă gândeam că e normal pentru Mary să se simtă „nervoasă” în aşteptarea acestei şedinţe... Am devenit preocupat când Mary a spus că este speriată – şi că îi este frică să nu se înspăimânte când va ajunge acasă din cauza a ce şi-ar fi putut aminti. Am avut nevoie de ceva timp să-i domolesc temerile. Dar, consider că, dacă ea a acceptat comentariile mele din punct de vedere intelectual, ea a rămas înspăimântată din punct de vedere emoţional.

...o creştere a autoîncrederii ei ar putea avea ca rezultat o creştere a inducţiei hipnotice, dacă doreşte să mai încercăm o dată. Tot ce putem face este să aşteptăm, şi vom vedea.

Tony

Am aşteptat şi am văzut. Mary a fost de acord cu o nouă şedinţă. Simţea că înşelase atât aşteptările noastre, cât şi pe cele ale lui Jack. Am încercat să-i alung astfel de gânduri, dar fără succes. Dar, ca lucru pozitiv, aceste sentimente au făcut-o să mai facă încă o călătorie până la Tony, pentru o nouă încercare.

Şedinţa de hipnoză nr.2 – Mary Weiner (16 septembrie, 1989)

Am fost surprins să o găsesc pe Mary cu Tony când am sosit Kim nu putuse să vină, şi Mary nu dorise pe altcineva în locul ei. Nu puteam să nu admir ardoarea cu care dorea să ne ajute. Dave a sosit curând şi şedinţa obişnuită a început.

Tony a încercat tot ce a putut pentru a o hipnotiza pe foarte nervoasa Mary Weiner. În decursul încercărilor sale a folosit un număr de proceduri verificate. La un moment dat, se părea că reuşise s-o plaseze pe Mary într-o stare uşoară de relaxare. Cu toate acestea, în această stare ea nu reuşea să-şi amintească nimic despre noaptea de 20 mai, 1988, fără a mai vorbi de experienţa OZN.

A devenit clar că încercările noastre de a cerceta mintea ei erau inutile. Tony a privit cu un aer neputincios şi s-a prefăcut că-şi taie gâtul, cu palma. Acesta era semnalul său obişnuit pentru a indica sfârşitul şedinţei. Am dat din cap afirmativ, dar i-am dat o notă, să-i trasmită o sugestie posthipnotică de a uita numele. Am folosit acest test pentru a vedea care era nivelul de relaxare. Mary a picat acest examen, ceea ce indica faptul că fusese doar într-o stare uşoară de hipnoză. A pronunţat Tony Constantino perfect! Apoi, după ce şi-a revenit, a comentat.

MARY: Simt că m-am relaxat mai mult, dar încă nu m-am simţit „dusă”.

TONY: Da, hm, chiar şi cei care sunt foarte adânc hipnotizaţi ar spune acelaşi lucru: „Fiindcă am auzit totul şi am fost conştient de tot ce s-a întâmplat. Nu cred că am fost hipnotizat.”

Tony a început apoi să explice cât de diferit reacţionează oamenii la hipnoză. Ne-a spus că 20% din orice grup de oameni pot atinge ceea ce se numeşte „starea uşoară”. El crede că Mary a atins acest nivel. Totuşi, ceva o oprea să meargă mai departe. Am căutat să aflăm ce, şi am întrebat-o despre asta.

MARY: Am observat că, în timp ce-mi puneaţi întrebări, mă simţeam foarte relaxată la orice întrebare îmi puneaţi, până când aţi început să mă întrebaţi de noaptea aceea sau despre OZN-uri. Atunci simţeam cum devin tensionată şi ochii începeau să-mi clipească şi deveneam nervoasă.

Deci se părea că Mary nu are nicio problemă cu hipnoza, atâta timp cât nu se puneau întrebările cruciale. Dar, imediat ce acestea erau puse, ceva

din interiorul ei opunea rezistenţă. Să fi fost asta din cauză că mintea ei nu putea accepta ceea ce, poate, s-a întâmplat? Să fi fost ea programată de extraterestri pentru a uita? Să fi fost asta din cauză că nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceea? Aceste întrebări ne chinuiau când şedinţa ajunsese la sfârşitul ei dezamăgitor.

În săptămânile care au urmat, am revăzut ceea ce ştiam despre Mary Weiner. Mai întâi, ea fusese informată numai despre ceea ce începuse să relateze Jack. Îl oprisem repede, pentru a evita contaminarea amintirilor ei. Pe lângă acestea ea nu-şi amintea nimic din puţinele lucruri relatate de el în prezenţa ei. Bazat pe experienţa mea anterioară, am căutat alte indicii că Mary a fost răpită împreună cu Jack. Astfel de indicatori apar de obicei sub forma unor flash-uri de memorie sau vise.

Primul indiciu a apărut în prima şedinţă de hipnoză cu fratele soţului ei, Jim, care ne relatase cum Jack începuse să aibă nişte coşmaruri în care apăreau feţe stranii de extraterestri. Dar el a sugerat, de asemenea, că şi Mary avusese astfel de vise.

RAY: Când ţi-a spus Jack asta?

JIM: Oh, anul trecut (1988) când a început să aibă visele acestea.

RAY: îşi aminteşte că a visat feţe sau îşi aminteşte să fi văzut feţe – reale – în mod normal?

JIM: Mi-a spus că îşi aminteşte că a visat. A avut vise similare, el şi soţia lui.

RAY: Şi soţia lui?

JIM: Da.

RAY: înţeleg. Ea a văzut vreodată un OZN?

JIM: După câte ştiu eu, nu. Dar tot spune că visează un cerb cu ochi mari care intră noaptea în casa lor.

Declaraţia lui Jim era surprinzătoare. Mi-am notat-o pentru a-i întreba pe Mary şi pe Jack despre asta. Conversaţia noastră a fost înregistrată.

(Către Mary)

RAY: Ţi-aminteşti cumva de vreun vis sau nişte amintiri, care ar putea fi

legate de o experienţă OZN?

MARY: Singurul vis pe care mi-l amintesc este cu Jack, care s-a sculat din pat pentru a da drumul câinelui – şi hm, a trecut prin uşă, şi eu m-am dus la uşă, am deschis-o, şi am strigat după el: „Jack! Jack! – ştiţi – Unde eşti?" (Pauză.) Şi am mai visat cerbi o dată.

RAY: Cu ochi mari?

MARY: Da, şi aveam – m-am gândit doar fiindcă aveam atâţia cerbi în curtea din spate care – nu prea îmi amintesc bine visul.

RAY: Cerbii erau în casă, sau afară?

MARY: Nu-mi amintesc dacă erau în casă.

JACK: Mi-ai spus că erau în casă.

MARY: Jack mi-a spus că erau în casă.

RAY: Jack, îţi aminteşti şi altceva despre visul acesta?

JACK: Nu, nimic altceva, ah, atât că, a doua zi mi-a spus asta. Era foarte necăjită din cauza visului acela.

Mi-a spus că a visat că cerbii aceia au venit în casă şi că stăteau lângă patul ei, uitându-se cu ochii lor mari la ea. Şi i-am spus: „Cerbi?", şi ea mi-a zis:

„Da, erau cerbi, dar aveau ochii mari..." atât mi-aduc aminte că mi-a spus.

Cum îi ascultam pe Jack şi Mary, alte lucruri mi-au venit în minte. Mai întâi, fără să ştie Mary, Jack ne povestise cum ei doi au trecut prin uşa închisă a casei lor, când s-au întors din sfera aceea strălucitoare. Al doilea lucru, visul lui Mary despre cerb fusese traumatic. Ea fusese foarte necăjită când îi povestise, a doua zi dimineaţă, soţului ei. De ce nu putea ea să-şi amintească că acel cerb a venit lângă patul ei? Tot ce-şi aminteşte este cerbul cu ochi mari. Hai, cercetătorul OZN, Budd Hopkins, are înregistrate cazuri în care extraterestrii au folosit animale drept acoperire pentru operaţiunile lor.

Unul din aceste cazuri include chiar un cerb. Numele celei răpite este Virginia! Experienţa ei este descrisă în cartea lui Budd, *Missing Time*[11]. Virginia îl contactase pe Budd prin intermediul unui psihiatru care

[11] **Budd Hopkins,** *Missing Time* **(N.Y.: Richard Marek Publishers, 1981).**

demonstrase uzul hipnozei în cazurile de răpire OZN în cadrul unei emisiuni despre fenomenul OZN a reţelei de televiziune NBC. Ha i-a spus lui Budd că existau două perioade de timp lipsă inexplicabile în viaţa ei. Amândouă apăruseră în copilărie, şi ea credea că există o legătură între ele. Primul eveniment avusese loc la vârsta de şase ani. De atunci ea se gândea „este ceva straniu în legătură cu asta, şi când o să fiu mare o să înţeleg despre ce este vorba.”[12] Sub hipnoză, şi eu m-am dus la uşă. Virginia a retrăit o tipică experienţă de răpire, la vârsta de şase ani, în vara anului 1950.

În copilărie, Virginia locuia într-o fermă. Într-o zi ea s-a dus să strângă ouăle din coteţul găinilor. Apoi, ceva inexplicabil s-a întâmplat.

Dintr-o dată nu mai eram în curtea păsărilor, ci pe câmpul din faţa casei, şi nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Aveam o mâncărime pe picior şi m-am oprit să mă scarpin. Mi-am sumes blugii şi am văzut că eram udă. Eram pătată de sânge, care curgea dintr-o rană de pe gambă. Era o tăietură mare şi curată, nu era murdară. Avea cel puţin o jumătate de inch adâncime, şi cam un inch lungime.

Sângera, dar nu mă durea deloc[13].

Sub hipnoză, Virginia a povestit că fusese cumva ridicată într-o cameră cu lumină sidefie şi cu „miros de ozon”. Apoi a fost pusă pe o masă ca o canapea moale de nişte fiinţe umanoide stranii. Aveau ochi mari, întunecaţi, capete fără păr, trăsături faciale estompate, parcă patru degete şi erau îmbrăcate în costume strânse pe corp. Când stătea pe canapea, un instrument a tăiat automat o mostră de ţesut din piciorul ei.

Cel de-al doilea eveniment a avut loc zece ani mai târziu, în 1960. S-a petrecut în Franţa, când avea 16 ani. Era cu familia la un picnic şi s-a decis să exploreze pădurea. Când a ieşit din pădure, avea sânge pe bluză. Familia ei o căutase mai bine de o oră. Tot ce-şi putea aminti era că stătuse cu un cerb. Ceea ce n-a îndrăznit să spună părinţilor este că ea conversase cu cerbul. Sub hipnoză, ea i-a relatat lui Budd:

Cerbul. Cerbul acela drăguţ, care îmi plăcea atât de mult. Era o

[12] Hopkins, op. cit., p. 128.

[13] **Hopkins, op. cit., p.129.**

persoană. Era un prieten... Cum l-am găsit şi cum s-a petrecut comunicarea nu ştiu. E un blocaj[14].

Totuşi, sub hipnoză adâncă, adevărul a ieşit la iveală, din adâncimi ale subconştientului Virginiei.

Merg prin pădure. E o lumină strălucitoare. E o navă ca acelea din filme. E rotundă. E puţin ascuţită, dar nu pot să spun exact... E atât de multă lumină, încât nu poţi vedea foarte clar... Era ceva roz în ea, şi albastru. Lumină puternică. Şi apoi aud aproape ca o şoaptă: „Virginia... Virginia", şi cred că în capul meu auzeam cum mă chemau.

Virginia a mers ca vrăjită spre nava strălucitoare care plutea. A intrat într-o coloană de lumină trimisă de navă. Apoi s-a întâmplat.

Era ca o bandă rulantă. Stăteam pe ea şi mă ridica.

Când a ajuns la bord, extraterestrii au examinat-o din nou. Sângele de pe bluza ei se datora unei inserţii făcute de ei în nara sa stângă. Când a fost adusă înapoi în pădure, tot ce îşi putea aminti era cerbul acela cu ochi hipnotici. În realitate, amnezia şi imaginea cerbului fuseseră induse de extraterestri.

Obiectul strălucitor, lumina albastră puternică, coloana de lumină care a ridicat-o în navă, extraterestrii tipici, canapeaua care a examinat-o în mod automat şi timpul lipsă, toate acestea seamănă cu incidentul Allagash. În visul său, Jack văzuse cum Mary şi el au fost luaţi de extraterestrii cu ochii mari. Să fie oare aceşti ochi ai extraterestrilor din visul lui Jack? Să fie oare posibil ca aceşti ochi să fie o acoperire hipnotică pentru a ascunde răpirea ei?

Un alt indiciu pare să îmi sugereze un răspuns pozitiv. El a apărut spre sfârşitul primei noastre şedinţe de hipnoză cu Mary. Tony a folosit cu Mary o procedură care este uneori utilizată de forţele de ordine: folosirea pendulului pentru sondarea subconştientului. Tehnica implică ţinerea unui pendul nemişcat cu o mână. Subiectului i se spune că dacă se vor pune întrebări simple, cu răspuns „da" sau „nu", pendulul va răspunde într-un anumit fel. Se va mişca în sus şi în jos pentru „da". „Nu" va fi indicat prin mişcarea de la stânga la dreapta. „Poate" va fi indicat de mişcarea

[14] **Hopkins, op. cit., 199.**

pendulului în sensul acelor ceasornicului. Un răspuns, nu ştiu" va fi exprimat prin mişcarea acestuia împotriva sensului acelor ceasornicului.

Când este folosită această tehnică, pendulul pare că se mişcă de unul singur răspunzând la întrebări. În realitate, el este mişcat de persoana care îl ţine în mână prin nişte reacţii micro-musculare ordonate de subconştient. Mary s-a dovedit un excelent subiect. Ea s-a adresat subconştientului ei cu formula Mary-tu.

MARY: Mary-tu, vreau să te întreb dacă s-a întâmplat ceva în noaptea de 20 mai, după ce eu şi Jack ne-am culcat?

Mary a privit uimită cum pendulul a început, mai întâi încet, apoi mai repede să se mişte în sus şi în jos:

MARY: (Râsete nervoase.) Asta-i un da.

TONY: Bine, opreşte-l cu mâna cealaltă.

MARY: Mary-tu, o să mă sperie acest lucru? **O** să, o să mă sperie acest lucru, Mary-tu?

Priveam cu toţii atenţi cum pendulul a început din nou să se mişte în sus şi în jos, indicând un „da”. Mary a şoptit un aproape neauzit „mulţumesc” şi a continuat, iată, mai jos, întrebările şi răspunsurile ei.

MARY: Mary-tu, e ceva de care ar trebui să ştiu?... (Da) Mary-tu, mi-a spus cineva să uit cele întâmplate pe 20 mai? (Da)

Mary-tu, mi s-a spus să uit? (Da)

Mary-tu, ar fi posibil să-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea aceea? (Da)

Ciudat!

Mary-tu, am văzut eu ceva care ar putea fi considerat un OZN? (Da)

Mary-tu, (vorbeşte nervos) am văzut eu ceva în noaptea aceea care ar putea fi considerat un OZN? (Da)

Mary-tu, am văzut eu în noaptea aceea pe cineva din OZN? (Da).

Mary-tu, ne-au făcut ei ceva, mie şi lui Jack? (Da).

Mary era vizibil supărată de răspunsurile pe care le obţinea din subconştientul ei (Mary-tu) prin intermediul pendulului. S-a decis să pună şi alte întrebări, care nu erau legate de OZN, pentru a vedea ce se întâmplă:

MARY: Este numele meu de fată Dugan? (Nu).

Este numele meu de fată Donlan? (Da).

Tony i-a spus lui Mary că răspunsurile pe care le obţinea nu trebuie să fie în mod obligatoriu adevărate, dar că, în general, ele exprimă adevărul. Alte întrebări au fost:

MARY: Mary-tu, în noaptea aceea de 20 mai – am fost examinată de cei pe care i-am văzut în OZN? (Da).

TONY: Poţi să întrebi, sunt curios, dacă examinarea a durat mult timp.

MARY: Mary-tu, le-a luat mult timp această examinare? (Da).

A durat mai mult de o oră? (Da).

TONY: A durat mai mult de două ore? Iată o întrebare bună.

MARY: Mary-tu, examinarea a durat mai mult de două ore? (Da).

MARY: Mary-tu, examinarea a durat mai mult de trei ore? (Da).

MARY: Mary-tu, examinarea a durat mai mult de patru ore? (Nu).

Şedinţa s-a încheiat cu această chinuitoare experienţă cu pendulul. Dacă răspunsurile erau adevărate, subconştientul lui Mary ne indica faptul că ea într-adevăr împărtăşise această experienţă cu Jack, şi fusese programată de extraterestri s-o uite.

Să fi fost oare răpirea catalizatorul viselor ei? Era oare cerbul acela cu ochi mari care venise la picioarele patului ei amintirea distorsionată a chipului extraterestrilor? Trecerea lui Jack prin uşa închisă a fost oare o amintire adevărată din timpul răpirii lor? Părerea mea este că acesta era adevărul. Dar, numai Mary-tu cunoştea răspunsul adevărat.

CAPITOLUL **IX – HARRY FANTOMA**

Investigaţia noastră de până acum indica faptul că răpirile de la Allagash puteau deveni unul dintre cele mai importante cazuri din istoria răpirilor OZN. Mărturiile complementare ale celor patru, factorul „gemeni” şi aparenta continuitate a seriei de răpiri chiar şi în timpul anchetei noastre alcătuiau unicitatea acestui caz. Totuşi, de-a lungul cercetării, au existat indicaţii că noi am reuşit doar să atingem suprafaţa acestui caz

remarcabil. Unul din aceste indicii era „Harry Fantoma”. Este binecunoscut printre cercetătorii OZN care studiază întâlnirile de gradul IV că persoanele adulte au o potenţială amintire a unor astfel de întâmplări, care încep încă din copilărie. Cercetătorul principal în problema răpirilor, Budd Hopkins, şi alţii consideră că răpirile încep din copilărie, de obicei de la vârsta de trei sau patru ani. De atunci încolo cel răpit este tratat ca un specimen marcat, luat din când în când în timpul vieţii sale, ca parte a unui continuu experiment genetic. Amintirile acestor evenimente sunt adânc îngropate în subconştientul victimei. Evidenţele arată că această amnezie este impusă de entităţile extraterestre.

Adultul răpit îşi aminteşte de astfel de evenimente din copilărie în coşmaruri îngrozitoare cu monştri şi fantome. Propria-mi experienţă era cu o fiinţă palidă asiatică ce avea ochii oblici care mă lua periodic noaptea din pat. Menţiunea făcută de Mary despre o fantomă din copilăria gemenilor mi-a stârnit curiozitatea. Era un lucru ce trebuia verificat.

Primul pas a fost să văd cât de mult îşi aminteau despre Harry. Am început prin a telefona mamei celor doi gemeni, Jeanne Weiner. Nu numai că mi-a confirmat povestea lor, dar mi-a povestit cum ea şi soţul ei s-au confruntat cu el într-o noapte.

Harry a apărut în faţa părinţilor gemenilor îmbrăcat într-o rochie albă strălucitoare, bărbos, la picioarele patului. Mi s-a părut interesant, deoarece cercetările au arătat că de obicei astfel de creaturi înalte, îmbrăcate cu rochii lungi au fost întâlnite deseori în compania umanoizilor extraterestri. Ceea ce urmează reprezintă o transcriere a dialogului cu Jeanne Weiner.

JEANNE: Părea tot alb.

RAY: Aţi observat cumva vreo culoare a ochilor, sau a feţei, sau era tot alb?

JEANNE: Nu ştiu, nu-mi amintesc, era, era înspăimântător.

RAY: Aţi putea spune ce purta?

JEANNE: Mi se pare – arăta de parcă ar fi purtat o rochie albă sau ceva lung şi alb.

RAY: Stătea sau plutea?

JEANNE: Stătea. El – soţul meu – tot spunea: „Ce vrei?” Ah, tot spunea, ah: „Cum ai ajuns aici?” Şi, ah, apoi în final i-am spus (soţului) „Du-te după el!”

RAY: Da.

JEANNE: Părea că suntem într-un fel împietriţi, adică nu ne puteam mişca, înţelegeţi? Am spus – i-am zis: „Prinde-l!”

RAY: Acum, puteaţi să-l vedeţi fiindcă era destulă lumină în cameră sau emana el lumină?

JEANNE: Nu era lumină. Mi se părea că e tot alb (strălucitor).

RAY: S-a mişcat vreodată când vă uitaţi la el?

JEANNE: A ieşit din cameră. A, a părut că se îndreaptă către uşă.

RAY: Deci s-a întors?

JEANNE: Nu, nu-mi amintesc dacă a făcut-o sau nu.

RAY: Se mişca de parcă ar fi mers pe picioare?

JEANNE: Nu. Nu ştiu cum a ieşit din cameră, dar soţul meu, da, s-a sculat, şi şi-a pus pantalonii şi s-a dus după el. Şi nu s-a dus prea departe, deoarece noi locuim înir-un ranch şi dormitoarele sunt într-un capăt al casei, iar sufrageria, garajul şi celelalte sunt în capătul celălalt. Şi soţul meu era un tip solid, şi, şi nu a pierdut niciun moment, dar ah, el, (Harry) dispăruse!

RAY: – A-ha. A ieşit pe uşă?

JEANNE: N-am auzit uşa.

RAY: Era încuiată?

JEANNE: Da.

RAY: între ce ani aii stat în casa aceea?

JEANNE: Din 1951... până în 1986.

RAY: Deci, acest, ah, incident, cam în ce an credeţi că s-a întâmplat, cu aproximaţie?

JEANNE: în ultima parte a anilor 50.

I-am telefonat, de asemenea, şi celuilalt fiu al lui Jeanne, Tom. El îşi amintea de aşa-zisa fantomă, dar, destul de straniu, el nu a văzut-o niciodată. În plus, nici el, nici mama sa nu au văzut ceva ce ar putea fi numit OZN. De vreme ce cei doi gemeni au fost afectaţi cel mai mult de

aceste manifestări, i-am rugat să-mi relateze tot ce-şi aminteau despre „Harry”.

Amintirile lui Jim Weiner

Când eram mic, mi-aduc aminte că auzeam voci noaptea. Nu în fiecare noapte, dar, din când în când. Ah, ne duceam la culcare şi auzeam o muzică, asta multă vreme... credeam că este ceva la televizor, care se auzea de la vecinul nostru... Era ca o bătaie de tobă... un bum-bum, ca o bătaie rară de tobă... Nu ştiu de ce, dar când eram mic mă deranja că auzeam sunetele astea. Se părea că, ori de câte ori auzeam aceste sunete, auzeam şi o voce care mă striga pe nume. O voce groasă de bărbat care, ah, mă striga pe nume. Suna cam aşa. Făcea: „Jim, Jim, Jim, Jim” – de trei sau patru ori. Şi mă speria de moarte. Ştiţi, noi am crescut într-un mediu catolic şi... când eram mic credeam întotdeauna că mă strigă Dumnezeu, nu şt iu de ce, fie pentru că făcusem ceva rău, fie pentru a mă lua din viaţa aceasta. Deci mă speria, şi întotdeauna mă ascundeam în fundul patului, sub pătură, şi stăteam acolo până dimineaţa.

Mai este un incident pe care mi-l amintesc. A început cu o voce îndepărtată de bărbat care mă striga „Jim, apoi au început şi alte voci, de femeie. Făceau aşa, ca un zgomot de fundal. Erau aşa, ca nişte bocete sau şuiere sau cam aşa ceva, şi-mi amintesc că eram foarte speriat. De asemenea când eram mici, auzeam nişte ciocănituri în camera noastră. Atribuiam aceste zgomote fantomei noastre, pe care o numiserăm Harry Fantoma. Toate aceste lucruri, lucruri stranii, se întâmplau destul de des în casa noastră şi tata şi mama obişnuiau să zică „Oh, e doar Harry Fantoma. Nu-ţi fă probleme. N-o să-ţi „facă rău”. Mi-aduc aminte că Jack pretindea că a văzut creaturile acestea în camera noastră – că au intrat în cameră şi au încercat să tragă pătura de pe el şi să-l ia din pat... Sau ne duceam noaptea la culcare şi ne trezeam că ciocănea sau bătea cineva în perete... şi ne înspăimântam de moarte. Ţipam după tata, şi el venea în cameră şi ne spunea că visaserăm urât.

Ascultând cum Jim descria aceste întâmplări paranormale, m-au izbit

unele asemănări. Auzisem sau citisem de multe ori în decursul-anchetelor mele despre asemenea lucruri. Eram şi mai curios să aud ce are de spusjack despre Harry. Nu am avut prea mult de aşteptat, Jack a răspuns repede solicitării mele.

Amintirile lui Jack Weiner

Cele ce urmează sunt ceea ce mi-am amintit despre Harry Fantoma.

Prima amintire despre el datează de când aveam doar patru sau cinci ani. Era după ce ne mutaserăm în noua noastră casă, construită de tatăl meu. Casa noastră era prima construită într-o zonă izolată, plină de câmpuri de porumb întrerupte ici-colo de pâlcuri de pădure.

Jim şi cu mine împărţeam un dormitor într-un capăt al, casei. Într-o noapte am fost trezit din somn de o prezenţă în dormitorul nostru. M-am trezit şi am văzut un monstru teribil care stătea lângă patul nostru. Mi-aduc aminte că l-am văzut foarte bine, deoarece era o veioză aprinsă. Nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci şi părea să plutească înainte şi înapoi pe lângă patul meu. Avea ochii mari şi capul mare şi nu făcea niciun zgomot. Atunci mi s-a făcut foarte frică şi am încercat să nu mă mai uit la el. Voiam să ţip, dar nu puteam. Gura şi vocea îmi amuţiseră. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că pătura de pe mine a fost trasă şi monstrul se uita din nou la mine. Apoi a dispărut pur şi simplu în aer şi nu mai era. Atunci am putut să sar din pat şi să alerg în camera părinţilor mei ca să mă salveze de monstru. Părinţii mei mi-au spus că am visat urât, dar eu ştiam că fusesem treaz şi că nu visasem. Le-am spus că a fost acolo cu adevărat şi că eu nu mai voiam să mă întorc în camera noastră, fiindcă mi-era frică să nu vină după mine şi să mă ia.

După această primă apariţie a lui Harry Fantoma, frecvenţa venirilor şi plecărilor sale a devenit foarte regulată şi evidentă pentru toată familia noastră, şi eu şi Jim am fost vizitaţi destul de des, mai ales noaptea, şi fenomenul se manifesta sub diferite forme: voci care ne strigau tare numele – ciocănituri puternice în pereţii dormitorului nostru – sunete de paşi – o entitate invizibilă care sta în dormitorul nostru şi ne trăgea

păturile de pe noi – sau mă apuca de picioare şi încerca să mă tragă din pat. Uneori Harry intra şi în camera părinţilor mei şi-i trezea. Mama spune chiar că l-a văzut pe Harry stând la picioarele patului ei... Şi fratele meu ştia că este ceva în casă care este ieşit din comun. Nu-mi amintesc ca Tom să-l fi văzut vreodată pe Harry.

De multe ori uşile se deschideau sau se închideau singure, deseori se încuiau sau se descuiau singure. De asemenea, uneori, televizorul se aprindea singur, sau schimba canalele, apoi se oprea. Obiectele se mişcau singure prin casă şi uneori aveam o senzaţie copleşitoare că exista o prezenţă stranie în casă.

Astfel de evenimente au continuat toată copilăria noastră, până în adolescenţă. Ultima sperietură pe care mi-o amintesc foarte bine s-a petrecut când aveam 15 ani. Mi-aduc aminte că stăteam în bucătărie, discutând cu o prietenă la telefon, când am observat o bilă de lumină strălucitoare, galbenă, de mărimea unei mingi de plajă care plutea afară în dreptul ferestrei de la bucătărie, cam deasupra chiuvetei. Eram singur în casă atunci şi m-am cam speriat deoarece nu ştiam ce este. La început am crezut că a luat foc ceva afară. Apoi spre marea mea uimire a trecut prin fereastra bucătăriei şi a intrat în bucătărie. Stăteam în colţul bucătăriei complet îngrozit, iar ea a ocolit bucătăria, a plutit în sufragerie şi pe hol spre dormitorul nostru. A intrat în dormitor, a plutit în mijlocul camerei noastre câteva minute, apoi a zburat pe fereastra dormitorului şi a dispărut! Nu a făcut niciun zgomot. N-au fost scântei sau altceva. Dar a plutit prin casă, apoi a dispărut. Rămăsesem într-o stare de panică şi apoi mi-am amintit că o lăsasem pe prietena mea la telefon. Aşa că m-am dus înapoi în bucătărie şi am luat din nou telefonul. Ea mai era încă la aparat, şi i-am povestit foarte emoţionat ceea ce se întâmplase. Aceasta a fost ultima dată când s-a întâmplat ceva neobişnuit la noi în casă, după câte mi-amintesc eu.

Deci, asta este, Ray. Toţi aceşti ani, noi nu ne-am gândit că Harry ar putea avea vreo legătură cu extraterestrii. Totdeauna am crezut că este vreun soi de spirit rău, sau vreun fenomen inexplicabil. Dar, în mod sigur a fost ceva în casa noastră. N-am inventat nimic. Orice ar fi fost deci, părea

centrat pe mine şi pe Jim. Noi doi eram ţintele cele mai dese pentru Harry. Oricum, sper ca aceasta să te ajute în cercetarea acestui caz.

Cu siguranţă că datele din mărturiile celor doi gemeni şi a mamei lor ne-au ajutat. Aşa cum am mai menţionat, amintirile din copilărie referitoare la vizitatori nocturni sunt o indicaţie clară a fenomenului de răpire. Acestea adaugă evidenţe circumstanţiale pentru realitatea fizică a răpirilor de la Allagash. Reacţiile lui Jack la vizitele nocturne ale înfricoşătoarei entităţi mi-au adus în minte întâlnirile pe care le-am avut eu însumi în copilărie. Am retrăit de curând sub hipnoză acele experienţe şi am simţit aceeaşi teroare. O acută senzaţie a unei prezenţe mă trezea noaptea. Mă sculam şi vedeam o figură stând în uşa dormitorului meu. Era conturată de o lumină de noapte aflată pe hol în spatele ei. Când încercam să ţip, nimic nu ieşea din gura mea. O senzaţie stranie, ca de curent electric, pulsa prin corpul meu. Nu puteam să mă mişc şi figura se apropia de patul meu. Mai târziu, îmi aminteam uneori cum îmi părăseam patul împreună cu o entitate într-o manta largă, cu faţa pală şi ochi oblici. Multe din cele relatate de cei patru de la Allagash erau similare cu cele trăite de mine, şi de aceea îi înţelegeam.

De asemenea, un lucru comun în rapoartele despre răpiri este şi vizitarea de către o sferă de lumină. Ele au fost poreclite de cercetătorii OZN „luminile din dormitor”. Uneori lumina se disipează şi descarcă o entitate extraterestră. Alteori, entitatea extraterestră se disipează într-o sferă de lumină. Din nou, cu senzaţia unui *déjà-vu*, şi eu am avut o întâlnire cu o minge de lumină care plutea la capătul patului meu când eram copil.

O altă revelaţie semnificativă făcută de Jim în timpul discuţiei noastre despre Harry Fantoma avea de-a face cu perioade de timp lipsă:

Tatăl meu şi toată lumea din familie pare să ştie o întâmplare, atunci când am dispărut în timpul unei furtuni de zăpadă şi am căzut cumva într-o groapă pe un şantier de construcţii... şi aproape am degerat. Mi-aduc aminte că de multe ori am ieşit afară când ningea, dar de povestea asta nu-mi amintesc nimic. Oricât de mult aş încerca să-mi amintesc acest eveniment, nu reuşesc, deşi se pare că toată lumea ştie de asta, în afară

de mine.

Mai este un incident de pe vremea când eram mic. Obişnuiam să ne dăm cu sania pe un deal, pe o stradă din apropiere, cam la o milă depărtare de casa noastră. Era un drum de ţară. Mi-amintesc că m-am dus cu sania pe acest drum într-o după amiază. Şi era spre sfârşitul după-amiezii, cam pe la ora 3:30,4:00 p.m., deoarece soarele începuse să apună. Şi m-am gândit „Ar fi bine să plec acasă, sau o să întârzii la cină". Întotdeauna cinam la ora cinci. Mi-amintesc că mă gândeam „Dacă o s-o iau pe drumul lung voi întârzia la masă, aşa că o s-o iau pe scurtătură... peste câmp". Şi-mi amintesc că am ieşit de pe drum şi am pornit-o pe câmp. Apoi nu-mi amintesc decât că am ajuns acasă iar părinţii mei erau foarte supăraţi deoarece întârziasem... şi mă tot întrebau: „Unde ai fost? Unde te-ai dus?" Şi eu le tot spuneam că fusesem la săniuş pe drum şi, ah, am pornit-o pe câmp spre casă... Şi-mi amintesc că am luat-o pe scurtătură. Acesta este un alt eveniment din copilărie care mi-a rămas nelămurit... Mereu m-am întrebat, ah, ce s-a întâmplat? Cum a trecut timpul în timp ce veneam de la săniuş în seara aceea?

Cum a trecut timpul? Jim plecase la timp pentru a nu întârzia la cină. Aceasta era doar una din multele întrebări provocatoare care se acumulaseră de-a lungul anchetei noastre asupra cazului Allagash. Mai târziu aveam să apelăm la serviciile lui Tony, pentru a cerceta aceste probleme sub hipnoză. Cele care unnează tratează segmentul de timp lipsă din copilăria lui Jim în cadrul şedinţei de hipnoză. Alte subiecte ieşite la iveală în timpul acestei şedinţe vor fi discutate mai târziu.

Şedinţa de hipnoză nr.3 – Jim Weiner (10 martie, 1990)

Dave Webb şi cu mine priveam în linişte cum Tony îl plasa pe Jim într-o stare de hipnoză uşoară, pregătindu-l pentru întrebările noastre. Ca de obicei, Jim a răspuns cu uşurinţă, şi întrebările au început.

TONY: Permite minţii tale, subconştientului tău să se întoarcă în timp spre sfârşitul anilor 50 – începutul anilor 60. Te dădeai cu sania pe un deal, ningea, cam la o milă depărtare de casă. Te-ai decis s-o iei pe scurtătură,

astfel încât să nu întârzii la cină. Ţi-aminteşti asta, Jim?

JIM: A-ha.

TONY: Bine, vrei să ne explici ce îţi aminteşti despre asta?

JIM: Mi-amintesc de parcă s-a întâmplat ieri. Era un drum, un drum pe un deal unde obişnuiam să ne dăm cu sania atunci când eram copii. Încerc să-mi amintesc numele drumului... Oh, oh, pot să-l văd, şi e o familie care locuia într-o fermă. Fiul lor mergea la şcoală cu – era prieten cu unul din fraţii mei... l-am numit ca pe ei. Dealul l-am numit cu numele lor. Dar îmi amintesc că era după-amiază. Obişnuiam să mergem acolo să ne dăm cu sania. Era un loc extraordinar. Şi, şi, m-am dus să mă dau cu sania, într-o după-amiază după şcoală. Şi, ah, mâncam la 5:00. Era ora cinci. Deci, trebuia să fim mereu acasă la ora aceea. Şi eu am stat ceva mai mult, şi-mi amintesc că începuse – se făcea întuneric. Deci trebuie să fi fost cândva în decembrie, sau cam aşa, deoarece se făcuse deja întuneric. Începuse să – soarele apusese. Şi m-am gândit „O-o, trebuia să fi plecat. E mai bine să plec acasă.” Şi mm, Ruth, asta e – Dealul lui Ruth. Aşa se numea. Şi mm, la stânga dealului, dacă te uiţi spre est, spre casa noastră, era numai pădure şi câmpuri de porumb. Era pădure mare, acolo, la poalele dealului. Casa noastră era în vârful dealului şi la poalele lui era pădure care urca puţin. Şi, în capătul pădurii era Dealul lui Ruth. Şi, mm, ca să ajungi la noi acasă, trebuia s-o iei spre est, să cobori dealul pe şosea, apoi să urci pe cealaltă parte a dealului şi apoi să faci la stânga pe un drum lateral, ăsta era drumul lung. Am decis s-o iau pe scurtătură, şi am tăiat-o spre stânga, pe şosea, pe lângă pădure, şi am ajuns la poalele dealului, şi trebuia s-o iau pe şosea, şi astfel scurtam drumul. Nu ştiu de ce am crezut că astfel scurtez drumul şi voi ajunge acasă mai repede. Aşa că am pornit-o prin zăpadă. Darmi-am dat seama că zăpada era din ce în ce mai adâncă şi-mi era tot mai greu să merg. Şi-mi amintesc că zăpada îmi trecea de genunchi şi trăgeam sania. Şi mă tot gândeam „Asta o să-mi ia o veşnicie. N-o să ajung niciodată la timp.” Ah, şi tot mergeam spre pădure şi, ah, în sfârşit am ajuns la marginea pădurii şi... începuse să se facă întuneric. Şi apoi, ah, următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am ajuns acasă şi că era deja întuneric! Mama şi tata erau foarte – s-au făcut

că sunt tare supăraţi – dar ştiam, ştiţi, erau foarte îngrijoraţi şi fericiţi că m-am întors cu bine acasă. Şi se pare că trecuseră două ore de când plecasem de pe Ruth Hill.

TONY: Să fie asta din cauza zăpezii mari? Din cauza noii rute pe care ai folosit-o?

JIM: Păi, vedeţi, întotdeauna, întotdeauna aşa am crezut.

Mereu m-am gândit că a fost din cauza zăpezii, dar (pauză) nu cred că asta a fost.

DAVE: La ce oră ai ajuns acasă?

JIM: Oh, trebuie să fi fost trecut de 6:00.

DAVE: Poţi să te uiţi în jur să vezi dacă poţi vedea un ceas?

JIM: E un ceas chiar pe masa de la bucătărie, şi ştiu că e întuneric. Trebuie să fie deja întuneric. Deci este trecut de şase.

DAVE: Dar ţi-aminteşti dacă ai văzut ceasul?

JIM: Nu. Eram prea speriat. Credeam că tata o să-mi tragă o mamă de bătaie. Dar, ştiţi, e ceva ciudat în asta, care, mm, mă face să mă îndoiesc de asta (Că zăpada şi noul drum utilizat l-au făcut să întârzie – n.a.) Mai e un vis pe care l-am avut, ah, anul trecut. Şi a fost într-adevăr un vis teribil. Dar o parte din acel vis m-a trimis înapoi, la momentul când mergeam cu sania. Şi de asta, ah, sunt încurcat, acum, când mă gândesc din nou deoarece sunt – părţi din vis care sunt complet ieşite din comun faţă de rest. Pare atât de real.

TONY: Când ai avut acest vis?

JIM: Cândva, anul acesta sau anul trecut. Nu în 1990, dar anul trecut. Şi, mm, cred că am însemnat pe un calendar, dar nu pot să-mi amintesc acum ce zi a fost. Dar în vis eram – aceasta este partea din vis – eram în Allentown, Pennsylvania, şi Jack apărea în vis. Şi noi eram copii şi ne jucam, ne jucam a Iară în curtea din faţă pe iarbă, şi era vară. Mi-amintesc că iarba era verde şi mama avea arbuştii aceia galbeni... Sunt galbeni primăvara. Şi noi ne jucam afară, şi deodată e iarnă. Şi eu eram cu sania în faţa pădurii. Şi mă uit în sus şi văd o sferă gigantică ce apăruse pe cer. Era cel mai ciudat lucru, fiindcă am văzut-o chiar de la depărtare. Era, era acolo sus... Şi-mi amintesc că am văzut lucrul acela din ce în ce mai

aproape şi mai aproape.

TONY: Ac**esta** este visul?

JIM: Da, dar visul se schimbă. La început noi eram pe iarbă, primăvara. Şi apoi, dintr-o dată era iarnă, şi eu mă întorceam acasă cu sania de pe Ruth Hill – mă uitam în sus. Şi-mi amintesc sfera aceea venind în jos. Era uriaşă şi, ah, asta-i tot ce-mi amintesc. Nu-mi amintesc, amintesc nimic după, nu-mi amintesc. Şi apoi visul se schimbă. Şi erau extraterestrii aceia cu capete ca de cartofi care au venit şi ne-au luat pe Jack şi pe mine. Şi ei, ei, aveau nişte capete ca de cartofi şi-mi amintesc că în vis mă gândeam „Asta-i ridicol”. Ştiţi „Băieţii aceştia au capete de cartofi, şi-atunci cum pot avea ei o navă ca asta?”

Jim îmi povestise deja acest vis. Îmi confirma presupunerile mele că perioadele de timp lipsă şi amintirile sale despre Harry fantoma erau strâns legate. Se pare că cercetarea noastră despre evenimentele de la Allagash cu ajutorul hipnozei eliberase şi alte amintiri ascunse care ieşiseră la suprafaţă prin acest vis. Tony a realizat şi el asta şi imediat a început să cerceteze această probabilitate:

TONY: Câţi ani ai în vis?

JIM: Oh, trebuie să am în jur de nouă sau zece.

TONY: Câţi ani aveai în 1950 sau aşa ceva, când te-ai întors după acel incident de la săniuş?

JIM: Nu, nu a fost în 50. Ne-am născut în 1951, deci era 60 şi ceva, cam 63.

TONY: Câţi ani aveai atunci?

JIM: Păi, nouă sau zece.

TONY: Vreau să te întorci la acel incident când aveai nouă sau zece ani. Dar înainte de asta, vreau să te relaxezi puţin...

Tony l-a plasat pe Jim la un nivel mai adânc de hipnoză, după care a făcut un rezumat întrebându-l:

TONY: Îţi voi cere să te întorci la acea vreme când aveai nouă sau zece ani şi erai la săniuş. Ştii că se face – târziu, şi ştii că tatăl şi mama ta vor să te întorci la cinci. Vreau să-ţi imaginezi atât – că cineva a filmat – a înregistrat drumul tău prin zăpadă când încercai să ajungi acasă la timp – pentru a nu fi pedepsit sau certat. Şi îţi cer să încetineşti relatarea, pentru a putea vedea de ce ţi-a luat atât de mult timp pentru a ajunge acasă, în ciuda zăpezii foarte mari. Căci, totuşi era o scurtătură. Îţi voi cere să refaci – fiindcă nu te voi întrerupe pentru câteva momente – îţi cer să recreezi această scenă. Simţi cum ninge? Simţi zăpada sub picioare? Şi chiar şi zăpada are un miros anume.

JIM: Da, simt. E frig.

TONY: Asta este, şi în timp ce faci asta, permite-mi să-ţi ridic braţul drept de la încheietură. (Se pregăteşte pentru adâncirea transei hipnotice.) Pot s-o fac?

JIM: A-ha.

TONY: Şi când îl ridic, vreau să te simţi relaxat. Asta e, aşa. Şi vreau să te laşi moale, pentru a putea să-ţi ridic braţul. Nu tu o faci. Da?

JIM: A-ha.

TONY: Bine, îţi voi ridica braţul. (Ridică mâna lui Jim.)

Asta este, aşa. Excelent. Aşa. Excelent. Acum vreau să stai aşa, astfel ca atunci când o să-i dau drumul, să rămână aşa. Îi voi da drumul şi va rămâne aşa. Lucrul uimitor este că atunci când îl voi apăsa, va reveni la

poziţia sa. Voi apăsa şi va reveni în poziţia sa. Chiar aşa. (Apasă; sare înapoi.)

JIM: A-ha.

TONY: Ideea este că, pe măsură ce coboară cu atât te relaxezi mai mult... înţelegi?

Cum mâna lui Jim se lăsa în jos, corpul şi expresia feţei sale deveneau din ce în ce mai relaxate. Aluneca din ce în ce mai mult în confortabilul fotoliu al lui Tony. Jim era într-un nivel foarte adânc de hipnoză, când au reînceput întrebările.

TONY: Vreau să rămâi în starea aceasta de relaxare şi să recreezi scena de la vârsta de nouă sau zece ani. Şi, după cum ştii, o noapte geroasă de iarnă are atmosfera ei specifică – unică – recreează asta. Parfumul ei. Atmosfera. Rezistenţa zăpezii în faţa genunchilor tăi. Şi vezi dacă nu poţi să te întorci. Acum, mergi prin zăpadă. Străbaţi – prin zăpadă. Şi acum am să-ţi întreb subconştientul – nu pe tine – ci subconştientul tău – dacă îşi aminteşte ceva neobişnuit – să recreeze orice s-ar fi întâmplat neobişnuit care, ar fi putut să cauzeze întârzierea ta. Deci relaxează-te şi permite subconştientului tău să extragă din acele amintiri tot ce ar fi putut cauza întârzierea ta, neobişnuit de lungă. Poţi să vorbeşti oricând eşti gata.

JIM: (Vorbeşte cu o voce tremurătoare.) Mi-aduc aminte că am privit în sus şi am văzut o sferă mare.

TONY: Acum, vorbim despre incidentul real, nu despre vis.

JIM: Şi eu. E acolo!

TONY: Te uiţi în sus şi vezi o sferă?

JIM: Da, sunt nişte fazani în copaci, şi ei au zburat şi asta m-a făcut să mă uit în sus.

TONY: Ce vezi când te uiţi în sus?

JIM: Sfera aceea mare pe cer.

TONY: Descrie-o.

JIM: E mare. Şi e chiar foarte sus pe cer. Şi e ca un fel de gri-albăstriu, cu un material maroniu. Părea un material la început dar, când s-a apropiat, ieşea ceva din el – ca nişte panouri.

TONY: Ce face obiectul?

JIM: Continuă să se apropie.

TONY: Cât de aproape vine de tine?

JIM: Nu ştiu. Eu, singurul lucru pe care îl ştiu este că eram acaparat de obiect.

TONY: Ce înţelegi prin acaparat?

JIM: Nu-mi mai iau ochii de la el – de parcă n-ar mai exista nimic altceva în afara obiectului care vine din cer.

TONY: Vine din ce în ce mai aproape?

JIM: Da.

TONY: Poţi să încetineşti relatarea. Poţi să încetineşti.

Deci, încetineşte. Imaginează-ţi că este o casetă video sau un film. Încetineşte. Obiectul se apropie. În secvenţa următoare. În următoarea este şi mai aproape. Şi mai aproape. Şi apoi ce se întâmplă?

JIM: Nu ştiu. Nu prea-mi amintesc altceva în afara (pauză) senzaţiei că ceva se întâmplă. Aerul pare, ah, nu greu, dar, ah, apăsător – e o presiune, peste tot în jurul meu. Şi devine – creşte. Devine – creşte foarte repede. Aproape ca şi cum ar ţâşni. Şi ah, sunt prins în obiectul acela! Şi simt că o să explodez!

TONY: Şi apoi, ce se întâmplă?

JIM: Nu ştiu. Acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

TONY: Ce-ţi aminteşti după asta? Care e primul lucru pe care ţi-l aminteşti după asta?

JIM: Mi-amintesc că sunt pe drum. La capătul pădurii, acolo unde începe şoseaua.

TONY: Mai aproape de casă?

JIM: Ceva mai aproape, dar nu prea mult.

TONY: Şi apoi ce faci?

JIM: Mă duc acasă cu sania.

TONY: Bine, să ne întoarcem. Să ne întoarcem la momentul când această sferă cobora din ce în ce mai jos.

JIM: Da. O văd chiar foarte bine. Şi această senzaţie de presiune.

TONY: Bine, simţi presiunea ţâşnind în sus?

JIM: Da, ţâşneşte foarte repede.

TONY: De la ce punct simţi obiectul depărtându-se?

JIM: Nu mi-l amintesc depărtându-se, ci numai venind spre mine, şi această presiune, de parcă totul din jurul meu o să explodeze.

TONY: Auzi ceva?

JIM: Nu. Nimic. Totul – e foarte liniştit. Totul e liniştit.

(Aşa-numitul „factor-Oz" raportat în multe cazuri.) Nu aud nimic.

TONY: E întuneric afară?

JIM: Nu încă. Mai este lumină pe cer fiindcă mai pot să văd cum lumina reflectă marginile obiectului.

RAY: Obiectul e luminat?

JIM: (Pauză.) Nu ştiu, e greu de spus... Trebuie să fi avut ceva lumină de am putut vedea atât de bine detaliile de pe panouri. Cred că panourile, panourile acelea maronii aveau lumină în spatele lor, sau între ele.

RAY: Panourile luminate aveau vreun model?

JIM: Erau sute.

TONY: Cum erau aranjate pe sferă?

JIM: în şiruri concentrice. Dar nu erau simetrice. Nu erau în formă de pătrat. Erau unele petice unde erau, ah, un şir în vârf care era, era mai lung. Şi rândul următor era mai scurt, dar, dar nu erau simetrice. Nu era ca – era aproape ca, ah, ah, dacă te uiţi pe harta globului şi vezi graniţele neregulate – coastele neregulate – cam aşa erau aranjate panourile acelea maronii. Nu aveau nicio simetrie.

RAY: Erau pe toate părţile obiectului? Sau numai pe o faţă? Sau pe două feţe?

JIM: Erau peste tot, dar pe petice.

RAY: în care parte a obiectului erau?

JIM: Spre, era, ah, (pauză) un petic în partea înspre nord, spre stânga mea. Era un petic acolo sus. Era ca un loc gol la ecuator şi mai multe petice erau în partea de jos, la polul sud. Numai că păreau – că acoperă o zonă mai mare, dar formau tot un petic.

DAVE: Obiectul se rotea sau era fixat?

JIM: Nu, era fixat.

RAY: Ce era în jurul ecuatorului?

JIM: Metalul acela gri-albăstriu. Părea să fie ca un metal. Obiectul era gigantic...

RAY: Era vreo deschizătură în obiect?

JIM: Niciuna, după câte puteam să-mi dau seama. Nu văd nimic.

DAVE: Auzi ceva?

JIM: Numai presiunea aceea.

RAY: Presiunea aceea te trăgea în sus, te împingea în jos sau te trăgea în părţi?

JIM: Era ca şi cum ar fi urmat să explodeze. De parcă nu era doar în jurul meu, ci şi înăuntru.

TONY: Era vreun miros deosebit de mirosul normal al zăpezii? Vreo schimbare de miros?

JIM: Nu, nu simţeam nimic.

TONY: Poţi să desenezi – să ne dai un exemplu de panou... şi a configuraţiei pe care o descrii?

JIM: Desigur. Culorile sunt foarte vii. Nu era numai culoarea maron.

DAVE: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Nu-mi amintesc nimic. Tot ce-mi aduc aminte e presiunea aceea extraordinară din jurul meu.

RAY: Trebuie să nu-ţi aminteşti?

JIM: Nu, nu am senzaţia că trebuie sau nu trebuie să-mi amintesc. Tot, tot ce simt e că vreau să-mi amintesc.

TONY: Atunci de ce nu-ţi aminteşti?

JIM: Nu ştiu. E ca o pagină albă. O pagină absolut albă, de parcă acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc, şi apoi următorul lucru pe care mi-l amintesc e ca şi cum aş clipi, şi apoi sunt pe şosea.

TONY: îţi voi cere să te relaxezi puţin.

Acum că aflasem că este implicat un OZN, eram hotărâţi să mergem până la capătul misterului care învăluia perioada de timp lipsă. Tony s-a decis să-l împingă pe Jim încă şi mai adânc în hipnoză. Pentru asta el a folosit metoda cunoscută sub numele de „ecranul TV” pentru a cerceta amintirile din subconştientul lui Jim. Pentru a face asta, el a fost pus să-şi imagineze un ecran TV. I s-a spus că partea dreaptă se va aprinde pentru

a răspunde „da”, iar partea stângă se va aprinde pentru a răspunde „nu”.

TONY: Dreapta este „da”, stânga este „nu”... doar subconştientul tău are aceste amintiri. Subconştientul nu uită niciodată... Nu ţie îţi cer să răspunzi la această întrebare, Jim, ci subconştientului tău.

Apoi, dintr-o dată. A pus întrebarea „trăsnet”, sperând să păcălească subconştientul lui Jim.

TONY: Ştii ce i-a făcut (sfera) lui Jim? Stânga sau dreapta?

JIM: Spune „da”.

Această spărtură în blocajul mental al lui Jim era ceea ce aşteptam cu toţii. Tony a profitat imediat de asta şi aşteptam cu răsuflarea tăiată rezultatele.

TONY: L-a lăsat pe Jim pe zăpadă?

JIM: Nu. (Pauză.) M-a dus undeva!

TONY: Relaxează-te. Cum te-a luat?

JIM: Cred că m-a tras cumva.

TONY: Te-a tras la dreapta sau la stânga?

JIM: Nu, e doar o senzaţie – că, dintr-o dată explodez. De parcă m-aş fi spart dintr-o dată în bucăţi şi apoi sunt în interiorul a ceva!

TONY: în interiorul a ce?

JIM: într-o cameră.

TONY: Priveşte în jur şi descrie.

JIM: (Nu răspunde; începe să respire greu.)

TONY: Relaxează-te. Descrie doar ce vezi.

JIM: (Nu răspunde.)

TONY: Unde ţi-e sania?

JIM: Sania numai este aici. Sunt doar eu. Sania a dispărut.

RAY: Nu e nimeni cu tine?

JIM: Se pare că am o imagine vagă a unor creaturi – de tipul oamenilor – un fel de fiinţe într-un colţ – într-un colţ depărtat – departe – nu un colţ, ci un punct depărtat al camerei.

TONY: Rămân acolo?

JIM: Da, stau acolo şi se uită la mine.

TONY: Ce faci?

JIM: Sunt speriat!

DAVE: Cum arată?

JIM: E destul de greu să văd. Nu pot. Ei sunt, sunt în întuneric.

RAY: Când se apropie?

JIM: Nu ştiu.

RAY: Te-au atins? Ţi-au vorbit?

JIM: Stau în locul acela, într-o stare de şoc cumva, fiindcă doar mă uit în jur.

TONY: De ce eşti acolo?

JIM: Nu ştiu.

DAVE: Stai jos, în picioare sau cum?

JIM: Stau pe podea şi sunt, ah, e întuneric acolo, în ambele părţi, dar în faţa mea, e o lumină acolo. Sunt într-o cameră care – pare uriaşă. Dar, trebuie să fie aşa fiindcă sunt scund.

RAY: Ce fac acele, ah, persoane?

JIM: Stau acolo, se uită la mine. Durează mult.

Era clar că Jim retrăia evenimentele în timp real şi că trebuia să aşteptăm până când ceea ce s-a întâmplat a avut loc. În acest timp continuam cu întrebările.

RAY: Ce au făcut după ce au stat acolo şi s-au uitat la tine?

JIM: (Oftează.) Nu ştiu. Simt că ei au venit şi au făcut ceva, dar nu-mi place. Nu-mi place situaţia asta.

DAVE: Câţi sunt?

JIM: Doi – chiar unul lângă altul.

DAVE: Poţi să descrii cu ce sunt îmbrăcaţi?

JIM: Văd lumina din spatele lor. E o lumină în spatele lor şi ah – asta e straniu! Dar au nişte mantii.

TONY: Ce culoare?

JIM: Ah, întunecată.

TONY: Ce culoare are ah, restul hainelor lor?

JIM: Nu pot să văd fiindcă ei, ah, cum se zice, ah, – conturaţi – ei par întunecaţi, dar este o lumină în spatele lor.

DAVE: Ce culoare are lumina?

JIM: E galbenă – o lumină galbenă.

RAY: Ce fac aceste creaturi în mantii?

JIM: Pur şi simplu stau acolo şi se uită la mine.

Îi tot puneam întrebări lui Jim aşteptând să vedem ce o să se întâmple. În sfârşit, Jim literalmente a sărit din fotoliu, împingându-l în spate şi devenind hiperagitat.

JIM: Oooooh-h-h!

TONY: Relaxează-te. Relaxează-te.

I-a trebuit ceva timp lui Tony pentru a-l calma. Se pare că ceva îl îngrozise pe Jim. L-am întrebat ce s-a întâmplat:

JIM: Una din creaturile alea! Doamne! Dintr-o dată a fost chiar în faţa mea.

TONY: Ce a fost chiar în faţa ta?

JIM: O creatură (entitate) – doar – a părut că se năpusteşte spre mine!

DAVE: Unul dintre cei doi pe care i-ai văzut mai înainte?

JIM: Da – şi a apărut atât de repede. El – a sărit, M-a făcut să tresar.

TONY: Şi apoi ce se întâmplă?

JIM: E chiar acolo în faţa mea! El se uită la mine.

DAVE: Poţi să-l descrii?

JIM: Are o, o, o mantie largă, cum naiba îi zice – tunică?

Sau, o, o, nu o tunică, mm, o mantie, ştiţi – largă – e largă – atârnă pe lângă corp.

Am simţit fiori reci pe şira spinării, cum ascultam descrierea lui Jim. Una din entităţile pe care le-am întâlnit când fusesem mic purta şi ea o mantie întunecată.

DAVE: Cum aveau capul?

JIM: Capul? Sunt aceleaşi fiinţe (entităţile de la Allagash) cu excepţia faptului că acum mi se par mai mari. Mari! Dar trebuie să fie din cauza înălţimii mele, şi sunt pe podea şi ei sunt ca un tum pe lângă mine.

RAY: Ce au pe cap?

JIM: Nimic.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Mă iau.

RAY: Ce fac?

JIM: Mă duc cu ei undeva.

DAVE: A venit şi celălalt? Ai spus doar de unul.

JIM: Celălalt se mişcă repede, şi asta chiar mă sperie fiindcă n-am văzut nimic care să se mişte atât de repede – n-am văzut nimic, pe nimeni mişcându-se atât de repede.

RAY: A mers sau...

JIM: Aproape că s-a repezit la mine, dar nu i-am putut vedea picioarele. Totul s-a întâmplat atât de repede.

RAY: A-ha, unde te duc?

JIM: Ei mă, mă, mă pun pe o masă. Stau.

RAY: A-ha. Ce ai pe tine?

JIM: Am hainele.

RAY: Ce fac apoi?

JIM: (Pauză.) Nu ştiu, dar următorul lucru pe care îl văd – următorul lucru pe care mi-l amintesc este că sunt – Sunt întins. Sunt întins pe chestia

aceea – pe lespedea aceea.

RAY: Ce fac?

JIM: Se uită la mine.

RAY: Unde?

JIM: Partea de sus a corpului.

DAVE: Cum este lespedea aceea?

JIM: E dură.

RAY: Cum se uită la partea de sus a corpului tău? Se uită la hainele tale?

JIM: Nu, cămaşa mea e (pauză) nu mai am hainele deoarece mă uit (pauză), ele sunt chiar lângă mine.

RAY: Bine, ce fac?

JIM: Mă întorc.

RAY: Pe spate?

JIM: Pe burtă. Stau pe burtă şi ei, ei îmi pipăie spatele (pauză), cu ceva care e rece. E rece la atingere – lucios şi rece. Şi ah, – mă doare! E o presiune, e un nod de presiune pe pieptul meu.

RAY: Când îţi ating spatele?

JIM: Da. Şi tremur tot. Sunt tare speriat. Nu înţeleg ce se întâmplă.

RAY: De ce nu te scoli de pe masă să fugi?

JIM: Sunt prea speriat.

TONY: Ţi-au spus ceva?

JIM: Nu.

RAY: Poţi să te mişti?

JIM: Da, fiindcă atunci când mă întorc, parcă nu-mi mai fac nimic. Mă duc cu ei.

RAY: Le-ai văzut vreodată ochii?

JIM: Sunt aceiaşi ochi. (Ca ai entităţilor întâlnite la Allagash.)

RAY: Ce spun ochii?

JIM: Nu, nu pot să-mi dau seama, dar e un zgomot. Aud un zgomot.

RAY: Ce fel de zgomot?

JIM: Un fel de o-o-o-o. (Acelaşi sunet şoptit pe care Jim
l-a auzit şi în timpul celorlalte întâlniri.)

RAY: De unde vine zgomotul acesta?

JIM: Din stânga. Stau întins pe masă şi vine din stânga.

Chiar de lângă capul meu. Şi face ah-o-o-o-o. (Un sunet şoptit.)

RAY: Acest zgomot se aude când îţi fac ceva sau după?

JIM: în timp ce-mi fac ceva. Şi e, e... ca şi cum ar vorbi cineva cu tine, dar nu prea poţi să înţelegi. Nu prea poţi să înţelegi ce-ţi spun. Dar te gândeşti că daca te străduieşti mai mult, reuşeşti să înţelegi fiindcă e un model cunoscut ca limbajul. Ar suna cam aşa (şopteşte) un ah-o-o-o-o – aşa.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Ei, ei, fac ceva pe pieptul meu şi mă doare ca dracul!

RAY: Bine, ei fac ceva pe spatele tău şi te doare pieptul?

JIM: Da, mă doare pieptul. Mă simt ca şi cum o să explodeze – de parcă am ceva înăuntru.

RAY: Cât durează asta?

JIM: Cam vreo cinci sau zece minute.

RAY: Ce se întâmplă după asta?

JIM: Apoi dispare. Durerea dispare.

RAY: Ce fac apoi?

JIM: Mă întorc pe spate şi încep să se uite la stomacul meu. (Pauză.) E ceva în jurul buricului. (Pauză.) Ei, ei îmi ating buricul, dar e, e foarte sensibil acolo.

RAY: Te ating cu degetele sau cu altceva?

JIM: Nu, este, ah, un instrument, un fel de instrument.

RAY: A-ha. Cum arată?

JIM: Are cam vreo şapte inch-i, şase spre şapte inch-i lungime. E cam de grosimea degetului meu la bază – se îngustează spre vârf.

RAY: Ca un ac?

JIM: Nu, nu e tot atât de ascuţit ca un ac, deoarece atunci când m-au ciupit nu – nu era tot atât de ascuţit ca un ac.

RAY:» E ca un ac tocit?

JIM: Da

DAVE: Obiectul acela este ataşat de ceva?

JIM: Nu. Îl ţin în mână...

RAY: Au folosit asta şi pe spatele tău sau îşi foloseau degetele, ori altceva?

JIM: Nu părea că au folosit asta pe spatele meu. Nu era – ăsta era rece. Ceea ce au folosit pe spatele meu era rece.

RAY: Bine, ce s-a întâmplat după ce ţi-au cercetat buricul?

JIM: Ah, ah, fac ceva într-o parte.

RAY: Nu-ţi fac ţie, fac ceva pur şi simplu?

JIM: Da, se întâmplă ceva acolo. E ca, ah, oh este aceeaşi senzaţie ca la Allagash, ca un fel de tunel. Văd lucrurile care sunt chiar în faţa mea, dar pe margini este ceţos.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Ei – fac ceva în stânga mea şi apoi, mm, ah, înfig înfig ceva în mine! Chiar într-o parte – este – este fierbinte.

RAY: Cât o ţin acolo?

JIM: Nu ştiu. Dar a intrat adânc – a intrat toată – şi mă doare! E fierbinte şi mă doare.

DAVE: Dacă aceste lucruri sunt dureroase, plângi sau faci altceva?

JIM: Vreau să plâng, dar nu pot.

DAVE: De ce? De ce nu poţi?

JIM: Nu ştiu. Nu pot să-mi deschid gura.

RAY: Bine, când scot chestia aceea, ce fac pe urmă?

JIM: (Oftează.) Ei, ah, (pauză), se mişcă. Îi aud. Se mişcă aşa. Ei...

DAVE: îi auzi?

JIM: Da. Aud mişcarea, ca un fâsâit de haine.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Ei – vin pe partea asta acum, şi se uită la, la încheietura mâinii şi la braţul meu.

DAVE: Sunt amândoi pe aceeaşi parte?

JIM: Da.

RAY: Ce fac după ce se uită la încheietura mâinii şi la braţul tău?

JIM: (Pauză.) Cred că de aici – or să treacă la organele genitale.

RAY: Ce fac acolo?

JIM: Nu ştiu. Eu, eu (pauză) fac ceva acolo. De data asta cu mâinile. Şi, mm...

DAVE: Te doare?

JIM: Nu, nu mă doare. Doar...

RAY: Cum le simţi mâinile?

JIM: Sunt calde.

RAY: Bine, ce se întâmplă apoi?

JIM: Doar se uită la organele genitale. Se uită între picioare (pauză) se, ah, se uită la genunchi. Se pare că merg în jos. Se uită în jos. Dar am – am impresia că se uită după ceva (pauză).

RAY: Continuă. Spune-ne ce se întâmplă.

JIM: Ah, şi ei, merg până la capăt. Îmi cercetează degetele de la picioare.

RAY: Tot cu mâinile?

JIM: Da. Şi se întorc – se întorc – cineva e la capul meu.

RAY: Nu cei doi, altcineva?

JIM: Altcineva. Ah, şi unul din ei este lângă gleznă şi, (vorbeşte de parcă îl doare) ah! Îmi fac ceva la cap!

RAY: Ce?

JIM: îmi înfig ceva în cap.

RAY: Ce senzaţie este?

JIM: Ascuţită! Ca un ac şi mă doare ca dracul şi intră spre ceafă. Şi ei. Ah! Doamne, ce doare!

RAY: Cât timp durează?

JIM: încă mai au chestia aceea înfiptă în capul meu!

RAY: Cum doare?

JIM: E ca o arsură.

RAY: Doar în porţiunea aceea sau şi în altă parte?

JIM: în ceafă.

RAY: Bine, ce se întâmplă după asta?

JIM: Şi, ah – nu-mi mai amintesc nimic.

Era ca şi cum inserţia şi extragerea acului cauzaseră amnezia. Tony a luat măsuri pentru a-l calma pe Jim:

TONY: Relaxează-te, relaxează-te...

RAY: Bine, deci ţi-au înfipt ceva ca un ac în cap. Da?

JIM: Da.

RAY: Când l-au scos, ce-au mai făcut?

JIM: Nu-mi amintesc. Tot ce-mi amintesc pe urmă e că eram pe drum în zăpadă. Doamne, ce m-a durut! Încă mai simt durerea.

RAY: Tony va avea grijă de tine.

Ancheta noastră despre Harry Fantoma se încheia cu încă o revelaţie extraordinară din partea lui Jim. Se lega de cealaltă perioadă de amnezie din copilăria sa. Dacă vă mai amintiţi, el căzuse într-o groapă, tot într-o zi cu ninsoare, şi fusese în cele din urmă salvat. Jim nu-şi amintea nimic despre acest incident, cu excepţia a ce-i spusese familia. Acestea sunt primele lui cuvinte la ieşirea din transă:

JIM: Ştiţi? (Pare surprins.) Mi-aduc aminte mai multe. Mi-amintesc şi altceva de când eram mic.

RAY: Ce anume?

JIM: Când eram mic, m-am pierdut într-o zi cu ninsoare mare şi, ah, am căzut într-un, ah, şanţ. Şi, ah, nu era un şanţ. Era un canal de scurgere. Bunicul era constructor.

DAVE: Câţi ani aveai?

JIM: Eram foarte mic, cinci sau şase ani. Şi ah, când îmi aminteam cum mă întorceam după incidentul de la săniuş, atunci mi-am amintit. Mi-aduc aminte că m-a salvat fratele meu şi cu altcineva. Dar, când îmi aminteam ah, drumul înapoi de la săniuş, mi-am amintit şi altceva despre asta. Fiindcă erau (pauză), acele fiinţe (extraterestrii) erau acolo!

TONY: Unde?

JIM: În groapă, se uitau la mine.

TONY: Aveai cinci sau şase ani când s-a întâmplat asta şi nouă sau zece când s-a întâmplat incidentul de la săniuş, aşa e?

JIM: Cel puţin... Mi-amintesc că am văzut acele fiinţe (extraterestrii) în zăpadă, căci veneau şi eu mă gândeam: „De ce nu mă scot de aici?”

DAVE: Câţi erau?

JIM: Doi.

RAY: Ei te-au împins acolo?

JIM: Nu, cred că am alunecat. Zăpada cădea foarte des, îmi închisesem pleoapele... şi am căzut în acest... canal de scurgere.

RAY: Asta-i interesant. Au apărut după ce tu ai căzut?

JIM: Era adânc cam de, şapte, opt. Dar mi-amintesc, mi-amintesc că m-am uitat în sus după o vreme, deoarece mi-am scuturat zăpada în cele din urmă de pe ochi şi m-am uitat în sus şi am văzut cele două fiinţe stând acolo. Şi mă gândeam, ştiţi, „Ajutor!”. Şi ei stăteau acolo – stăteau acolo şi se uitau la mine. Şi, ah, apoi, mai târziu au venit Tom cu un vecin şi m-au găsit.

DAVE: Ţi-ai mai amintit vreodată de cele două fiinţe?

JIM: Niciodată. Astăzi este prima dată când mi-am amintit despre asta.

RAY: Uneori ei te pun într-o situaţie, astfel încât să pară că din cauza ei există acel timp lipsă.

Am continuat să explic că, după o răpire, extraterestrii camuflează întâlnirea cu ei prin crearea unor circumstanţe care par a explica timpul lipsă. De exemplu, la Allagash ei i-au pus pe cei patru în canoe. Canoea a fost apoi împinsă spre ţărm. Când cei patru şi-au recăpătat simţurile, se găseau în canoe. Ultimul lucru pe care şi-l amintesc ei era că fugeau de un OZN. Credeau că vâsliseră spre ţărm şi nu-şi aminteau nimic despre răpire. Vicleşugul ar fi reuşit, dacă nu ar fi fost focul de tabără, care arsese complet. În cazul incidentului de la săniuş, ninsoarea abundentă şi aparenta rătăcire datorată scurtăturii au fost utilizate de extraterestri pentru a şi disimula urmele.

TONY: Ei au creat scena.

RAY: Ei au creat scena, apoi au dispărut. Mă întrebam dacă acolo nu exista o perioadă de timp lipsă. Poate ei te-au pus în şanţ. I) ar asta e doar o speculaţie.

Jim nu-şi mai amintea ce s-ar fi putut întâmpla. Se părea că retrăirea incidentului de la săniuş dezgropase parţial şi amintirea incidentului anterior.

Dacă aceste întâmplări, sunt considerate la adevărata lor valoare, ele relevă faptul că Harry Fantoma nu era o fantomă. Aparenta bântuire a casei familiei Weiner era probabil partea vizibilă a camuflajului

programului extraterestrilor de supraveghere a familiei.

Cu aceste noi dovezi în minte mă întrebam câte oare din relatările despre fantome, spirite rele şi fenomene paranormale erau de fapt acelaşi lucru? Această problemă este discutată în capitolul următor, care se ocupă de dezvăluirea altor incidente misterioase din viaţa celor patru de la Allagash.

CAPITOLUL X – DEZVĂLUIREA

Mai bine de trei decenii despărţeau prima apariţie a lui Harry Fantoma de răpirea lui Jack şi Mary Weiner din casa lor de la munte. Aşa cum am mai menţionat, interesul continuu al extraterestrilor faţă de cei răpiţi este una din componentele întâlnirilor de gradul IV. Aşa stând lucrurile, eram deosebit de interesaţi de vieţile celor patru de la Allagashde-a lungul acestor ani. Bazându-ne pe cercetări mai vechi consideram că trebuie să mai existe şi alte întâlniri în acest interval de timp; cu aceste gânduri în minte ne-am pregătit să examinăm vieţile celor patru, pentru a vedea dacă aveam dreptate. Nu am fost dezamăgiţi.

Şirul întâlnirilor – Charlie Foltz

Cercetarea făcută de noi asupra vieţii lui Charlie Foltz nu a condus la nicio dovadă consistentă pentru vreo vizitare nocturnă în copilărie. Totuşi, înainte de incidentul de la Allagash, el mai avusese o întâlnire cu un OZN. Fusese martorul unei apariţii OZN, în timp ce se afla în armată între 1968-1972. Apariţia avusese loc în primăvara anului 1970. A apărut în timp ce efectua o misiune secretă pe un submarin atomic. OZN-ul a plutit pentru o vreme, de parcă ar fi observat misiunea, apoi s-a îndepărtat cu o viteză incredibilă. Părerea mea este că natura misiunii şi apariţia OZN-ului sunt strâns legate. Din cauza aceasta, Charlie a considerat că dezvăluirea naturii misiunii ar putea fi considerată o lezare a securităţii statului şi a dorit să nu dezvăluie astfel de lucruri, înainte de a avea permisiunea să o

facă. De fapt, el a simţit că are o datorie de conştiinţă de a-i consulta pe cei de la marină înainte de a discuta cu mine. Serviciul Secret al Marinei a fost foarte mulţumit că Charlie s-a consultat cu ei şi au confirmat faptul că nu poate dezvălui natura acelei misiuni secrete, putea să se refere la ea doar ca fiind o misiune de natură mai deosebită.

Mai mult ca sigur, nu există nicio legătură între observaţia făcută de Marină şi incidentul de la Allagash. Acolo, Charlie se pare că a fost o victimă a circumstanţelor. El înlocuise pe altcineva care anulase călătoria, şi era acolo doar pentru excursie. Până la urmă, această călătorie avea să se dovedească mai lungă decât cea pentru care se pregătise el. Totuşi, examinarea acestuia de către fiinţele extraterestre, precum şi apropierea lui de cei doi gemeni au atras interesul ulterior al extraterestrilor. Prima indicaţie despre acest lucru a apărut în timpul unei discuţii telefonice pe care am avut-o cu Jack pe 22 noiembrie 1989.

Jack îmi telefonase pentru a-mi spune că Charlie îl vizitase în timpul week-end-ului Zilei Veteranilor, pentru a-l ajuta să taie nişte lemne din pădure, pentru încălzirea locuinţei. Într-o dimineaţă, el a apărut la micul-dejun arătând de parcă ar fi văzut o fantomă. Le-a spus lui Jack şi lui Mary că avusese un vis foarte viu. Era atât de real, încât imaginile lui îi mai rămăseseră în minte. De fapt, nu-şi mai putea lua gândul de la el. Acest lucru mi s-a părut straniu, deoarece în timpul primei şedinţe de hipnoză Charlie ne spusese că el de obicei nu ţine minte visele.

Pe scurt, Charlie visase că se trezise noaptea şi văzuse un grup de entităţi extraterestre prin uşa de sticlă. Doi dintre ei s-au întors şi au pornit spre uşă, în timp ce Charlie s-a cufundat din nou în somn.

I-am telefonat lui Charlie pentru a-l întreba despre vis. Mi-a spus că încă îl mai preocupă. Visul era la fel de clar în mintea sa, ca în noaptea în care îl visase. Nedorind să ne scape vreun detaliu interesant, l-am întrebat dacă este de acord să examinăm „visul” sub hipnoză. Charlie a fost de acord şi am stabilit o întâlnire după vacanţă. Cele care unnează sunt extrase semnificative din această şedinţă de hipnoză.

Şedinţa de hipnoză nr.2 – Charlie Foltz (20 ianuarie, 1990)

După ce Tony l-a plasat pe Charlie sub hipnoză l-am întrebat când avusese acest vis:

CHARLIE: Pe 11 sau pe 12.

RAY: Noiembrie, 1989?

CHARLIE: Da.

TONY: Evenimentele care au avut loc în noaptea aceea... ce s-a întâmplat?

CHARLIE: (începe să respire greu; expiră puternic.) Dormeam.

(Pauză lungă.) Şi, ah, şi parcă visez că mă trezesc şi mă uit afară, ah, uşa transparentă. (îşi drege vocea.) Şi am văzut (pauză), nişte (pauză), fiinţe mici care se uitau spre spatele casei.

TONY: Câte vezi?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Şapte, poate opt. Se uită spre spatele casei, şi unul îşi întoarce capul şi se uită la mine (pauză lungă) şi apoi mă gândesc: „Hopa! Nu!” Şi, apoi mă întind la loc; mă culc.

TONY: Mai spune asta o dată, te rog – te-ai întins?

CHARLIE: M-am culcat.

TONY: Ţi-a luat mult timp până ai adormit din nou?

CHARLIE: Hm, nu...

TONY: N-a durat mult. (Pauză.) Poţi să descrii cum arată?

CHARLIE: (Inspiră adânc şi dă aerul afară cu greutate; pauză.)

Sunt cu toţii mici. Capete ovale. Ochimariântunecaţi. Se uită cu toţii spre spatele casei.

RAY: Cum sunt îmbrăcaţi?

CHARLIE: Arată ca, ah, o uniformă închisă, dintr-o singură bucată. Închisă, cu o centură, centură de culoare deschisă, îngustă. Toţi îşi ţineau mâinile pe lângă ei, cu excepţia celui care s-a întors spre mine, care arăta spre direcţia în care se uitau ei.

TONY: Când se întoarce şi se uită la tine, ce altceva mai face?

CHARLIE: (Pauză; plescăie din buze.) începe să vină spre casă. De asta mă culc din nou.

TONY: De ce te culci din nou?

În acest moment Charlie a început să zâmbească, aşa cum ştiam că are tendinţa să facă atunci când este nervos. Când a răspuns, a început să respire greu.

CHARLIE: Nu ştiu. Doar, ah, (îşi drege vocea) doar, am spus „Nu!”. Şi apoi m-am culcat.

TONY: Când te-ai trezit a doua zi, dimineaţa, care a fost primul tău gând referitor la acest incident?

CHARLIE: E straniu. Un vis straniu. Viu!

TONY: Cât de viu?

CHARLIE: Era de parcă aş fi văzut. Am văzut ceva.

TONY: De obicei, ai astfel de vise?

CHARLIE: Nu.

TONY: Crezi că poţi să distingi între un vis şi o apariţie reală?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Cred că da. (Pare că se îndoieşte totuşi.)

TONY: Cum a reacţionat mintea ta la acest incident? Este un vis sau este o apariţie reală?

CHARLIE: (Pauză lungă oftează.) Pare mai viu decât un vis (pauză), dar cred că asta este.

În acest moment, Tony a adâncit transa lui Charlie şi a continuat cu un truc menit să sondeze amintirile din subconştient:

TONY: îmi vei răspunde cu „da” făcându-ţi degetul de la mâna dreaptă să se contracteze. Îmi vei da un răspuns „nu” făcându-ţi degetul mare de la mâna stângă să se contracteze. Şi tu nu vei şti – absolut deloc – care deget o va face. Înţelegi? Degetul mare de la mâna dreaptă pentru „da”. De la mâna stângă pentru „nu”.

TONY: Aşa. Tu nu ştii nimic. Prenumele tău este Charles?

CHARLIE: (Degetul drept – da)

Tony a continuat să-i pună întrebări nelegate de subiectul anchetei, iar Charlie îi răspundea cu degetele sale. Apoi, Tony i-a pus următoarea întrebare:

TONY: Incidentul acela a fost vis?

CHARLIE: (Degetul drept – da.)

Din nou, Tony a adâncit transa hipnotică înainte de a continua chestionarul cu aceeaşi întrebare:

TONY: Incidentul acela s-a petrecut în realitate?

CHARLIE: (Pufăie aer; ambele degete încep să tremure.)

TONY: Incidentul acela a fost un vis?

Charlie nu a răspuns. Ambele degete continuau să tremure reflectând un conflict interior între partea conştientă şi partea subconştientă a minţii sale. Tony a pus din nou aceeaşi întrebare, de data asta mai autoritar. În final degetul drept al lui Charlie s-a ridicat pentru „da". Era un conflict vizibil între degetele lui. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple dacă incidentul era într-adevăr un vis. După toate aparenţele, blocajul acela mental pe care îl întâlnisem de atâtea ori apărea din nou. Tony a încercat să-l aducă pe Charlie la un nivel şi mai adânc de transă hipnotică, în încercarea sa de a pătrunde prin acest blocaj.

TONY: Relaxează-te, din ce în ce mai adânc... Ce s-a întâmplat după ce fiinţa aceea s-a întors spre tine? Cât de aproape de uşă a ajuns el? La câte picioare?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Patru sau cinci.

TONY: îl poţi vedea când se întoarce? Se uită în spatele casei. Şi se întoarce şi se uită la tine. Poţi să vezi asta?

CHARLIE: Arată spre spatele casei. Ceilalţi se uită spre lumină.

RAY: Ce lumină?

CHARLIE: Spre lumina din spatele casei. Ca lumina lunii, dar luna este mai în faţă, spre partea din faţă a casei.

RAY: Ce ţi-au spus când te-ai trezit? Ce ţi-au spus fiinţele acelea?

CHARLIE: Doar s-au uitat la mine.

RAY: Ce gândeai când se uitau la tine?

CHARLIE: „Nu!"

RAY:. Cum adică, „Nu!"?

CHARLIE: Asta gândeam.

RAY: De ce ai spus „Nu" dacă el nu a spus nimic?

CHARLIE: Nu ştiu. Eu doar m-am întins la loc şi m-am culcat.

RAY: Ce ai vrut să spui cu „Nu"?

CHARLIE: Nu încă o dată.

RAY: Nu încă o dată ce?

CHARLIE: (Deodată devine agitat; începe să tuşească.) Doar

„Nu, nu încă o dată!”

RAY: Ce nu încă o dată?

Charlie fie nu voia, fie nu putea să răspundă, din cauza agitaţiei sale. Înghiţea mai mult aer decât putea să inhaleze normal.

RAY: Poţi să ne împărtăşeşti asta.

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

CHARLIE: (Este foarte agitat; nu răspunde.)

TONY: Calmează-te, calmează-te.

RAY: Nouă poţi să ne spui. Ce nu încă o dată?

Charlie se pare că a reuşit să liniştească ceea ce se afla în interiorul său şi, între două gâfâituri, s-a forţat să spună doar trei cuvinte.

CHARLIE: Nu mai – vreau.

TONY: Nu mai vrei ce?

CHARLIE: (Respiră greu; se forţează să rostească cuvintele.)

Nu – mai – vreau – ca la Allagash.

RAY: Era ca la Allagash, atunci nu aveai voie să povesteşti?

CHARLIE: (Nu răspunde, respiră greu.)

RAY: Bine, dacă nu poţi să ne spui, dar ţi s-a interzis ca atunci la Allagash, să povesteşti?

CHARLIE: Nu ştiu.

RAY: De ce nu ştii?

CHARLIE: (Tuşeşte şi începe să se înăbuşe; nu răspunde.)

RAY: Trebuie să ştii?

CHARLIE: Vreau doar să mă culc din nou.

Tony era hotărât să se lupte cu ceea ce părea o amnezie indusă. Priveam fascinat cum el adâncea din ce în ce mai mult transa lui Charlie între două seturi de întrebări. Charlie continua să pretindă că acel incident fusese doar un vis, dar devenea din ce în ce mai agitat pe măsură ce se adâncea în hipnoză. Apoi Tony a folosit o altă strategie, deseori utilizată în şedinţele de hipnoză, pentru a depăşi blocajele mentale.

TONY: Când spui, „Vreau să mă duc să mă culc”, poţi să te vezi, cu adevărat că te culci?

CHARLIE: (Tuşeşte; pare agitat; nu răspunde.)

TONY: Dacă ai avea o cameră de luat vederi care să înregistreze asta, ce ţi-ar arăta? Când te-ai trezit, te-ai ridicat? Ţi-ai întors corpul sau doar ţi-ai întors capul? Ce vezi că faci?

CHARLIE: (Răsuflă îndelung; pauză.) Văd câinele (câinele familiei Weiner), vine la mine şi (râde) mă miroase.

RAY: Ce face câinele când apar extraterestrii?

CHARLIE: E dimineaţă.

TONY: Să ne întoarcem la noaptea trecută. Perniţele, pernele sunt gata, cu păturile, sau cearceafurile întinse pe pat. Te-ai întins pe acest pat expandabil şi eşti somnoros, aşa e?

CHARLIE: A-ha.

TONY: Bine. Încă o dată, să ne întoarcem la acea cameră de luat vederi (imaginară) care înregistrează. Ce ar înregistra ea – ce am vedea noi, dacă am viziona filmul pe un ecran?

CHARLIE: (Nu răspunde.)

TONY: Ce te întreb eu de fapt, „Tu vezi cum te trezeşti”?

CHARLIE: Da.

TONY: e Deci, ai stat – deci, ai stat în picioare? Trebuie să-ţi întorci capul? Asta vrei să spui?

CHARLIE: Spre dreapta.

TONY: Ca să priveşti spre uşă? Aşa e?

CHARLIE: A – ha.

TONY: Bine, te uiţi spre uşă.

CHARLIE: A – ha.

TONY: Ne-ai spus înainte ce ai văzut. Şi acum ce faci?

CHARLIE: Mă întind la loc în pat şi mă culc.

TONY: Bine. Să lămurim asta. Poţi să mă întrerupi. Dacă am dat drumul la o cameră, să presupunem că cineva a lăsat o cameră mergând, a uitat s-o oprească

— Am vedea cum te ridici, întorcându-ţi uşor capul spre dreapta, privind

spre uşa glisantă, care nu avea perdele – nici draperii te ai întins la loc – te-ai învelit cu pătura până la piept – ţi-ai scos braţul afară – şi ai adormit din nou. Aşa a fost, în linii mari?

CHARLIE: Da.

TONY: Tocmai asta e problema. Şi vreau să nu te grăbeşti cu răspunsul. Vezi, dacă am fi lăsat o cameră mergând toată noaptea, ceea ce ar fi trebuit să vedem pe casetă ar fi cum dormi tu toată noaptea. N-ar fi trebuit să te fi ridicat din pat. N-ar fi trebuit să-ţi întorci capul spre dreapta. Fiindcă ne-ai spus că e doar un vis. Şi, cu toate astea, când te-am întrebat „Ce ar înregistra camera?" ne-ai spus că ar fi înregistrat cum te-ai sculat. Vezi discrepanţa. Deci, trebuie să te întreb din nou. Din nou, nu te grăbi – ai visat astea? Astfel încât camera ne-ar arăta doar mişcările obişnuite din somn, dar în linii mari. Stând tot timpul în pat. Sau asta s-a întâmplat (în realitate) şi camera a înregistrat cum te-ai sculat – cum te-ai întors Uşor spre dreapta – cum te-ai întins la loc din nou – cum ţi-ai tras pătura până la piept – lăsându-ţi un braţ afară – şi culcându-te din nou? Poţi să explici aceasta cum îţi convine, dar să fie cât mai aproape de adevărul obiectiv?

CHARLIE: Mi-amint, esc căm-am sculat. M-am uitat pe fereastră.

(Charlie nu visa!)

TONY: Şi?

CHARLIE: Şi am văzut un grup cam la zece picioare de uşă.

Uitându-se în spatele casei. Unul dintre ei arăta ceva spre spatele casei, şi apoi el s-a întors şi s-a uitat la mine.

TONY: Şi ce a făcut?

CHARLIE: Când s-a uitat la mine. M-am întins la loc în pat, şi am zis „Nu" şi am tras pătura şi m-am culcat din nou.

RAY: De ce te-ai trezit?

CHARLIE: Nu ştiu.

RAY: Auziseşi ceva?

CHARLIE: Nu-mi aduc aminte să fi auzit ceva.

RAY: Ai simţit ceva?

CHARLIE: Am simţit o prezenţă.

În acest punct al discuţiei mi s-a terminat banda de înregistrare. Când am întors-o şi am apăsat din nou butonul „înregistrare" am atins din greşeală pe cel de „pauză" şi, din nefericire, restul şedinţei nu s-a înregistrat. În orice caz, când l-am întrebat pe Charlie despre „prezenţa" care l-a trezit, el a devenit foarte agitat, mişcându-şi mâinile foarte nervos. În linii niari, nu am reuşit să obţinem mai multe informaţii despre asta doar cele înregistrate deja. Lui Charlie îi place să creadă că acest episod a fost doar un vis. Totuşi, o analiză a descoperirilor noastre referitoare la aşa-numitul vis nu poate ocoli următoarele:

1. Rareori Charlie îşi aminteşte visele. Acest vis şi l-a amintit în mod distinct. Detaliile lui i-au rămas proaspete în minte, până azi. Ca să folosesc propriile sale cuvinte „este mai viu decât un vis."

2. Acest vis a fost unul deosebit, în sensul că a fost un vis în care dormea, se trezea şi adormea din nou.

3. Comentariile sale despre lună, în momentul în care se trezise, reflectă realitatea. Casa lui Jack a fost construită cu laturile orientate spre cele patru punct-e cardinale. Când se uita prin uşă la extratereştri, Charlie era cu faţa spre est. Când s-a dus la culcare, el a descris luna ca „luminând curtea din spatele casei" (est). Aşa fusese într-adevăr cazul în noaptea respectivă, după cum au indicat înregistrările astronomice din noaptea de 11 spre 12 noiembrie, 1989. Luna era aproape în faza de „lună plină". Când a visat că s-a trezit, a spus că extraterestrii se uitau la o lumină care venea din spatele casei (nord). În visul său, el a descris lumina ca fiind, „ca luna, dar luna se afla mai înainte, spre partea din faţă a casei" (vest). Este exact unde a fost luna în noaptea de 11 spre 12 noiembrie, târziu. Deci, se pare că Charlie era treaz şi „vedea" nu visa ceea ce a văzut în noaptea aceea.

4. Alte evenimente stranii petrecute în acel week-end în gospodăria familiei Weiner adaugă dovezi fizice despre vizita extraterestrilor.

5. Trucul lui Tony cu „camera video" indica într-adevăr că Charlie s-a trezit şi nu că a visat cele întâmplate.

Referitor la punctul 5, Tony mi-a relatat următoarele, în analiza făcută

de el şedinţei:

înregistrarea ta îţi va dezvălui întregul aspect al acestei şedinţe în care Charlie a admis că a fost „literal şi precis” – deci, – întrebarea mea – dacă o cameră ar fi fost lăsată „să înregistreze toată noaptea, ce ar fi surprins aceasta?” a obţinut de la Charlie un răspuns la timpul prezent – „Mă trezesc, mă ridic, îmi întorc uşor capul spre dreapta şi văd...” Evident, trucul aici este că foarte literarul şi precisul Charlie ar fi trebuit să răspundă cu (după opinia mea) că această cameră ar fi arătat cum dormea, toată noaptea. De fapt, eu cred că el ar fi trebuit să răspundă de fiecare dată când îl întrebam... cu ceva de genul: „Am visat că m-am trezit, că m-am ridicat etc...” Chiar şi după ce i-am arătat asta sub hipnoză, el a continuat să răspundă, atât sub hipnoză cât şi treaz „M-am trezit, m-am ridicat...” şi tot nu spunea, „Am visat că m-am trezit etc...”

De asemenea sunt impresionat că amintirile lui Charlie despre acest incident sunt încă clare şi amănunţite şi nu au devenit ceţoase, aşa cum a spus că se întâmplă de obicei cu celelalte vise ale sale – şi cum se întâmplă cu majoritatea viselor oamenilor. Timpul şterge amănuntele etc., dar acest incident este la fel de proaspăt ca atunci când s-a întâmplat.

Cu toate acestea, o întrebare rămâne – dacă ceea ce a văzut Charlie este real: Ce voiau extraterestrii? Charlie, chiar şi sub hipnoza adâncă, nu a dat nicio indicaţie că i s-ar fi întâmplat şi altceva. Se pare că extraterestrii care s-au apropiat de uşa lui îl voiau pe Charlie, dar ochii lor mari l-au vrăjit pe acesta. După şocul iniţial, el s-a comportat necaracteristic lui, culcându-se la loc. Dovezile fizice indică faptul că Jack era ţinta în noaptea aceea. Aceste descoperiri vor fi discutate mai târziu în acest capitol. În orice caz, în afară de incidentul din vremea când era în marină, şirul întâlnirilor lui Charlie începe cu incidentul de la Allagash şi se încheie cu întâmplarea pe care am discutat-o. Aşa a rezultat în timpul celei de-a doua şedinţe de hipnoză:

RAY: Când i-ai mai văzut pe urmă?

CHARLIE: Doar atunci. (în vis – n.a.)

RAY: înainte de asta, când i-ai mai văzut?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Numai la Allagash.

RAY: Şi înainte de Allagash, ai mai văzut aceste fiinţe?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Nu le-am mai văzut.

TONY: Arată la fel?

CHARLIE: (Pauză lungă.) Da.

Şirul întâlnirilor – Chuck Rak

Ca şi cei doi gemeni, Chuck Rak îşi aminteşte că în copilărie a fost vizitat la căpătâiul patului de fiinţe nonumane. În scurta notă autobiografică întocmită pentru raportul nostru, el a făcut o mică aluzie la asta:

între patru şi şase ani, am avut nişte experienţe înspăimântătoare dar foarte puternice, cu nişte prezenţe care apăreau în camera mea noaptea.

În timpul primei şedinţe de hipnoză cu Chuck Rak, care privise incidentul de la Allagash, i-am pus brusc o întrebare despre aceste manifestări din copilărie. Atunci Chuck descria entităţile pe care cei patru le întâlniseră în timpul răpirii lor.

RAY: Hm, aceste figuri – aceste entităţi?

CHUCK: Da.

RAY: Le-ai mai întâlnit înainte de asta?

CHUCK: (Pauză.) Oh – da.

RAY: Unde?

CHUCK: Ah, era ceva în dormitorul meu când eram mic.

RAY: Cât de mic?

CHUCK: De vreo patru sau cinci ani.

RAY: A-ha. Ce s-a întâmplat atunci?

CHUCK: Era ceva în camera mea.

RAY: Ce era?

CHUCK: Era o formă mai mică a acestor fiinţe (de la Allagash) – mult mai mici.

RAY: Şi ce făcea? Ce făcea?

CHUCK: Doar stătea acolo, şi nu puteam să-mi dau seama ce era sau ce făcea şi de ce era acolo..

RAY: Ce s-a întâmplat?

CHUCK: (Pauză lungă.) M-am dus în camera părinţilor mei.

RAY: De ce?

CHUCK: Fiindcă era o senzaţie foarte neliniştitoare.
TONY: Le-ai spus ceva părinţilor tăi?
CHUCK: Da.
TONY: Ce le-ai spus?
CHUCK: Le-am spus că-mi aducea aminte de un iepure.

TONY : Şi ei ce-au spus?

CHUCK: M-au lăsat să dorm cu ei.

RAY: De ce îţi amintea de un iepure?

CHUCK: Fiindcă era alb.

RAY: Ce altceva îţi mai aminteşti?

CHUCK: Mi-aduc aminte că asta a avut loc la Cape Cod. (în casa de vară a părinţilor săi.)

RAY: Când ai mai văzut pe urmă vreuna din entităţile acestea?

CHUCK: În celălalt loc al nostru, ah, în Waban.

RAY: Câţi ani aveai?

CHUCK: Tot cam atâta.

RAY: Ce s-a întâmplat atunci?

CHUCK: Părea că e un fierăstrău care vine prin podea... de parcă ar fi putut să treacă prin ea ca printr-o membrană... mi-amintea de un fierăstrău electric... Era înspăimântător.

Descrierea făcută de Chuck mi-a provocat fiori reci pe spinare. În urmă cu aproape un an, cineva venise la mine pentru a cumpăra una din cărţile mele. Cum discutam amical la uşă, mi-a povestit două experienţe personale. Una din ele era observarea, la lumina zilei a unui disc cu o cupolă în vârf. Cealaltă era o întâmplare nocturnă, când persoana respectivă s-a trezit din somn şi a văzut o entitate, apărută dintr-o rază care tăia podeaua dormitorului său ca un fierăstrău. A rămas paralizat şi nu-şi mai aminteşte nimic altceva. Am încercat să aflu mai multe despre experienţa lui Chuck:

RAY: Ce s-a întâmplat? Poţi să explici exact ce s-a întâmplat?

CHUCK: Ah, (pauză) hm, m-a speriat.

RAY: De ce te-a speriat?

CHUCK: A venit aproape de mine.

CHUCK: (Respiră greu; expiră puternic.) Era la fel. Era acelaşi lucru.

RAY: La fel ca ce?

CHUCK: Ce-am văzut la Cape Cod – numai că era mai mică – era – nu pot, nu prea pot să-mi amintesc. Nu pot să-mi amintesc. Nu am o imagine clară.

RAY: Ce face?

CHUCK: M-a speriat.

RAY: Altceva?

CHUCK: A stat (pauză), ah, a stat o vreme în camera mea.

RAY: Şi ce făcea?

CHUCK: Mă speria.

RAY: Cât timp a stat?

CHUCK: (Pauză.) Nu ştiu.

RAY: Aţi stat amândoi în cameră?

CHUCK: (Devine foarte agitat.) Da.

Curând a devenit clar că nu putea trece de blocajul mental intervenit de atâtea ori până acum. Timpul alocat şedinţei se încheia. Aceasta era singura noastră posibilitate de a verifica dacă mai există şi alte întâlniri în viaţa lui Chuck. Aşa că i-am pus întrebările:

RAY: Deci, aceasta a fost ultima dată când i-ai mai văzut, până la întâlnirea de la Allagash?

CHUCK: Cred că doar astea două au fost când eram mic.

Poate să fi fost şi o a treia, dar nu am o amintire prea clară.

RAY: După Allagash, i-ai mai văzut vreodată?

CHUCK: Nu, nu-mi amintesc să-i mai fi văzut.

RAY: Mai este altceva despre care ai vrea să ne spui?

CHUCK: Într-o noapte m-a trezit soţia mea. Era iarnă. Şi era o bară de lumină care se vedea pe fereastră dinspre nord. Şi aveam plastic pe fereastra aceea. Aşa că nu aveam o imagine prea clară, cu excepţia faptului că era o bară de lumină. Fereastra noastră dinspre nord dă spre o vale, cu nişte munţi în spate.

RAY: Când a fost asta?

CHUCK: Februarie... probabil acum doi ani... cel puţin. Poate trei (1986

sau 1987 – n.a.)... Kim era foarte, ah, speriată – necăjită. A încercat să mă trezească... Şi i-am spus, ah, să se calmeze şi să se liniştească. Şi ea a zis „Ce e asta?” Şi eu i-am zis, (cu nonşalanţă) „Linişteşte-te, sunt doar nişte extraterestri! Du-te şi te culcă la loc.” Şi nu puteam să ies din starea aceea de toropeală.

RAY: Şi ce ai fă**cut?**

CHUCK: M-am dus înapoi la culcare.

Leit Charlie Foltz! mai târziu, am întrebat-o pe Kim despre bara aceea de lumină. Dintr-un anumit motiv, nici ea nu a reacţionat normal în noaptea aceea.

KIM: Era încă acolo şi hm, nu ştiu de ce... m-am întors şi m-am dus să mă culc. În mod normal aş fi stat trează jumătate de noapte, de frică.

Nu am mai aflat nicio altă informaţie de la Chuck. A menţionat pe scurt un alt incident ciudat care i s-a întâmplat în 1981; totuşi, era prea nebulos pentru a face vreo legătură directă cu OZN-urile. Pe scurt, în timp ce se odihnea după o escaladă pe munte, a simţit o largă deplasare de aer vâjâind pe lângă capul său.

Din nefericire pentru noi, Chuck nu este un bun subiect pentru hipnoză. Poate că mai sunt lucruri îngropate în subconştientul său. Tot ceea ce ştim în mod sigur este că şi el a avut pe când era mic vizitatori nocturni la vârsta de cinci sau şase ani şi că următoarea întâlnire, probabil ultima, a fost aceea pe care a împărtăşit-o cu ceilalţi trei prieteni ai săi la Allagash.

Era clar că doar cei doi gemeni suscitau în continuare interesul extraterestrilor. Acest lucru a fost confirmat pe larg de datele următoare, obţinute în timpul întocmirii şirului de întâlniri ale celor doi.

Şirul întâlnirilor – Jim Weiner

Până acum ne-am ocupat de întâlnirile avute în copilărie de

Jim cu Harry Fantoma, până la acel incident de la săniuş. Aceste evenimente au avut loc între 1955 şi 1960.

Jim nu şi aminteşte să se fi întâmplat ceva neobişnuit din 1960 până în prima parte a anilor 70. Atunci el nu-şi amintea de întâlnirile avute în

copilărie cu extratereştrii, şi nu avea nicio idee că apariţiile lui Harry erau legate de OZN-uri.

De-abia în 1973 şi-aminteşte că a văzut un OZN. Semnificativ, în anul acela s-a înregistrat cel mai mare val de apariţii OZN din istorie. Jim mi-a povestit acest incident din 1973 într-o convorbire înregistrată care a avut loc înainte de prima sa şedinţă de hipnoză, aceea care s-a ocupat de întâmplarea de la Allagash.

Mansfield, Pennsylvania (martie, 1973)

RAY: Ceea ce vreau să fac în această şedinţă specială este, ah, începe cu începutul. Nu ai mai avut astfel de experienţe înainte de cea din 1976, din Maine – corect?

JIM: Păi, singura, a, am avut, o, o, am văzut ceva în 1973, în nordul Pennsylvaniei, cu alţi doi prieteni. Vrei să-ţi povestesc despre asta?

RAY: Doar, a, pe scurt, şi apoi o să trecem la incidentul din 1976.

JIM: Păi, asta a fost când eram la Mansfield State College.

Acum este Mansfield University... ieşisem cu doi prieteni... la ţară... în martie. Ne întorceam acasă şi era seara târziu, pentru că stelele pe cer erau incredibil... Mergeam printr-o păşune uriaşă (pe un drum de ţară). Şi la capătul câmpului, cam la o jumătate de milă, era o pădure. Şi noi conduceam, şi am observat pe fereastra portierei că era un „căuş” chiar deasupra lizierei copacilor... Asta mi-a atras atenţia. Aceste stele în formă de căuş, căzând, margine lângă margine. Aşa că am oprit imediat maşina. Am ieşit din ea şi am zis: „Uitaţi-vă în sus! Ce este asta?” Păreau nişte stele foarte, foarte strălucitoare. Nu puteam să-mi dau seama dacă erau într-adevăr mari şi îndepărtate sau dacă erau mai mici şi mai apropiate. Şi-mi amintesc că erau vreo cinci, până la şapte lumini care... care cădeau margine lângă margine... de-a curmezişul de la stânga la dreapta... rostogolindu-se... schimbându-şi ordinea... au început să coboare. Se apropiau de noi. Şi apoi a apărut o maşină. Şi ele s-au oprit din coborâre şi au păstrat o altitudine constantă, mergând de la stânga spre dreapta. Şi apoi maşina aceea a plecat. Apoi s-a întors. Deci, aveam o lanternă în

maşină, în buzunarul pentru mănuşi. Şi am zis: „Să semnalizăm către drăciile alea să vedem ce se întâmplă.” Aşa că m-am dus şi am luat lanterna de unde era, şi am clipit spre ele de câteva ori. Şi una dintre lumini a explodat ca un reflector portocaliu uriaş. A explodat aşa, puff! Şi apoi dintr-o dată – nu-mi amintesc să se fi oprit – dintr-o dată au pornit în direcţia cealaltă, de parcă au pornit instantaneu cu spatele... Au pornit înapoi în cer, în aceeaşi direcţie din care au venit.

TONY: Cine mai era cu tine?

JIM: Un prieten, pe nume Craig Wofsy. Şi numele celuilalt tip era Ray Donado.

Mai târziu, cu ajutorul lui Jim, am reuşit să-l găsesc pe Craig Wofsy. Pe celălalt, Ray Donado, nu am reuşii să-l găsim. L-am sunat pe Craig şi acesta mi-a confirmat observaţia:

CRAIG: Da, mi-amintesc, ah, că atunci el şi cu mine şi cu încă un prieten al nostru de pe vremea aceea – numele lui era Ray Donado – ah, ne întorceam pe o şosea din South Mansfield, Pennsylvania... Şi, ah, am observat, ah, nişte lumini scânteietoare pe cer... Ne-am dat jos din maşină... şi ne spuneam: „Astea seamănă cu OZN-urile!” Deci, am luat o lanternă şi am semnalizat cu ea spre lumini şi, ah, după câte mi-amintesc, ele ne-au făcut un semnal de răspuns. Părea să fie ca o – întotdeauna am descris asta ca fiind ca – atunci când strângi puternic un tub de pastă de dinţi. Şi, ah, pasta de dinţi iese. Aşa era lumina. A ieşit. Părea... ca un tub de lumină portocalie. (Acest lucru este tipic şi pentru alte rapoarte.)

RAY: Jim a spus că, ah, parcă a fost o maşină sau ceva, care a apărut în acelaşi timp, aşa a fost?

CRAIG: Au fost nişte faruri. Luminile au licărit, a ieşit semnalul acela din... OZN-uri, sau cum vrei să le spui, şi imediat după asta... s-a apropiat de noi o maşină. Şi lucrul acela a dispărut. A făcut o întoarcere la 90°, s-a întors şi a dispărut!

După incidentul din Mansfield Pennsylvania, următoarea apariţie OZN pe care a văzut-o Jim şi răpirea concomitentă a avut loc în 1976, la Allagash. Următorii patru ani au fost liniştiţi; totuşi în 1980, au început din nou să se petreacă evenimente stranii. Jim a trăit o serie de întâmplări paranormale,

între 1980 şi 1988. Cu toate că îşi aminteşte de aceste incidente, am decis să-l întrebăm despre ele sub hipnoză. Dave şi cu mine am considerat că aşa vom obţine mai multe amănunte. Am avut dreptate.

Primul incident a avut loc în iunie, 1980, în timp ce Jim se afla în vizită la nişte prieteni în Austin, Texas. În timpul acestei vizite, el a avut un atac de discopatie şi a trebuit să stea o vreme în pat până când a reuşit să meargă din nou. Prietenii lui, Jim şi Susie, i-au oferit o cameră până când se va face bine.

Sherman, Texas (iunie, 1980)
Şedinţa de hipnoză nr. 3B (10 martie, 1990)

JIM: M-am dus într-o noapte la culcare şi hm, am auzit ceva afară... aveam senzaţia că este o prezenţă acolo – ameninţătoare... mă uit pe fereastră, fiindcă este deschisă şi se pare că este ceva acolo, dar nu prea îmi dau seama ce este. Ah, o formă, asta e tot.

DAVE: Este l**umină** în cameră?

JIM: Nu, nu este.

DAVE: Afară?

JIM: Nu, e doar o lumină foarte slabă care vine de la un bec de pe stradă.

RAY: Ce se întâmplă pe urmă?

JIM: Păi, mi-amintesc că-mi spuneam „Trebuie să fie un vis. Visez.”... Şi mă uitam la apariţia aia pe fereastră şi era în mod sigur ceva acolo. Era chiar acolo, afară şi... se uita la mine... Era o senzaţie teribilă.

TONY: La ce etaj era acel dormitor?

JIM: La parter. Era un ranch.

RAY: Ai văzut figura aceea de aproape?

JIM: Nu în noaptea aceea.

TONY: Ai văzut-o în altă noapte?

JIM: Da, da! În Ojai, California.

Ne-am hotărât să-l punem pe Jim să ne vorbească despre Ojai ceva mai târziu. Între timp, el continua să descrie incidentul de la Sherman. Jim

considera că trebuie să fi visat, şi figura era doar o imagine rămasă din acel vis. A încercat să se culce la loc.

JIM: M-am întins, şi chiar în secunda în care capul meu atingea perna am auzit acest zgomot – chiar lângă capul meu pe cearceaf (râcâie cu degetele pe fotoliu pentru a ne demonstra cum era sunetul). Şi am sărit în sus şi am aprins lumina... şi nu era nimic în cameră. Dar, era această senzaţie că – orice ar fi fost – senzaţia aceasta de ameninţare – că mai era ceva cu mine în cameră. Ah... Mă întrebam dacă îmi ieşisem din minţi. Mă tot gândeam „E foarte ciudat. Ce dracu se întâmplă aici?”

DAVE: Când ai aprins lumina, te-ai uitat pe fereastră? (Să vezi dacă figura aceea mai era acolo – n.a.)

JIM: Da, dar nu puteam să văd nimic. Era întuneric. Deci, mă tot gândeam „Ei bine, trebuie să fi... început să visez.” Aşa că am stins lumina, şi m-am întins din nou în pat, şi, evident, în secunda în care am atins perna, zgomotul acela a început din nou, chiar la capul meu. Aşa că, am sărit din nou. Am aprins lumina. Din nou nimic... cu excepţia acelei senzaţii. Aşa că mi-am zis: „Bine. Până aici. O să sting lumina. O să mă întind la loc şi, dacă mai face aşa, o să fac şi eu. Să vedem ce se întâmplă.” Aşa că, am stins lumina. M-am întins. Şi, evident, zgomotul a început imediat ce am atins perna. Deci, mi-am întins mâna, şi am început să fac şi eu aşa. Şi instantaneu – adică, chiar în secunda următoare, am fost tras din pat. De parcă m-ar fi apucat ceva. Ah, asta era aceeaşi senzaţie ca atunci când eram mic... când era să-mi explodeze corpul. (Se referă la răpirea şi examinarea din timpul incidentului de la săniuş.) Şi, mă vedeam literalmente tras spre tavan. Mi-amintesc că tavanul se repezea spre mine şi mă gândeam în sinea mea: „Rahat! Dacă o să părăsesc această cameră, n-o să mă mai întorc niciodată! N-o să mă mai întorc niciodată!” Apoi, ceva în capul meu a plesnit. Era ca, ah, de parcă explodase în capul meu o mică bombă. Totul a făcut „Buff!” şi eram din nou în pat. Şi-mi amintesc că am zis:, Ajunge cu tâmpenia asta!" Şi m-am sculat din pat şi m-am dus în sufragerie şi m-am culcat pe sofaua din sufragerie.

RAY: Vedeai **patu**l de acolo de sus?

JIM: Se pare **că** am avut o scurtă imagine, de sus, cum patul se depărta de mine, dar a fost foarte scurtă.

RAY: Mai era**i î**ncă în pat?

JIM: Nu.

Se pare că Jim nu avusese o experienţă de „Ieşire din Corp”. Noi bănuiam că fusese luat din cameră. Totuşi, nu-şi aducea aminte de aşa ceva, nici nu ştia dacă exista o perioadă de timp lipsă în timpul acestei experienţe.

RAY: Ai văzut cumva, din întâmplare, ora la care s-a întâmplat prima dată şi cea la care te-ai culcat din nou?

JIM: Nu, mi-aduc aminte că, atunci când m-am dus în sufragerie să mă culc, era acolo un ceas care arăta 2:30 a.m., dar asta este tot ce îmi aduc aminte.

Ojai, California (mai, 1982)
Şedinţa de hipnoză nr. 3B (10 martie, 1990)

RAY: Acum în Ojai, spune-ne. Ai spus că a fost similar cu incidentul de la Sherman.

JIM: Da, a fost acelaşi lucru. Vedeţi, în Texas, nu sunt sigur ce a fost, ah (pauză).

Tony a început să-i adâncească transa.

TONY: Bine, Ojai, California.

JIM: Da, eram vânzător la o galerie de artă din Baltimore.

În timpul unei expoziţii, el s-a aplecat să se uite la nişte obiecte de artă japoneză, aduse de un cuplu pentru evaluare. Din nou, spatele său i-a jucat festa. Cuplul l-a invitat amabil la ei acasă, până când se va face din nou bine. Episodul următor a avut loc într-o noapte când dormea în camera de oaspeţi a acestora.

RAY: Când erai în cameră... ce s-a întâmplat?

JIM: **M-a**m trezit! Eram în camera fiicei lor care murise, fie cu un an înainte, fie anul acela, de o tumoare la creier. Fusese tânără. Deci ei mă lăsaseră să folosesc această cameră. Şi am simţit ceva – ca un animal mic

mergând pe pătură. Mi-amintesc clar ca lumina zilei. Credeam că e vreo pisică... Şi dintr-o dată, mi-am dat seama că nu mai eram în pat! Capul îmi era în pat, dar restul trupului plutea, cam la un unghi de 45°. Literalmente puteam să-mi simt imponderabilitatea corpului. Era de parcă urma să zbor.

DAVE: Er**a vre**o lumină aprinsă? Puteai să vezi?

JIM: Era o lumină care venea prin uşă. Ei aveau o veioză pe hol, şi deci venea o dâră de lumină pe sub uşă de pe hol. Atât.

RAY: Deci, eşti suspendat – o parte din tine – ce se întâmplă apoi?

JIM: Ah, eu, din nou zgomotul acela: „Ah-o-o-o," etc.

RAY: Bine, continuă.

JIM: Ah, şi când am realizat – nu puteam să mă mişc. Nu puteam să-mi mişc deloc corpul. Şi zgomotul acela se auzea la capul meu: „Ah-o-o-o."

RAY: în care parte?

JIM: în partea stângă. Şi mi-am mişcat doar ochii deoarece nu puteam să-mi mişc corpul, şi acolo era – Isuse Cristoase! – era creatura aceea! Adică era – şi am ştiut – din clipa în care l-am văzut că era aceeaşi creatură pe care am văzut-o în Texas. Era aceeaşi senzaţie.

RAY: Cum arăta?

JIM: Era foarte ciudată. Era ca o faţă care iese printr-un linţoliu, şi era chiar lângă faţa mea şi mai era ceva. Era, era, hm, aveam impresia că mai este o altă dimensiune – că dimensiunea în care sunt eu coexistă cu această, această altă dimensiune – şi mai era un fel de poartă între ele. Acest lucru învăluit... Mai era altceva acolo. O tavă. Şi sunt nişte ustensile acolo. E o tavă pe care sunt nişte ustensile, care arată ca, ah, ca, ah, nişte instrumente de dentist. Asta îmi aminteau – instrumente de dentist.

RAY: Şi ce se întâmplă apoi?

JIM: Ei, ah, după asta, creatura aceasta – tot timpul cât se întâmpla asta – creatura aceasta îmi făcea în ureche: „Ah-o-o-o!" Aproape m-a hipnotizat. Era ca şi cum, ah, dacă aş fi ascultat puţin mai mult aş fi înţeles ce-mi spunea. Deci, aproape m-a făcut să... Eram aproape constrâns s-o ascult.

RAY: Bine, ce a făcut pe urmă?

JIM: Şi-mi făceau ceva la organele genitale. Mi-amintesc că picioarele

îmi erau în aer şi era ceva pe pat, fiindcă l-am simţit cum i-a modificat greutatea. Puteam să simt cum patul se modifică şi că ei fac ceva la organele mele genitale. Nu ştiu ce dracu făceau acolo, dar gândul care mi-a venit în minte a fost că ei încearcă să comunice cu mine! Şi m-am gândit: „Asta-i o nebunie! Nu-mi vine să cred!”

RAY: Acel ceva era mai degrabă viu decât un instrument?

Vorbim de ceva viu sau ceva material care, care îţi atinge organele genitale?

JIM: Nu. Era viu. Nu ştiu ce era ceea ce mă atingea, dar era viu.

DAVE: Puteai să vezi?

JIM: Nu, nu puteam să văd ce este. Eu, înţelegeţi, mi-amintesc că m-am uitat într-o parte şi am văzut lucrul acesta, şi cred că ceea ce s-a întâmplat a fost, a fost că atunci când l-am văzut, mi-am închis ochii fiindcă nu voiam să văd ce mai este acolo. (Vorbeşte cu o voce tremurătoare.) Era ca, era dincolo de a fi doar o simplă prezenţă... care m-a înspăimântat de moarte. Şi, cred, cred că mi-am ţinut ochii închişi.

RAY: Bine, ce simţeai că îţi fac la organele genitale?

JIM: Mi-amintesc că făceau ceva la organele mele genitale şi gândul care îmi trecea prin minte era, era că încearcă să comunice cu mine. Şi m-am gândit: „Asta, asta e o nebunie. Ce se întâmplă aici? Visez sau ce naiba?” Dar aş fi jurat – ştiam că sunt treaz.

RAY: Ce se întâmplă apoi?

JIM: Asta-i tot ce-mi amintesc. Nu-mi amintesc nimic altceva.

RAY: Ţi-aminteşti cum ţi-au coborât picioarele?

JIM: Nu, nu-mi amintesc cum le-au coborât. Nu-mi amintesc, nici măcar nu-mi amintesc când s-a oprit sunetul. Apoi, următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit a doua zi. Şi, nu le-am spus nimic lui John şi Bonnie (gazdele lui Jim) din motive evidente... dar n-o să uit asta cât oi trăi.

Jim avusese o tipică experienţă de luare a unei mostre de spermă, experienţă des raportată de bărbaţii răpiţi de extraterestri, înainte de şedinţa de hipnoză, el îşi amintea totul despre-această experienţă, mai puţin faptul că aceştia îi luaseră o mostră de spermă. Acest act rămăsese

blocat în subconştientul său. Voi vorbi mai pe larg despre acest tip de experienţă în capitolul următor. Suficient să spunem că, cel mai probabil, incidentele de la Sherman, precum şi cele care au urmat după cel de la Ojai aveau de-a face cu acelaşi lucru.

Boston, Massachusetts (1982-1988)

Între 1982 şi 1988, Jim a avut mai multe vizite nocturne. Cele care urmează sunt un rezumat al acestor experienţe pe care l-a înregistrat pentru raportul nostru.

Păi, după ce ne-am mutat înapoi la Boston, au început, ah, să se întâmple aceste evenimente în apartamentul meu. Mă trezeam noaptea... crezând că aud paşi în sufragerie... aveam mereu senzaţia că ceva... rău se întâmplă acolo. Mereu era aceeaşi senzaţie. Şi mă sculam din pat... şi aprindeam luminile în sufragerie, pentru a-mi dovedi mie însumi că nu e nimic acolo... Nu puteam să adorm la loc decât dacă încuiam uşile şi ferestrele... Asta a continuat multă vreme.

Erau unele momente când auzeam mişcări în pat sau în jurul patului meu – aceeaşi senzaţie... că urma ceva rău pentru mine, şi eu nu voiam să fie ei acolo şi nu-mi plăcea ce se întâmplă.

În unele dăţi, de care ţi-am mai vorbit mai înainte, mă trezeam noaptea şi vedeam una din acele fiinţe chiar lângă patul meu. La un moment dat, mi-amintesc că mi-au pus un ac lung sau o vergea în cutia toracică, în partea stângă. Şi-mi amintesc că a fost incredibil de dureros. Nu puteam să ţip. Asta-i tot ce-mi amintesc.

A mai fost o dată când mi-am simţit corpul levitat, şi mai era ceva cu mine în pat, şi făcea ceva la organele mele genitale şi din nou nu puteam să ţip. Nu puteam să mă mişc şi asta-i tot ce-mi amintesc.

Mi-amintesc că au mai apărut o dată, în partea stângă şi eu tot încercam să-i lovesc cu pumnii şi picioarele. Şi a fost cea mai stranie senzaţie, fiindcă am încercat să pun în lovituri toată forţa pe care o am, dar parcă se opreau în aer – de parcă ar fi fost oprite de ceva la jumătatea drumului. Mi-amintesc doar de această senzaţie, restul nu mi-l aduc

aminte.

Aceste vizite de coşmar, cum le numesc eu, m-au făcut de fapt să te caut atunci la convenţie.

Ah, cea mai recentă vizită din acestea a avut loc chiar înainte de Crăciun (decembrie, 1988). Eram, eram întins pe pat. Am auzit – m-am trezit deoarece am auzit un zgomot dincolo de uşă. Uşa care dă din camera mea în sufragerie. Este ca uşile acelea franţuzeşti, deoarece camera mea fusese o bucătărie înainte. Şi, hm, ceea ce am crezut că este cu adevărat straniu, este că ochii mei păreau să cântărească 50 de livre. Şi mă chinuiam să-mi ţin ochii deschişi. Şi mă uitam iară, şi era o lumină acolo şi nu era genul de lumină ca atunci când sunt aprinse luminile de la sufragerie. Şi, ah, mă chinuiam să-mi ţin ochii deschişi şi, de nicăieri, mi-a venit ca un gând în minte, şi spunea: „Deschide uşa, vreau să intru.” Şi-mi amintesc că mă gândeam în sinea mea: „Da de unde! Nu veni aici fiindcă data trecută când ai venit mi-ai făcut rău, şi nu mai vreau să intri.” Şi asta-i tot ce-mi amintesc. Asta a fost cu puţin, puţin înainte de Crăciun.

În timpul celei de-a treia şedinţe de hipnoză cu Jim, nu am avut suficient timp pentru a discuta toate evenimentele care s-au petrecut la Boston. Ne-am decis în schimb să cercetăm cea mai recentă apariţie. Eram curioşi să vedem dacă, încă o dată, hipnoza va dezvălui mai multe din cele întâmplate. Extrasul care urmează începe din momentul când Jim primeşte comanda telepatică: „Deschide uşa.”

Şedinţa de hipnoză nr 3B (10 martie 1990)

JIM: Mi-amintesc că m-am trezit. Auzisem un zgomot afară, dincolo de uşă... şi am crezut că este un hoţ... Dar, din nou aveam senzaţia aceea – exact aceeaşi... prezenţă ameninţătoare – deci, ştiam că sunt acele fiinţe. Şi în mintea mea – nu a fost ca şi cum aş fi auzit – era ca un gând: „Deschide uşa Jim, vrem să venim”. Şi-mi amintesc că am gândit, ca un răspuns: „Oh, nu. Nu vreau să veniţi aici. Lăsaţi-mă în pace. Vă omor dacă veniţi aici!” Şi dintr-o dată, acest lucru albicios s-a repezit chiar prin uşă. Nici măcar nu a deschis uşa. Pur şi simplu a venit prin uşă. Şi, asta-i tot ce-

mi amintesc. Tremuram. De parcă, de parcă pot să-i fac faţă până la un anumit punct – aceste experienţe – apoi, se, se, se şterge totul.

RAY: Deci; nu-ţi aminteşti cum arăta sau ce a făcut?

JIM: Era albicios. Era albicios. Era, ah, nu era înalt. Era chiar scund, şi ultimul lucru pe care îl ştiu e că s-a năpustit în cameră. Nu-mi amintesc nimic după asta.

TONY: Avea vreo formă anume?

JIM: Avea formă. Era exact aceeaşi formă cu aia – ca forma din (Sherman) Texas.

RAY: Adică?

JIM: Era aşa o formă antropomorfică. Şi, şi era forma pe care am văzut-o în Ojai. Era de tip humanoid... Nu ştiu cât de humanoidă era, dar avea o uşoară umflătură pe nas. Avea o bărbie ascuţită, fiindcă o puteam vedea, şi avea frunte şi avea ochi.

DAVE: Ca cei din Maine?

JIM: Păi, este, ah, diferit, deoarece la cel din Texas nu m-am uitat prea bine. Şi cel din Ojai, m-am uitat la ei mai bine, dar veneau prin ceva. Deci nu era, deci nu era ca şi cum m-aş uita la ei, ah, chiar acolo.

RAY: Acelaşi lucru şi la Bostoa?

JIM: Acelaşi lucru.

DAVE: Crezi că era acelaşi tip de fiinţe pe care le-ai văzut în Maine?

JIM: Senzaţia era aceeaşi... E o senzaţie de ameninţare.

Ştiam deja că Jim nu era singurul care a avut astfel de vizite nocturne din partea extraterestrilor. Fratele său şi cumnata sa, Mary, avuseseră vise similare. Să începem acum să examinăm şirul întâlnirilor avute de Jack Weiner.

Şirul întâlnirilor – Jack Weiner

Desigur, Jack împărtăşise cu fratele său în anii 50 şirul de apariţii a lui Harry Fantoma. Totuşi, experienţa cu bila de lumină era doar a lui. După câte ştiam noi până acum, următoarea întâlnire a lui Jack era cea de la Allagash, în 1976. După acest eveniment, următorul incident anormal din

viaţa sa avusese loc în 1981. Acesta, împreună cu cele care i-au urmat au adus dovezi fizice ale vizitelor extraterestrilor şi vor fi discutate în capitolul următor.

Între anii 1986 şi 1988, Jack a avut o serie de coşmaruri foarte vii în care apăreau segmente din experienţa de la Allagash. Mi-a descris aceste coşmaruri în raportul său iniţial, cu câteva luni înainte de primele şedinţe de hipnoză. Multe aspecte din aceste vise se potriveau cu ceea ce au retrăit cei patru sub hipnoză. Într-unul din visele sale, el şi Mary erau uluiţi de o lumină albastră care se revărsa prin ferestrele casei lor.

În mai, 1988, el a visat din nou lumina aceea albastră pe un câmp din apropierea casei lor şi răpirea ulterioară, a lui şi a lui Mary. Această răpire a fost foarte detaliat descrisă sub hipnoză, aşa cum este arătat în capitolul şapte. De atunci, Jack a mai avut două vise foarte vii despre extraterestri, care vor fi examinate mai jos.

Pe 28 octombrie 1989, Tony şi cu mine ne-am întâlnit pentru a discuta împreună cu cei patru de la Allagash. Unul dintre subiectele discutate a fost un vis pe care îl avusese Jack. Era foarte asemănător cu cel al lui Charlie, deoarece şi Jack visase că se trezise şi văzuse nişte extraterestri în mijlocul nopţii. Următoarele sunt extrase din conversaţia noastră:

Southeren Vermont (începutul lui octombrie, 1989)

JACK: Am auzit zgomot jos la uşă şi m-am gândit: „Oh, trebuie să-l scot pe Esley (câinele) afară.” Aşa că m-am sculat din pat, mi-am pus pantalonii pe mine, şi am aprins lumina pe scări, şi Esley era sus... Aşa că eram pe punctul de a stinge lumina, crezând că probabil avusesem un vis, sau mi se păruse, când am auzit un zgomot, la uşă, din nou. M-am gândit: „E straniu, Esley e aici. Atunci, cine e la uşă?” Mă gândeam că e un porc mistreţ, deoarece e plin locul de ei. Deci, am aprins din nou lumina pe scări, şi am coborât, şi pe la jumătatea scărilor m-am aplecat şi m-am uitat, şi la uşa din spate văd două din creaturile acelea. Stăteau acolo, una lângă alta. Mi-amintesc că am privit şi mi-am zis: „Nu! Plec de aici!” Şi pur şi simplu am urcat din nou scările, am stins lumina şi m-am întors în pat.

RAY: Două ce?

JACK: În casa noastră... La uşa noastră! Extraterestrii! Creaturile acelea. Doi extraterestri. Erau chiar acolo, şi eu m-am uitat şi am plecat. „Nu, nu! Nici mort! Lăsaţi-o baltă! Nu fac asta.”

TONY: Ai spus că acesta este un vis?

JACK: Am urcat. Am stins lumina. M-am întors în pat, şi-mi spuneam în sinea mea: „E un vis.” Asta-mi amintesc. Nu voiam să am de-a face cu asta, înţelegeţi? Mi-aduc aminte că i-am spus lui Mary că a fost un vis.

MARY: Singurul lucru pe care mi-l amintesc – că mi-ai spus de zgomotul de la uşă.

JACK: Nu credeam că este legat de asta... şi deci voiam doar să uit. M-am gândit să te sun şi să-ţi povestesc despre asta, dar m-am gândit: „Nah, e doar un vis.”

RAY: Ei bine, de acum încolo, când se întâmplă astfel de lucruri, – dacă se întâmplă – eu nu spun că o să se întâmple – dar, dacă se întâmplă, notează-ţi într-un carnet data, ora şi locul şi o scurtă notă despre ce s-a întâmplat.

Tony şi cu mine am privit cu subînţeles unul la celălalt. Ne gândeam la acelaşi lucru. Avusese Jack o experienţă reală, dar fusese programat de extraterestri s-o uite? Se părea că este nevoie de încă o şedinţă de hipnoză pentru a verifica visul lui Jack.

Ca şi alte cazuri de întâlniri de gradul IV, cazul Allagash părea o poveste fără sfârşit. Am cercetat visul lui Jack, precum şi alte subiecte în ultima şedinţă de hipnoză a anchetei noastre. Unul din aceste subiecte era încă un vis bizar al lui Jack. Cele care urmează sunt extrase semnificative din acea şedinţă. Conversaţia începe din momentul când Jack se întâlneşte faţă în faţă cu extraterestrii la uşa casei sale:

Şedinţa de hipnoză nr. 3A (10 martie, 1990)

JACK: M-am dus la parter şi-mi amintesc că ajunsesem doar la jumătatea scărilor, şi m-am aplecat să văd ce se întâmplă la uşa din spate... şi când m-am uitat... erau ochii ăia. Ochii ăia erau aici! Şi m-am gândit: „A-ha! Nici

mort!”

RAY: Ai cui ochi, Jack?

JACK: Ochii lor! Patru ochi.

RAY: De ce erau ataşaţi?

JACK: De capete.

RAY: I-ai mai văzut vreodată?

JACK: Da.

RAY: Unde?

JACK: Aceiaşi – sunt aceiaşi (Extraterestrii de la Allagash.)

DAVE: Cum sunt îmbrăcaţi?

JACK: Haine strălucitoare.

RAY: Ce culoare?

JACK: O culoare deschisă – strălucitoare, haine de culoare deschisă – sidefiu. O culoare sidefie care lucea sau licărea. Capetele lor! Ei erau!

RAY: Ce voiau?

JACK: Nu ştiu.

RAY: Ce se întâmplă?

JACK: Urc înapoi, mă întorc în pat şi trag pătura peste mine.

În momentul acesta Tony i-a adâncit transa şi l-a întors la momentul când se afla faţă în faţă cu extraterestrii. Întrebările au urmat:

DAVE: Unde stau ei?

JACK: Chiar la uşă.

DAVE: Uşa era deschisă sau închisă?

JACK: Închisă.

RAY: Sunt dincolo sau dincoace de uşă?

JACK: Chiar în uşă.

DAVE: Cum puteai să-i vezi?

JACK: Era lumină în spatele lor.

DAVE: Unde în spatele lor?

JACK: Afară.

RAY: Asta este uşa de sticlă?

JACK: Da. [vezi figura 25]

TONY: Ce culoare are lumina?

JACK: Albastră. (Raza familiară.)

DAVE: Poţi să vezi ceva în lumină? Ceva detalii?
JACK: Eu, nu, nu vreau să mă uit.
RAY: Ţi-au spus să nu ne povesteşti ce s-a întâmplat în noaptea aceea?
JACK: Ochii – ochii lor au spus.
RAY: În noaptea aceea au spus asta? Când se aflau la uşă?
JACK: Da.
RAY: Ce au spus?
JACK: Au spus: „Nu povesti nimănui. (Pauză.) Trebuie să cooperezi! »
RAY: Ce nu trebuie să povesteşti?
JACK: Ce se întâmplă când vin ei.
RAY: Deci, s-a întâmplat ceva în noaptea aceea?
JACK: Nu ştiu.

Probabil Jack nu ştia din cauza a ceea ce tocmai ne spusese.

Figura 25. Extraterestrii de la Allagash intră în casa lui Jack (Jack Weiner).

„Nu spune nimănui. Trebuie să cooperezi!” Comanda extraterestrilor prevala; oricât a încercat, Tony nu a reuşit să obţină nimic de la Jack referitor la noaptea aceea.

Se pare că extraterestrii nu erau mulţumiţi de încercările continue ale lui Jack de a ne povesti despre activităţile lor. A mai fost avertizat încă o dată. De data asta era vorba de un vis real şi o ameninţare puternică. Jack m-a sunat imediat ce s-a întâmplat şi am înregistrat convorbirea. Mai jos sunt câteva extrase din acestea:

Southern Vermont (6 ianuarie, 1990)

JACK: Tocmai îţi scriam o scrisoare despre un vis pe care l-am avut pe 6 ianuarie. A fost un vis straniu. La început am încercat să-l ignor şi să uit de el, dar a fost atât de straniu încât a fost imposibil să uit de el... Visul în sine n-a avut nimic despre OZN-uri... dar în timpul visului, de câteva ori, o figură apărea aşa din aer în faţa mea şi venea spre mine... era exact ca fiinţele pe care mi le-am amintit sub hipnoză, de la Allagash, cu excepţia faptului că avea o haină lungă, care îi ascundea restul corpului, şi avea o glugă... Tot ceea ce puteam să-i văd era faţa... Tot repeta, iar şi iar – era ca un mesaj care îmi intra în minte sau cam aşa ceva. E greu de transpus în cuvinte, dar era foarte straniu Ray. Îmi tot spunea să nu povestesc... şi zicea: „Să nu spui. Nu este momentul potrivit.” Şi apoi a spus că nu ar trebui să-mi fac rău singur povestind. Ultimul lucru pe care îl spunea a fost: „Vei coopera!” Şi apoi, după ce am primit mesajul, a dispărut iar în neant şi a făcut asta de vreo patru ori, în timpul visului... M-a făcut să mă simt ca şi cum aş vrea să ascult dorinţele sale. Înţelegi, aproape: „Da, am înţeles”. M-a făcut să mă simt, chiar şi în vis... de parcă mi se înmuiau genunchii.

În acest moment mă întrebam dacă nu cumva imaginaţia sa îi joacă o festă. Să fi fost doar un coşmar întrerupt din când în când de avertismentele extraterestrilor? Era o amintire a unui avertisment real dat de extraterestri într-o întâlnire, blocată în subconştient şi ieşită la iveală în timpul acelui coşmar? Era un avertisment telepatic transmis în timpul somnului de entităţi? Orice ar fi fost, merita o atenţie din partea noastră, în ultima şedinţă de hipnoză. Ceea ce urmează reprezintă descrierea visului său, făcută de Jack sub hipnoză.

Şedinţa de hipnoză nr. 3C (10 martie, 1990)

TONY: Ai menţionat ceva despre... un vis... despre un extraterestru învăluit într-o mantie, cu o glugă pe cap, care te-a avertizat să nu mai povesteşti despre experienţele tale OZN. Ţi-aminteşti asta?

JACK: Da.

TONY: A fost un vis, Jack?

JACK: A fost un vis, dar un vis ciudat. Nu ca un vis.

TONY: Prin ce diferă acest vis de un vis normal?

JACK: A venit în visul meu.

TONY: Despre ce era visul tău, Jack?

JACK: Oh, era un vis drăguţ.

TONY: Despre ce?

JACK: Oh, Mary şi cu mine fuseserăm la Boston, şi am fost la un spectacol cu Jim şi Carol şi Charlie şi Pete.

TONY: Şi ce s-a întâmplat înainte ca visul să-ţi fie întrerupt?

Unde erai tu în vis când a fost întrerupt?

JACK: Pe ultimul loc pe partea dreaptă.

TONY: în timpul spectacolului?

JACK: La teatru şi erau oameni pe scenă care spuneau glume şi făceau scamatorii.

TONY: Şi apoi ce s-a întâmplat?

JACK: Chiar în dreapta, chiar în dreapta mea era o draperie.

O draperie groasă, maronie... ca de catifea.

TONY**: Şi** apoi ce s-a întâmplat?

JACK: Şi apoi, am văzut un chip lângă draperie ca şi cum ar fi fost în spatele ei. Şi împingea în draperie şi catifeaua era în faţă, şi s-a uitat drept la mine şi apoi a dispărut.

TONY: Ţi-a zis ceva?

JACK: Nu, tot ce a făcut a fost să se arate. Şi apoi, erau oameni care fugeau din teatru după el. Şi ei au intrat într-o clădire şi au urcat după el pe scări. Şi eu eram pe trotuar, întrebându-mă de ce intră ei în clădirea aceea. Şi apoi, arătarea aceea a început să vină spre mine. A apărut în visul meu de parcă era o parte din el. Şi mi-a apărut chiar în faţă!

TONY: Ce era asta, Jack?

JACK: Arătarea!

TONY: Descrie-l.

JACK Era exact ca acele fiinţe cu ochii mari şi faţă strălucitoare, fără nas

şi fără gură, cu o glugă neagră pe-cap. Dar, puteam să-i văd faţa şi a venit chiar în faţa mea – chiar în faţa mea! Şi nu mă lăsa să mă mişc. Mă ţinea acolo şi mi-a spus să nu povestesc – „nu trebuie să spun!” [vezi figura 26]

Hainele şi înfăţişarea extraterestrului semănau cu cele purtate şi de cei care l-au răpit pe fratele său, în timpul incidentului de la săniuş.

Tony l-a întrebat despre hainele acestuia:

TONY: De ce poartă o glugă?

JACK: Nu ştiu. Mi s-a părut straniu. Şi avea o mantie largă care îi acoperea întreg corpul – mai puţin faţa. Ochii ăia! Nu mă lăsau să plec.

DAVE: Te ţinea fizic?

JACK: Părea ca şi cum ar fi fost capabil să mă imobilizeze. Nu mă puteam mişca. Mă simţeam slab, extenuat şi simţeam că trebuie să fac ce vrea el.

DAVE: Este vis, Jack?

JACK: Da, este vis – şi apoi a dispărut în aer.

Figura 26. Entitatea extraterestră din visul lui Jack care îl avertizează „să nu spună!”.

TONY: Şi apoi ce ai mai visat?

JACK: Şi apoi am visat că am întrebat-o pe Mary: „Ai văzut?” Darea nu văzuse. Apoi eram într-un tramvai pe Beacon Street la intersecţia Coolidge, mergeam cu tramvaiul discutând. Şi eu mă gândeam la faţa aceea. Şi stam pe un scaun... (Devine dintr-o dată agitat.)

TONY: Relaxează-te.

JACK: (Vorbeşte nervos.) Şi apoi era ceva pe scaun ca nişte haine sau o

grămadă de haine. Şi apoi – e din nou! A luat forma hainelor şi era chiar acolo, din nou. (Devine extrem de agitat.) Ochii ăia! [vezi figura 27]

TONY: Relaxează-te, relaxează-te. Şi după asta, te-ai trezit?

JACK: Nu. Mi-au spus din nou Să nu povestesc. Ochii ăia!

RAY: Ce ai spus? Ai spus că nu o să povesteşti? Sau n-ai putut?

JACK: N-am spus nimic. Tot – nu mă puteam gândi decât la mesaj, să nu povestesc: „Să nu povesteşti. Nu este încă momentul."

RAY: Va veni o vreme când vei putea să povesteşti?

JACK: Da – cred – cred că va veni.

RAY: Ce s-ar întâmpla? Ţi-au spus ce s-ar întâmpla dacă povesteşti?

JACK: Mi-au spus: „O să-ţi faci rău. Poţi să-ţi faci rău dacă povesteşti."

TONY: Au spus cum?

JACK: Nu.

TONY: Au spus cine?

JACK: Eu însumi.

DAVE: Au menţionat numele nostru sau al altcuiva?

JACK: Nu. Niciun nume.

RAY: Aceasta este singura dată când ai avut visul acesta?

JACK: Da.

RAY: Cum te-ai simţit când te-ai trezit dimineaţa?

JACK: Groaznic, mă simţeam stors – stors, slăbit şi, şi nerăbdător. Simţeam că se va întâmpla ceva. Că o să

se întâmple ceva şi m-am simţit speriat.

RAY: Simţeai nevoia să povesteşti cuiva?

JACK: Ha! Nu. Simţeam că vreau să fac ce mi-au spus.

RAY: Cât timp te-ai simţit aşa?

JACK: încă mă mai simt. Am fost înspăimântat.

RAY: Au menţionat cumva – în oricare din aceste incidente – ancheta noastră?

JACK: (Pauză.) Nu era nevoie, pentru că ştiam că despre asta e vorba.

RAY: Repetă!

JACK: Ei ştiu că nu vor să vă spun vouă.

RAY: De unde ştii?

JACK: E doar o senzaţie pe care mi-au transmis-o când mi-au spus că ştiu – că voi sunteţi aceia care vor să ştie – şi nu trebuie să povestesc.

RAY: Ţi-au spus când vei putea vorbi şi care vor fi circumstanţele?

JACK: Au spus: „Acum nu e momentul.” (Pauză.)

RAY: Dar ţi-au spus când va fi momentul şi care vor fi circumstanţele?

JACK: Cumva, simt că ştiu. Dar nu-mi dau seama ce şi când trebuie să-mi amintesc. Dar, ştiu, ştiu când, dar nu-mi amintesc.

RAY: Asta deoarece ţi-au spus ei şi apoi ţi-au spus că nu poţi să-ţi aminteşti?

JACK: (Pauză.) E greu de explicat. E ceva ce ne-au făcut tuturor în Maine – şi – ştim – dar nu e momentul să ne amintim.

RAY: Au de gând să se arate deschis oamenilor?

JACK: (Pauză.) Nu ştiu. Cred că numai ei pot spune asta.

Noi ştim că ni s-au arătat, dar cred că nu ştim toate motivele.

RAY: Au mai fost alte dăţi în care ai avut relaţii cu aceste arătări sau fiinţe şi în care să mai fie implicate şi alte persoane în afară de Mary, Charlie, Jim, Chuck?

JACK: Nu.

RAY: Ai văzut-o vreodată pe Kim (soţia lui Chuck) în oricare din aceste experienţe?

JACK: Nu.

RAY: Ai mai văzut vreodată aceste fiinţe înainte de apariţia din Maine?

JACK: Da, o dată când eram foarte mic. Mi-aduc aminte că am fost speriat în camera noastră, unde dormeam eu cu Jim şi am văzut o faţă în camera mea, care era ca ei.

DAVE: Câţi ani aveai?

JACK: Vreo cinci şi jumătate.

Aceasta era o referire la Harry Fantoma. Cercul se închisese – experienţele OZN ale lui Jack erau între anii 50 şi începutul lui 90.

Dezvăluirile au continuat procesul nostru investigativ de a adăuga încă şi mai puternice dovezi şi fapte pentru realitatea fizică a răpirilor de către OZN-uri. Şi, cum am menţionat mai înainte, a adăugat de asemenea şi dovezi fizice deoarece, în unele cazuri, extraterestrii şi-au lăsat în urma lor cărţile de vizită.

CAPITOLUL XI – CĂRŢILE DE VIZITĂ ALE EXTRATERESTRILOR

Până acum datele prezentate referitoare la răpirile de la Allagash au fost de natură strict faptică. O corelare a acestor date făcută în capitolul următor va aduce dovezi puternice în sprijinul realităţii fizice a întâlnirilor OZN avute de cei patru. Totuşi, mai există un tip de dovezi care trebuie discutate, înainte de a realiza o corelare satisfăcătoare a datelor. Acestea nu au de-a face cu experienţele celor patru *persoane*, ci mai degrabă cu efectele acestor experienţe asupra lor. Acest tip de efecte au fost documentate de un număr de cercetători OZN, printre care şi dr. David M. Jacobs.

Dr. Jacobs este profesor de filosofie la Temple University. Teza sa de doctorat a fost publicată în 1975 la *Indiana University Press* sub titlul *The UFO Controversy în America* (Controversa OZN în America). Lucrând în mod curent în cadrul *MUFON's Advisory Board of Consultais* (Consiliul consultativ al consilierilor MUFON), el a definit mai sus-menţionatele efecte ca fiind Sindromul Post-Abducţie (SPA):

Un complex de simptome fizice şi psihologice care pot avea efecte nocive asupra victimelor. Diagnosticarea corectă a acestor simptome este

un pas important în diagnosticarea răpirilor OZN şi acordarea ajutorului necesar victimelor pentru a depăşi acest sindrom[15].

Scopul acestui capitol este de a diagnostica experienţa de răpire, în lumina Sindromului Post-Abducţie. Atât simptomele fizice cât şi cele psihice vor fi discutate în detaliu, aşa cum apar ele la fiecare martor în parte.

Sindromul Post-Abducţie Simptome fizice

Referitor la efectele fizice ale SPA, dr. Jacobs afirmă:

Din punct de vedere fizic, o astfel de experienţă poate lăsa victimele cu o gamă largă de efecte uluitoare. Cicatrice, probleme cu ochii, dureri musculare, contuzii, scurgeri neobişnuite anale şi vaginale, probleme genitale, probleme neurologice, anomalii la naştere, dificultăţi ovariene şi altele sunt numai câteva din problemele asociate cu răpirile[16].

Ancheta noastră a relevat prezenţa câtorva dintre aceste simptome, fie doar la unul dintre ei, fie la mai mulţi: cicatrice, contuzii, dureri musculare şi probleme neurologice. Cele care urmează rezumă descoperirile noastre pentru fiecare martor în parte.

Jack Weiner

Efectele fizice aparent legate de experienţele sale OZN se împart în două categorii. Una se leagă de un articol care nu este menţionat de dr. Jacobs. Celelalte intră în categoria contuziilor. Să le discutăm pe fiecare pe rând.

Una din zonele de care par a fi interesaţi în mod deosebit extraterestrii este cea de deasupra fluierului piciorului, tibia. Acest lucru a fost dovedit de mine şi de alţi cercetători, cum ar fi Budd Hopkins şi consultantul MUFON pe probleme fiziologice, Richard Neal. Ceea ce se descoperă de obicei în această zonă este „o depresiune circulară, sau în formă de căuş,

---

[15] **David M. Jacobs, „Post Abduction Syndrome” MUFON 1988, Prelegerile Simpozionului Internaţional OZN, p. 87.**

[16] **Jacobs, „Post Abduction Syndrome”, pp. 87-88.**

cam de o optime până la trei sferturi de inch în diametru şi poate cam un sfert de inch adâncime."[17] Eu însumi mi-am descoperit un astfel de semn pe tibia dreaptă, după un coşmar despre o răpire. Un dermatolog mi-a spus că arată exact ca o biopsie. Întâlnirile mele cu fenomenul OZN sunt descrise în cartea mea anterioară, *The Watchers.*

Când am cercetat prima dată piciorul lui Jack, am observat o cicatrice. Ne-a spus că este de la o operaţie prin care i-a fost extrasă o tumoare ciudată din tibie. Această informaţie era semnificativă deoarece cercetările dr. Neal au relevat că „au fost observate la unii dintre cei răpiţi nişte tumori stranii (lipome), chiar sub piele". Foarte interesant este faptul că, după o altă răpire şi o serie de coşmaruri, a apărut chiar deasupra semnului operaţiei încă un semn, care semăna cu o biopsie. Despre asta însă, ceva mai târziu. Să discutăm acum despre tumoare.

După ce l-am întrebat pe Jack, am descoperit că aceasta era o „tumoare stranie". Firesc, deoarece ea a fost găsită în una din zonele faţă de care extraterestrii şi-au manifestat un interes deosebit. Discuţia noastră a fost înregistrată.

JACK: Chestia aia pe care mi-au scos-o din picior, n-am aflat niciodată ce este.

RAY: Ce era?

JACK: Am avut ca un fel de umflătură pe picior chiar aici. Vezi? E o cicatrice aici.

RAY: O-ho!

JACK: Era cam cât încheietura degetului mare.

RAY: Bine, prima întrebare pe care o am – când şi cum ai descoperit-o prima dată?

JACK: Era în 1981 (ianuarie). A, tocmai mă uitam la televizor cu Mary şi mi-am încrucişat picioarele şi, ah, am simţit o durere acolo... am crezut că-mi căzuse ceva pe pantaloni. Deci, când mi-am ridicat cracul pantalonilor şi mi-am scos şoseta, am observat umflătura aceea chiar lângă gleznă.

RAY: Şi cicatricea este de la operaţie?

---

[17] **Richard Neal, „Générations of Abductions: A Medical Casebook", UFO vol.3, nr.2,1988, p.22. (Credit: UFO Magazine, 1800 S. Robertson biv, Box 355, Los Angeles Ca 90035).**

JACK: Da.

RAY: Cum arăta înainte de a fi extras?

JACK: Era o umflătură. Nu avea vreo formă anume, ştii – semisferică sau altceva, ştii, rotundă.

RAY: Bine, şi ce ai făcut cu ea?

JACK: Păi, i-am arătat-o lui Mary, şi am zis: „Doamne, poate mi-am lovit piciorul la lucru sau în altă parte.” Asta m-am gândit. Asta am sperat. Deci, am urmărit-o vreo două săptămâni. Ne-am decis că, dacă mai rămâne acolo după două săptămâni, va trebui să mă duc la doctor. Aşa am făcut şi în două săptămâni, devenise chiar mai rău. M-am hotărât să merg la doctoriţa noastră... Dr. Wrigley.

RAY: Şi ce a zis?

JACK: A zis că ei i se pare a fi un ganglion, ceva sub piele, o infecţie, ceva.

RAY: Şiceafăcut?

JACK: A înfipt un ac acolo încercând să-l scurgă.

RAY: A intrat acul?

JACK: A intrat, dar nu s-a întâmplat nimic... N-a ieşit nimic. A apăsat, ba chiar a încercat să scoată fluidul afară, şi tot ce a obţinut a fost un fel de lichid rozaliu-roşiatic curat... S-a oprit imediat şi a zis: „Nu este ce credeam eu că este.” Şi a scos o carte, şi a început să se uite în ea, şi apoi a spus: „Nu ştiu ce este, aşa că am să te trimit la un specialist, la Brattleboro, la Brattleboro Memorial Hospital”.

RAY: Bine, ce ţi-au făcut acolo?

JACK: Păi, acolo am fost la cabinetul dr. Kinley... şi s-a uitat la ea şi a zis, ah: „Da, este ceva acolo.” Şi, ah, s-a gândit imediat că trebuie s-o scoată – s-o extragă chirurgical.

RAY: Bine, după ce te-au operat, ai văzut ce au scos de acolo?

JACK: Da, era cât o fisă în diametru. Nu-mi amintesc prea clar. Încă mai simţeam efectele anesteziei.

RAY: Ce culoare avea?

JACK: Roz.

RAY: Ai atins-o?

JACK: Nu, nu-mi aduc aminte, dar mi-aduc aminte că sora... a fost surprinsă că vreau să văd aia... O ţinea în palmă... se potrivea perfect acolo în palmă, acest ghemotoc – ca o gumă de mestecat – o gumă de mestecat roz.

RAY: Bun, acum descrie discuţia cu doctorul după ce a extras-o.

JACK: Păi, discuţia a fost lungă... El mi-a spus: „Jack, laboratorul nostru se pare că are o problemă cu mostra aceea, şi a reacţionat pozitiv. Aşa că, pentru a fi siguri, o vom trimite a Cen*ter for Disease Control, în* Atlanta, Georgia (Centrul pentru controlul bolilor) şi ei or să facă analize mai amănunţite, pentru a ne asigura că nu avem de ce să ne alarmăm. Dar, nu vreau să te alarmez. Suntem destul de siguri că nu este nimic grav, dar vrem să avem certitudinea că într-adevăr nu e nimic.” Şi trebuia să trec pe la el o dată pe săptămână, deoarece mai era acolo o rană. Până azi, mai este un loc umed.

RAY: Deci, când ţi-a spus rezultatele?

JACK: Mă tot duceam la el. La un moment dat, cred că era după vreo două luni, l-am întrebat: „Ei, doctore, ai aflat ceva?” Şi el s-a uitat la mine, şi părea cam nervos de parcă nu ar fi vrut să vorbească despre asta, şi m-a luat pe departe şi mi-a zis: „Vezi, tu, nu vreau să te îngrijorez, dar uneori, cu formele acestea rare de cancer, e nevoie de timp pentru a le analiza.” Cancer! Eram alarmat şi l-am întrebat: „Vrei să spui că am cancer?” Şi el a zis: „Nu, nu, n-aş vrea să spun asta încă, dar a fost acolo mult timp... N-a venit înapoi raportul, dar se pare că o să vină.” în momentul acela eram chiar îngrijorat. Şi apoi, a mai trecut o lună sau două, rezultatul a venit şi doctorul m-a chemat la el şi mi-a zis: „Ei bine Jack, se pare că nu este nimic îngrijorător, dar, nu suntem absolut siguri de asta, aşa că va trebui să o supraveghem în continuare, şi dacă mai apare, o vom opera din nou.”

RAY: Ţi-au dat rezultatul în scris?

JACK: Au spus că nu ştiu ce este. Au renunţat să afle. Părea să fie un fel de chist... sau o formă neobişnuită (benignă) de cancer.

RAY: Ceea ce tocmai mi-ai arătat, ştii, în zona aceea, este una din zonele în care se întâmplă cel mai des lucrurile astea.

JACK: A? Oh nu! Cuvintele lui au fost: „Nu ştim ce a fost.” Aşa mi-a zis dr. Kinley.

Inutil să mai spun că umflătura lui Jack corespunde perfect cu ceea ce dr. Neal numeşte „tumori stranii”. I-am cerut lui Jack să obţină copii după fişele medicale, pentru a i le trimite lui dr. Neal pentru cercetări. Fragmentul care urmează este descrierea vizitei făcute de Jack la spital pentru a obţine fişele sale medicale:

M-am dus acolo, şi le-am cerut, şi ei au căutat pe computer. Le-au scos şi m-au întrebat: „Erai în armată când ţi s-a întâmplat asta?” Şi eu am zis: „Nu, lucram la *Unifieddata* la Cambridgeport.” Şi ea a spus: „Oh, au trimis fişele astea la *Military Institute of Pathology* (Institutul Militar de Patologie).”

Jack mi-a spus că a fost şocat când a auzit. I se spusese în mod clar că umflătura care fusese extrasă din tibia sa fusese trimisă la *Center for Disease Control* din Atlanta, Georgia, pentru analiză. Nu numai atât, dar raportul final era semnat de un anume William R Cowan, colonel al *United States Air Force* (Forţele Aeriene ale SUA). Titlul său era de director al *Armed Forces Institute of Pathology* (AFIP), Washington, D.C.

După ce s-a interesat, lui Jack i s-a spus că tumoarea sa a fost trimisă la AFIP pentru a se economisi ceva bani, deoarece aceasta oferea servicii gratuite. Jack a fost uimit, deoarece el era complet despăgubit de serviciul de asigurări. Alte persoane de la spital care au fost întrebate au considerat această procedură neobişnuită, doar dacă nu cumva Jack fusese rănit în cadrul armatei.

Puţin după, am verificat eu însumi la ghişeul de informaţii. Funcţionara de acolo mi-a spus că în dosarele ei nu se află nimic care să ateste că tumoarea lui Jack a fost trimisă la *Center for Disease Control în* Atlanta, Georgia. Mai mult chiar, nu a reuşit să găsească nicio scrisoare de justificare pentru trimiterea ei la AFIP, în Washington DE.

Secretara doctorului a spus cam acelaşi lucru. Nu a reuşit să găsească corespondenţa trimisă pe marginea acestui subiect. Ea a declarat că, la vremea aceea, era o procedură obişnuită pentru spital să trimită mostre unor specialişti din afara spitalului pentru a doua opinie.

Această întorsătură a lucrurilor era de mare interes pentru mine, deoarece USAF fusese întotdeauna interesată de cercetările în domeniul OZN. Când am sunat la AFIP, tot ceea ce am reuşit să obţin a fost că ei fac deseori astfel de expertize pentru spitalele civile. I-am trimis fişele dr.-lui Neal pentru analize. Mai târziu, acesta m-a rugat să obţin şi să-i trimit analizele radiologice ale tumorii. Când Jack a cerut copii după radiografii a întâmpinat o puternică opoziţie. Mi-a telefonat pentru a-mi povesti. Conversaţia telefonică a fost înregistrată.

JACK: A fost un lucru ciudat. Când m-am dus la biroul respectiv să-mi iau rezultatele razelor, mi-au spus că trebuie să merg la radiologie pentru a le obţine. Mi s-a părut rezonabil, aşa că m-am dus la radiologie şi m-am dus la sora care era la ghişeu. I-am spus că am nevoie de nişte radiografii. Ea a fost foarte drăguţă. M-a întrebat cum mă numesc şi care e data de naştere şi i-am spus. A verificat pe computer, şi a scos o fişă şi a citit-o, după care s-a uitat foarte ciudat la mine. Dintr-o dată atitudinea ei s-a modificat, ah, ca de la zi la noapte. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Cine le vrea?”. Pur şi simplu. I-am spus: „Eu." Ea a zis: „Nu, nu, ce doctor le vrea?" Eu i-am zis: „Păi, hm, nu un doctor le vrea." Şi mă tot întreba şi întreba de ce le vreau. Aşa că i-am zis: „Ei, asta e ciudat, am mai fost aici să iau radiografii şi le-am luat acasă pentru a mi le copia... pentru rana de la încheietură." În sfârşit... ea a spus: „Păi, nu putem să vi le dăm decât mâine." Deci, i-am zis: „Bine, atunci, o să vin mâine să le iau." M-am dus a doua zi şi le-am luat.

Purtarea funcţionarei de la radiologie era încă un mister care se adăuga la cel care înconjura tumoarea. M-am decis să-i scriu dr.-lui Kinley în speranţa că ar putea arunca o lumină asupra acestei probleme. De asemenea, i-am spus despre posibilitatea existenţei unei legături între tumoare şi experienţa OZN avută de Jack. Nu a comentat şi abia mi-a trimis copia fişei medicale a operaţiei.

Apoi, am trimis radiografiile şi fişa operaţiei dr.-lui Neal pentru a le comenta. Neal mi-a sugerat că trebuie să-l întrebăm pe Jack cum a apărut tumoarea prin hipnoză. Deci, originea acesteia a fost unul dintre subiectele importante ale ultimei şedinţe de hipnoză. Cele care urmează

reprezintă extrasele semnificative din această şedinţă.

Şedinţa de hipnoză nr. 3 (10 martie, 1990)

Tony l-a plasat iniţial într-o stare mai uşoară de hipnoză şi l-a întrebat ce ştie despre tumoare. Jack a relatat din nou cum a descoperit-o pe când se uita la televizor. A subliniat cât de surprins a fost să-şi ridice cracul pantalonilor şi să vadă protuberanţa aceea deasupra gleznei sale. Nu fusese acolo cu o zi înainte şi nici nu simţise până atunci vreo durere.

De asemenea a povestit cum a fost la doctorul local şi cum a fost trimis de acesta la spital pentru operaţie. După această repetare a faptelor deja cunoscute, Tony i-a adâncit transa şi am reînceput cu întrebările:

TONY: Ştii ce a cauzat această tumoare?

JACK: Nu ştiu. Ştiu că nu era acolo din cauză că am făcut eu ceva, fiindcă ştiu că n-am făcut nimic în locul acela care să dea naştere la vreo umflătură sau vreo rană. Nu ştiu cum a ajuns acolo.

TONY: îţi voi cere să te relaxezi şi mai mult. Îţi voi cere să laşi mintea ta să lucreze – subconştientul tău. Ceea ce vreau eu să faci tu este doar să te relaxezi. Îţi voi cere să-ţi imaginezi un ecran – poate un ecran TV mare – poate un ecran de cinema. Poţi face asta Jack?

JACK: Da.

TONY: Desparte-l în două. Împarte-l în două bucăţi, de sus până jos. Poţi face asta?

JACK: Da.

TONY: Relaxează-te. Te descurci de minune. Vreau să faci partea dreaptă a ecranului să lumineze cuvântul „da”. Vezi asta?

JACK: Da.

TONY: Partea stângă să lumineze un „nu”. Vezi asta?

JACK: Da.

TONY: Poţi să stingi luminile astea. Acum, de fiecare dată când îţi pun o întrebare, o să te întreb care dintre ele se aprinde. Dreapta este „Da” – stânga este „Nu”. Dreapta – „Da” – stânga „Nu”. De acord, Jack?

JACK: Da.

TONY: S-a aprins ecranul când te-am întrebat?

JACK: Da.

TONY: S-a aprins „da”?

JACK: Da.

TONY: Deci, ori de câte ori îţi pun întrebări cu răspuns Da / Nu, partea dreaptă este „Da”, stânga „Nu”. Vreau să vorbesc cu subconştientul tău, Jack. Vreau ca tu să pluteşti undeva: să iei un hot-dog, să te plimbi, să stai pe o plajă, lângă o piscină – ştii cum a ajuns tumoarea acolo?

JACK: (Nu răspunde.)

TONY: Care parte s-a aprins?

JACK: (Vorbeşte foarte lent şi sacadat.) Văd – un – „da”.

TONY: Relaxează-te. Ştiu că e foarte plăcutN îndepărtează-te. În cele câteva minute în care vorbesc cu subconştientul tău, lumea s-a oprit. E atât de bine. Tumoarea aceea este acolo deoarece ai făcut tu ceva?

JACK: Nu.

TONY: S-a aprins partea stângă?

JACK: Da.

TONY: Asta-i bine. Cu cât asculţi mai mult vocea mea cu atât mai mult te relaxezi şi cu cât eşti mai relaxat, cu atât mai mult ai acces la dosarele amintirilor tale, pe care le numim subconştient. Cu fiecare respiraţie te relaxezi mai tare.

Trupul lui Jack se cufunda din ce în ce mai mult în fotoliul.

Confortabil pe măsură ce Tony îl plasa încet, dar sigur, într-un nivel de hipnoză foarte adânc. Apoi el i-a pus întrebarea care ne frământa pe toţi:

TONY: Tumoarea aceea se datorează altcuiva?

JACK: Da!

TONY: Relaxează-te, relaxează-te. Acuma, dă totul afară. Ţi-aminteşti cum a ajuns acolo?

JACK: Cred că da. Mi-amintesc (pauză), că mi-au făcut ceva la picior.

TONY: Cine?

JACK: Cei pe care i-am văzut în Maine.

TONY: Unde în Maine?

JACK: în lumină – lumina din Maine... erau nişte fiinţe – fiinţele.

(Extraterestrii)

TONY: Ce anume ţi-au făcut?

JACK: Mi-au frecat picioarele (pauză), cu (pauză), un fel de (pauză), care – nu ştiu pentru ce era. Dar, pot să-i văd cum îmi freacă picioarele, şi or să facă, or să facă ceva (pauză), acolo.

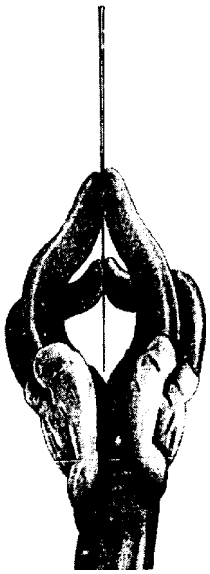

Figura 28. Instrumentul cu care extraterestrii au „ciupit” piciorul lui Jack.

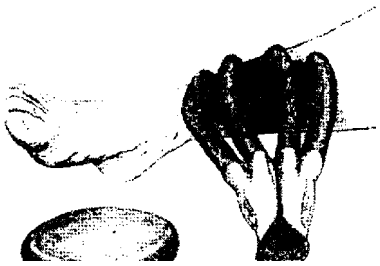

Figura 29. Extratereştrii „operează” piciorul lui Jack.

TONY: Ce fac?

JACK: Nu ştiu de ce, de ce fac asta – se uită la ceva la piciorul meu.

RAY: Tumoarea, Jack – crezi că ceea ce a cauzat tumoarea s-a întâmplat atunci?

JACK: Au făcut ceva pe piciorul meu cu un instrument care avea un vârf lung şi subţire, (pauză) ca un ac. [vezi figura 28].

TONY: Ce au făcut cu el, Jack?

JACK: Mai întâi, mi-au frecat piciorul cu ceva mic şi lucios [vezi figura 29]... nu pot să-mi dau seama ce fac – dar pot să-i văd pe doi dintre ei făcând ceva la piciorul meu cu un obiect lung şi subţire şi ochii lor – nu-mi

plac ochii lor!

RAY: Acul acela, doar îţi atinge pielea? **O** zgârâie? Intră?

JACK: E greu de spus.

DAVE: Simţi vreo durere?

JACK: Nu.

RAY: Te-ai simţit paralizat?

JACK: Simt că nu mă pot mişca.

RAY: Simţi vreo diferenţă după ce ţi-au frecat piciorul?

JACK: Da.

RAY: în ce fel?

JACK: Nu mai puteam să simt ce făceau.

Era aşa cum bănuisem. Frecarea piciorului lui Jack cu acel instrument îl anesteziase. Şedinţa continua.

RAY: Ştii ce fac?

JACK: Îmi ciupesc piciorul cu ceva din mâna lor, dar nu vreau să ştiu. (Oftează şi începe să respire greu.)

TONY: Relaxează-te, Jack. Te descurci bine. Relaxează-te.

JACK: Ştiu că e ceva acolo ca o operaţie – ca la doctor – dar mi-e frică şi nu vreau să ştiu de ce-mi fac asta.

Incidentul de la Allagash a avut loc în 1976. Tumoarea a apărut în 1981, la aproape cinci ani după, în cea de-a doua jumătate a lunii ianuarie. Asta m-a făcut să mă întreb dacă extraterestrii arătaseră interes faţă de zona aceea în timpul răpirii lui şi a lui Mary, pe 20 mai 1988.

RAY: Când s-au mai uitat la zona aceea?

JACK: Au folosit acelaşi instrument mic şi lucios, rotund pentru a-mi freca piciorul şi a se uita acolo.

RAY: Când?

JACK: Când am „visat” că au fost în casa noastră (în Vermont) şi au venit în casa noastră. Mi-amintesc că s-au uitat în acelaşi loc.

Se referea oare Jack la acelaşi incident sau la altul, pe care îl scăpaserăm? Întrebarea pe care i-am pus-o urmărea să afle asta:

RAY: Poţi să te întorci acolo unde i-ai observat prima dată şi să spui ce s-a întâmplat?

JACK: Nu (pauză), nu le păsa de frica mea. Păreau interesaţi doar să mă ciupească.

RAY: Când i-ai observat prima dată? Erai în Vermont, nu?

JACK: Da.

RAY: Acum, cum ţi-ai dat seama că sunt acolo? Când i-ai văzut prima dată? Descrie circumstanţele întregului incident.

JACK: Mi-amintesc că era atunci când m-am sculat să dau drumul câinelui şi era atunci când s-au uitat. Mi-aduc aminte că era atunci când v-am mai spus... Când Mary şi cu mine am fost acolo... Şi ei s-au uitat la piciorul meu şi au stat o vreme acolo (lângă locul de unde fusese extrasă tumoarea) şi nu-mi plac ochii lor!

Era clar că Jack se referea la incidentul din 20 mai, 1988, când el şi Mary fuseseră răpiţi de acasă. Retrăise deja acest episod sub hipnoză. A fost discutat mai înainte în carte.

Totuşi, cu ocazia asta, mă întrebam ce-or fi zis extraterestrii când au observat cicatricea şi au realizat că lipseşte ceva? Poate că umflătura aceea era un implant de ţesut viu, folosit pentru experimentele lor genetice. Rapida multiplicare a celulelor indica faptul că ceva mersese prost în experienţa lor.

Cum Jack devenise foarte agitat în această parte a discuţiei noastre, Tony a luat măsuri pentru a-l calma, înainte de a relua întrebările.

TONY: Unde erai când ţi-au examinat piciorul?

JACK: Eram într-o cameră foarte strălucitoare.

TONY: Jack, uită-te în jur şi povesteşte-ne tot ce poţi vedea.

JACK: Văd o lumină foarte puternică, ceţoasă peste tot şi stau în picioare, dar nu ştiu cum stau şi pot să-mi mişc ochii. Văd doi dintre ei (extraterestri) în faţa mea şi în spatele lor este un spaţiu mai mare care e strălucitor.

RAY: Unde e Mary?

JACK: Nu ştiu.

RAY: Unde ai văzut-o ultima dată?

JACK: în raza (albastră) – în curte – am văzut-o ultima dată.

În acest punct l-am întrerupt, deoarece erau şi alte subiecte importante

de discutat sub hipnoză. În ciuda probabilei surprize a extraterestrilor, nu aceasta era ultima dată când ei examinaseră piciorul lui. Primul indiciu pentru acest lucru mi-a fost oferit de discuţia pe care am avut-o cu Jack, când acesta m-a anunţat despre visul lui Charlie.

Visul avusese loc, dacă vă mai amintiţi, când Charlie îi vizitase pe Jack şi pe Mary pentru a-i ajuta să taie nişte lemne pentru iarnă. El dormise la parter, în faţa uşii de sticlă de la intrare. În primele ore ale dimineţii el fusese trezit de senzaţia că există o prezenţă străină. S-a ridicat şi a privit pe uşă. Un grup de extraterestri stăteau scăldaţi de lumina albastră care venea de sus. Doi dintre ei s-au întors şi s-au uitat la Charlie, apropiindu-se de uşă. Charlie s-a uitat lung la ei, apoi şi-a tras pătura peste cap. Asta era tot ce-şi aducea aminte. Acest episod a fost discutat pe larg în capitolul trecut. Hipnoza nu a reuşit să demonstreze că i s-a întâmplat şi altceva. Charlie fusese un martor inocent. La fel ca la Allagash, el fusese la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Aşa cum a reieşit în timpul şedinţei de hipnoză, Jack era ţinta în noaptea aceea.

Când mi-a dat telefon, părea îngrijorat. După ce am discutat despre visul lui Charlie, el a făcut o pauză şi apoi mi-a pus o întrebare, cu o voce ezitantă. Această convorbire a fost înregistrată, şi am să citez din ea fragmentele care ne interesează.

JACK: Deci, hm, unul din lucrurile care voiam să te întreb, este, hm, când i s-a întâmplat acest lucru lui Charlie, cu o zi mai târziu... am observat ceva pe talpa piciorului meu. Şi probabil – probabil nu are nimic de-a face cu toate astea. Dar, nu-mi amintesc – vreau să spun, era acolo – într-o zi nu era acolo, şi a doua zi era... Arăta de parcă toată pielea de pe talpă a fost – nu ştiu – se, se, se jupoaie toată! Mă întrebam dacă nu ai întâlnit cazuri în care e afectată pielea de pe talpă. (Este vorba despre cei care au avut experienţe OZN.)

RAY: Nu. Te doare?

JACK: Mă doare. Am pus tot felul de medicamente, fiindcă e toată crăpată şi umedă. Parcă aş fi păşit fie pe ceva foarte rece, fie pe ceva fierbinte. Ori arsă, ori degerată...

RAY: Ceea ce poţi să faci este să notezi data şi descrierea ei... s-o

fotografiezi... şi să te duci la un" doctor, deoarece pare serios. Doar trebuie să mergi în fiecare zi.

JACK: Da, i-am pus tot felul de medicamente, port un ciorap şi încerc s-o protejez cât mai mult. N-am nicio idee de unde a apărut. Ştiu că eu nu am făcut nimic, într-o zi nu era şi a doua zi a apărut... Am crezut că este „picior de atlet” sau ceva de genul acesta, dar n-am avut niciodată aşa ceva. Nu fac gimnastică. N-aveam de unde s-o iau. A apărut peste noapte, ştii? M-am trezit într-o dimineaţă şi piciorul îmi era tot umed când am păşit pe el. Am crezut că am călcat pe vreun ciob de sticlă.

RAY: Fă ce ţi-am spus şi poate te duci la un doctor... Ah, când ţi-a spus Charlie despre vis, te-ai uitat cumva să vezi dacă nu...

JACK: Păi, m-am uitat prin curte, după ce mi-a spus. Adică, în dimineaţa aceea, la micul dejun, era foarte agitat...

RAY: Bine, deci nu erau urme de paşi, semne de arsură, sau de trepied, nimic din acestea?

JACK: E greu de văzut ceva, chiar dacă nu sare în ochi, deoarece în perioada aceasta a anului... pământul e îngheţat. E acoperit.

RAY: Deci, dacă poţi să faci o fotografie la rana aceea...

JACK: O s-o fotografiez... Toată pielea mi se jupoaie şi lasă nişte crăpături adânci – pe toată talpa piciorului, [vezi figura 30]

Figura 30. Problemele de piele de pe talpa piciorului lui Jack.

Trebuie să mărturisesc că n-am mai auzit niciodată de un efect OZN de tipul celui prezentat de Jack. Dar, mai târziu, după ce hipnoza a arătat că

visul lui Charlie reflecta realitatea, ne-am hotărât că şi Jack trebuie întrebat despre piciorul lui. Dacă extraterestrii au vizitat atunci casa, apariţia peste noapte a rănii lui Jack ar putea fi una din cărţile de vizită lăsate de ei. Ceea ce urmează este un fragment din discuţia noastră cu Jack din timpul ultimei şedinţe de hipnoză.

Şedinţa de hipnoză nr 3D (10 martie, 1990)

RAY: Deci, în noiembrie, 1989 Jack, asta a fost după ce prietenul tău Charlie Foltz a avut acel vis despre extraterestrii care erau în faţa uşii?

JACK: Da.

RAY: Te-ai trezit, fie a doua zi, fie la câteva zile după, şi ai descoperit că talpa piciorului drept părea să fi suferit fie degerături, fie o arsură. A fost foarte straniu.

JACK: Mi-amintesc.

RAY: Poate Tony o să discute cu tine despre cum s-a întâmplat.

TONY: E ceva despre care ai vrea să ne vorbeşti? Este noiembrie, 1989.

JACK: Mi-aduc aminte că ne vizita Charlie, şi-mi amintesc că s-a trezit dimineaţa şi arăta ciudat. Părea speriat şi încordat. (Devine agitat.)

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

RAY: Bine. Charlie ne-a povestit despre asta. Deci, a doua zi, sau la câteva zile după, ai observat ceva în neregulă cu talpa piciorului?

JACK: Da.

RAY: Ţi-aminteşti cum s-a întâmplat?

JACK: Mi-amintesc că m-am sculat la vreo două zile după ce fusese Charlie pe la noi şi am observat că mă doare piciorul când am coborât scările. Şi am crezut că am călcat pe vreun ciob de sticlă, căci mă durea de parcă mă tăiasem într-un ciob... Mi-amintesc că mi se părea ciudat, fiindcă ştiam că nu călcasem pe niciun ciob, şi nici nu făcusem ceva care să-l facă să sângereze.

DAVE: Doar piciorul drept sau ambele?

JACK: Ambele erau fierbinţi şi crăpate, dar piciorul drept era mai rău.

TONY**: Rel**axează-te, relaxează-te.

Tony i-a adâncit din nou transa. Apoi a continuat cu întrebările folosind iarăşi tehnica ecranului TV împărţit în două. După ce i-a pus o serie de întrebări neutre, i-a pus apoi „întrebarea”.

TONY: Dreapta este „Da” – stânga este „Nu”... Ştii ce s-a întâmplat cu talpa piciorului tău? Care parte se aprinde?

JACK: Da. (Se aprinde partea dreaptă – n.a.)

TONY: Poţi să ne explici ce s-a întâmplat?

JACK: Nu (pauză), pot (pauză), să spun.

TONY: Fiindcă nu-ţi aminteşti?

JACK: Nu-mi amintesc de ce. (Pauză.) Ştiu că nu trebuie să spun.

TONY: De unde ştii că n-ai voie să spui?

JACK: Fiindcă văd faţa – ochii lor mi-au spus (pauză), să nu povestesc.

TONY: Asta înainte sau după ce s-a întâmplat?

JACK: După.

TONY: Relaxează-te, relaxează-te.

Tony l-a calmat pe Jack şi l-a introdus într-o stare şi mai adâncă de hipnoză. L-a asigurat că este cu un grup de oameni care sunt alături de el şi sunt gata să-l ajute:

TONY: îţi voi cere ca, orice ar fi, ceea ce s-a petrecut cu piciorul tău să devină foarte clar pentru tine, astfel încât să ne poţi povesti totul cât mai clar. Relaxează-te, relaxează-te.

JACK: Văd faţa! Ochii ăia! Văd ochii ăia! Şi (pauză), nu – sunt atât de mari!

TONY: Relaxează-te, relaxează-te. Vrei să ne spui ce s-a întâmplat?

JACK: Nu.

TONY: De ce nu vrei?

JACK: N-am voie.

RAY: Poate să ne spună altcineva? Uită-te la acel ecran TV (imaginar). Poţi să-l vezi?

JACK: Da.

RAY: Să presupunem că altcineva, să zicem un prezentator de ştiri, a văzut ce s-a întâmplat. Lasă-l pe el să ne spună ce s-a întâmplat, astfel nu va mai trebui să ne spui tu.

JACK: (Pauză.) O faţă! Ochii ăia sunt (pauză), pe ecran!

TONY: Pe ce ecran, Jack?

JACK: Pe ecranul TV (imaginar).

DAVE: Unde vezi faţa?

JACK: Chiar în faţa mea!

RAY: Acum, Jack, aceiaşi ochi ţi-au spus să nu ne povesteşti nici incidentul de la Allagash şi nici alte lucruri, aşa că ar trebui să fie bine.

JACK: (Pauză.) Ştiu de ce nu am voie să povestesc.

RAY: Acum, picioarele tale au ajuns aşa din întâmplare? Au ajuns aşa fiindcă au făcut-o ei dinadins.

JACK: N-au ajuns aşa din cauza mea sau din întâmplare.

TONY: Jack, în urmă cu câteva minute ai spus că „ştiu de ce nu trebuie să spun", asta referitor la picioarele tale. Poţi să ne explici de ce nu ai voie să ne povesteşti?

JACK: Da.

TONY: Bine, dă-i drumul.

JACK: Ochii – ochii mi-au spus.

RAY: Poţi să-i vezi cum lucrează la picioarele tale?

JACK: (Pauză.) Nu.

RAY: Poţi să simţi ce – când îţi fac asta?

JACK: (Pauză.) Nu ştiu cum au făcut-o.

RAY: Ai simţit ceva?

JACK: Nu..

RAY: De ce nu ştii cum au făcut-o? Aveai ochii deschişi?

JACK: (Pauză.) Eu (pauză) văd (pauză) feţele (pauză) uitându-se la locul acela (unde fusese tumoarea) şi se uită la mine cu ochii ăia! Şi spun: „Vezi – coopera!"

DAVE: Unde sunt?

JACK: La picioarele mele.

DAVE: Da, dar unde? În casa ta sau în altă parte?

JACK: în altă parte.

DAVE: Unde?

JACK: Unde este lumina strălucitoare – foarte strălucitoare – şi eu – nu

trebuie – să ştiu.

DAVE: Poţi descrie împrejurimile?

JACK: Tot ceea ce văd sunt ochii aceştia, şi capetele, şi braţele lungi, lungi şi subţiri şi mâinile acelea ciudate pe picioarele mele.

DAVE: Câţi sunt?

JACK: Doar doi. Doi.

RAY: Acum, ne-ai spus atâtea, şi ochii ţi-au spus să nu ne spui nimic, aşa că poţi foarte bine să ne spui şi restul. Ce ţi-au făcut la picioare?

JACK: Nu (pauză), nu ştiu ce fac. E ceva ce nu ştiu de ce. Mi-e frică.

DAVE: Noi nu întrebăm de ce fac, noi te întrebăm ce fac?

JACK: Ţin ceva în mână, care este albicios şi rotund, cu care îmi ating pielea.

RAY: Care piele?

JACK: Pielea de pe picioare.

RAY: Acolo unde îţi sângerează şi e fierbinte? Acolo te ating?

JACK: Da.

RAY: Te-a durut?

JACK: Nu.

RAY: Ţi-au mai făcut ceva în această zonă înainte de a te atinge cu acest al doilea lucru?

JACK: Mi-au atins picioarele cu mâinile lor ciudate.

DAVE: Le puteai simţi mâinile?

JACK: Nu, de parcă picioarele mele sunt amorţite şi nu simt nimic.

DAVE: Lucrează la ambele picioare?

JACK: La amândouă.

DAVE: Se uită la tot piciorul?

JACK: Da.

DAVE: Ce fac?

JACK: Îmi freacă piciorul în locul acela – unde e cicatricea. (Rezultată în urma operaţiei.)

DAVE: Cu ce îţi freacă piciorul?

JACK: Cu chestia aia rotundă. (Pauză.) Şi ei se tot uită la mine. [vezi figura 29]

DAVE: Ai mai văzut mecanismul acesta rotund înainte?

JACK: Da.

TONY: Unde?

JACK: Îl văd – l-am văzut – prima dată când mi-au frecat piciorul (Ka Allagash; aparent acest mecanism era folosit pentru anesteziere – n.a.)

RAY: Poţi să-ţi aminteşti în detaliu şi să-l desenezi pentru noi? Este suficient de clar pentru a-l putea desena?

JACK: Pot.

RAY: Bine, dacă-ţi aduci aminte, desenează asta pentru noi.

DAVE: Şi orice altceva folosit de ei.

Era imposibil de obţinut alte date despre rănile de la picioare de la Jack. Timpul trecea repede şi mai erau şi alte lucruri de discutat pe agenda acestei şedinţe de hipnoză. Este suficient să spunem că atât Charlie, cât şi Jack i-au văzut pe vizitatorii din noaptea aceea. Se pare că doar Jack fusese examinat, dar extraterestrii îl programaseră să uite despre incident. Numai datorită experienţei lui Tony reuşiserăm să pătrundem prin acest blocaj mental, dar numai parţial. Suficient însă pentru a afla că rana lui Jack se datora unei, încă, enigmatice confruntări cu creaturile extraterestre.

În timpul examinării corpului lui, Jack ne-a arătat o cicatrice neconsemnată pe umărul său drept. Nu am considerat-o prea importantă, din moment ce nu aveam niciun motiv să credem că aceasta ar fi legată în vreun fel de OZN. Totuşi, a doua zi după răpirea lui Jack şi Mary din noaptea de 20 mai, 1988, vechea cicatrice a devenit vizibilă. L-am pus pe Jack să-mi descrie ce s-a întâmplat. Conversaţia noastră a fost înregistrată.

JACK: Ţi-aminteşti când ai verificat chestia aia de pe spatele meu?

RAY: Pe spate? Da.

JACK: Ei bine, s-a umflat. Chiar după ce am avut visul acela în mai a fost cel mai rău. Mă înnebunea. De atunci, nimic. Adică, de atunci m-a supărat din ce în ce mai puţin. Încă mai am zona aceea care părea injectată cu novocainã, dar nu mă mai supără cum a făcut-o atunci.

Este posibil ca această cicatrice să fie şi ea legată de vreuna din examinările făcute de extraterestri în timpul unei răpiri. Deşi nu este atât

de evidentă ca tumoarea sau ca rana de la picior, merită menţionată aici.

Deja menţionat este şi semnul în formă de căuş, care a apărut chiar deasupra cicatricei operaţiei pentru îndepărtarea tumorii de pe piciorul lui Jack. Chiar înainte de apariţia acestuia, Jack se trezise într-o noapte cu o senzaţie acută de teroare. Mi-a spus că a avut un sentiment puternic că există o prezenţă extraterestră. Semnul este identic cu altele descoperite pe picioarele celor răpiţi, chiar şi eu având un astfel de semn. O comparare a semnului meu cu cel al lui Jack indică această asemănare. Apariţia peste noapte a acestui semn, coroborată cu panica, confirmă că legătura dintre gemeni şi doctorii-fantomă continua sila 1 mai 1990!

Şi ceilalţi membri ai expediţiei de la Allagash prezintă cicatrice stranii, semne şi alte reacţii caracteristice fenomenului de răpire. Să le examinăm pe rând.

Charlie Foltz

Eram foarte curios să văd dacă Charlie avea vreun semn sau vreo cicatrice în zonele în care astfel de semne sunt găsite de obicei pe corpurile celor răpiţi. Charlie, spre deosebire de ceilalţi, nu avea alte întâlniri cu extraterestrii. A fost de acord să-şi examineze corpul şi să ne raporteze orice cicatrice stranie. Răspunsul lui a fost înregistrat.

CHARLIE: Ah, am – pe piciorul stâng, pe interior, ah... am ca o, ca o cicatrice, depresiune, ah, niciodată...

RAY: Ce formă?

CHARLIE: E ca o ciupitură.

RAY: Ca un căuş?

CHARLIE: Se poate spune şi aşa. E poate cam pe jumătate din unghia degetului mic.

RAY: Ai văzut vreodată o, ah, o biopsie?

CHARLIE: Da.

RAY: Seamănă?

CHARLIE: Da, da.

RAY: Şi de când e acolo?

CHARLIE: N-am idee. De fapt, n-o observasem niciodată şi nici nu i-am dat vreo atenţie.

RAY: Bine, asta este pe piciorul stâng?

CHARLIE: Da, pe piciorul stâng... pe interior, la gleznă.

Din nou m-am simţit de parcă aş fi descoperit aur. Aceasta era încă o zonă comună unde fuseseră găsite cicatrice asemănătoare cu o biopsie. Dr. Neal scrie că atât el, cât şi cercetătorul în domeniul răpirilor, Budd Hopkins, au observat cicatrice:

...pe pulpă (inclusiv chiar deasupra tibiei sau fluierului piciorului), „coapsă", şold, umăr, genunchi, coloana vertebrală şi pe partea dreaptă a spatelui şi a frunţii... Topografic, cicatricele se împart în două categorii: subţiri, drepte, părul din zonă tăiat, lineare, cam de o treime de inch lungime şi circulare sau în formă de căuş, de circa o. Optime de inch în diametru până la trei sferturi de inch şi poate adânci de un sfert de inch[18].

Chuck Rak

Chuck avea un semn pe spate despre care nu putea spune de unde ar fi provenit. Era localizat pe coloana vertebrală între umeri. Nu îl observase decât curând, când îl întrebasem noi despre semnele ciudate. Când mi-a făcut o vizită, mi-a arătat semnul. Conversaţia noastră a fost înregistrată:

CHUCK: Am ceva între umeri. M-am dus la un doctor să văd ce este. Şi el m-a întrebat:, Ai stat la soare?" Şi i-am zis: „Nu fără să mă protejez. Mă protejez acolo de la 14 ani".

RAY: Ţi-a spus ce crede că a provocat-o?

CHUCK: Mi-a spus, implicit, că era efectul razelor ultraviolete, de la soare.

Nu se poate dovedi că arsura lui Chuck era legată de vreuna din „cărţile de vizită" ale extraterestrilor. Totuşi, trebuie menţionată aici. Mai ales că dr. Neal se referă, de asemenea, la arsuri şi la erupţii, găsite în diferite zone ale corpului la persoanele răpite, care sunt similare cu un „psoriasis localizat". Chuck a descris zona ca fiind „O zonă tare... de piele iritată."

---

[18] **Neal, *Generations*, p. 22.**

Jim Weiner

Jim avea două posibile manifestări care erau caracteristice şi altor răpiţi. Prima dintre ele privea tipica zonă din jurul tibiei. Atât zona de deasupra fluierului piciorului de pe piciorul drept, cât şi cea de pe piciorul stâng aveau porţiuni netede, bine delimitate, fără păr. Într-o vizită recentă la un doctor, Jim i-a arătat acestuia zonele în chestiune. Doctorul nu a putut să ofere nicio explicaţie.

Cea de-a doua manifestare intră, de asemenea, pe lista dr. Jacobs de efecte ale SPA, mai ales în sfera problemelor neurologice. Într-adevăr, chiar această complicaţie îl făcuse, în ultimă instanţă, să mă caute.

La doi ani după incidentul de la Allagash, Jim avusese un accident casnic. Cu toate "că s-a simţit refăcut după rănile provocate de acest accident, curând după, a început să aibă nişte simptome dureroase, pe care mi le-a descris într-o scrisoare:

Când eram pe o şosea din vest (lucra la o galerie de artă), mă simţeam mereu rău. Credeam că am ceva la inimă, deoarece simţeam dintr-o dată că-mi pierd puterile, şi mă durea partea stângă. Toată partea stângă îmi amorţea.

Fişa medicală a lui Jim spunea următoarele referitor la aceste dureri:

Acestea au apărut în 1978 sau 1979 şi a fost spitalizat şi tratat de câteva ori pentru dureri atipice de piept. La Massachusetts General Hospital a fost tratat de un internist şi de un neurolog; la New England Medical Center; în decembrie 1981 la Allentown Sacred Hospital, în Pennsylvania; în februarie 1982 la Meallen Hospital în Mohave, Ut ah; în martie 1982 la Marina Mercy Hospital în Marina del Rey, California; şi în martie 1982 la Breckenridge Hospital în Austin, Texas. A fost înregistrat prima dată la Beth Israel Hospital, Boston, Massachusetts, în decembrie 1983.

I-au fost făcute numeroase analize şi i s-a spus că, fie are o nevrită, fie este totul doar „în capul lui.”

Din 1983 şi până azi, Jim Weiner a făcut numeroase analize neurologice

şi a fost tratat la Secţia de Neurologie de la Beth Israel Hospital, Boston, Massachusetts. Analizele făcute au indicat că accesele de dureri la piept sunt simptomele epilepsiei temporolimbice (TLE).

În timpul tratamentului, Jim i-a povestit doctorului său despre vizitele nocturne pe care le avea. Se întreba dacă nu cumva înnebunise. La vremea aceea el nu lega aceste fenomene din copilărie şi de mai târziu de incidentul OZN de la Allagash. Abia mai târziu a început să se întrebe. Acest lucru a fost instigat şi de visele lui Jack despre entităţi extraterestre şi de realizarea faptului că aceste vise ar putea fi legate de timpul lipsă de la Allagash. Totuşi, doctorul lui Jim se îndoia că experienţele lui erau cauzate de epilepsie. De fapt, tocmai datorită acestor dubii l-a sfătuit să ceară ajutorul unui specialist în probleme OZN.

Pe scurt, nu se poate stabili cu certitudine dacă problemele sale neurologice sunt legate de OZN-uri sau de accidentul pe care l-a avut acasă. Este adevărat că unii din cei răpiţi au ulterior probleme neurologice. Cu toate acestea, cred că este important să menţionez aici faptul că neurologul său se îndoieşte că experienţa sa OZN a fost cauzată de efectele epilepsiei. Acest lucru este de altfel evident, deoarece întâlnirile lui Jim cu Harry Fantoma au precedat cu mult accidentului care ar putea fi cauza problemelor sale neurologice.

Doctorii care s-au ocupat de Jim au fost foarte amabili în a-mi oferi opiniile lor profesionale despre chestiunea OZN / TLE. Scrisorile lor urmează. Prima dintre ele este un răspuns la o cerere formulată de David Webb.

Harvard University Medical School (Facultatea de Medicină a Universităţii Harvard) Department of Neurology (Secţia de Neurologie)

5 septembrie, 1989 David Webb 23 Eugene Road, Burlington, MA 01803 Re: Jim Weiner

Dragă d-le Webb,

Am primit corespondenţa dumneavoastră din 22/08/89 şi vă răspundem. Am fost neurologul lui Jim Weiner în ultimii patru-cinci ani. Suferă de o boală numită epilepsie temporolimbică care poate da naştere unor numeroase simptome psihice. Printre acestea este şi sindromul deja şi

jamais vu, stări disociative cu experienţe de ieşire din corp, panică fără motiv şi dureri de piept, halucinaţii. Este posibil ca visele şi coşmarele descrise de Jim să fie induse de TLE. Totuşi, acest lucru nu este dovedit. Este extrem de ciudat faptul că şi fratele său semnalează aceleaşi întâlniri de aproape. Posibilitatea ca şi el (Jack Weiner) să aibă TLE poate fi cercetată, dar împărtăşirea aceloraşi amintiri de cei doi micşorează posibilitatea TLE.

Sper că aceste date să ajute.

Cu sinceritate, Bruce H. Price, Doctor neurolog

Concluzia dr. Price este întărită şi de faptul că experienţa gemenilor a fost împărtăşită şi de Chuck Rak şi Charlie Foltz.

Următoarea declaraţie aparţine medicului personal al lui Jim, de la Beth Israel Hospital, Boston, Massachusetts.

15 martie, 1989 Pentru cine are nevoie: Re: James Weiner

. Îl am în tratament pe James Weiner la Beth Israel Hospital împreună cu neurologul său, dr. Bruce Price. Înţeleg că el face nişte şedinţe de hipnoză cu dumneavoastră; şi aţi solicitat informaţii în legătură cu starea de sănătate a acestuia. A fost tratat cu Tegretol pentru accese. Are o varietate de simptome despre care s-a „crezut” că sunt epileptogenice. Totuşi, electroencefalograma (EEG) făcută în urmă cu aproape un an nu a reuşit să confirme aceste simptome. Cum se pare că răspunde la Tegretol, tratamentul cu acesta a fost menţinut, în plus se pare că prezintă disturbări ale somnului, cu frecvente coşmare, în timpul cărora se trezeşte cu multe simptome care par a fi valuri de panică. Nu se poate spune, în momentul acesta, dacă aceste simptome reprezintă atacuri sau sunt legate de „alte fenomene”.

Cu sinceritate,

Patricia Osborne Shafer,

Asistenta medicală, specialistă în neuro-epilepsie

Se poate vedea cu uşurinţă de ce vizitele nocturne primite de Jim de la creaturi extraterestre care, chipurile, îl examinează şi îr extrag mostre de spermă pun în încurcătură pe doctorii săi. Aceste întâmplări/simptome sunt foarte departe de nemulţumirile sale de la început legate de durerile

la piept. Jim mi-a spus că ştie când îi vine un atac de epilepsie, şi este o senzaţie cu totul diferită de cea din timpul vizitelor nocturne ale extraterestrilor. Totuşi, doctorii şi asistentele, nefiind la curent cu fenomenul răpirilor OZN, au evaluat experienţele lui Jim în contextul efectelor neurologice ale TLE. De-abia când Jim a avut curajul să-i povestească despre experienţa de la Allagash, doctorul a admis posibilitatea ca aceste manifestări să fie legate de fenomenul OZN. Aceasta mai ales că unele dintre simptomele prezentate de Jim nu se potriveau cu paradigma TLE. Medicul curant al lui Jim a rezumat aceste lucruri în scrisoarea care urmează.

22 august, 1989

Raymond E. Fowler

Woodside Planetarium and Observatory

13 Friend Court,

Wenham, MA 01984

Dragă d-le Fowler,

Vă scriu aceasta la sugestia lui Jim Weiner, care este pacientul meu din mai, 1983. El a semnat o procură prin care m-a autorizat să iau legătura cu dumneavoastră. Îl cunosc pe Jim de la spitalul Beth Israel unde sunt consultant psihiatric, la secţia de neurologie. Înţeleg că sunteţi interesat să aflaţi de la mine despre atacurile sale şi reputaţia sa şi cum ar putea influenţa acestea raportul său despre observarea unui OZN. Pentru mine, reputaţia sa este un lucru mai presus de orice îndoială; în toate întâlnirile pe care le-am avut cu Jim, am observat că este un om onest, atent, de încredere; n-am avut niciodată vreun indiciu că este un „exhibiţionist” sau că ar denatura faptele în vreo situaţie.

Problema atacurilor sale este însă ceva mai complicată.

În funcţie de locul din creier unde au loc aceste atacuri, simptomele pot fi experienţe neobişnuite, cum ar fi halucinaţii vizuale, halucinaţii auditive, o senzaţie, sau o experienţă a unei prezenţe sau a ceva legat de Dumnezeu sau puteri supranaturale, timp lipsă... Totuşi, aceste atacuri se caracterizează prin modelul lor repetitiv, stereotipic. Adică, o persoană poate avea diferite tipuri de atacuri, dar ele tind să fie recurente, apărând

în aceeaşi manieră de fiecare dată. Jim mi-a spus că experienţele sale nu apar numai la el, ci şi la alţii din compania sa; desigur, nu atacurile de epilepsie sunt responsabile pentru aceasta şi, mai mult, nu există nicio corelaţie între ele şi sugestie.

Sper că ceea ce v-am spus este de ajutor. Mi-ar face plăcere să vă mai răspund la orice altă întrebare de specialitate sau să vă ofer mai multe informaţii, dacă acest lucru vă este de ajutor şi, desigur, cum să nu fiu fascinat şi curios despre munca dumneavoastră şi despre rezultatele acestei anchete deosebite!

Cu sinceritate,

Dr. Jonathan Weinberg

Efectele fizice pe care tocmai le-am discutat sunt doar o parte a Sindromului Post-Abducţie. Există, de asemenea, şi o serie de efecte psihologice care, aparent, au afectat victimele răpirilor.

Sindromul Post-Abducţie Simptome psihologice

În articolul său despre Sindromul Post-Abducţie, dr. Jacobs scrie:

Aceste probleme au cel mai distructiv efect în decursul vieţii victimelor, afectând şi relaţiile acestora cu alte persoane. Victimele suferă impactul problemelor psihologice cauzate de răpire chiar cu mult timp înainte de a fi conştiente de aceasta. Aceste victime inconştiente suferă de simptome psihologice adverse... de la efecte psihologice minore până la debilitate din cauza experienţelor OZN de care nu-şi amintesc[19]. Dr. Jacobs înşiră o serie de astfel de efecte. Le-am revăzut pe toate în lumina experienţelor celor patru de la Allagash. Unele simptome par a se potrivi: disturbări ale somnului, senzaţii de panică, amintiri dureroase şi perioade de timp lipsă. Dr. Jacobs le discută pe toate pe rând. Nu este foarte greu să observi similitudinea acestora cu cele ale celor patru de la Allagash.

Disturbări ale somnului

[19] **Jacobs,** *Post Abduction Syndrome,* **p. 88.**

Cele mai obişnuite dintre toate problemele sindromului SPA sunt disturbările somnului. Pentru adultul obişnuit, somnul reprezintă o eliberare de anxietăţile şi tensiunile zilei. De cele mai multe ori, cei răpiţi văd somnul ca pe un eveniment generator de teamă, plin de teroare şi chin. Au o disperată nevoie de somn, dar nu pot închide ochii din cauza unei frici nedefinite. Uneori ei se tem că acel cineva va veni în camera lor şi ceva rău li se va întâmpla în timp ce dorm. Din această cauză, multe dintre victime nu pot dormi decât dacă, fie luminile, fie radioul, fie televizorul sau toate aceste trei la un loc sunt aprinse. Îşi pun soţul sau soţia să cerceteze casa pentru a se asigura că nu există intruşi. Uşile de la dormitor, de la şifonier trebuie să fie închise. Chiar şi după tot acest ritual, victimele mai au insomnii. Imaginea îi enervează şi-i înspăimântă atât de mult, încât aceştia preferă să stea treji cât de mult posibil, decât să dea ochii cu ea. Când totuşi reuşesc să adoarmă, se trezesc deseori înspăimântaţi că o să li se întâmple ceva[20].

Ce altă descriere este mai potrivită pentru ce a trăit Jim în Austin, Ojai, ca să nu mai menţionăm evenimentele din apartamentul său din Boston? Nu este de mirare că a apelat la ajutor medical. Credea că înnebunise. Nu ştia însă că aceste senzaţii erau comune la alte sute de persoane răpite.

Dr. Jacobs continuă:

Somnul poate aduce vise vii şi neplăcute. Ei visează că se află întinşi pe o masă şi sunt examinaţi de fiinţe mici cu ochi mari, că văd nişte copii care arată straniu, putând exista o componentă sexuală înspăimântătoare[21].

Atât răpirile, cât şi cele din trecut, pot fi reamintite pe jumătate sub forma unor vise vii. Ele nu au calităţile obişnuite ale viselor: irealitate, desfăşurare non-secvenţială, aleatorie. Când se trezesc dimineaţa după o răpire, care acum este legată de un vis, ei tremură şi sunt nervoşi – o senzaţie care poate dura una sau mai multe zile. Se simt extenuaţi, deşi ar fi trebuit să-şi fi făcut somnul normal[22].

Când am citit paragraful de mai sus, m-am gândit imediat la Jack şi la

---

[20] **Ibidem.**

[21] **Ibidem.**

[22] **Ibid., p. 89.**

Charlie, când hipnoza a revelat faptul că au trăit o experienţă reală, pe care şi-au reamintit-o sub forma unui coşmar, parcă aievea, şi, desigur, componenta sexuală înspăimântătoare fusese evidentă în „visele” lui Jack despre Allagash şi în vizitele nocturne ale lui Jim. Mai sunt încă şi alte simptome ale SPA, aplicabile în cazul celor patru.

Ei pot dezvolta temeri puternice şi aparent iraţionale legate de dormitorul lor, din când în când dormind în alte camere, de fiecare dată spunându-şi că este o prostie sau o nebunie să se comporte astfel. Uneori găsesc că se pot duce la altcineva acasă şi să doarmă acolo, dar, când se întorc, problemele încep din nou. Uneori copiii, dar şi cei ceva mai mari preferă să doarmă pe podea, chiar lângă patul părinţilor lor, deşi de cele mai multe ori le este ruşine că fac acest lucru. Apropierea de părinţii lor le oferă o siguranţă pe care n-o pot găsi în camera lor. Aceste tulburări ale somnului pot fi extrem de supărătoare, dar ei învaţă să le facă faţă cum pot mai bine încercând să se împace cu asta, dormind cât mai puţin posibil[23].

Aceasta este o descriere potrivită a reacţiilor gemenilor în faţa lui Harry Fantoma şi a reacţiilor lui Chuck la visele pe care le-a avut în copilărie.

Atacuri de panică

Dr. Jacobs înşiră o serie de tipuri de accese de panică, pe care le suferă persoanele răpite. Simptomul care urmează este caracteristic pentru una din problemele neurologice ale lui Jim, despre care se presupunea că este cauzată de TLE.

Deseori, persoanele răpite suferă de o anxietate generalizată, dar când această anxietate devine acută, victimele pot suferi accese de panică. Oricând aceştia pot suferi un atac de panică şi, de cele mai multe ori, fără vreun stimul aparent.

Când îi copleşeşte panica, inimile lor bat nebuneşte, respiră greu, se îmbujorează la faţă şi devin foarte agitaţi. O frică de moarte îi copleşeşte[24].

---

[23] **Ibid., p.88.**

[24] **Jacobs, *Post Abduction Syndrome,* p. 90.**

Câţi alţii dintre cei răpiţi de extraterestri nu au sindromul Post-Abducţie diagnosticat ca TLE? Unii ar putea spune că TLE este responsabilă pentru experienţele de răpire. Asta ar însemna că sutele de persoane din întreaga lume care pretind că au fost răpite sunt bolnave de epilepsie trombolimbică? Un defect al acestei teorii este că TLE nu provoacă cicatricele, tumorile şi arsurile suferite de victime. TLE nu putea cauza experienţa comună de la Allagash.

Autorul cărţii *Comunion,* Whitley Strieber, a trăit aceleaşi simptome ale SAP după experienţa sa. Şi el, la fel ca Jim, a crezut că înnebunise. A făcut numeroase analize neurologice pentru că era suspectat că ar fi suferit de TLE. Rezultatele au fost negative.

Amintiri dureroase

Spre deosebire de obsesii, fobii şi atacuri de panică, ce par a se materializa din nimic, persoanele răpite care nu ştiu acest lucru au, destul de des, amintiri despre evenimente stranii şi neobişnuite care li s-ar fi întâmplat[25].

Descrierea de mai sus se potriveşte, în special atunci când am cercetat posibilitatea existenţei unor întâlniri înainte de cea de la Allagash, în vieţile Celor doi gemeni şi a lui Chuck Rak. Lucruri care fuseseră uitate de mult reveneau acum în minţile lor, dar care acum păreau relevante pentru ancheta noastră. Şi într-adevăr, erau.

Timp lipsă

Dr. Jacobs tratează perioadele de timp lipsă ca făcând parte din simptomele psihologice ale SAP. El declară:

Budd Hopkins a descoperit importanţa diagnosticării episoadelor de timp lipsă în vieţile persoanelor răpite. Aceştia nu sunt capabili să-şi amintească anumite perioade de timp, uneori de o oră sau două, sau de o zi sau mult mai lungi. Încercarea de a înţelege originea acestui episod se

[25] **Jacobs, Post Abduction Syndrome, p. 91.**

poate dovedi torturantă pentru victimă. Nu există nicio explicaţie, şi totuşi aceasta există[26].

Cei patru de la Allagash s-au chinuit ani de zile pentru a afla ce s-a întâmplat în perioada de timp de la Allagash. Când se adunau cu toţii, acesta era unul din subiectele obişnuite de discuţie. De asemenea, Jim nu reuşea să-şi amintească ce se petrecuse în două perioade de timp lipsă din copilărie. Nu-şi amintea deloc să se fi pierdut într-o furtună de zăpadă şi să fi fost găsit într-o groapă de fratele lui şi de un vecin. De asemenea, nu-şi amintea nimic din timpul incidentului de la săniuş. Până când şi-a reamintit sub hipnoză ce s-a întâmplat, lucru ce a demonstrat intervenţia extraterestrilor, el mi-a spus:

Acestea sunt două evenimente din copilăria mea pe care, până azi, nu am reuşit să mi le explic, şi întotdeauna, ah, m-am întrebat ce s-a întâmplat atunci.

Nu există niciun dubiu în mintea mea că Jim, Jack, Charlie şi Chuck, fiecare în parte, prezintă simptomele-cheie ale Sindromului Post-Abducţie. Astfel de cărţi de vizită adaugă copleşitoare dovezi fizice şi psihologice care vin în sprijinul mărturiilor complementare ale celor patru.

La acest punct, vom stabili legătura finală cu lanţul crescând de dovezi privind realitatea fizică a răpirilor de către OZN-uri. Acest lucru va fi realizat prin demonstrarea faptului că există o extraordinară corelaţie între date extrase din sute de alte rapoarte despre răpiri şi incredibila experienţă de la Allagash a celor patru.

CAPITOLUL XII – CORELAŢII

Un studiu-eveniment, care se ocupă de peste 3 000 de rapoarte despre răpiri OZN a fost publicat în 1988. Lucrarea de 642 de pagini, în două volume se intitulează: *UFO Abdutions: The Measure of a Mystery*[27] (Răpirile

---

[26] **Ibid., p. 92.**

[27] Bullard, Thomas E, UFO Abductions, The Measure of a Mystery (Mount Rainier, Maryland: The Fund for UFO Research, 1987).

OZN: Măsura unui mister). A fost realizat la cererea *Fund for UFO Research*[28] (Fondul pentru cercetări OZN). Autorul acestui studiu este dr. Thomas E. Bullard, un folclorist, care şi-a scris teza de doctorat la Universitatea din Indiana, pe tema OZN-urilor şi a motivelor care o însoţesc ca temă folclorică.

Un volum analizează şirul evenimentelor, de la capturare până la evenimentele ulterioare, aşa cum apar ele în relatările victimelor, categorizează efectele mentale şi fizice asociate cu aceasta, analizează diferitele descrieri ale extraterestrilor şi ale navei acestora şi examinează validitatea interpretărilor extraterestre şi psihologice. Volumul doi, este un catalog în care se face rezumatul fiecărui caz discutat în studiul dr. Bullard. Fiecare este evaluat în funcţie de credibilitatea martorului şi a investigaţiei. Pe scurt, dr. Bullard scrie că fiecare raport, căruia el îi spune „poveste", prezintă o serie de similitudini cu altele, atât majore cât şi minore – prea multe, de fapt, pentru a fi toate şarlatanii sau fantasme. Dr. Bullard nu poate explica de ce ele sunt atât de asemănătoare, dar notează că studiul său este:

Un act de critică literară, un efort de a reconcilia o mulţime de detalii opuse într-o ipotetică unitate. Pentru a înţelege ceva din atât de multe fragmente ale poveştii este nevoie de multe presupuneri şi simplificări, dar concluzia inevitabilă este aceasta: indiciile de pe tot parcursul poveştii converg către o interpretare unică. Părţi disparate ale acesteia se leagă între ele având acelaşi înţeles. Puţini naratori şi-ar putea elabora povestea cu toate aceste implicaţii în minte, şi niciun fenomen nu instaurează o imagine atât de diversă a extraterestrilor... la atâţia indivizi. Realitatea explică cel mai bine de unde îşi are originea această imagine unificată a scopurilor şi motivaţiilor[29].

Nu este intenţia mea de a face în acest capitol un rezumat al acestui studiu. Totuşi, lucrarea dr. Bullard îmi oferă o oportunitate unică de a compara conţinutul poveştii răpirilor de la Allagash cu alte câteva sute de rapoarte despre răpiri. Deci, în acest capitol, evenimentele de la Allagash

---

[28] **PO Box 277, Mount Rainier, Maryland, 20712.**

[29] **Bullard, Thomas E., „Abductions in Life and Lore", International UFO Reporter, vol. 12, nr. 4, 1987, p. 17.**

vor fi corelate cu datele oferite de studiul realizat de dr. Bullard. Pentru a realiza acest lucru, vom urma linia generală a acestuia drept model pentru comparaţie. Numărul, genul, ocupaţia, amintirile, vârsta şi localizarea geografică a martorilor sunt cercetate mai întâi în acest studiu. S-a descoperit că din 309 cazuri cu 400 de martori, a existat numai un martor în 79% din cazuri şi mai mult de un martor în 24% din ele. Au fost doi martori în 49 de cazuri, trei martori în 12 cazuri şi mai mult de trei în 12. Totuşi, de cele mai multe ori cazurile cu mai mulţi martori includ şi copii, care nu pot depune mărturie. Mai mult, în unele cazuri, unii martori au refuzat să coopereze. Deci, numărul maxim de martori într-o cercetare documentată este trei. Aceasta face cazul Allagash unic în analele istoriei fenomenului OZN.

Genul martorilor în cazurile studiate de dr. Bullard a fost 64% masculin şi 36% feminin. Ocupaţiile acestora acoperă o mare diversitate, incluzând muncitori necalificaţi, fermieri, casnice, doctori, asistente şi profesori. Totuşi, cazurile cercetate au relevat un număr disproporţionat de persoane care petrec mult timp în aer liber noaptea, în zone singuratice, cum ar fi soldaţi, poliţişti, comişi-voiajori şi şoferi de camioane. Dr. Bullard face mai departe o declaraţie care se potriveşte perfect cu situaţia celor patru de la Allagash (sublinierile îmi aparţin).

Această categorie se lărgeşte şi cu persoanele care au fost luate în timpul unor activităţi recreative, cum ar fi vânătoarea sau „campingul” sau oameni expuşi în timp ce fac ceva care intră în activităţile lor curente, cum ar fi traversarea unui câmp la ore de noapte în drum spre casă. În această lumină, răpirile apar ca evenimente întâmplătoare, sau cel puţin, *locurile întunecate şi singuratice* par a favoriza experienţa[30].

Inutil să mai spun că paradigma de mai sus se potriveşte perfect cu circumstanţele răpirilor de la Allagash. Cei patru au fost luaţi din zona Allagash Waterway, una dintre cele mai întunecate şi mai izolate regiuni din New England.

Referitor la ce îşi amintesc martorii despre incident, dr. Bullard declară:

Hipnoza a devenit un instrument recunoscut pentru deblocarea

[30] **Bullard, UFO Abductions, p. 35.**

amintirilor martorilor, dar şi subiect de controversă în investigarea răpirilor. În 97 de cazuri (31%) investigatorii au folosit la un moment dat hipnoza. Niciodată, în niciunul din cazurile înregistrate, răpirea nu a apărut întâmplător în timpul hipnozei la cineva care fusese hipnotizat din alte motive. Toate persoanele răpite au avut la început o bănuială că ceva straniu se întâmplase, altfel nu ar fi apelat la cercetări suplimentare. Gradul de conştiinţă al martorilor diferă foarte mult de la caz la caz: Steven Kilburn simţea de ani de zile o nelinişte chinuitoare... Sara Shaw ştia despre o lumină din afară, urmată de o inexplicabilă perioadă de timp lipsă... Patty Roach... şi Betty Andreasson... aveau nişte vagi amintiri, dar neobişnuite, de la periferiile experienţei lor... Familia Hill avea o stare persistentă de nelinişte şi Betty (Hill) a retrăit experienţele avute într-o serie de coşmaruri... în cazurile în care mai stăruia încă în memorie vreun semn al experienţei, hipnoza a fost utilizată pentru descoperirea părţilor ascunse ale acesteia. În alte cazuri, martorul îşi aminteşte în mod clar răpirea sau fragmente mai mici sau mai mari din ea şi atunci hipnoza este folosită doar pentru a întări aceste amintiri sau a clarifica ocazionalele puncte vagi... Numai o mică parte din aceste cazuri a folosit hipnoza pentru descoperirea şi investigarea lor. Pentru 212 cazuri, raportul nu include nicio menţiune despre cercetarea prin intermediul hipnozei[31].

Cazul Allagash reflectă toate modelele de mai sus. Toţi cei patru au văzut globul strălucitor, au prezentat o perioadă de timp lipsă şi au avut o senzaţie de nelinişte chinuitoare. Jack a retrăit un segment din experienţa sa într-o serie de coşmare. El, soţia sa, Mary şi Charlie au reflectat întâlnirile care au urmat în nişte vise foarte vii. Reacţiile mentale şi emoţionale ale lui Jim au impus un tratament medical.

Studiul Bullard dezvăluie că, în unele cazuri, răpirile se întind pe durata întregii vieţi a victimei. Din punct de vedere statistic, răpirile ating un vârf în jurul deceniului al treilea al vieţii martorului şi scad drastic după vârsta de 40 de ani. Unii martori au fost răpiţi din copilărie până la maturitate, de parcă ar fi monitorizaţi de extraterestri pe o anume perioadă de timp. Deci, până acum, Chuck şi cei doi gemeni par a intra în această ultimă

[31] **Idem, p. 35.**

categorie. Charlie pare a fi o victimă a circumstanţelor, fără a avea alte întâlniri anterioare.

Din punct de vedere geografic, 142 din cazurile cercetate de studiul Bullard s-au petrecut în America de Nord. Un total de 51 de cazuri a avut loc în Europa. America de Sud a cunoscut 66 de cazuri, restul având loc în alte părţi ale globului. Se pare că răspândirea geografică a cazurilor din acest studiu se datorează posibilităţilor de obţinere a unor astfel de cazuri din surse de încredere. Deci, nu se poate trage nicio concluzie din această distribuţie geografică.

Să ne întoarcem la miezul studiului Bullard, care tratează tipurile de răpiri OZN. Definiţia dată de el, tipului de poveste" este după cum urmează (sublinierile îmi aparţin):

Tipul de poveste se referă la un model de evenimente uşor de recunoscut care apar în mai multe texte diferite. Numele şi locurile se pot modifica, pot diferi detaliile; dar, indiferent cine ar fi actorii, dacă ei fac aceleaşi lucruri sau trăiesc aceleaşi evenimente, în aceeaşi ordine, aceste relatări spun de fapt aceeaşi poveste. Ambele poveşti aparţin aceluiaşi tip... Raportul despre o răpire... spune o poveste cu acţiuni şi întâmplări, de obicei în câteva episoade şi oferă un model de povestire cu un suficient grad de complexitate pentru a identifica un tip de poveste ca fiind unic pr*ecum amprenta digitală... dacă dou*ă povestiri complexe au un grad deosebit de asemănare în formă şi conţinut devin nepla*uzibile şi numai o* experienţă comună poate oferi o explicaţie convingătoare. Similitudini evidente în rapoartele despre răpiri ar forţa concluzia că martori diverşi spun aceeaşi poveste.

Toate poveştile de răpire se potrivesc într-un *singur punct.* Din acest fapt se desprinde o singură concluzie – relatările răpirilor sunt remarcabil de consistente. Asta nu înseamnă că sunt toate la fel... ci mai degrabă fiecare povestire corespunde unui model ideal sau a unei părţi din el, cu foarte puţine (sau chiar deloc) amănunte care se îndepărtează de model[32].

Dr. Bullard a descoperit că modelul ideal al unei povestiri despre o răpire OZN se împarte în opt părţi. A subliniat că nu toate povestirile

[32] **Ibid, pp. 47, 48.**

conţin toate cele opt părţi posibile. De fapt, singurul caz care conţine toate aceste episoade este Cazul Andreasson, pe care l-am investigat mai bine de un deceniu. Cele opt părţi sunt:

1. Prinderea. Martorul este prins şi adus la bordul unui OZN;
2. Examinarea. Martorul este examinat de extraterestri;
3. Conferinţa. Martorul discută cu aceştia o perioadă de timp;
4. Turul. Extraterestrii îi arată martorului părţi din navă;
5. Călătoria în alte lumi. Martorul vizitează locuri stranii;
6. Teofanie. Martorul are o experienţă religioasă;
7. Întoarcerea. Martorul se întoarce şi pleacă de pe navă;
8. Consecinţe. Efectele ulterioare şi alte evenimente.

Referitor la cele opt părţi, dr. Bullard declară următoarele (sublinierile îmi aparţin):

O povestire este adevărată în formă numai dacă ea respectă ordinea prescrisă de model; adică, examinarea este înaintea conferinţei, turul urmează după conferinţă şiaşa mai departe. Nu este obligatoriu ca toate episoadele potenţiale să fie prezente, dar un episod trebuie să respecte locul său în secvenţă. Pentru a arăta relaţii semnificative, o povestire trebuie să conţină cel puţin două episoade... O majoritate impresionantă de relatări descriu aceeaşi ordine a evenimentelor (72%).

Cel mai mare număr de relatări obişnuite are doar două episoade, de obicei *prinderea şi examinarea, prinderea şi consecinţele*... sau pri*nderea şi plecarea. Caz*urile cu trei episoade reprezintă circa o treime din total, patru episoade (18%) cinci episoade (10%), în timp ce cazurile de şase, şapte episoade sunt prezente în aceeaşi succesiune de episoade[33].

Răpirea de la Allagash Waterway este similară cu multe dintre cazurile din acest studiu. Martorii au trăit episoade din cele mai specifice: prinderea, examinarea, întoarcerea şi consecinţele. Să le examinăm pe fiecare în lumina descoperirilor făcute de dr. Bullard.

Capturarea

[33] **Ibid, p. 52.**

Secvenţa tipică raportată în timpul răpirii cuprinde următoarele patru evenimente specifice. Fiecare dintre ele va fi diferit, apoi se va face corelarea cu evenimentele de la Allagash.

Apariţia extraterestră

Observarea iniţială a unui OZN este numitorul comun a 71% din cazurile studiate.

Evident, incidentul de la Allagash se corelează perfect cu acest moment al prinderii. Primul pas al experienţei de răpire a fost observarea unui OZN strălucitor.

Zona crepusculară înainte de a intra în navă, martorii par a intra într-o zonă crepusculară, unde legile naturale încetează să se mai aplice sau se aplică într-un mod ciudat. Jim şi Jack au trăit asta, chiar după ce au fost învăluiţi în raza de lumină care ieşea din OZN.

JIM: Nu e normal!

JACK: Se întâmplă ceva! Se schimbă ceva. Simt – senzaţiile se schimbă. E ceva diferit – e – ceva se înt âmplă... Nu mă simt de parcă aş fi aici (gâfâie), nu mă simt cum trebuie să mă simt.

Nici Charlie, nici Chuck nu au putut să descrie intrarea lor în această zonă crepusculară. Ambii au fost foarte agitaţi şi a trebuit să fie calmaţi de Tony. Dr. Bullard declară:

77 de cazuri includ incidentul din zona crepusculară. Din acestea, 66 de cazuri localizează acest incident după apariţia iniţială[34].

Din nou, corelarea între cazul Allagash şi celelalte este evidentă.

Timp lipsă

Acest al treilea episod al prinderii reprezintă o schimbare a relaţiei victimei cu cei care au prins-o. Dr. Bullard scrie:

Până acum martorul abia a observat evenimentele exterioare. Acum, el îşi schimbă locul din public cu unul pe scenă – ba chiar rolul principal,

[34] **Ibid, p 60.**

deoarece, de acum, acţiunea se concentrează pe martor. Dacă până acum acesta îşi păstrase controlul asupra minţii şi corpului său, de acum încolo starea fizică şi mentală se schimbă. Amintirea conştientă a unei perioade de timp poate dispărea şi va fi descoperită numai prin hipnoză; paralizia fizică sau letargia se poate instala, acţiunile pot deveni involuntare sau necaracteristice, iar martorul nu realizează de ce. Una sau mai multe din aceste posibilităţi se unesc, în timp ce martorul îşi pierde dorinţa de a scăpa şi amintirea a ceea ce s-a întâmplat[35].

Fără nicio îndoială, cititorul îşi aminteşte că exact asta s-a întâmplat cu cei patru. După câte îşi aminteau ei, în urmă cu un minut fugeau de OZN, în minutul următor erau pe ţărm, privind fără teamă la acesta. Acţiunile lor, în acest moment, au fost total necaracteristice.

JIM: Simt că este ceva ce ar trebui să-mi amintesc, dar este aproape ca – un blocaj.

JACK: E chiar în spatele nostru, şi vâslesc cu mâna... Apoi

— Apoi suntem pe plajă.

CHARLIE: Vâslim spre tabără... apoi mi-amintesc că stăteam lângă canoe în, ah în apă, chiar lângă ţărm.

CHUCK: A început să se mişte spre noi... Şi apoi ne-a cuprins panica... Şi ne-am întors pe ţărm. Suntem pe mal! Nici nu-mi amintesc cum de-am ajuns pe ţărm.

Dr. Bullard comentează mai departe această perioadă de timp lipsă care apare în timpul episodului de prindere.

Ceea ce înseamnă timp lipsă pentru ei reprezintă două finaluri de amintiri normale sudate între ele, perioada de timp lipsă fiind extrasă, dându-se astfel aparenţa unei continuităţi normale, de obicei fără un prea mare succes. Timpul lipsă nu înseamnă neapărat inconştienţă sau semiconştienţă, căci, de obicei, martorul rămâne perfect conştient de ceea ce i se întâmplă. Vise, amintiri apărute spontan, hipnoza demonstrează că aceste amintiri au fost prezente tot timpul în subconştient, numai că nu au fost accesibile conştientului. Timpul lipsă acţionează pentru a şterge toată

[35] **Ibid, p. 60.**

experienţa, o decolorare gradată a amintirilor[36].

Un total de 188 de cazuri din studiul Bullard conţin acest fenomen. Bullard subliniază faptul că 177 de cazuri conţin acest incident localizat în locul prescris, afirmând adevărul mai puţin familiar că evenimentele din timpul episodului de răpire sunt foarte consecvente. Evenimentul de la Allagash se corelează perfect cu descoperirile şi interpretările studiului dr. Bullard.

Luarea

Apariţia OZN-ului, zona crepusculară şi perioada de timp lipsă pregătesc calea pentru partea finală a episodului de capturare. Acesta este luarea efectivă a martorului de către extraterestri. Un număr de 185 de cazuri reflectă această secvenţă. Dr. Bullard declară:

În celelalte părţi ale episodului de capturare aveam de-a face, de obicei, cu un singur eveniment recurent, în timp ce luarea este făcută de obicei printr-o serie de alte evenimente succesive, aflate în strânsă relaţie unul cu celălalt, astfel încât acest episod cuprinde o serie de alte subepisoade. Circa 16 astfel de evenimente apar într-o poziţie fixă în timpul luării, cu o frecvenţă care, însă, variază foarte mult. Cele care sunt cu adevărat comune sunt în număr de opt:

1. O rază de lumină îl loveşte pe martor;
2. O forţă de atracţie îl trage spre navă;
3. Apar fiinţe şi discută cu martorul, de obicei pentru a-l linişti sau a-l instrui;
4. Urmează controlul mental şi fizic, şi martorul se simte împăcat cu situaţia sau paralizat, îşi pierde voinţa sau trece într-o stare de inconştienţă sau semiconştienţă;
5. Fiinţele îl escortează, de obicei atingându-l sau ţinându-l;
6. Pluteşte spre navă, şi apoi intră, cu o temporară blocare a memoriei, sau amnezie[37].

---

[36] **Ibid, p 178.**

[37] **Ibid, p. 61.**

Să examinăm cazul Allagash în lumina fiecăruia dintre aceste opt subepisoade ale luării.

Raza

Referitor la rază, dr. Bullard declară:

Cum anume este legată... raza de navă rămâne de obicei vag, dar importanţa rolului ei în răpire este clară. În 66 de cazuri, martorul declară că l-a lovit sau l-a învăluit o lumină, pe el, maşina sau casa lui. Această rază poate veni de la o navă sau de la o fiinţă. Poziţia obişnuită a acestui incident este la începutul povestirii, în timpul capturării, unde raza funcţionează ca un mecanism care îl lipseşte pe martor de libertatea sa mentală sau fizică. Martorul îşi pierde cunoştinţa imediat ce este lovit sau învăluit de această rază[38].

Iarăşi avem o corelare perfectă între incidentul de la Allagash

Waterway şi statisticile din studiul dr. Bullard. OZN-ul strălucitor a emis o rază conică, goală pe dinăuntru, care i-a învăluit pe cei patru care se aflau în canoe. Într-adevăr, aceasta le-a anulat libertatea fizică şi mentală.

JIM: Şi dintr-o dată a ieşit din obiectul acela raza asta de lumină... E pe noi... E în jurul nostru.

JACK: E o rază. O rază de lumină iese din el... Raza. Ne-a prins! E acolo. Suntem în ea!

CHARLIE: Şi o săgeată sau rază de lumină cu margini albăstrii...

Coboară... Se pare că, ah, timpul – nu – pare – că – se – mişcă.

CHUCK: Obiectul acela trimite o rază în formă de con... E chiar deasupra.

Forţa de atracţie

Dr. Bulard declară următoarele, referitor la forţa de atracţie care este asociată cu prinderea celor răpiţi (sublinierile îmi aparţin):

în 40 de cazuri, un fel de forţă îi atrage pe martori spre OZN sau spre fiinţele extraterestre. Acest element deţine aceeaşi poziţie în 32 de cazuri

[38] **Ibid, p. 199.**

şi iniţiază luarea în 25 de cazuri. În cinci rânduri forţa urmează sau *are o anumită legătură cu raza de lumină... Raz*a de lumină poate avea şi alte funcţii, cea mai notabilă fiind de a-i *face pe martori să plutească spre navă*[39].

Forţa de atracţie este, de asemenea, oglindită în cazul Allagash. Cei patru au fost atraşi înspre OZN-ul care plutea deasupra prin raza aceea conică ce emana din el.

JIM: Văd interiorul tubului... Se mişcă... pereţii se mişcă...

Nu sunt aici. (Charlie şi Chuck.) (Sunt) într-o cameră.

(Jim este în navă.)

JACK: Raza... Suntem în ea... Are ceva în ea care se mişcă... Chuck a dispărut... Se întâmplă ceva... Oh! Lumini în faţa mea şi acolo e Jim (Jack este acum la bordul OZN-ului.)

CHARLIE: isuse... Canoe**a!... E în a**pă – e sub noi. (Charlie se găseşte în navă.)

CHUCK: (Raza) este chiar deasupra... E ca un tunel... Suntem atraşi în el... O cameră. (Chuck este la bordul navei.)

Apariţia fiinţelor în acest episod găsim o deviaţie tipică, ce apare şi în studiul Bullard. Într-un număr de răpiri, raza de lumină le loveşte pe victime şi le trage spre fiinţele extraterestre care le conduc în navă. Aceasta nu se întâmplă în cazul Allagash, care reflectă o secvenţă mai aproape de normal. Bullard declară:

Un curs mai comun al evenimentelor presupune că fiinţele apar la *sfârşitul* secvenţei de luare, *după ce OZN-ul le aduce pe victime*, şi schimbări variate în lumea exterioară şi în mintea martorului au pregătit terenul... Uneori relatarea poate fi fragmentară, şi martorul se trezeşte cu fiinţele deja în cameră. (Sublinierile îmi aparţin)[40].

Deci, în cazul Allagash raza i-a adus pe cei patru la bordul OZN-ului unde îi aşteptau extraterestrii. Aceasta conduce la cel de al patrulea segment al episodului de luare.

---

[39] **Ibid. pp. 61-62.**

[40] **Ibid, p. 59.**

Conversaţia cu extratereştrii

Prima comunicare cu extratereştrii are loc după confrunta rea dintre cei răpiţi şi răpitorii lor. În unele cazuri, această comunicare are loc la prima confruntare cu extratereştrii, în afara navei. Când se întâmplă aşa, de obicei aceştia îl calmează pe martor şi îi cer să-i urmeze.

Când martorul este tras la bordul navei, comunicarea are loc la scurt timp după prima confruntare cu extraterestrii. Incidentul de la Allagash urmează această ultimă secvenţă de evenimente, în ambele cazuri, conversaţia are un singur sens şi constă fie în calmarea martorului, fie în instruirea acestuia. Cei patru au fost atât liniştiţi, cât şi instruiţi prin intermediul a ceea ce poate fi descris cel mai bine ca telepatie. Acest mod de comunicare a fost folosit de extraterestri în majoritatea cazurilor descrise în studiul lui Bullard.

Din 124 de cazuri care includ comunicarea, 98 (79%) implică telepatie prin transfer sau martorul poate înţelege sau auzi fiinţele fără ca gurile acestora să se mişte sau orice alt semnal sonor[41].

Să examinăm acum incidentul de la Allagash în lumina acestor statistici.

JIM: Ei, mi au scos cămaşa. M-au făcut s-o scot. Am avut impresia că, dacă nu fac asta, o să am necazuri.

JACK: Spun lucruri... cu ochii.. În capul meu... spun: „Nu te teme... N-o să-ţi facem rău... Fă ce-ţi spunem.”

CHARLIE: A fost ca şi cum mi-ar fi spus-o cu ochii... Nu te teme. Relaxează-te."

CHUCK: De parcă ne conduc... Pur şi simplu ştim să facem lucrurile astea. Ştim pur şi simplu.

Încă o dată trebuie să observăm extraordinara asemănare a cazului nostru cu alte rapoarte înregistrate despre răpiri. Această armonie continuă şi când trecem la partea a cincea a luării la bordul OZN-ului.

Controlul mental şi fizic

[41] Ibid, p.109.

Aşa cum am văzut, studiul Bullard indică faptul că cel răpit suferă un proces de slăbire a voinţei şi a conştiinţei înainte de a fi adus la bordul navei, totuşi, odată aflat la bordul navei, extraterestrii extind acest control fizic şi mental pentru a face victima să răspundă ascultătoare la fiecare ordin al lor. Tehnica folosită este deseori legată de ochii hipnotizatori ai acestora sau de un contact propriu-zis cu ei.

În 71 de cazuri din studiul Bullard, extraterestrii fac ceva pentru a-i controla pe martori. Tranchilizarea, paralizarea, preluarea controlului asupra subconştientului sau semiconştientului victimelor şi preluarea într-un fel a controlului asupra voinţei şi comportamentului martorilor, acestea sunt tehnicile utilizate de obicei de extraterestri. Astfel de control a fost cu siguranţă exercitat şi asupra celor patru de la Allagash. Următoarele fragmente extrase din timpul şedinţelor de hipnoză demonstrează foarte convingător acest lucru:

RAY: De ce nu-l ajuţi pe Jack?

JIM: Nu ştiu... Tot ceea ce pot să fac este să privesc... de parcă sunt drogat... e foarte greu să-mi păstrez cunoştinţa... M-au ciupit cu ceva pentru a mă face să merg acolo. Ticăloşii!

JACK: Sunt para**lizat**... Nu mă pot mişca... Le simt (picioarele) de parcă ar fi la milioane de kilometri... Mă fac să merg... Spun: „Nu este aşa de rău.”

CHARLIE: Simt că vreau să mă uit **în jur,** dar nu vreau să mă uit înjur.

(În acest moment Charlie este, atât fizic, cât şi mental, sub controlul extraterestrilor. El stă imobilizat după ce a fost atras în OZN. Mai târziu îşi aminteşte că stătea întins pe ceva, dar nu-şi aduce aminte cum a ajuns acolo ştiu de ce a făcut asta de la început.)

TONY: De ce stai întins?

CHARLIE: Nu ştiu.

TONY: în timp ce stai întins, ochii îţi sunt deschişi?

CHARLIE: Nu vreau să-i deschid. Îi ţin închişi... Mă ridic... Cel din spatele meu mă ajută să mă ridic.

TONY: Ce senzaţie aveai atunci când te-a ajutat să te ridici?

CHARLIE: De parcă eram obosit.

Experienţa lui Chuck a fost similară:

TONY: Poţi să te mişti cât stai acolo?

CHUCK: Nu prea.

TONY: Poţi să te uiţi în spate?

CHUCK: Nu.

TONY: Observi ceva la tine?

CHUCK: Parcă sunt drogat... Mă duc pe o bancă.

În esenţă, cei patru aveau foarte puţin (sau aproape deloc) control. Cea mai mare parte a timpului, ei s-au purtat ca nişte zombie făcând exact ce doreau extraterestrii.

Escortarea

Acest al şaselea element se aplică numai cazurilor în care luarea s-a petrecut în afara navei. În acest moment, cel răpit cade sub controlul extraterestrilor şi aceştia îl escortează la navă. În incidentul Allagash, cei patru excursionişti au fost traşi în OZN de raza de lumină. Puţin după ce au intrat în OZN ei au întâlnit extraterestrii, care i-au luat sub controlul lor şi apoi i-au escortat. Vorbind despre Jack, Jim a declarat:

JIM: îl iau şi îl duc în locul celălalt... îl împing... câte unul de fiecare parte... Cred că este rândul meu... dar nu vreau să merg acolo... Sunt doi... câte unul de fiecare parte şi mă ţin... simt cum, ah, o să leşin.

JACK: Mă apucă de braţe şi mă mişcă... merg dar parcă nu merg.

CHARLIE: Ne-au luat de la fereastră... Urmăm persoana care ne-a adus aici şi pe încă doi... persoana aceea care ne-a adus aici.

CHUCK: Mă împing... de parcă sunt drogat... Mă duc spre o bancă... îl duc pe Charlie pe masă... îl urmăm. (Pe un extraterestru.)

Plutirea

Aproape imediat după întâlnirea cu extraterestrii, martorul este făcut să plutească spre navă. În cazul Allagash, după cum am mai menţionat, nu a existat vreun contact cu fiinţele acelea la sol. În schimb, cei patru au plutit

prin raza de lumină pentru a se întâlni cu extraterestrii care îi aşteptau în navă. Aşa cum am mai spus, ei s-au văzut încercuiţi de rază. Apoi a fost simţită o întreagă varietate de efecte şi fiecare a ajuns brusc la bordul navei. Faptul că doar Chuck îşi aminteşte cum s-a întâmplat acest lucru se datorează celui de-al optulea şi ultimul dintre constituenţii segmentului luării.

Amnezia de la intrare

Dr. Bullard explică acest ultim eveniment după cum urmează:

Un lucru straniu se petrece pe drumul spre navă când martorul suferă un blocaj al memoriei de cum intră în navă, apoi, odată intrat, îşi recapătă cunoştinţa. De ce sau cum apare acest hiat scurt rămâne necunoscut, dar el apare în 32 de cazuri şi 28 dintre ele îl situează ca ultimul eveniment semnificativ al acestei secvenţe[42].

Acest fenomen este foarte pronunţat în cazul Allagash, după cum o atestă şi următoarele citate din şedinţele de hipnoză.

TONY: Ce se întâmplă la două minute după ce lumina (raza) vă învăluie?

JIM: Nu pot să-mi amintesc. (Jim ajunge apoi la bordul OZN-ului.)

JACK: A înconjurat canoea. Totul este luminat. E atât de strălucitor... Se schimbă ceva... Nu mă simt cum ar trebui să mă simt. (Următorul lucru pe care îl observă Jack este că nu mai este în canoe. Este la bordul OZN-ului!)

CHARLIE: (Charlie îşi aminteşte că raza de lumină a ajuns din urmă barca. Apoi îşi aminteşte că era la bordul navei uitându-se în jos la canoe în apă.) Canoea! E în apă – e sub noi!

CHUCK: (Numai Chuck îşi aminteşte că a fost tras prin tub, printr-o barieră, în OZN.) E deasupra noastră... E ca un tunel... Ceva la capătul tunelului... E aproape ca o barieră... Pare solidă... Ne apropiem de ea... Trecem printr-o barieră... O cameră.

Înainte de a trece la cel de-al doilea episod al unei răpiri tipice, trebuie să menţionez încă un alt eveniment care are uneori loc în timpul episodului de răpire. Dr. Bullard înşiră o serie de evenimente care au loc.

---

[42] **Ibid, p 63.**

El declară:

Niciunul dintre aceste evenimente nu poate fi considerat ca fiind semnificativ din punctul de vedere al frecvenţei, dar au un anume grad de interes şi merită a fi menţionate aici deoarece ele au o ordine fixă... Cel mai important dintre aceste incidente are loc atunci când martorul opune rezistenţă răpitorilor săi. Patrusprezece cazuri conţin o astfel de întâmplare. Martorul simte o ambivalenţă faţă de această situaţie sau, mai bine zis, efectul de control se întrerupe temporar... devine nervos din cauza situaţiei sale. Apoi, această nervozitate izbucneşte într-o acţiune şi dintr-o dată extraterestrii se trezesc provocaţi la bătaie[43].

Cu siguranţă că nervozitatea lui Jim a explodat şi a anulat temporar efectul anesteziant. Acest lucru s-a petrecut atunci când extraterestrii au încercat să-l mute într-o altă încăpere a navei:

JIM: Nu merg! Nu! Nici mort! Ah, lăsaţi-măân pace! Eh?

M-au ciupit – m-au ciupit cu ceva ca să mă facă să merg acolo. Ticăloşii!

Pentru majoritatea celor răpiţi, episodul care urmează reprezintă însuşi motivul pentru care au fost răpiţi.

Examinarea

Dr. Bullard face următoarea declaraţie introductivă în secţiunea care tratează ceea ce el numeşte „Miezul problemei”:

O tragedie bizară şi extrem de neplăcută îi aşteaptă pe captivi odată ajunşi în navă. Extraterestrii îi duc într-o cameră cu lumină uniformă şi curăţenie de spital, apoi îi supun unei atente, sistematice şi uneori dureroase examinări medicale... De fapt, rapoartele despre răpiri sunt nişte litanii despre cruzimi, tratamente inumane şi torturi din partea extraterestrilor, astfel încât răpirea devine o perspectivă de groază... Numărul răpirilor, nepăsarea extraterestrilor faţă de suferinţele pacienţilor şi preocuparea pentru reproducere duce la concluzia că altceva decât curiozitatea ştiinţifică motivează examinările şi sugerează ideea că ei adună materiale genetice vii... în orice caz, o mulţime de indicii despre

[43] **Ibid, p. 63.**

caracterul şi scopurile extraterestrilor, la fel ca şi natura experienţei de răpire, fac examinarea cel mai important episod în povestirile despre răpiri. Din punct de vedere strict literar, niciun alt episod nu atrage atât de mult atenţia şi nici nu impresionează atât de mult decât această transformare a oamenilor în cobai...

Evenimentele din timpul examinării respectă următoarea succesiune:

1. Pregătirea. Extraterestrii pregătesc martorul pentru examinare;

2. Examinarea manuală. Extraterestrii ating sau manipulează victima cu mâna sau folosind instrumente de mână;

3. Scanarea. Un mecanism de forma unui ochi cercetează corpul victimei;

4. Examinarea cu instrumente. Instrumente stranii cercetează corpul victimei;

5. Mostre. Extraterestrii iau mostre de sânge şi alte fluide ale corpului;

6. Examinarea aparatului reproducător. Teste care vizează reproducerea sau aparatul reproducător;

7. Examinarea neurologică. Atenţia se concentrează asupra capului, a creierului şi a sistemului nervos, aceştia cercetând mintea, creierul şi nervii victimei;

8. Examinarea comportamentală. Extraterestrii cercetează comportarea victimelor şi le pun întrebări[44].

Un număr de cazuri din studiul Bullard conţine unul sau mai multe elemente de examinare manuală; 24 de cazuri prezintă doar un eveniment; 41 de cazuri prezintă două evenimente; 15 cazuri, trei evenimente; şapte reflectă patru evenimente şi unul are cinci evenimente. Studiul arată că:

Episoadele de examinare sunt ceva mai bine organizate decât cele ale capturării... Extraterestrii pot recurge la orice tehnică necesară pentru rezolvarea problemei... Dacă unul din aceste evenimente îşi schimbă ordinea, acesta nu este prea departe de cel ocupat anterior şi îşi păstrează integral semnificaţia. Extragerea de spermă, de exemplu, îşi are locul în cadrul examinării aparatului reproducător, dar, foarte bine, poate avea loc

[44] **Ibid, p. 82.**

în cadrul luărilor de mostre. Pentru extraterestri, rearanjarea ordinii evenimentelor, pentru a beneficia de o oportunitate, demonstrează că şirul acestora este mai degrabă flexibil în sensul eficienţei, decât mecanic şi rigid[45].

Bazându-ne pe datele din acest studiu, am observat că incidentul de la Allagash implică cel puţin cinci din aceste evenimente.

Pregătirea

80% din cazurile analizate de studiul Bullard descriu o formă sau alta de pregătire, alcătuită din trei constituenţi. Cel mai comun dintre aceştia este o masă pe care martorul stă. Aceasta apare în 57% din cazuri. Al doilea element, în ordinea frecvenţei (26%), îl reprezintă scoaterea hainelor celui răpit. Numai 7% din cazuri descriu un al treilea element, care implică purificarea victimei.

Dr. Bullard declară că nu există un model anume al ordinii acestor trei elemente. Uneori, martorul pur şi simplu stă în picioare pentru o examinare simplă. Martorul se poate dezbrăca înainte de a fi pus pe masă. Sau invers, el poate fi dezbrăcat după ce este pus pe masă. Cazul Allagash reflectă două din cele mai comune elemente ale pregătirii:

Masa

JIM: E o masă... M au pus pe o masă.

JACK: Sunt întins şi nu ştiu ce fac.

CHUCK: îl pun (pe Jack) pe o masă.

CHARLIE: Mă uitam la el când eram întins pe masă.

CHUCK: Mă pun pe o masă.

Scoaterea hainelor

JIM: Mi-au scos haina. M-au făcut s-o scot... Am impresia că e mai bine să-mi dau pantalonii jos.

JACK: Picioarele, degetele de la picioare! Sunt dezbrăcat!

JIM: îi dau jos pantalonii (lui Jack) sau mai degrabă, el şi-i dă jos. L-au dezbrăcat de tot!

---

[45] **Ibid,p.90.**

CHARLIE: Hainele lui... (ale lui Jack) şi le dă jos.

RAY: Cum ţi-a pus la loc hainele?

CHARLIE: Trebuie să mi le fi pus singur.

CHUCK: îmi văd mijlocul... îmi trag jos pantalonii.

Examinarea manuală

Conform analizei dr. Bullard a acestei părţi a examinării (sublinierile îmi aparţin).

Extraterestrii ating, cercetează sau utilizează instrumente manuale pentru a-l cerceta pe martor într-un mod general, aparent preliminar în 16 cazuri... în alte cazuri, ei pur şi simplu pipăie martorul, ciupesc în anumite locuri, cum ar fi baza coloanei vertebrale; sau ating fruntea sa şi alte părţi ale corpului. Instrumente manuale, nelegate de altele mai mari pot juca un rol în această examinare... cum ar *fi un instrument ca un stilou sau creion cromatic. Micul ins*trument emite o rază de lumină cu care se cercetează partea respectivă a corpului...

O parte a acestei examinări manuale implică experimente mai viguroase cu unele părţi ale corpului victimei, când extraterestrii *îndoaie sau răsucesc membrele victimei* cauzându-i acestuia dureri puternice[46].

Fiecare membru al expediţiei de la Allagash a fost subiectul acestui tip de examinare. Mai jos sunt câteva exemple despre acest lucru, extrase din şedinţele de hipnoză.

JIM: (Descrie examinarea făcută de extraterestri fratelui său.) Se uită la gâtul lui. I-au dat capul pe spate şi se uită la gâtul lui şi îl ating cu mâinile de parcă i-ar studia musculatura... Au nişte instrumente... Unul este ca un fel de nuia... Ah, subţire, lung cam de vreo zece inch-i... îi ating ochii cu el, e ca o lanternă mică, licăre... se uită la organele lui genitale, îi pipăie testiculele şi penisul şi interiorul coapselor... se uită la genunchii lui... îl fac să-şi rotească piciorul... se uită la degetele de la picioare... îl chinuie pe Jack... îi mişcă braţul... E rândul meu... fac acelaşi lucru... se uită la fiecare părticică a corpului, fac acelaşi lucru cu braţul meu... îmi cercetează

[46] **Ibid, p. 84.**

organele genitale.

JACK: Pe încheietura mâinii, pe încheietura mâinii stângi, mă pipăie. Îmi ridică braţul... Unul dintre ei are ceva... metal... strălucitor... ca un stilou... Mă pipăie la subsuoară... parcă e o răzătoare... mă râcâie pe picioare... între picioare... genunchii.

CHARLIE: (Nu-şi aminteşte de examinarea manuală.

Şi-aminteşte că deodată se afla într-o cameră. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte este că se afla pe o masă.)

CHUCK: (Nici el nu-şi aminteşte de examinarea manuală. Îşi aminteşte că a fost condus şi aşezat pe o masă.)

Se poate comenta faptul că Jim şi Jack au fost singurii care au fost examinaţi manual, deoarece sunt gemeni. Fiecare a primit acelaşi tratament. Pornind de la acest lucru, este interesant de notat impresia imediată a lui Jim, în timp ce-l privea pe fratele său care era examinat de extraterestri.

JIM: Ei, ei ştiu că eu şi Jack suntem la fel – că arătăm la fel şi că ceilalţi doi nu, şi de asta sunt ei interesaţi.

Mai târziu, în timpul examinării, şi Charlie a avut aceeaşi impresie.

CHARLIE: Se pare că sunt interesaţi de faptul că ei arată la fel.

Examinarea cu instrumente

Un număr de instrumente apar deseori în relatările martorilor. Dr. Bullard descrie unul care seamănă cu cel menţionat în incidentul Allagash, „mecanisme aşezate pe piept.”[47] Chuck a văzut, în timp ce stătea pe bancă, cum extraterestrii au plasat ceva pe pieptul lui Charlie, când acesta se afla pe masă:

CHUCK: E înclinat... un fel de mecanism... argintiu... (plasat) în zona mijlocului.

Charlie voia să-şi ţină ochii închişi, dar, din când în când, îşi arunca o privire la ce făceau ei când era întins pe masă:

CHARLIE: E – pe lucrul care se află pe pieptul meu... ca o tavă sau un

[47] Ibid, p. 86.

panou.

Charlie nu putea vedea ce-i făceau, dar mai târziu a văzut cum aceştia puneau acelaşi lucru pe pieptul lui Jim, şi a putut să descrie ce se întâmplă:

CHARLIE: Au o tavă sau un panou... deasupra pieptului lui...

Iau lucruri de pe el şi le pun la loc... îl pipăie... (Oftează.) Nu vreau să mă uit.

Nici Jim, nici Chuck nu-şi amintesc ca un astfel de instrument să fi fost plasat pe pieptul lor. Când Chuck a fost pus pe masă, i s-a părut foarte greu să se concentreze asupra împrejurimilor şi a declarat că se simţea, „aproape ca şi cum aş fi fost drogat". Totuşi, Jack a menţionat că a fost plasat ceva pe pieptul său când l-au pus pe ceea ce el descrie ca fiind o maşină care „bâzâia".

JACK: Au pus ceva pe mine... pe piept. Most**rele**

Referitor la această fază a examinării fiinţelor umane, dr. Bullard scrie următoarele:

în decursul examinării, extraterestrii au colectat specimene de diverse materiale de la martori în 29 de cazuri... Materialul favorit este sângele, strâns în cel puţin 15 cazuri... Alte fluide cum ar fi... de la ochi... spermă... urină... suc gastric şi fluid spinal... De asemenea, sunt luate şi mostre solide... păr...

Unghii, ceară din urechi... mostre de piele[48].

Din nou. Şi această procedură a fost folosită cu membrii expediţiei de la Allagash. Extraterestrii i-au râcâit pielea lui Jim din diferite porţiuni ale corpului înainte de a fi pus pe masă. În timp ce se afla pe masă, el a fost făcut să ejaculeze într-un container argintiu.

JIM: Vor o mostră de spermă... Au un fel de container...

De metal argintiu... mă pun să ejaculez în el... şi asta fac... Le dau afurisita de mostră.

Pe de altă parte, Jack a fost făcut să dea o mostră de urină printr-un instrument plasat în penisul său.

JACK: Mi-ating penisul... Pun ceva pe el... ca un clopot, şi are un tub. Şi

---

[48] **Ibid. p 86.**

tubul (gâfâie), tubul (vorbeşte rar şi sacadat), intră – într-o chestie – o sticlă. Şi o simt. Intră înăuntru. Nu-mi place!... Mă doare! Urinez în ea. Nu mă pot opri.

Primul lucru pe care şi-l aminteşte Chuck despre examinarea sa este că i-au luat o mostră de spermă.

CHUCK: Mă examinează... Par foarte interesaţi de partea aceea a corpului meu (organele genitale). Privesc cu intensitate. Pun mai multă lumină... De parcă flutură ceva... coboară... pe penisul meu... apoi nu pot să-mi mai amintesc... a fost ceva straniu, ah, de la penisul meu.

Charlie, deoarece era nou-venit, el nemaiavând o experienţă OZN anterioară, pare să fi suferit întreaga gamă de prelevări de mostre. Când a fost întrebat dacă extraterestrii au luat ceva de la el, a răspuns:

CHARLIE: Piele, nişte mostre de fluide din gură, nişte sânge, piele, urină şi fecale, păr, unghii de la mâini şi de la picioare... mi-au cercetat testiculele cu ceva ce aveau în mână... ca un fel de microscop... îl pun jos, şi îl strâng şi îl deconectează.

După ce i-au examinat testiculele cu mecanismul acela, i-au pus ceva pe penis care i-a intrat pe uretră. În acest moment, Charlie a început să bombăne şi a zis: „Nu ştiu dacă este ud. Îl tamponează.” Din nou, aceasta ar putea fi o prevalare de spermă cu ajutorul aceluiaşi mecanism pe care l-au folosit şi cu Chuck.

Examinarea aparatului reproducător

Această fază a examinării implică interesul exclusiv al extraterestrilor pentru organele genitale, care, după cum am văzut, a avut loc la toţi patru. În cazul femeilor, de obicei este introdus un ac în buric, pentru a examina aparatul reproducător şi pentru a scoate ovare. Alte cazuri, chipurile, implică acte sexuale între bărbaţi şi extraterestri.

Cele patru episoade care urmează după examinare nu au fost trăite de cei patru, după cum a rezultat din cercetările noastre. Nu s-a ţinut nicio conferinţă cu extraterestrii. Toate conversaţiile au avut un singur sens, sub forma unor ordine ale acestora pentru cei răpiţi. Nu au făcut nici turul

navei. Nu au făcut nicio călătorie în alte lumi, nici nu a existat episodul de teofanie. Aceste episoade par a fi rezervate pentru martori speciali, cum a fost, de exemplu, Betty Andreasson. Betty a avut un tratament preferenţial şi i s-a oferit un mesaj pentru omenire. Cazul Allagash este mai aproape de normă. Dr. Bullard reiterează că:, Episoadele interne, conferinţa, turul, călătoria în alte lumi şi teofania sunt rare... ca frecvenţă[49].

Să trecem acum la al treilea episod rezumat de studiul Bullard. Acesta tratează felul în care victimele sunt eliberate de răpitorii lor.

Întoarcerea

Răpirea se încheie cu întoarcerea victimelor în mediul lor familiar, la activităţile întrerupte de răpire. Dr. Bullard declară: Felul în care victimele reintră în mediul lor de zi cu zi reflectă felul în care acestea au fost capturate... 111 cazuri se referă la asta. Mai puţine reflectă experienţa într-un fel mai clar şi mai substanţial. Constituenţii acestui episod sunt următorii:

1. Mesajul de adio. Extraterestrii dau răpirilor un mesaj final şi îşi iau rămas bun de la aceştia;
2. Ieşirea – Amnezia de la intrare revine când extraterestrii escortează martorul şi acesta pluteşte afară din navă;
3. Plecarea. Martorul priveşte cum se depărtează nava;
4. Reîntoarcerea. Martorul îşi reia activităţile normale, în timp ce amintirile evenimentului se decolorează[50].

Evenimentele de la întoarcerea celor patru de la Allagash se corelează perfect cu cele de mai sus.

Mesajul de adio în preambulul acestei secţiuni, dr. Bullard face următoarele remarci introductive (sublinierile îmi aparţin):

Nu există o graniţă clară care să marcheze începerea întoarcerii. *Reîmbrăcarea* poate fi un astfel de semn. Nu cu mult timp înainte de

[49] **Ibid, p. 104.**

[50] **Ibid, p. 64.**

plecare apare primul eveniment distinct: extraterestrii, sau cel puţin unul dintre ei... îşi ia rămas bun de la victimă... şi lasă martorul cu o impresie pozitivă... O versiune împăciuitoare începe atunci când extraterestrii spun că acum este t*impul să pleci... iar, în final,* ei îi cer, îl sfătuiesc sau ordonă martorului să uite, cel puţin *pentr*u o vreme, despre răpire[51].

Jim îşi aminteşte că se îmbrăca la loc şi era înconjurat de extraterestri:

JIM: Mă lasă să-mi îmbrac hainele.

Perioada de amnezie a început foarte devreme pentru el. Când l-am întrebat cum a părăsit nava, nu a putut să-şi amintească:

JIM: Nu-mi amintesc deloc. De parcă totul s-a şters.

Pe de altă parte, Jack îşi aminteşte că cei patru au fost adunaţi cu toţii şi extraterestrii le-au spus ceva. Aceasta a avut loc după examinare, şi chiar înainte de-a se îmbrăca la loc. Şi-a reamintit că au fost escortaţi către o maşinărie care arăta ca o deschizătură într-un tub pe perete.

JACK: Şi ei ne spun – spun: Nu vă temeţi. Nu vă temeţi.

Aproape am terminat-"... Apoi ne ajută să ne punem hainele pe noi... Ne duc la o maşină... ca un tub de sticlă.

Charlie îşi aminteşte că s-a îmbrăcat şi a fost condus spre ceea ce el numeşte „o uşă sau o deschizătură”.

CHARLIE: L-am urmat pe cel care ne-a adus... E un perete în spatele lui... o uşă... Peretele... un fel de strălucire, cu picăţele, sclipind ca nişte paiete în lumină... apoi e o deschizătură acolo.

Chuck îşi aminteşte că s-a ridicat de pe bancă o dată cu ceilalţi şi a fost escortat de extraterestri spre ceva pe care el l-a numit poartă.

CHUCK: îl urmăm... E ca o poartă.

Ieşirea

Membrii expediţiei de la Allagash au trăit în mod diferit ieşirea din navă, dar experienţele lor sunt similare cu acelea ale unor cazuri din studiul Bullard. Diferenţele la care ne-am referit se datorează momentului în care a început să-şi facă efectul amnezia. Dr. Bullard declară următoarele

[51] **Ibid, p. 65.**

despre perioada de timp lipsă (sublinierile îmi aparţin):

Episodul întoarcerii este în mare parte, inversul celui de capturare. Când martorul părăseşte nava el suferă o amnezie în 55 din cazuri, cea mai mare proporţie dintre toate evenimentele din acest episod. În 25 de cazuri amnezia dă naştere unei povestiri *cu cel mai potrivit punct de contact* cu episodul întoarcerii... Chiar şi atunci când extraterestrii implantează o sugestie, pentru ca martorii să uite atunci când părăsesc nava, influenţa lor ajunge la maximum numai după ce martorul mai suferă şi alte evenimente. Cel mai comun eveniment este escortarea martorului până la uşă şi uneori şi mai departe (24 de cazuri), plu*tirea de* la navă până la pământ (22 de cazuri). În şase cazuri o raz*ă de lumină est*e implicată în acest proces[52].

A fost destul de greu să îndepărtăm amnezia în încercarea noastră de a avea o descriere clară a felului în care martorii au părăsit nava. Am dat greş cu Jim:

DAVE: Cum ai ajuns în barcă?

JIM: Nu-mi amintesc... De parcă cu o secundă mai devreme eram acolo (în navă) şi în secunda următoare am fost în barcă.

Am reuşit mai bine cu Jack, dar a însemnat să-l facem să treacă printr-o traumă foarte puternică.

JACK: Tubul... începe să se mişte... vine spre noi... mă face să mă simt că mă desfac în bucăţi! O să mi se facă rău.. C se întâmplă atât de repede.

TONY: Simţi că te desfaci în bucăţi? Ai senzaţia apoi că redevii întreg?

JACK: Da... în canoe.

Senzaţiile fizice şi vizuale pe care le-a trăit Jack când el şi prietenii lui au intrat în tubul acela sunt o altă premieră în analele istoriei OZN. Văzând expresiile feţei sale şi ascultând tonul vocii sale în timp ce retrăia sub hipnoză ieşirea din navă aceste lucruri au fost şi pentru noi literalmente o experienţă nepământeană.

De asemenea şi Charlie a reuşit să retrăiască sub hipnoză senzaţiile pe care le-a avut atunci când a intrat în deschizătura aceea strălucitoare din perete.

---

[52] **Ibid, p. 65.**

CHARLIE: Era ca un fel de lift. Eram coborâţi cumva spre canoe... Eu mi-amintesc doar că simţeam că sunt coborât.

Chuck se referă la acea deschizătură ca la o poartă. El a observat că s-a deschis doar după ce un extraterestru a activat nişte instrumente de perete:

CHUCK: Creatura face ceva pe perete... îşi ridică mâna... pare să manipuleze nişte instrumente... poarta se deschide... E ca o membrană... ieşim pe poartă... mergem pe margine... plutim... e ca un telescaun, numai că, în loc să urcăm, noi coborâm.

Chuck descrie că a văzut mai întâi lacul şi apoi canoea. Trebuie reţinut că fiecare martor a fost mai mult sau mai puţin afectat de tranchilizarea şi amnezia impuse de extraterestri. Fiecare descrie plecarea de pe navă după propria-i capacitate mentală şi din propria-i perspectivă. S-ar părea că deschizătura în perete reprezintă partea de sus a razei de lumină care i-a tras iniţial în navă. Zona de sub navă era iluminată de strălucirea marginilor acesteia aşa cum erau ei localizaţi în centrul razei. Ca în cele mai multe cazuri, felul în care au ieşit din navă era inversul celui în care intraseră.

Plecarea

Studiul Bullard conţine 20 de cazuri care descriu plecarea navei de pe sol, după ce i-a lăsat pe captivi. Toate cazurile plasează acest episod între plecarea de pe navă şi reluarea activităţilor curente. E destul să spunem, fără a ne mai repeta, că toţi cei patru au privit de pe ţărm cum se îndepărta OZN-ul, înainte de a-şi relua activităţile. Tipic, ei au fost plasaţi exact în aceeaşi situaţie în care erau înainte de a fi capturaţi. Răpirea nu mai făcea parte din amintirile lor. După câte ştiau ei, doar fugiseră spre ţărm când se apropiase OZN-ul cu raza sa strălucitoare.

Reîntoarcerea

Dr. Bullard dă următoarea descriere a acestei faţete a întoarcerii

(sublinierile îmi aparţin):

O dată întors pe pământ, martorul îşi reia activităţile sale normale, dar anumite efecte neobişnuite umbresc uneori întoarcerea. Şoferii se refac într-un fel deosebit. Maşina lor poate încetini pentru o vreme, mergând singură, sau martorul poate fi într-o stare de inconştienţă până când depăşeşte o anumită barieră şi redevine conştient de ceea ce face. Zece cazuri includ acest element... O dată ce şoferul sau celălalt martor îşi recapătă cunoştinţa, toate amintirile legate de răpire pot dispărea, doar existenţa unei perioade de timp lipsă indică faptul că ceva straniu s-a petrecut cu ei...

Compararea capturării cu întoarcerea relevă o deosebită simetrie între cele două episoade, deoarece OZN-ul apare şi dispare, efectele vehiculului încep şi încetează, martorul îşi pierde şi îşi recapătă controlul asupra mentalului, extraterestrii îl iau şi îl aduc înapoi...

Mesajul care însoţeşte despărţirea angajează de obicei martorul într-un fel de relaţie de cooperare cu extraterestrii. Ei îi pot încredinţa secrete sau îi pot propune o misiune importantă. *El trebuie să uite* pentru o vreme, numai cu regret *şi pentru binele lui*[53].

Timpul care lipsea a fost evaluat de cei patru atunci când au ajuns la ţărm şi au descoperit uriaşul lor foc de tabără aproape stins. Ardea atunci când fugeau de teama OZN-ului spre ţărm. Alte indicii vor urma o dată cu efectele ulterioare, dar aceasta a fost prima suspiciune că, pentru a folosi cuvintele dr. Bullard, „ceva straniu s-a petrecut cu ei”.

Mesajul lăsat lor de extraterestri ar putea fi mult mai detaliat decât am reuşit să descoperim noi. Un lucru este însă sigur. El conţinea mult-prea-cunoscuta inducţie telepatică de a uita răpirea.

CHARLIE: Ne-au ajutat să intrăm în canoe... şi a spus că nu s-a întâmplat nimic şi că nu aveam de ce să ne temem şi să ne întoarcem la locurile noastre... să nu ne amintim... să nu fim tulburaţi.

O dată ce reîntoarcerea a fost făcută, următorul şi ultimul din cele opt episoade caracteristice răpirilor începe, implicând efectele pe termen lung care de obicei îi însoţesc pe cei răpiţi. Dr. Jacobs a numit aceste efecte

[53] Ibid, p. 66.

Sindromul Post-Abducţie. Dr. Bullard se referă la ele ca fiind Consecinţe. Vom rezuma descoperirile studiului Bullard pentru a face comparaţii acolo unde există suprapuneri de date. Le voi menţiona doar pe cele care se potrivesc incidentului de la Allagash. Acele date care nu au apărut în capitolul trecut vor fi tratate aici mai amănunţit.

Consecinţe

Studiul Bullard împarte aceste consecinţe în trei categorii: Imediate, Medii şi Consecinţe pe termen lung.

Consecinţe imediate

Douăzeci de cazuri implică tăieturi, zgârieturi şi puncţii. Atât Jack Weiner, cât şi Charlie Foltz au nişte semne care seamănă cu o biopsie în exact aceleaşi zone în care astfel de semne au fost descoperite şi pe alte victime. După ce s-a trezit cu o senzaţie de adâncă teroare, Jack a descoperit că-i apăruse o cicatrice exact deasupra celei făcute în urma operaţiei prin care i se extrăsese o tumoare. Acest incident va fi discutat la capitolul „Efecte medii”. Semnul lui Chuck a apărut după incidentul de la Allagash, pe coapsă.

Un alt set de răni sugerează o expunere la raze ultraviolete. Arsuri de diferite feluri au apărut în 23 de cazuri, în timp ce senzaţii de mâncărime au apărut în cu două cazuri mai multe şi unele din aceste răni pot fi atribuite razelor violete. Posibile rămăşiţe ale acestor efecte au fost descoperite pe corpurile celor de la Allagash. Alte consecinţe rezumate în acest studiu sunt de natură psihologică. Acestea includ disturbări ale somnului, categorie în care pot intra şi problemele lui Jim Weiner.

Consecinţe intermediare

Unele dintre efectele fizice intermediare notate în studiul Bullard sunt asemănătoare cu problemele medicale ale lui Jim: amnezii temporare, dezorientare şi dorinţa de a fugi, însoţite de paralizie.

Alte efecte menţionate se potrivesc lui Jack şi Mary Weiner. Dr. Bullard declară că unele:

...efecte frecvente devin cronice pentru victime care periodic... aud un

bâzâit[54].

Atât Jack, cât şi Mary au început să audă un bâzâit simultan, cândva în luna ianuarie, 1990. La început, Jack a crezut că sunetul are o explicaţie normală şi nu i-a spus nimic despre asta.

Nici Mary nu i-a menţionat acest lucru până când, în-cele din urmă, el a întrebat-o dacă l-a auzit. Îl voi lăsa pe Jack să descrie ce s-a întâmplat, cu cuvintele sale:

A început în ultimele două săptămâni în care am lucrat la Mount Snow iama aceasta... a doua parte a lui februarie sau începutul lui martie (1990)... Primul lucru la care m-am gândit a fost că sunt camioanele, apoi m-am gândit că sunt pompele de la Mount Snow care pompează apa pentru a o transforma în zăpadă... Mount Snow e cam la 20 de mile distanţă... într-o noapte liniştită le putem auzi... Dar nu mai folosesc aceste pompe... Mary şi cu mine eram convinşi că este ceva în casă care face zgomotul acela, eu ştiu, frigiderul, hidroforul, ceva de genul acesta...

M-am dus şi am oprit totul din casă, tot ce mergea cu electricitate, chiar şi pompele de afară, dar zgomotul persista. Este doar în capul nostru, deoarece, oriunde ne-am duce, zgomotul este cu noi. Nu contează unde suntem. Putem fi acasă la cineva, în Deerfield, şi tot îl auzim amândoi.

L-am auzit şi acasă la Chuck şi Kim, hm, în pădure, pe stradă, – nu contează unde suntem. L-am auzit chiar şi în New Hampshire. Deci, se pare că este ceva pe care îl ducem cu noi... Nu este dureros, nu-mi strică somnul dar îl aud. Dacă mă opresc şi sting radioul şi mă duc undeva unde nu este zgomot, pot să-l aud clar ca lumina zilei... I-am spus lui Mary, eram foarte preocupat de asta. „O să mă duc să-mi verific auzul. Dacă am vreo tumoare care îmi creşte în cap?” şi ea a zis., Atunci, de ce îl aud şi eu?". Şi asta mă nelinişteşte pe mine. Ar fi ceva dacă l-aş auzi doar eu, fiindcă ar fi putut fi o problemă cu auzul meu – dar faptul că şi ea îl aude – şi ştiţi – e amuzant – eram week-end-ul acela în vizită la nişte prieteni, şi ne-am dus la culcare, nu era niciun sunet în toată casa, şi eram întinşi pe pat, în camera de oaspeţi, şi îl auzeam clar ca lumina zilei. Şi, ah, m-am plictisit s-o tot întreb pe Mary, „îl auzi?" şi nu mai voiam să-i spun despre asta şi ea

[54] **Ibid, p. 149.**

m-a întrebat, „Jack, auzi?" Şi eu i-am răspuns: „Da." Şi ea a zis: „Şi eu îl aud."

în zona mentalului, studiul Bullard înşiră 42 de exemple în care coşmarurile sau visele despre răpire sunt una dintre cele mai comune consecinţe. În mod deosebit Jack a avut astfel de vise. Un efect mental ceva mai izolat în această fază a consecinţelor este: „O reacţie disproporţionată la o situaţie obişnuită şi inofensivă care are unele similitudini cu experienţa OZN.” Iarăşi, tot Jack este cel care a suferit acest tip de reacţie după răpirea din casa sa din Vermont.

Unul dintre aceste incidente s-a petrecut în noaptea de 26 martie, 1990. Aceasta era la cinci luni după ce Jack fusese trezit de un zgomot la uşa de sticlă din faţă. Dacă vă mai amintiţi, el crezuse că este vorba despre un racoon sau despre câinele său. Când a coborât să vadă ce este, a văzut două fiinţe extraterestre care stăteau la uşă. În noaptea aceea din martie, Jack avea probleme cu spatele. A fost mult prea dureros pentru el să urce scările, aşa că a rămas să doarmă la parter. Jack s-a trezit din cauza câinelui său care lătra la un racoon care scormonea pe afară. Când Jack a privit adormit spre uşă, ceva îngrozitor s-a petrecut. Îl voi lăsa pe el să descrie asta cu propriile sale cuvinte:

Fără niciun motiv, am fost cuprins de un val de teroare. Şi asta nu că mi-ar fi frică de întuneric... era acolo. Era ceva în capul meu şi era ca şi cum fiinţele acelea ar fi fost acolo. Veneau. Nu mă mai puteam controla. Era nejustificat. Nu era nimic la uşă. Nu era nicio lumină afară.

Nu era niciun sunet, doar senzaţia aceasta copleşitoare de absolută teroare. Era atât de intensă, încât nici nu puteam să mă uit la uşă, de care dormeam foarte aproape – patru picioare.

Aceasta era cu siguranţă ceea ce dr. Bullard numeşte o reacţie excesivă la o situaţie inofensivă care îi adusese aminte lui Jack de o răpire uitată.

Efecte pe termen lung

Dr. Bullard înşiră un număr de întâmplări care au fost raportate de cei răpiţi ca petrecându-se la o anumită perioadă după răpire. Cele aplicabile

celor patru de la Allagash privesc aşa-numiţii „Oameni în Negru”, supravegherea telefonului, apariţii de elicoptere misterioase, schimbări de personalitate şi, ultima, dar nu cea de pe urmă, experienţe OZN ulterioare.

Oamenii în Negru

Acest termen se aplică oricăror persoane stranii, singure sau în grup pe care cel răpit le întâlneşte în circumstanţe stranii. S-ar părea că Chuck Rak s-a întâlnit cu o astfel de persoană la câteva zile după cea de-a doua şedinţă de hipnoză. Chuck locuieşte într-un loc foarte izolat, unde vizitatorii nepoftiţi ar fi cel puţin rari. El a surprins pe proprietatea sa nişte trecători pe 12,25 şi 26 octombrie. Pe 27 octombrie, casa sa a fost survolată de un elicopter negru, nemarcat. Primii doi intruşi au pretins că ieşiseră la o plimbare. Cel de-al doilea s-a îndepărtat rapid cu maşina. Cel de-al treilea este cel mai interesant. Chuck, Kim şi Jack l-au luat prin surprindere şi l-au provocat: Fragmentul de mai jos reprezintă înregistrarea dialogului pe care l-am avut cu ei despre acest eveniment.

CHUCK: Era miercuri, Jack – când l-am văzut pe detectorul de metale?

JACK: Oh, da, tipul de pe proprietatea ta. Un personaj foarte, foarte dubios.

CHUCK: Da, Jack, Kim şi cu mine lucram pe un câmp din apropiere, îngrăşam pământul cu bălegar, şi când ne-am întors, l-am văzut pe individul ăsta ieşind de pe autostradă şi avea o – ca o camionetă sau un Chevy Suburban, Blazer sau ceva de genul acesta.

JACK: Blazer. Un model nou. Nu era unul vechi.

CHUCK: Da – şi era un tip foarte spilcuit.

JACK: Foarte spilcuit. Avea părul tuns scurt.

JIM: O cămaşă curată.

JACK: Foarte drăguţă, elegantă, hm, părea, ştii, de parcă s-ar fi dus în vizită la cineva. (Se întoarce spre Chuck.) Ce zicea că era?

HUCK: Hm (imitând) detector de metale. Cerceta „autostrăzile de clasa a şasea”. Aşa a zis el. Nu mai auzisem de asta până atunci.

JACK: Nici eu.

HUCK: Eram îngrijorat că poate ar fi vrut să ne fure... Observasem că placa de înmatriculare a maşinii semăna cu cele din Massachusetts, dar

când m-am apropiat am văzut New Hampshire pe ea. Dar era ca cele din Massachusetts în rest. În fine, cred că era probabil o placă oficială, căci acestea sunt puţin diferite de cele normale.

JACK: Părea foarte grăbit să plece de acolo. Nu voia – părea foarte nervos că l-am oprit şi l-am luat la întrebări. Voia să plece în grabă.

HUCK: Şi a doua zi, Kim s-a dus la Brattleboro, joi, şi se întorcea de la tabăra de pictură a cercetaşilor, cam pe la ora două după-amiază. Şi eu eram aproape de casă când a apărut unul din acele elicoptere şi s-a învârtit deasupra casei.

RAY: Ai văzut vreun însemn pe el?

HUCK: Niciunul. Era un Sikorsky măsliniu închis.

RAY: Apar des elicoptere în Wardsboro?

HUCK: Nu.

KIM: Niciodată.

JACK: Niciodată.

Nu aveam cum să verific explicaţiile primilor doi intruşi. De asemenea, încercarea de a afla cine este proprietarul elicopterelor nemarcate se dovedise în trecut a fi pierdere de vreme. Cu cel de-al treilea intrus era o altă poveste. Făcuse o declaraţie clară, care putea fi verificată. Spusese că investiga autostrăzile de clasa a şasea cu un detector de metale. Am telefonat la *Vermont State Division of Transportation and Maintenance* (Departamentul Statului Vermont pentru Transporturi şi întreţinerea Drumurilor) şi am vorbit cu cineva de la Departamentul Juridic al acestora. Mi s-a comunicat că nu există ceva numit „autostradă de clasa a şasea” şi că acest stat nu pune să cerceteze drumurile o persoană a cărei maşină este înregistrată în New Hampshire. Apoi am contactat *Wardsboro Hugh way Department* (Departamentul Regional pentru Autostrăzi Wardsboro) şi mi s-a spus acelaşi lucru. Acum, acea persoană poate a folosit fără să-şi dea seama un termen greşit pentru a desemna şoselele montane. Poate că era un arheolog în căutare de artifacturi. Dar, întrebările rămân.

Ce căuta o persoană din New Hampshire, îmbrăcată în haine bune, pe proprietatea lui Chuck? De ce a menţionat el că foloseşte un detector de metale, din moment ce un astfel de obiect nu a fost găsit în camioneta sa?

De ce era el atât de nervos şi dornic să plece cât mai repede de acolo? Un alt lucru care încurcă este accentul individului. Chuck a călătorit foarte mult şi şi-a făcut un obicei din a studia accentele. El mi-a spus că poţi să afli foarte multe despre locul unde au crescut, din ce clasă socio-economică provin oamenii şi multe alte lucruri, numai din accent.

Bărbatul din maşina aceea oficială nu avea accent deloc. Nu era nimic în vorbirea sa care ar putea să trădeze ceva despre mediul din care provine. Acest lucru este foarte neobişnuit, deoarece slujbele se dau în contextul structurilor politice şi sunt notorii pentru categoria lor socio-economică şi uzul accentelor regionale. Nu m-am întâlnit niciodată cu o persoană oficială, poliţist, funcţionar etc., al cărui limbaj să nu fie marcat de aceste caracteristici, cu excepţia omului din Blazer.

Poţi deveni paranoic în urma unui asemenea incident. Să fi fost menţionarea detectorului de metale o acoperire pentru un instrument asemănător, de pildă un detector Geiger? Să fie oare tunsoarea sa scurtă, aparent militară, o indicaţie a faptului că individul lucrează pentru guvern?

Apariţia aproape simultană a intruşilor şi a elicopterului poate fi explicată foarte uşor ca fiind doar o pură coincidenţă, dacă nu ar mai fi apărut şi alte incidente implicând apariţia unor intruşi. Recent, Chuck şi Kim s-au mutat pentru o vreme la sora lui, pe insula Martha’s Vineyard, în Massachusetts, între 17 februarie şi 1 aprilie, 1990. Chuck mi-a povestit:

în perioada aceea, Jack Weiner verifica din când în când casa noastră. La a doua sa verificare a observat că bucata de placaj pe care o pusesem în faţa unei vitrine (un obiect de anticariat plin cu vase valoroase, care nu voiam să fie văzută pe fereastră) fusese dată într-o parte. Nimic altceva nu fusese mişcat şi nu fusese luat nimic. Când Kim şi cu mine ne-am întors, am observat că vitrina fusese mutată în faţă din poziţia sa normală. Am tot căutat vreo explicaţie pentru asta şi singura concluzie la care am ajuns a fost că fusese cineva în casă.

Apoi, l-am sunat pe Jack şi l-am întrebat despre asta, să văd dacă are mai multe informaţii despre acest incident. Mi-a spus următoarele:

Prima dată când m-am dus acolo, aveau o vitrină în care îşi ţineau vasele deosebite şi alte chestii. Şi prima dată când m-am dus, aveau pusă

o scândură în faţa ei, astfel încât să nu se vadă deloc. Puteai să intri pe verandă şi să te uiţi înăuntru pe fereastră, şi tot ce puteai vedea era acea blană. Şi prima dată Când am verificat casa, scândura era acolo. Nu puteai să vezi nimic. Nici măcar nu puteai să-ţi dai seama că e o vitrină acolo... Două săptămâni mai târziu, când m-am dus din nou să verific şi m-am uitat pe verandă şi primul lucru pe care l-am observat a fost că scândura aceea fusese dată la o parte, şi-am zis: „Oho, asta e de rău!” Şi de asemenea, atunci, uşile de sus erau deschise. Am intrat înăuntru şi am verificat toată casa. Părea că nu se luase nimic. Nu se luase nimic din vitrină, dar blana aceea fusese mutată din loc şi sprijinită de perete. Şi uşa de suS era deschisă. De obicei jos există o bucată de lemn astfel încât uşa să nu poată fi deschisă. Lemnul era dat deoparte şi uşa era deschisă cam vreo şapte opt inch-i. Habar n-am cum s-a deschis. Prima dată când fusesem acolo să pun seminţe pentru păsări mi-amintesc că mă uitasem la ea. N-am nicio idee despre cum s-a deschis.

Ascultarea telefonului

Mai înainte, acelaşi gen de intrus intrase în casa lui Jack, în timp ce el şi Mary erau plecaţi în vizită la mama lui în Pennsilvanya. Jack mi-a povestit ce s-a întâmplat atunci:

Când ne-am întors acasă de la mama... era ceva alb peste tot pe mocheta din baie (fereastra de la baie fusese lăsată deschisă), şi nu înţelegeam de unde venea, fiindcă nu fusese acolo când plecaserăm. Şi apoi mi-am dat seama... era o grămadă de rumeguş în spate, pe care îl aruncasem pe fereastră când urcasem la etaj. Şi, se pare, cel care intrase călcase pe rumeguş, şi acesta i se lipise de pantofi, şi când a sărit pe fereastră, l-a împrăştiat pe mochetă.

Ceva mai târziu, după ce despachetează, Jack a urcat în dormitor. A luat telefonul pentru a vorbi cu cineva, şi acesta s-a desfăcut în bucăţele în mâinile lui! Cineva îl desfăcuse. Toate şuruburile care îl strângeau erau la locul lor, dar nu erau strânse. Se părea că cineva voise să facă ceva cu telefonul, dar pentru cine ştie ce motiv, trebuise să plece în grabă. Jack mi-a trimis telefonul, aşa cum era el. L-am examinat cu atenţie, dar n-am putut găsi nimic neobişnuit. Câteva săptămâni mai târziu, Jack a primit un

telefon straniu.

Eram la mine în birou lucrând cu computerul, şi a sunat telefonul şi nu răspundea nimeni. S-a întâmplat de vreo patru ori în zece minute. În final a sunat din nou, şi am ridicat receptorul şi era individul acela la aparat şi m-aântrebat: „Eşti Jack Weiner?" Şi i-am zis: „Cum adică, încerci să-mi găseşti linia?" Şi el a zis: „Lucrez pentru compania de telefoane şi încerc să vă găsesc linia, deoarece trebuie să fie înlocuită." Şi eu i-am zis: „Păi, n-am reclamat. N-am avut nicio problemă cu telefonul. Nu trebuie înlocuit." Şi el a zis: „Oh, nu, n-are nimic de-a face cu dumneavoastră. Este o procedură standard." „Păi, nu ştii unde este linia?" Şi el mi-a zis: „Păi, cel care răspunde de obicei de zona dumneavoastră este bolnav şi m-am rătăcit." Şi i-am zis: „Păi nu ţi-au dat o hartă – unde să mergi – dacă lucrezi pentru compania de telefoane?" Şi el era, ştiţi: „N-am timp." Avea toate scuzele pentru a se justifica. Aşa că i-am spus: „Vrei numărul stâlpului?" Şi el a zis: „Nu, spuneţi-mi doar numele străzii." Aşa că i-am spus: „Bine." (Şi i-am spus numele străzii. „Vrei să mă duc să văd şi numărul de pe stâlp?" Şi el a spus: „Nu, îl găsesc eu". Şi a închis.

Iarăşi, era un incident care putea să fie verificat. Am telefonat la *New England Telephone Company.* O verificare în dosarele lor a indicat că nicio reparaţie sau vreo altă lucrare nu a fost făcută în zona în care locuia Jack de mai bine de un an. Nu s-a făcut nicio reparaţie la linia lui personală. Cine era cel care îl sunase pe Jack? Să fi montat vreo agenţie vreo instalaţie de ascultare a telefonului lui Jack?

Este interesant de notat că nici Jack, nici Chuck nu avuseseră astfel de probleme înainte de ancheta aoastră. Nu fusese furat nimic din casele lor. Doar telefonul fusese, într-un caz, manipulat. Cine erau aceşti intruşi misterioşi şi ce voiau ei? Alte victime, ca de pildă, Betty Hill şi Betty Andreasson suferiseră aceleaşi probleme.

Apariţii / Experienţe OZN ulterioare

Inutil să mai precizăm că toţi cei patru de la Allagash şi-au avut fiecare partea lor de astfel de consecinţe, sub formă de vizite nocturne şi răpiri

ulterioare. Cum aceste experienţe au fost discutate mai înainte în detaliu, este inutil să le mai repet aici. Totuşi, mai este timp de consecinţa care nu a fost discutată până acum şi care merită atenţia noastră.

Efecte pe termen lung: Schimbări de personalitate

În raportul său iniţial despre răpirile de la Allagash, Jim a menţionat următoarea consecinţă asupra personalităţii sale, care pare să fie legată de experienţa sa OZN.

La vremea călătoriei noastre în Maine, urmam nişte cursuri de artizanat la Boston University – pentru a obţine masteratul în ceramică. Înainte de întâlnirea aceea, stilul meu era foarte tradiţional. După întâlnire, ceramica mea a cunoscut dintr-o dată o schimbare dramatică într-o direcţie de investigaţie care implică o paradigmă a designului foarte sofisticată şi esoterică ce încorporează o tehnică specială de construcţie şi ardere. Conceptul acestei noi direcţii mi-a venit, în întregime dintr-o dată, ca o revelaţie.

Atât Jack, cât şi Jim au suferit o schimbare bruscă a atitudinii lor faţă de ştiinţă, matematică şi computere, după incidentul de la Allagash. Lucrările de artă ale lui Jack reflectă această schimbare în mod dramatic. Am discutat cu soţia partenerului său de afaceri, în timpul anchetei noastre despre personalitatea sa. Ea a amintit această modificare a stilului lui Jack fără ca eu să i-o solicit:

Mi-a arătat o mulţime din lucrările lui mai vechi, care mi-au plăcut foarte mult. Sunt foarte clasice. Şi apoi, dintr-o dată, este o mare schimbare în arta sa. Şi i-am spus: „Doamne, ce ţi s-a întâmplat? Ai trecut de la un stil drăguţ, clasic, fluent la acest, ah, stil foarte linear, foarte geometric. De parcă ai fi pus punct şi ai fi trecut la această geometrie tare ciudată”. Şi el a spus: „E atât de ciudat, întotdeauna am fost slab la matematică, nu-nţelegeam nimic. N-aş fi putut picta aceste chestii. Nu făceam astfel de lucruri. Şi apoi, după ce am avut experienţa aceea, n-am mai putut să fac decât aşa." Şi a mai zis: „Acum, computerul mă fascinează, în timp ce înainte nu-mi prea păsa de el." Mi s-a părut foarte interesant. O asemenea schimbare! Ştiţi? E ca o linie despărţitoare. Şi eu desenez şi pictez. E ca şi cum ceva dramatic i s-ar fi întâmplat deoarece, pentru a face o astfel de

schimbare este – adică, de parcă ţi-ai schimba întreaga perspectivă.

Aceasta completează corelarea cazului Allagash cu cel de-al optulea şi ultimul episod al poveştii tipice de răpire prezentată în studiul Bullard. Corelări similare există şi între celelalte experienţe OZN ale celor patru şi modelul ideal de poveste despre răpiri OZN conform studiului Bullard. Totuşi, încă un set de corelări mai trebuie făcute înainte de a încheia acest capitol. Corelările legate de descrierile extraterestrilor făcute de cei răpiţi.

Ocupanţii

Regiunea capului Formă şi mărime

Dr. Bullard face următoarea afirmaţie rezumativă referitoare la cea mai tipică descriere despre această zonă a corpului extraterestrilor:

Un umanoid standard, posedând un cap mare fără păr, cu o bărbie ascuţită... Martorii folosesc metafore ca ou, bec sau pară pentru a portretiza efectul general... Ca înfăţişare generală, fiinţele arată fetal[55].

Jim, Jack, Chuck şi Charlie au dat următoarele descrieri:

JIM: Capetele lor au formă de ou.

JACK: Capete rotunde... n-au nimic pe cap.

CHARLIE: Capul este... în formă de ou... N-au păr.

CHUCK: Arată ca un cap de embrion de pui... Craniul arată ca o raţă... umflat... Nu pot vedea păr.

Ochii

Studiul Bullard arată că ochii extraterestrilor atrag atenţia mai mult ca oricare altă parte a corpului acestora. Aproape jumătate din subiecţii studiului său se referă la ochi. *Ei* sunt descrişi ca fiind mari în 42 de cazuri. Cuvintele folosite pentru a-i descrie sunt: alungiţi, migdalaţi, ca aluna, înclinaţi, în formă de lacrimă, ca de pisică. Referinţele la culoarea lor sunt puţine, dar în general, se spune că aceştia sunt neobişnuit de închişi şi uniformi.

Cei patru de la Allagash spun:

JIM: Ochi pătrunzători... Sunt întunecaţi... Localizaţi spre tâmple.

JACK: Ochi mari pe părţile capului lor... Arată ciudat... ca ouălele.

CHARLIE: Ochi mari, asiatici, migdalaţi.

---

[55] **Ibid, p 242.**

CHUCK: Ochi întunecaţi... eliptici. Sunt negri.

Gura, nasul şi urechile

Spre deosebire de ochi, descoperim că subiecţii studiului Bullard descriu trăsături aproape neexistente în aceste zone. Adjectivele ca mici, fără buze, ca o deschizătură sunt folosite pentru a sugera gura. Nasul este atât de mic încât deseori martorii spun că, practic, aceştia nu au nas. Acest lucru este valabil şi pentru urechi, care sunt mici, practic, nişte găuri.

JIM: Ceva ca o gură... N-au urechi, doar, ah, găuri...

N-au nas, e ceva ah, acolo.

JACK: Ca gura de broască... n-au nas... n-au urechi.

CHARLIE: N-au ceva ca o gură – de parcă au buzele lipite... Un nas asiatic... mai mic în comparaţie cu al meu – urechi mai mici... sunt lipite.

CHUCK: (Gura este) ca la pui... Nu pot să-mi dau seama (de nas)... Nu prea le văd (urechile) sunt doar sugerate.

Corpul

Dr. Bullard remarcă faptul că 25 din 39 de descrieri afirmă că aceştia sunt fragili, subţiri, fără muşchi vizibili, bolnăvicioşi, gât subţire, umeri înguşti şi „ca un schelet”. El declară că desenele făcute de victime confirmă această descriere.

Deseori desenele confirmă aceasta... cu partea de sus a corpului arătând foarte grea şi precară, cu uriaşul lor cap balansându-se pe un gât subţire şi restul corpului total disproporţionat, cu membre osoase şi pieptul supt[56].

JIM: Corpul... ca un schelet.

JACK: Sunt mici şi subţiri. Le văd încheieturile. Braţe... subţiri.

CHARLIE: Constituţie slabă... mic.

CHUCK: Sunt osoşi... puţintei.

Hainele

Cele care urmează reprezintă descrierea hainelor purtate de extraterestri, aşa cum reiese din studiul Bullard.

Extraterestrii poartă un costum dintr-o singură bucată în 82 din 105 cazuri. Aceste costume acoperă de obicei tot corpul, cu excepţia mâinilor

[56] **Ibid, p. 246.**

şi a feţei, şi nu au niciun semn de nasturi, fermoare, pare a fi despărţit în cămaşă şi pantaloni... Cel mai comun adjectiv este strâns pe corp sau colant... Uneori costumul este atât de strâns pe corp, încât extraterestrii par dezbrăcaţi[57].

Conform descrierii celor patru excursionişti:

JIM: Costum sau ceva pe ei – ca de schior – strâns pe corp.

JACK: Sunt acoperiţi... Cu un costum... Fără nasturi... fără cute... fără creţuri... ca un costum de schior.

CHARLIE: Hainele... lucioase... strânse pe corp.

CHUCK: Este strâns pe corp.

Acest capitol a tratat în special similitudinile acestui caz şi rapoartele despre răpiri din studiul Bullard. Alte comparări între elementele celorlalte experienţe ale celor patru de la Allagash şi studiul Bullard ar da, probabil, rezultate asemănătoare. Implicaţiile date de aceste corelări extraordinare fac materia capitolului următor.

CAPITOLUL XIII – CONCLUZIA

Studiul Bullard relevă faptul că există o extraordinară similitudine între sutele de rapoarte despre răpiri înregistrate până acum. Aşa cum spune dr. Bullard: „Poţi dresa o maimuţă să le aleagă, atât sunt de evidente.”[58] Corelările care există între răpirile de la Allagash şi studiul Bullard atestă înrudirea acestora cu întreg fenomenul răpirilor OZN.

De ce rapoartele despre răpiri sunt atât de asemănătoare, aceasta rămâne o întrebare preţioasă. Bullard oferă o serie de explicaţii pentru această asemănare: un mecanism psihologic comun care dă naştere unor experienţe subiective asemănătoare, o tradiţie care stabileşte de la sine ca oamenii să spună poveşti asemănătoare cu cele pe care le-au auzit, sau o experienţă obiectivă similară. Să examinăm mai întâi teoria care susţine ideea unui mecanism psihologic împărtăşit.

---

[57] **Ibid, p. 249.**

[58] Bullard, Abductions in Life and Lore p. 18.

Experienţa subiectivă

Răpiri imaginare

Susţinătorii acestei teorii selectează pentru investigaţiile lor indivizi ce nu cunosc prea multe despre fenomenul OZN sau al răpirilor. Aceştia sunt apoi hipnotizaţi şi puşi să descrie o situaţie în care sunt răpiţi de un OZN. Fiecare descrie o răpire imaginară. Deşi există unele paralele între răpirile imaginare şi cele pretins reale, există unele diferenţe semnificative. Spre deosebire de persoanele care pretind că au fost în mod real răpite, cei care doar îşi imaginează acest lucru:

a li se spune să-şi imagineze răpirea;

b de obicei îşi controlează emoţiile şi abia descriu fanteziile lor;

c nu prezintă efecte psihologice şi nici nu reacţionează;

d nu au nicio amintire conştientă despre o observare a unui OZN urmată de amnezie;

e nu descriu extraterestrii tipici raportaţi de cei care pretind că au fost răpiţi cu adevărat;

f nu cred că experienţa lor este reală.

Sunt de părere că aceleaşi persoane care au fost selectate pentru acest tip de test, dacă ar fi întrebate din nou, fără a fi hipnotizate, ar descrie acelaşi lucru.

Personalităţi înclinate spre visare

Această ipoteză sugerează că persoanele care pretind că au fost răpite aparţin procentului de 4% din populaţie, clasificată ca fiind „personalităţi înclinate spre visare”. Aceşti indivizi, încă din copilărie se lasă în voia visurilor, construindu-şi o lume paralelă. O astfel de personalitate poate fi catalizatorul unor vise vii. Trăind într-o lume a visurilor crezând în basme, având prieteni imaginari, văzând apariţii, crezând că posedă puteri oculte, acestea sunt doar câteva din caracteristicile acestor persoane. Pentru ceilalţi, aceşti indivizi par normali din punct de vedere social şi par sănătoşi.

Nu există niciun dubiu că astfel de persoane sunt înclinate să-şi închipuie fantasme, să imagineze, să raporteze şi apoi să retrăiască sub hipnoză o experienţă de răpire. Ei vor crede cu tărie că un astfel de

eveniment s-a petrecut cu adevărat şi pot înşela detectorul de minciuni.

În decursul îndelungatei mele activităţi de investigator al fenomenului OZN am întâlnit câteva persoane care ar intra în această categorie. Totuşi, astfel de persoane, chiar dacă nedetectate de cercetătorii OZN, nu dovedesc faptul că toate sutele de rapoarte despre răpire provin de la astfel de martori. Este prea mult să afirmi că toţi cei răpiţi fac parte din acest mic segment de populaţie. Într-adevăr, mulţi dintre ei, printre care şi Betty Andreasson Luca, au fost verificaţi psihologic de specialişti profesionişti şi le-au fost făcute teste pentru determinarea profilului psihologic, care nu au indicat că fac parte din categoria persoanelor „înclinate spre exagerări". Dr. Leo Sprinkle, director pentru consiliere şi testare, fost profesor la Universitatea din Wyoming, a supus un număr de peste 2(X) de persoane care pretind că au fost răpite unor teste psihologice. Rezultatele acestora infirmă ipoteza că persoanele răpite suferă de reacţii neurotice.

Psihoza

, Această teorie este asemănătoare cu cea descrisă anterior. Suporterii ei susţin că răpiţii sunt persoane care suferă de probleme nevrotice şi psihice. Aceleaşi argumente împotriva ipotezei anterioare se aplică şi acestei teorii. Psihologii şi psihiatrii care au testat persoanele care pretind că au fost răpite de un OZN pot infirma cu uşurinţă teoria.

Trauma naşterii

Cei care susţin această teorie pretind că hipnoza trezeşte nişte amintiri traumatice despre naşterea martorului. Relatările celor răpiţi despre tunele, camere de forma unui pântec, uşi în formă de cervix, lumina strălucitoare şi examinarea lor de către extraterestri cu nişte instrumente corespund experienţei naşterii unui fetus. Acesta se mişcă prin canalul de naştere (tunelul), intră într-o cameră plină de lumină (maternitatea) conţinând creaturi stranii (medicii şi asistentele) care îl cercetează şi îl ciupesc cu diferite instrumente. Această ipoteză explică şi înfăţişarea extraterestrilor, care arată ca un fetus.

Împotriva acestei ipoteze se pot ridica o serie de obiecţii.

Multe persoane care nu au fost răpite descriu fiinţe cu înfăţişare de

fetus în legătură cu OZN-urile. Mulţi dintre cei răpiţi îşi amintesc momente din răpirea lor, fără ajutorul hipnozei. Două studii relevă faptul că între 29 şi 33% dintr-un total de 232 cazuri îşi amintesc de experienţa lor fără a fi hipnotizaţi. Ar mai fi de adăugat că răpiţii născuţi prin cezariană nu au cum să posede imaginile presupus asociate cu o naştere normală. În sfârşit, cei mai mulţi embriologi nu sunt de acord cu ideea că un fetus ar avea capacitatea de a-şi vedea propria imagine.

Subconştientul colectiv

Binecunoscutul psihiatru şi analist Cari Gustav Jung a lansat ideea existenţei unui subconştient colectiv care ar lega omenirea încă din cele mai vechi timpuri. Jung, cu toate că nu neagă originea extraterestră a unora dintre OZN-uri, susţine că acestea ar putea avea o origine psihologică. *FA* sugerează că OZN-urile sunt o imagine arhetipală, împărtăşită de noi toţi. Unele dintre ele sunt proiecţii mentale menite să aducă unitatea şi serenitatea unei lumi fragmentare şi violente.

Cei care susţin această ipoteză includ, de asemenea, şi unele concepte detaliate în cadrul relatărilor despre răpiri ca aparţinând aceluiaşi subconştient colectiv. Acestea ar include forma OZN-urilor, viziunea unor tuneluri şi experienţele de ieşire din corp. Aderenţii acestei teorii declară că un astfel de subconştient colectiv ar explica similitudinile dintre răpirile OZN şi motivul răpirilor descoperit în folclorul omenirii, în care găsim povestiri despre entităţi pitice care posedă puteri supranaturale care răpesc fiinţe umane, care au nevoie de asistenţă umană pentru a naşte, care sunt interesaţi în genetică şi care pot controla timpul.

Deci, adepţii teoriei lui Jung ar respinge marea parte a fenomenului OZN şi a subcapitolului său, răpirile, ca nefiind altceva decât o nouă mitologie, instigată de subconştientul colectiv. Dar Jung însuşi admite că este o problemă dificilă să plasezi înregistrările radar, urmele fizice şi cazurile fotografiate în această categorie. Cu toate acestea, extremiştrii acestei teorii susţin că subconştientul colectiv ar fi capabil să fabrice aceste efecte, inclusiv cicatricele găsite pe cei răpiţi. Aceasta, desigur, nu poate fi demonstrată ştiinţific. Referitor la cele susţinute de adepţii lui Jung despre cicatrice şi alte efecte fizice, dr. Scott Rogo scrie următoarele (sublinierile

îmi aparţin):

Cea mai mare problemă pe care o am cu partizanii teoriei despre fantasmagorii este că aceasta nu poate explica dimensiunea fizică a fenomenului răpirilor... Dacă studiezi literatura efectelor psihosomatice ale sugestiei descoperi că aceste efecte reprezintă modificări tem*porare ale* pielii, funcţiunilor corpului etc. Ceea ce avem la o persoană răpită sunt cic*atrice sau leziuni permanente. Nic*ăieri în literatura despre sugestie nu există un precedent pentru aşa ceva[59].

Dr. Scott Rogo este lector de parapsihologie la Universitatea John F. Kennedy şi un scriitor prolific despre fenomenele paranormale, inclusiv fenomenul OZN.

ŞARLATANII vor fi întotdeauna unii care vor încerca, şi uneori chiar cu succes, să mistifice atunci când vine vorba despre OZN-uri. Alţii o fac pentru a-şi împlini anumite nevoi psihologice. Unii o fac pentru publicitate. Câteva şarlatanii sunt iniţial glume care scapă ulterior de sub control. Surprinzător, statistici realizate de cercetători militari şi civili indică faptul că mistificările ocupă doar un mic procent printre rapoartele OZN de orice fel.

Să trecem acum de la teoriile psihologice la o altă alternativă oferită de critici – răpirile sunt simple, poveşti.

Poveşti tradiţionale

Partizanii acestei teorii susţin că intens mediatizata poveste despre răpirea din 1961 a lui Betty şi Barney Hill a fost catalizatorul tuturor celorlalte poveşti care i-au urmat. Acestea spun aproape acelaşi lucru, dar cu alte personaje. Ca folclorist, dr. Bullard admite că:

Persoane de cea mai bună credinţă susţin că au fost martori ocular al unui eveniment pe care nu l-au văzut niciodată şi care nu a fost văzut de cineva să se fi întâmplat – aceasta este puterea de convingere a tradiţiei[60].

O variaţie a acestei teorii susţine că modelul cultural impus de răpirea lui Betty şi Barney Hill a influenţat celelalte rapoarte de răpire, astfel explicându-se similitudinile existente între ele. În studiul său comparativ,

---

[59] **Rogo d. Scott, *Letters (fantasyprone Theory),* International liFO Reporter vol. 13, nr. 4, 1988, p. 20.**

[60] **Bullard, *UFO Abductions,* p. 366.**

dr. Bullard afirmă că unii dintre cei răpiţi ajung la experienţa lor cu inocenţa pierdută deoarece au fost expuşi celorlalte relatări despre răpiri din mass-media. Totuşi, în ciuda acestui lucru, dr. Bullard conchide că:

Posibilitatea ca rapoartele despre răpiri să provină dintr-o tradiţie narativă nu rezistă prea mult unei analize comparative. Impactul cazurilor mult mediatizate şi schimbările de-a lungul timpului nu se realizează[61].

Un alt test pentru această teorie îl constituie existenţa unor diferenţe sau asemănări între cazurile din întreaga lume. Dacă rapoartele despre răpiri ar prezenta deviaţii în funcţie de localizarea lor geografică, acest lucru ar indica faptul că ele pot reflecta tradiţiile culturale ale unui anumit spaţiu geografic. Dacă anumite caracteristici ale rapoartelor dintr-o anumită zonă lipsesc într-o alta, acest lucru indică faptul că ele au o proprietate tipică a naraţiunilor tradiţionale. Totuşi, dr. Bullard declară în raportul său:

Cel mai remarcabil lucru despre analiza geografică a rapoartelor este faptul că ele sunt similare. Existenţa unor similitudini în 65 de cazuri din 85 (78%) înseamnă că martorii spun o poveste consecventă indiferent de unde provin, şi că diferenţele naţionale nu sunt evidente şi nu reies din această comparare. Chiar şi acolo unde apar diferenţe, ele sunt mai mult de grad, decât de tip, se referă mai mult sau mai puţin la acelaşi lucru şi nimic în plus[62].

Aş mai adăuga că unele din argumentele aduse împotriva ipotezei experienţei subiective se pot aplica identic şi acestor ipoteze.

Dr. Bullard nu trage nicio concluzie clară asupra a ceea ce sunt răpirile OZN. El face un studiu atent şi o analiză comparativă a sute de cazuri de răpiri. Apoi prezintă argumentele şi contraargumentele teoriilor importante despre acest subiect, explicându-le. Analiza făcută de el teoriei că răpirile sunt reale, împreună cu observaţiile mele personale stau la baza următoarei şi ultimei ipoteze alternative, aceea conform căreia răpirile OZN sunt evenimente reale, care se bazează pe realitatea fizică.

---

[61] **Bullard, *Abductions în Life* «j/j*d Lore,* p. 18.**

[62] **Bullard, *UFO Abductions,* p. 320.**

Experienţa obiectivă

Dr. Bullard notează următoarele despre obiectivitatea experienţelor de răpire:

Unul dintre cele mai puternice argumente vine din partea victimelor care declară că acest eveniment a fost la fel de real ca oricare altul. Aceşti martori reprezintă o secţiune transversală prin toate straturile societăţii şi se includ indivizi cu o reputaţie solidă. Testele psihologice indică faptul că aceste persoane nu suferă de vreo boală mentală. În orice altă privinţă, ei ar fi martori credibili în cazul unui proces. Uneori există mai mulţi martori care spun în general acelaşi lucru – o definiţie practică, destul de bună, a obiectivităţii[63].

În mod clar, în cazul Allagash avem de-a face cu mai mulţi martori care descriu acelaşi lucru. Jim Weiner are o problemă fizică, rezultată dintr-un accident casnic, care a fost diagnosticată, la întâmplare, ca fiind o formă de epilepsie, totuşi, am demonstrat acest lucru, asta nu a fost un factor cauzal în experienţa sa OZN. De altfel, doctorul său a fost cel care l-a îndemnat să ceară ajutorul unui specialist în problema OZN.

În afară de acest lucru, martorii de la Allagash sunt persoane normale, cu o reputaţie solidă. Ei nu numai că povestesc acelaşi lucru, dar îl şi retrăiesc cu aceleaşi emoţii şi traume pe care le-ai aştepta de la cineva care a trăit în mod real un astfel de eveniment traumatic. Variaţiile din cadrul mărturiilor lor pot fi cu uşurinţă atribuite punctului de vedere şi intelectului fiecăruia.

Este important să luăm în considerare şi şocul produs, precum şi starea somnambulică indusă de extraterestri, suferite de cei patru de la Allagash şi de alte persoane răpite. Evident că, în starea aceasta, martorii nu se gândesc deloc la lista de întrebări care vor fi puse mai târziu de un cercetător OZN. Numărul degetelor de la mâinile extraterestrilor, forma exactă a ochilor, urechile, gura etc. Nu sunt subiecte de cel mai mare interes pentru cei răpiţi. Schiţele extraterestrilor, ale navei lor, ale instrumentelor folosite de aceştia sunt impresii, şi nu fotografii. Victimele sunt încurcate, zăpăcite şi îngrozite de situaţia în care se află. În plus, ei

---

[63] **Bullard, *Abductions in Life nnd Lore,* p. 14.**

primesc o puternică comandă posthipnotică de a uita complet incidentul.

Acestea sunt obstacolele cu care se confruntă un cercetător OZN în cercetarea unui caz de răpire. Este într-adevăr de mirare cum de există similitudini în condiţiile acestea. Chiar acest fapt întăreşte premisa că experienţa lor a fost reală, din punct de vedere fizic:

Dr. Bullard continuă:

O comparare a investigatorilor nu oferă vreo dovadă convingătoare că aceştia ar putea influenţa raportul. De la cazul Hill, hipnoza este folosită pentru a sparge blocajul mental... Un subiect aflat sub hipnoză poate fi ghidat în mod deliberat sau inocent de hipnotizatori... dar o comparare a cazurilor reamintite normal cu cele reamintite sub hipnoză nu relevă vreo diferenţă majoră. Aceste descoperiri demonstrează ideea că hipnoza ar fi cea care influenţează conceperea unei povestiri despre o răpire OZN. Când sunt aranjate de raport în ordine cronologică, răpirile prezintă aceleaşi caracteristici care se păstrează de-a lungul timpului. Mult mediatizatele cazuri Hill, Pascagoula şi Walton s-au dovedit a fi avut un foarte mic impact asupra celor care le-au urmat. Această consecvenţă de-a lungul timpului dovedeşte faptul că avem de-a face cu evenimente reale şi nu cu povestiri răspândite oral sau cu o nouă mitologie[64].

Aş mai adăuga faptul că cea mai mare problemă pentru noi a fost să nu punem întrebări conducătoare în timpul şedinţelor de hipnoză. *Ei* au fost încurajaţi să-şi reamintească experienţa. Au fost puse întrebări specifice pentru a obţine informaţiile care ne trebuiau, dar, având grijă să nu le influenţăm mărturiile.

Este de notat şi faptul că întrebările conducătoare pot influenţa şi martorii car-e nu se află sub hipnoză. O persoană poate minţi sub hipnoză, dar, la fel de bine, ea poate minţi şi în timpul unui interogatoriu care nu este făcut sub hipnoză. Hipnoza în sine este neutră. Contează cum este folosită aceasta. O persoană care nu minte în stare non-hipnotică, nu minte nici sub hipnoză.

În timpul examinării propriei mele răpiri sub hipnoză, nu am simţit nevoia să mint. Puternica mea etică creştină funcţiona şi sub hipnoză. De

---

[64] **Idem, p. 14.**

fapt, m-am descoperit foarte atent în a fi cât mai clar în descrierile mele. În timpul investigării unor cazuri de răpire, inclusiv a cazului Allagash, am observat că cel hipnotizat deseori îi corectează pe examinatorii săi, dacă aceştia fac voluntar sau involuntar unele afirmaţii greşite.

În timpul hipnozei, m-am aflat eu însumi înapoi în timp, retrăind experienţa pe care am avut-o. Am simţit emoţiile copleşitoare, blocajul, literalmente supranatural, indus de extraterestri şi teama deosebită în faţa acestor amintiri refulate.

Am descoperit că acurateţea memoriilor obţinute prin intermediul hipnozei de un hipnotizator calificat este direct legată de profilul psihologic şi moral al celui hipnotizat. Dacă subiectul are o minte sănătoasă, atunci el este un bun subiect, şi dacă este o persoană onestă cred că hipnoza ar avea succes în obţinerea amintirilor adevărate şi clare.

Cercetările noastre referitoare la victime, precum şi observaţiile personale nu lasă niciun dubiu că cei patru martori ar trece cu succes orice test psihologic sau de caracter.

În comentariile sale, dr. Bullard subliniază că atât răpirea iniţială cât şi examinările ulterioare urmează cu o ordine complexă o surprinzătoare fidelitate. În capitolul precedent am putut observa corelările care există între datele cazului Allagash şi ordinea complexă şi descrierea evenimentelor descoperite de studiul Bullard.

Dr. Bullard remarcă:

Ceea ce contează cel mai mult la această ordine este arbitrariul... Niciun act sau ordin nu-l blochează pe martor într-o secvenţă. Şi totuşi această secvenţă apare iar şi iar, de îndată ce martorul face o relatare corectă a unei experienţe reale. Detaliile descriptive devin cu familiaritate monotone... De obicei, extraterestrii termină cu victima după doar o singură răpire. Consecinţele le provoacă cercetătorilor posibilitatea demonstrării evidenţei fizice a răpirilor. Cei răpiţi suferă de arsuri, răni la ochi, probleme gastrointestinale şi înţepături ca rezultate imediate ale răpirii, urmate la câteva săptămâni de anxietăţi, coşmare, pe măsură ce amintirile ascunse încep să iasă la lumină. E aici o simetrie cauză-efect, deoarece fiecare consecinţă trimite la o cauză din timpul răpirii, chiar dacă

victima nu-şi aminteşte nimic despre răpirea în sine decât mult timp după ce a observat consecinţele ei... Ideea unei experienţe reale justifică cel mai bine aceste evenimente[65].

După ce ia acestea şi alte aspecte semnificative ale răpirilor în consideraţie, dr. Bullard conchide:

Nu numai o serie de aspecte individuale, ci chiar opinia generală asupra răpirilor susţin convingător ideea experienţei obiective. Această perspectivă ia în consideraţie prototipul de sensuri şi motive aflate în aceste rapoarte. Ceea ce descoperim sunt bucăţele de dovezi care se adună de peste tot într-un fragment al aceluiaşi mesaj, toate părţi ale aceluiaşi puzzle[66].

După estimarea mea, caracterul moral al victimelor şi extraordinarele corelaţii dintre rapoartele de răpiri oferă dovezi copleşitoare în sprijinul ideii că aceste experienţe sunt obiective. Am spus aceasta din propria mea experienţă, documentată în cartea mea anterioară, *The Watchérs.* Am încercat ca această experienţă personală să nu influenţeze concluzia acestei cărţi. Până acum a fost suficient să folosesc studiul Bullard, împreună cu quadrupla răpire de la Allagash şi celelalte experienţe ale celor patru pentru a face un test obiectiv asupra realităţii fizice a fenomenului de răpire.

Totuşi, mai este un tip de dovezi, care, cuplate cu dovezile corelative, constituie dovada fizică a realităţii răpirilor. Aici simt nevoia de a discuta despre propria mea experienţă OZN. Mă refer la consecinţele ulterioare suferite de cei răpiţi.

În august 1988, am suferit unul din efectele ulterioare menţionate în studiul Bullard. A apărut peste noapte. Era un semn în formă de căuş. O bucăţică mică de carne îmi fusese luată chiar de deasupra gleznei piciorului drept. Destul dé straniu, nu-mi aminteam nimic neobişnuit care să se fi petrecut în noaptea de 16 august. Totuşi, mai târziu, am avut două dramatice flash-back-uri de memorie legate de noaptea aceea.

Ambele au apărut la numai două săptămâni după cea de-a doua şedinţă

---

[65] Ibid, p. 16.

[66] **Ibid, p. 16.**

de hipnoză despre nişte experienţe de răpire care avuseseră loc în copilăria mea. Primul s-a petrecut în noaptea de 22 septembrie, 1988, în timp ce discutam cu soţia mea. Amintirile au fost provocate de o remarcă banală pe care o făcuse ea: „Tu întotdeauna adormi îndată ce pui capul pe pernă.” Instantaneu, două evenimente au ţâşnit din adâncurile memoriei mele, făcând să-mi treacă fiori reci pe şira spinării. Prima amintire privea noaptea de 16 august 1988.” Cum oare putusem uita noaptea aceea albă, stranie? Până atunci, tot ceea ce-mi aminteam era că mă întorsesem acasă de la o lecţie de astronomie pe care o

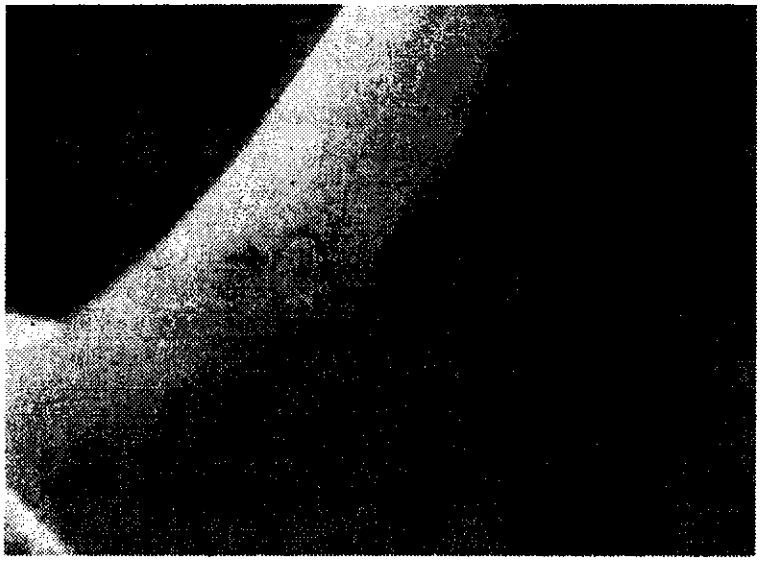

ţinusem la un club din apropiere. Ceea ce uitasem era că fusesem ţinut treaz până la primele ore ale dimineţii de o senzaţie ciudată. A doua zi

dimineaţa am descoperit cicatricea.

Cea de-a doua fusese sub forma unui vis pe care îl avusesem cu o noapte înainte ca soţia mea să facă acea remarcă despre somnul meu. În noaptea de 21 septembrie avusesem un coşmar înspăimântător. Se ştie că, de obicei, în visele lor, oamenii vizualizează lucrurile; de data aceasta, eu visasem că nu mai puteam vedea. M-am simţit mutat undeva. Când am încercat să-mi deschid ochii să văd ce se întâmplă, nu vedeam decât negru. Ştiam că este doar un vis, aşa că am încercat să mă trezesc, dar n-am putut. Mai târziu, când m-am trezit, am sărit brusc şi aproape am urlat: „îmi operează piciorul!”

Cum stam în pat odihnindu-mă după acest coşmar, m-am gândit că acesta ar putea avea ceva de a face cu cicatricea mea. M-am întrebat dacă nu cumva ceea ce se întâmplase atunci, în noaptea aceea din august, nu ieşise la iveală din subconştientul meu sub forma acestui coşmar. Mi-am spus că trebuie să ţin minte acest vis. Aşa că m-am dus la biroul meu, dar acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Mai târziu, sub hipnoză, s-a descoperit că fusesem programat de extraterestri să uit acest incident.

În *The Watchers* am investigat acest incident, precum şi altele care s-au întâmplat cu mine şi cu familia mea. Aceste incidente au început cu o întâlnire de gradul I avută de mama mea în 1916 sau 1917 şi una de gradul III avută de tatăl meu în timp ce se afla în *US Navy* (Marina SUA). Ambele incidente au avut loc la Mount Desert, Island, Maine.

Deşi nu este cercetat de studiul Bullard, o altă paradigmă care intersectează iar şi iar cercetările răpirilor este aceea că aceste cazuri sunt fenomene de familie. Referitor la acest lucru, dr. Neal declară:, Acesta este un tip continuu de manipulare genetică ce apare de-a lungul diferitelor generaţii ale aceleiaşi familii." El susţine că astfel de experienţe dau naştere, „unor indivizi genotipici noi, în generaţiile care urmează.” Dr. Neal declară mai departe că, „fiecare familie este supusă unor tipuri de experimente diferite sau comparabile.”[67]

Lucrul incredibil despre semnul acela de pe piciorul meu este că el a

[67] **Ray Fowler, *The Watchers,* p 299.**

apărut în timp ce scriam *The Watchers* şi aveam o nevoie disperată de probleme referitoare la incredibilele lucruri care apăruseră în timpul anchetei.

Un lucru la fel de incredibil s-a petrecut şi cu semnul identic al lui Jack Weiner, care şi el a apărut peste noapte, după o serie de coşmare şi în timpul scrierii acestei cărţi.

. Aceste cicatrice, ca şi cele văzute de mine şi de alţi cercetători pe alţi răpiţi, sunt identice. Ele sunt localizate în aceleaşi regiuni ale corpului. Sunt proeminente şi arată exact ca semnele chirurgicale rămase în urma extragerii unor mostre de ţesut. De fapt, când semnul meu a fost examinat de un dermatolog, acesta a sugerat că seamănă cu o biopsie, dar nu putea fi biopsie deoarece nu era făcută de un doctor. Inutil să mai menţionez, nu i-am spus nimic doctorului despre adevărata lui natură. Ar fi crezut că am înnebunit, dacă aş fi făcut asta.

Fotografiile semnului meu şi celui al lui Jack au fost incluse aici pentru a putea fi comparate, [vezi figura 31] Ce altă explicaţie ar putea exista pentru aceste cicatrice şi pentru altele identice lor care apar în zone anume pe corpurile răpiţilor?

Când astfel de efecte fizice sunt combinate cu dovezile copleşitoare date dé studiul nostru comparativ cu sute de alté cazuri, ar trebui să nu mai lase niciun dubiu, unei minţi lipsite de prejudecăţi, că răpirile OZN sunt reale!

CAPITOLUL XIV – DATE LA ZI DESPRE MARTORI

Am păstrat legătura cu cei patru de la Allagash şi după completarea raportului nostru de 702 pagini despre experienţa lor. Pe viitor, poate voi redeschide investigaţia, pentru a cerceta unele experienţe mai vechi sau mai noi care nu au putut fi acoperite în decursul anchetei noastre. Ce fac cei patru acum, când cartea aceasta trece prin procesul editorial? Cum le-a afectat experienţa lor vieţile? Recent, le-am pus celor patru aceste două întrebări. Iată răspunsurile lor:

Charlie Foltz

Referitor la cât de mult mi-a influenţat experienţa de la Allagash viaţa, eu nu prea îmi pun această problemă. Fac ceea ce mi-am propus când am venit în New England. Adică, am venit să mă instruiesc în domeniul artelor. La început, îmi doream un atestat de profesor, pentru a mă întoarce în Ohio, şi a începe o carieră didactică. Totuşi, m-am angajat ca ilustrator medical, lucrând cu cercetători medicali, educatori şi oameni de ştiinţă în domeniul biotehnologiei. De asemenea, lucrez ca voluntar la Spitalul pentru copii, de aici din Boston. M-am străduit să-mi continuu studiile în domeniul meu, ca şi în alte domenii înrudite. Am în continuare aceleaşi hobby-uri ca şi în tinereţe şi sper să continuu la fel toată viaţa.

Era exact ce mă aşteptam din partea lui Charlie. Felul său liniştit de-a fi şi temperamentul său comod par relativ neafectate de experienţa sa OZN. Totuşi, sunt sigur că, în interiorul său, se gândeşte destul de mult la ceea ce i s-a întâmplat în timpul acelei memorabile călătorii la Allagash Waterway. Acum, el citeşte cărţi despre OZN-uri pentru a se ţine la curent cu acest subiect şi a vedea cum se leagă experienţa avută de el cu altele.

Chuck Rak

Chuck continuă să fie artist independent. Lucrează caricaturi în locurile de distracţii şi la evenimente deosebite, de asemenea lucrând şi acasă. A expus pastelurile sale şi o serie de picturi în ulei la Vermont Art Center din Manchester, Vermont.

Se gândeşte mult la experienţa sa, până într-atât, încât a colaborat cu Jack Weiner la o carte de desene în care povesteşte această experienţă. Lui, spre deosebire de ceilalţi, nu îi vine să creadă că partea de răpire din experienţa sa este reală. Când a ieşit din transa hipnotică a fost nedumerit de unde ar fi putut să iasă astfel de amintiri, şi chiar se întreba dacă fusese cu adevărat sub hipnoză şi dacă nu cumva inventase el toată această poveste. V-am informat că este un lucru comun pentru un subiect hipnotizat să se îndoiască de acest lucru la trezirea din transă. Chuck a reiterat acest lucru într-o scrisoare recentă pe care mi-a trimis-o.

Segmentul de răpire din experienţa mea este încă foarte nebulos.

Totuşi, obiectul şi raza lui sunt gravate pentru totdeauna în mintea mea.

Senzaţia aceasta este similară cu cea pe care o am când îmi aduc aminte unde eram când am aflat că J.F. Kennedy a fost asasinat. Este vie.

Mi-amintesc foarte bine teroarea adâncă a unei prezenţe străine în dormitorul meu când eram mic. Nu ştiu cât de legate sunt acestea, dar, toată viaţa am avut o teamă faţă de procedurile medicale.

În plus, faţă de citirea cărţilor despre OZN-uri, participarea la simpozioane pe această temă şi descrierea sub formă de benzi desenate a experienţei de la Allagash, Chuck s-a implicat şi mai mult în acest domeniu. Experienţa sa l-a motivat să înfiinţeze un grup CEV – *Clase Encounters Victims* (Victimele întâlnirilor cu OZN-uri) după modelul unei organizaţii naţionale numită CSETI care încearcă să urmărească OZN-uri şi să stabilească un contact deschis cu ocupanţii acestora. CSETI este acronimul lui *Center for the Study of Extraterestrial Inteligence*[68]*.* (Centrul pentru studiul inteligenţelor extraterestre). Chuck a rezumat sentimentele sale în felul următor:

în general, cred că fenomenul OZN este dincolo de puterea noastră de înţelegere. Una din dimensiunile sale este legată, cred, de puterile psihice şi telepatice. Acestea mi se par o condiţie esenţială pentru rezultatul întâlnirii noastre cu OZN-ul. Mi-amintesc că am simţit necesar să mă asigur că Jack şi Jim vor participa la expediţia de la Allagash. Când am iniţiat şi am organizat călătoria, ştiam că ceva bizar îi bântuia pe cei doi gemeni. Dacă aş fi putut să-i aduc acolo, aş fi ştiut că s-ar putea să iau parte la ceva neobişnuit.

Cea de-a doua parte a scrisorii lui Chuck era ceva nou pentru mine. S-ar părea că, la fel ca în alte cazuri, experienţa lor de la Allagash nu era un eveniment întâmplător. S-ar putea să fi fost planificată. Chuck ar fi putut fi influenţat de extraterestri în pregătirea acestei expediţii. Charlie se dusese cu ei doar pentru călătorie. Habar nu avea el ce fel de călătorie avea să fie aceasta!

Jack Weiner

După cum am mai menţionat, experienţa de la Allagash îl inspirase pe Jack să realizeze împreună cu Chuck o relatare în imagini a acesteia.

[68] **Steven M. Greer, MD, headquarters at Po Box 15404, Ashville, NC 28813.**

Înainte de aceasta, ei se întâlneau deseori pentru a discuta şi a schiţa ce-şi aminteau din acest eveniment. Acest lucru s-a dovedit catharitic pentru toţi. Totuşi incidentul de la Allagash şi ancheta mea ulterioară au relevat şi alte întâlniri OZN înainte de aceasta. Impactul total al reînvierii acestor amintiri s-a dovedit a avea şi un număr de alte efecte asupra vieţii lui Jack. El a răspuns cererii mele, după cum urmează:

Cererea ta referitoare-la influenţa pe care a avut-o această experienţă asupra vieţii mele este justificată, dar nu foarte uşor de realizat. Natural, să fii răpit de posibile fiinţe din alte lumi, nu este una dintre cele mai comune experienţe. Chiar şi după ce am trecut prin tot, nu pot oferi un răspuns clar tuturor întrebărilor mele referitoare la răpire. Totuşi am unele idei despre această experienţă. Deci, mă voi strădui să ţi le comunic cum pot mai bine. Sper să fii răbdător şi înţelegător dacă ideile mele ţi se par amestecate sau prea vagi.

Este important să-ţi spun că experienţa pe care am avut-o mi-a confirmat că viaţa extraterestră există. Nu există niciun dubiu despre asta în mintea mea. Dar, întrebarea cine sunt ei şi de unde vin rămâne un mister nedezlegat pentru mine. De asemenea, de ce m-au ales pe mine pentru, cercetările lor ştiinţifice este încă o enigmă pentru mine. Nu mă consider o persoană deosebită, doar unul dintr-o serie de gemeni, care să facă să fiu ales ca subiect de studiu de extraterestri. Dar, faptul că am fost răpit de extraterestri m-a făcut, cu siguranţă, să-mi schimb felul în care gândesc şi felul în care privesc viaţa.

Încă de când eram mic, întotdeauna am fost un artist şi eram interesat de desen, ca o formă de a mă exprima. Totdeauna am simţit o plăcere mai mare în creaţie, decât în distrugere. Când eram la colegiu, chiar înainte de răpirea de la Allagash mă preocupam doar de artele frumoase – desenul şi pictura, naturi moarte şi peisaje. Mă consideram un artist foarte tradiţionalist, cufundat în munca celor dinaintea mea. Nu eram deloc interesat în ştiinţă, matematică, geometrie, inginerie sau computere. De fapt mă consideram incapabil de extreme, de înţelegerea oricăreia dintre ştiinţe, mai ales matematica şi geometria.

Imediat după Allagash, preocupările mele s-au schimbat radical. Mi-am

pierdut complet interesul în arta tradiţională. Noile mele preocupări includeau dintr-o dată ştiinţa, matematica, ingineria, arhitectura şi geometria, şi, curios, eram interesat în orice puteam afla despre civilizaţia Maya.

Am început să-mi petrec întreg timpul cercetând aceste subiecte. Până azi, mi se pare că nu am citit destul referitor la aceste subiecte pentru a-mi domoli curiozitatea. În ceea ce priveşte lucrările mele de artă, toate lucrările prezente sunt realizate cu ajutorul computerului. Am învăţat singur acest lucru, ajutat de fratele meu Jim.

Ştiu singur că schimbarea preocupărilor mele este direct legată de experienţa pe care am avut-o. Dar, încă nu pot răspunde de ce. Bănuiesc că schimbarea radicală a expresiei mele artistice se poate datora întâlnirii cu tehnologia extraterestră de la bordul navei spaţiale. Am văzut tehnologia lor – o ştiinţă care este complet diferită de cea a noastră. Cred că încă mai încerc s-o înţeleg.

Din nefericire, spre deosebire de ceilalţi răpiţi, nu am primit niciun mesaj pentru omenire. Nici nu simt că am fost ales anume pentru a împlini vreun scop legat de dezvoltarea rasei umane. De fapt, simt că nu am fost nimic altceva decât un obiect de studiu ştiinţific. Am fost un organism de la care s-au luat mostre, apoi a fost însemnat şi apoi lăsat liber pentru a fi urmărit în continuare, până când ei vor dobândi toate informaţiile pe care le caută. Asta va dura probabil toată viaţa mea. Realmente, eu cred că extraterestrii sunt cercetători ştiinţifici de pe altă planetă care investighează viaţa de pe Pământ – şi nimic altceva. Dacă cercetările lor sunt sau nu î beneficiul omenirii, asta e o întrebare la care nu pot să răspund.

Nu sunt obsedat să înţeleg toate astea. Îmi petrec timpul făcând ceea ce fac toţi oamenii pentru a supravieţui în viaţa de zi cu zi. Totuşi, ştiu că acest studiu nu este terminat. Se vor întoarce din când în când pentru a mai lua nişte date, de asta sunt sigur. Aş vrea să ştiu când vor mai veni din nou. Aş pregăti o listă de lucruri despre care aş vrea să-i întreb... Dar, ei nu par a fi interesaţi să afle ce părere am eu despre ei şi despre programul lor. Până acum, ei nu mi-au cerut părerea despre aceste lucruri.

Cu toate astea, aş vrea ca ei să fie ceva mai prietenoşi.

Curios, nu cred că voi avea vreodată răspuns la toate întrebările mele referitoare la răpire, şi asta nu prea mă preocupă în mod deosebit. De fiecare dată când ies într-o seară afară şi mă uit în sus, la cerul cu numărul său nesfârşit de stele, ştiu că eu am întâlnit ceva care vine de acolo. Ştiu că nu suntem singuri în acest vast univers. Poate cândva, mai târziu, toate întrebările mele despre ei şi scopurile lor vor căpăta un răspuns. Până atunci, tot ceea ce pot face este să-mi aţintesc privirea spre aceste stele minunate şi să-mi pun întrebări.

Şi Jim mi-a scris pentru a-mi împărtăşi ceea ce crede el despre experienţa OZN pe care a avut-o.

Jim Weiner

Jim mai lucrează încă în cadrul Massachusetts College of Art, la departamentul de predare a artei pe computer. El predă studenţilor cursuri de artă pe computer şi îi învaţă cum să-şi dezvolte creativitatea în acest domeniu. Mi-a relatat următoarele, referitor la felul în care această experienţă i-a modificat viaţa:

Cum mi-a schimbat răpirea felul de viaţă este o întrebare la care nu pot răspunde în doar una sau două propoziţii. Nu sunt decât patru sau cinci ani de când amintirile legate de ea au devenit parte a procesului meu conştient de gândire.

M-am întrebat deseori cum mi-au influenţat amintirile din subconştient, refulate despre răpirile din copilărie sistemul meu de gândire. Să atribui oare credinţele mele de acum programării făcute de extratereştri? Sau gândesc în ciuda prezenţei lor în viaţa mea? Dar despre cel fel de credinţe vorbim şi în ce termeni, aceia ai unei evoluţii continue sau cei ai unui atac/retragere?

Acestea sunt întrebările la care nu am un răspuns precis. Am totuşi sentimente clare despre anumite segmente ale experienţei mele. Ştiu că, de fiecare dată când apar, simt o aură de rea-voinţă emanând dinspre ei.

La început, am atribuit această senzaţie sindromului Luptă / Eugă şi s-ar putea să fie numai atât. Totuşi, nu pot să nu mă gândesc la posibilitatea ca aceasta să fie o reacţie clară la inutilitatea simţurilor mele.

Intuiţia îmi spune să nu cred orbeşte că aceste fiinţe sunt binevoitoare şi că programul lor de inginerie genetică este, în ultimă instanţă, pentru binele meu sau al omenirii. Metodologia lor este, după propria mea experienţă, inoportună şi abuzivă. Noi trimitem la închisoare oamenii care ne tratează în felul acesta copiii.

În alte ordine de idei, cred din ce în ce mai mult că guvernul şi armata mint în legătură cu neimplicarea lor în fenomenul răpirilor. Cred că ambele sunt implicate, şi încă la un nivel prea înalt pentru a putea fi discutat.

La un nivel diferit sunt preocupările care acoperă anumite domenii, în special cel esoteric. În cazul meu – un interes brusc, inexplicabil aproape o, obsesie în arhitectura templelor străvechi şi relaţiile sale cu magia. Ceva despre volumul arhitectural şi efectele sale asupra rezonanţei acustice a energiei ca un model pentru o tehnologie la nivel de macrocomputer. Acestea au început imediat după incidentul de la Allagash şi continuă până azi.

Mă simt ca şi cum aş căuta ceva foarte important şi, totuşi, nu pot spune exact de ce vreau asta sau cum am ajuns să mă interesez de această problemă, sau dacă înţeleg cu adevărat ceea ce studiez. Mă simt ca Richard Dreyfus (N.t. — personajul principal din filmul „întâlnire de gradul III”) care încearcă să, afle ceva din piureul său de cartofi!

Deci, Ray, asta este – o mică parte din nedumeririle mele.

Aş mai spufie că Jim s-a adăugat grupului de ajutor pentru persoanele răpite. Aceştia se întâlnesc săptămânal la profesorul de la Harvard Medical School, dr. John Mack. Dr. Mack a început recent să se implice în cercetarea fenomenului OZN. La scurt timp după ce Jim s-a alăturat grupului, ceilalţi l-au ales conducător.

În concluzie, cred că aceste remarci despre cazul Allagash nu reprezintă decât vârful icebergului referitor la felul în care vieţile lor au fost modificate de întâlnirea de la Allagash. Aceste întâlniri au început devreme în cazul lui Chuck şi al celor doi gemeni. Cine ar putea să ghicească în cel fel le-au influenţat vieţile de până acum? Cine ştie ce alte amintiri mai zac ascunse în subconştientul lor şi cum vor afecta acestea viitorul lor? Şi, vorbind despre viitor, unul din lucrurile pe care le ştim

despre fenomenul răpirilor OZN este că, de multe ori, acesta nu se încheie pentru o. Persoană care a fost răpită o dată, el fiind o poveste fără sfârşit!

O decizie îndrăzneaţă

Coincidenţă, fiecare dintre cei patru este un artist. În aceasta se află atât o oportunitate, dar şi o primejdie. Oportunitatea se manifestă în această carte şi în cartea de benzi desenate realizată de Chuck şi Jack. În fiecare se află ilustraţii originale, care vorbesc mai mult decât orice fotografie pregătită profesional de cei care au fost răpiţi. Aceste ilustraţii sunt unice şi pot fi vândute la preţul pieţii.

Dar în asta se ascunde şi o primejdie. Orice aparenţă de profitabilitate pentru oricare dintre cei răpiţi va fi, cu siguranţă, folosită de disperaţii demascatori pentru a susţine că totul este o şarlatanie. Vor spune în mod sigur că aceştia au inventat totul, pentru a scoate nişte bani.

Nu este adevărat. Răpirile de la Allagash s-au întâmplat cu adevărat.

Extraterestrii există printre noi.

. Aceasta nu este o mistificare. Dovada este tranşantă.

Toţi cei patru îşi câştigă existenţa ca artişti. Arta lor este o extensie firească a experienţei lor de viaţă. Această experienţă le-a afectat expresia artistică şi au petrecut mult timp încercând să recreeze ce au văzut, este normal ca ei să-şi vândă operele de artă celor interesaţi.

Se pune întrebarea: trebuie să li se permită acestor oameni să profite de experienţa lor, riscând astfel să devină ţinta demistificatorilor?

Editura Wild Flower a decis să-i sprijine, după o îndelungată deliberare, în spiritul economiei de piaţă. Cazul Allagash este atât de puternic, încât demistificatorii nu vor reuşi să-l clatine, doar pe baza faptului că aceşti artişti s-au decis să-şi vândă opera. În plus, ar fi o încălcare a principiilor economiei de piaţă să-i împiedice pe aceştia să-şi facă meseria şi să-şi vândă produsele muncii lor.

La zi despre martori

Rezultatele testului Polygraf

Cum cartea aceasta intră la tipar, în iunie 1993, doi dintre membrii expediţiei de la Allagash au trecut cu succes testul Polygraf. Rezultatele celorlalţi doi nu sunt disponibile încă.

Examinarea a fost realizată de *Secret Service Associates* din Dedham, Massachusetts, prin Ernest C. Reid, Certified Stress Analyst.

Charlie Foltz a făcut trei teste pe 12 mai, 1993. „Pe baza analizelor făcute – scrie H.C.Reid – putem trage concluzia că acesta nu minte în legătură cu faptele din august 1976; nu credem că minte sau că a discutat cu altcineva pentru a mistifica datele incidentului din august 1976; şi, în sfârşit, nu credem că el s-a decis să mintă în legătură cu incidentul menţionat pentru a câştiga nişte bani sau să-şi facă publicitate din acest incident. Pe baza analizelor noastre, putem trage concluzia că el spune adevărul referitor la cele pentru care a fost testat.”

Jim Weiner a fost de asemenea examinat în mod similar pe data de 24 mai 1993. El a relatat pe larg incidentul din august 1976 şi dl Reid a formulat douăsprezece întrebări care au fost repetate de trei ori în ordine diferită pentru a verifica validitatea datelor. Dl Reid scrie: „Faptele au fost observate, cu unele mici rezerve, de către martor, în corelaţie directă cu faptele descrise de Charlie Foltz pe care l-am examinat anterior.” A spus că dl Weiner este, „de încredere, neexistând niciun indiciu că ar minţi.”

Faptul că aceşti doi martori au trecut testul detectorului de minciuni conferă o şi mai mare greutate concluziilor acestei cărţi: răpirile OZN sunt reale, este vremea ca oamenii avizaţi să formuleze o opinie informată despre acest fenomen.

În 1976, patru bărbaţi – doi dintre ei gemeni – explorau Allagash Wilderness, în nordul statului Maine, Ceea ce li s-a petrecut în acea noapte avea să le schimbe viaţa definitiv. Nu unul, ci toţi patru au fost răpiţi de extratereştri.

În ultima şi cea mai bine documentată carte a sa, regretatul ufolog Raymond E. Fowler investighează amănunţit răpirea simultană a patru persoane de către stranii fiinţe extraterestre,

aducând dovezi zdrobitoare care ar convinge orice tribunal din lume!

CUPRINS

Introducere de Budd Hopkins
Prefaţă
Capitolul I – Ajutor!
Capitolul II – Mingea de foc
Capitolul III – Sunt ca nişte gândaci
Capitolul IV – „Nu te teme”
Capitolul V – „E ca la doctor”
Capitolul VI – Intrarea pe poartă
Capitolul VII – „Nu încă o dată!”
Capitolul VIII – „Mary-Tu”
Capitolul IX – Harry Fantoma
Capitolul X – Dezvăluirea
Capitolul XI – Cărţile de vizită ale extraterestrilor
Capitolul XII – Corelaţii
Capitolul XIII – Concluzia
Capitolul XIV – Date la zi despre martori